

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Cooper, James Fenimore.; oversatte fra Originalsproget
Titel Title:	<u>Cooper's Samlede Skrifter.</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 181-187
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjöbenhavn : S. Trier, 1831-1861
Fysiske størrelse Physical extent:	29 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, - 49.

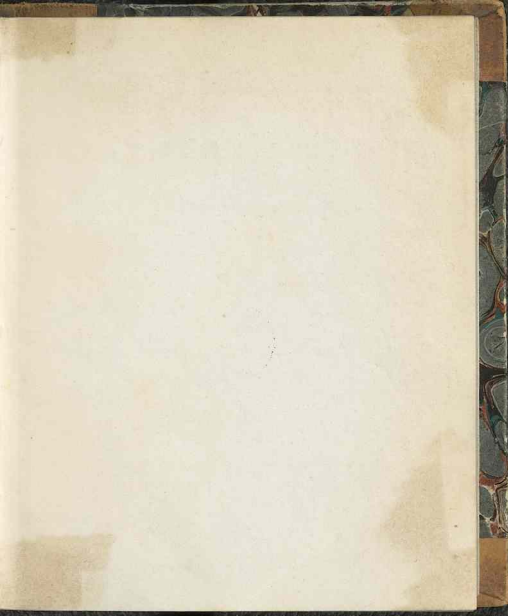
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 02075 6

+Rex

Fortale.

Denne Histories Slutning trænger kun til en liden Fortale. Mange Mennesker kunde synes at der er altfor meget af en gammel Mands Mismod i nogle faa af Fremstillingerne i denne Deel af Værket; men naar man er over de Tredsindestyve, seer man sjelden denne Verdens Begivenheder fra den lysfeste Side. Der ere visse politiske Betydninger, meget faa i Tal, men desto kraftigere fremstillede, hvilke, efter Forfatterens Overbeviisning, Tidernes Tegn fuldkommen retfærdiggjøre; skjøndt han ikke vedgaaer at fremstille sine egne Meninger i dette Værk; men snarere den Persons Meninger, der spiller Hovedrollen i denne Fortælling. „Antikvinds Indkomst Foreningen,“ for Exempel, vil ifølge Forfatterens Formodning, vise sig at være een af følgende to Ting i dette Samfund (de forenede Stater) — Begyndelsen til en sørgelig Revolution, eller Begyndelsen paa en Tilbagevenden til de sundere Begreber og rigtigere Grundsætninger der herskede iblandt os for tredive Aar siden, end de der virkelig for Dieblicket herste. Der vides et gunstigt Symptom i den dybt indgroede Sygdom, der gaaer igjennem det sociale System; Menneskene tør behandle og behandle Selskabets Stilling mere ærligt og aabent, end det var Tilfældet for nogle Aar siden. Denne Rettighed, der bør være enhver fri Mand dyrebær, er kun bleven tilbagevunden ved smertelige Opoffrelser og en alvorlig Beslutning; men tilbagevunden er den dog paa en Maade bleven, og dersom Forfatterne havde været retfærdige mod deres Lands Privilegier, skulde vi snart komme til at betragte den huslige Charakters hellige Natur i det rette Lys, saavelsom offentlige Daarstavers

og offentlige Lasters skjoldlignende Saarlighed. Det er vist at i Rækker af farefulde Aar have netop de modsatte Meninger herstet blandt os, idet de gradeviis have gjort den amerikanske Presse til Redskab for den grusomste personlige Bagvaskelse og den meest opblæste National-Egenfjærlighed. Det er under en saadan Tingenes Tilstand, at de saa Under, hvortil der i dette Værk er henpeget, ere opstaaede. Maastr af Mennesker, hvad enten de have været uvidende eller ubetydelige, ere komne til at betragte sig selv som fuldkomne Dele af et aldrig feilende Samfund, og som Følge deraf berettigede til at ansee sig selv som useilbare. Naar de vare i Gjæld have de indbildt sig at det var politisk Frihed at betale Gjælden med den Stærkeres Ret, en meget let Overgang for dem, som troe sig istand til at udføre alle deres Hensigter. Sygdommen er allerede vandret ud af New-York ind i Pensylvanien, den vil, som enhver anden Epidemie, udbrede sig over hele Landet, og der vil snart opstaae en svær Kamp blandt os, mellem Bedrageren og den ærlige Mand. Det vil være den sidste Klasse's Pligt at være aarvaagen. Det er at haabe, at den endnu er stærk nok til at seire.

Disse faa Bemærkninger ere fremsatte for at forklare visse af Mr. Wallingfords Meninger, som ved Dagens Begivenheder ere blevene ham afpressede, medens han forberedede dette Værk til Trykken; Bemærkninger der kunne synes ikke at være paa deres Plads, dersom det ikke var en Deel af hans oprindelige Plan, som gik ud paa at udbrede sig, langt mere end han virkeligen har gjort, over nogle af de fremtrædende Eiendommeligheder ved Samfundslivet i de forenede Stater, hvor han har tilbragt den største Deel af sit Liv.

September 1844.

Første Kapitel.

Det er næsten ligesaa umuligt noiagtigt at beskrive hvad der foresaldt da Baaden naaede the Wallingsford, som at beskrive alle de rædsomme Begivenheder der ledsagede Kampen i Bandet, mellem Drewett og mig. Jeg var alligevel saa meget ved min Samling, at jeg, da jeg blev hjulpen ombord af Mr. Hardinge og Neb, kunde see at Lucy ikke var paa Dækket. Hun var rimeligviis gaaet ned til Grace for at være i Beredskab, naar det sorgelige Budskab, som kunde ventes, maatte indtræffe. Jeg erfarede senere, at hun i lang Tid havde knælet i den agterste Kahyt, opløstet i hin convulsiviske Bøn, der pleier at ledsage pludselige og overordentlige Ulykker hos dem, der i deres Sorg søge deres Tilflugt i Bøn til Gud.

I de korte Dieblkke, og de vare kun Partikler af Tid, om man kan bruge et saadant Udtryk, i hvilke mine Sandser kunde opfange noget udenfor den rædsomme Scene hvori jeg var saa alvorligt indviklet, havde jeg

hørt høie Skrig undslupne fra Chloes Lunger; men Lucy's Stemme havde ikke blandet sig i Raabene. Endogsaa nu, da vi bleve løstede og hjulpede op paa Dækket, stod den første med Ansigtet glindsende af Taarer, halv afmægtig af Skræk og halv oplivet af Glæde, uvis om hun skulde lee eller græde, da hun først saae paa sin Herre og derpaa paa sin Beundrer, indtil hendes Følelser fik Luft i det gamle Udbrud, „den Karl!“

Det var en Lykke for Andrew DREWETT, at en Mand med Posts Erfaring og Sindighed var med os. Ikke saasnart var det tilsyneladende livløse Legeme ombord, førend Mr. Hardinge anordnede at Vandet skulde skaffes ud af ham, og han og Marble vilde snart af al Magt have rullet den stakkels Fyr, eller holdt ham op ved Benene, med den Paastand, at alt det Vand han havde slugt maatte skaffes ud, førend han igjen kunde drage Veiret; men en Mand der var saa høit anseet i sin Stilling som Dr. Post, gjorde snart en Ende herpaa. DREWETT's vaade Klæder bleve øieblikkelig aftagne, Tæpper bleve varmede ved Kabyssen og de hensigtsmæssigste Midler bleve anvendte, for at bringe Circulationen tilbage. Lægen opdagede snart Livstegn, og da han befalede alle, paa een eller to Assistenten nær, at forlade Stedet, var DREWETT efter ti Minutters Forløb lagt i en varm Seng, og kunde ansees for at være udenfor Fare.

Den rædselsfulde Scene der var foregaaet ligesom Albonny-Mandens Dine, virkede saaledes paa ham, at

han halede ind paa Bomskjode, bjergede sit Læseil og Topseil, dreiede til Vinden, stod tværs over til the Wallingford, dreiede derpaa bi og firede sit Fartoi i Vandet. Dette skete netop da Drewett blev bragt ned, og en Minut efter kom gamle Mrs. Drewett og hendes to Døttre, Helen og Caroline paa Siden af os. Disse omme Slægtninges Frygt blev lindret ved min Beretning; thi paa den Tid kunde jeg baade tale og gaae, og Post havde ikke noget imod at de gik ned. Jeg greb denne Leilighed til at springe ned i Sluppens Last, hvor Neb bragte mig nogle tørre Klæder, og jeg følte snart en mild og behagelig Varme, der gjorde mig saare godt. Min Kamp havde alligevel været saa fortvivlet, at jeg behøvede en Nats god Ro, for fuldkommen at tilbagevinde mine Kræfter. Ikke saasnart var jeg omklædt, førend jeg blev kaldt ned i Kahytten.

Grace modtog mig med aabne Arme. Hun græd i nogle Minutter ved mit Bryst. Hun var frygtelig angrebet, skjøndt hun lykkeligviis ikke vidste Grunden til Chloë's Skrig, eller til Forvirringen paa Dækket, førend det var afgjort at jeg var frelst. Lucy meddeelte hende da alt hvad der var foregaaet, med al den Forsigtighed, som hendes egen kjærlige og blide Natur tilfagde hende. Man sendte, som meldt, Bud efter mig, og jeg blev kjærtegnet, som enhver anden dyrebar Gjenstand, som dens Eier har troet at være isærd med at miste. Vi vare endnu i denne exalterede Tilstand, da Mr. Gardinge lod sig

see ved Kahyttdøren, med en Bønnebog i Haanden. Han udbad sig vor Opmærksomhed, og alle knælede i begge Kahytterne, medens den gode ligefremme gamle Mand læste nogle af Collecterne og Fadervor, samt sluttede med Taksigelsen for „en lykkelig Tilbagekomst fra Havet.“ Han vilde have læst selv Egtefæls-Ceremonien for os, hellere end at have valgt nogensomhelst Gudsdyrkelse udenfor Bønnebogen.

Det var umuligt at bære sig for at lee under denne sidste Handling af gudsfrygtig Gensoldighed, medens det var ligesaa umuligt ikke at blive rørt over saadant et Beviis paa oprigtig Gudsfrygt. Bønnen havde en velgjørende Indsydelse paa vore Følelser, og i Særdeleshed paa de eralterede Fruentimmers. Da jeg efter denne hellige Handling kom ud i den forreste Kahyt, sluttede den fortræffelige Geistlige mig i sine Arme, kysede mig, som han havde gjort medens jeg var Dreng, og velsignede mig lydeligt. Jeg tilstaaer jeg følte mig nødt til at styrte op paa Dækket for at skjule min Bevægelse.

Saa Minutter efter havde jeg tilstrækkelig gjenvundet min Fatning til at give Ordre til at sætte Seil og styre Cours, da vi fulgte the Orpheus op ad Floden, indhentede vi den snart, og jeg passede at holde mig i tilbørlig Afstand fra den; en Forsigtighed, som det længe fortrod mig ikke at have brugt den forrige Gang. Da Mrs. Drewett og hendes to Døttre paa ingen Maade vilde forlade Andrew, vare vi paa en Maade tvungne

til at have vort Selskab forøget med den hele Familie. Jeg tilstaaer at jeg har været saa egenkjaerlig, i mit stille Sind at beklage, at disse Menneſker altid ſkulde komme mig i Veien, i de korte Sammenkomster jeg havde med Lucy. Da det alligevel ikke kunde forhindres, tog jeg, efter at have sørget for at alle Seilene vare tilſatte, Blads paa en af Stolene der stod paa Dækket, og begyndte for første Gang med Rolighed at overveie alt hvad der nylig var foregaaet. Medens jeg var ſaaledes beſkæftiget, tog Marble Blads ved Siden af mig, og efter et hjertelig Haandtryk begyndte han en Samtale. I dette Dieblif stod Neb, ſmukt iført tørre Klæder, paa Bakkens, med forſlagte Arme paa Sømandsviis, ſaa roligt, ſom om han aldrig havde følt en Vind blæſe, dog følte han af og til Indfyldtſen af Ghloe's Smil og uhyklede Beundring. I diſſe Svaghedens Dieblifke pleiede den Sorte at bøie Hovedet ned og udstøde en kort Latter, hvorpaa han, efter at han pludſelig igjen havde fattet ſig, vilde beſtræbe ſig for at have et værdigt Udſeende. Medens denne Pantomime foregik paa Bakkens, ſlappedes ikke Samtalen agterude.

„Forſynet har beſtemt Dem til noget mærkværdigt, Miles,“ begyndte min Styrmand efter een eller to Gange i Kortheit at have tilkjendegivet ſin Glæde over min Frelſe; „noget ualmindeligt, det kan De ſtole paa. Førſt blev De frelſt i Baaden paa Hoiden af Bourbon; dernæſt i en anden Baad, ud for Delawarre Bugten; ſaa kom De

saar behændig klar af Franskmændene i den engelske Canal; dernæst var der Historien med den blodige Smudge og hans Gansforter; herpaa kommer the Crisis Gjenerobring, for det sjette fiskede De saar at sige mig, en bortloben Gneboer, op af Soen, og nu til syvende og sidst sidder De den Dag idag sund og i god Behold, efter at have baaren paa Deres Hoved og Skuldre, saar regelmæssig en Bjalt, som nogensinde er falden overbord, ikke mindre end tre Gange ned paa Bunden af Hudson! Jeg troer De er det eneste levende Menneſke der sank tre Gange til Bunds, og kom op igjen for med egen Mund at fortælle noget derom."

"Jeg mindes ikke at have talt et eneste Ord derom, Moses," svarede jeg lidt tørt.

"Enhver Bevægelse, ethvert Blik af Deres Dine taler derom, min Gut. Nei Forsynet har bestemt Dem til noget overordentligt, det kan De stole paa. De vil maaſte i en af Dagene komme i Congressen, hvem kan vide?"

"Det samme maa da ogsaa kunde gjælde om Dem; thi i de fleste af mine Eventyr har De været Deeltager, desuden har De noget ganske for Dem selv. Husk paa at De endog har været Gneboer."

"Ih! ikke et Ord derom, dersom De ikke vil at Børnene skal løbe efter mig, naar De seer mig. De maa have generaliseret paa en ganske mærkværdig Maade, Miles, efter at De var sunken sidste Gang, uden synderligt Haab om at komme op igjen."

„I den Formodning har De i Sandhed fuldkommen Ret, min Ven. Med Døden saa nær for Die kan man nok have Grund til at tage et kort men udstrakt Overblik over det Forbigangne. Jeg troer endog at den Tanke krydsede mit Hoved, at mit Tab vilde have bedrøvet Dem, og De vilde have savnet mig.“

„Ja,“ gjensvarede Marble med Følelse, „saadanne Dieblikke bringe Sandheden for Dagen! ingen rigtigere Tanke end den kunde gennemfare Deres Hoved, Master Miles, det kan jeg forsikre Dem for. Savnet Dem! jeg vilde have kjøbt en Baad og sejlet til Marble-Land, Dagen efter Begravelsen, for aldrig mere at forlade det. Men der staaer Deres Koffekone og tripper og seer herhen, som om hun havde et Ord at sige Dem ved denne Leilighed. Den Daad, Neb har udført, vil bidrage til at hæve Niggerne i Verdens Line, og det skal ikke undre mig om det vil koste Dem et sæt nye Klæder til dem alle.“

„Med Glæde vil jeg give en Belønning for mit Livs Frelse. Det er som De siger, Dido ønsker vistnok at tale med mig, og jeg maa byde hende at komme nærmere.“

Dido var Familiens Koffekone og Chloes Moder. Hvilken overdreven Dom der end maatte kunne sældes over hendes Farve, der var saa sort og glindsende, som man kunde tænke sig den, saa kunde ingen frakjende hende Fyldighed. Hun veiede accurat to hundrede Pund, og hendes Ansigt fremviste en besynderlig Blanding af hendes Races Vu.terhed og en Koks indgroede og nødvendige

Strengthed. Hun paastod ofte at hun var bleven tung af lutter „Ansvarlighed;“ da hele Skammen for at Drethjodet var stegt for meget, eller Fisken for lidt, tilligemed at Brødet var tungt og Boghvedekagerne som Bly, og hundrede andre lignende Tilfælde, der udelukkende henhorte til hendes Bestilling, hvilede paa hende. Hun havde været to Gange gift, og den sidste Forbindelse var kun et Aar gammel. Paa et givet Tegn nærmede denne vigtige Dame sig.

„Velkommen tilbage, Masser Mile,“ begyndte Dido idet hun neiede, hun meente velkommen tilbage fra at være halv druknet; „alle Menneſter er ſaa glad at Dem ikke er kommen til Skade!“

„Tak Dido — jeg takker af mit ganſke Hjerte. Om jeg ikke har vundet andet ved denne Drukning, har jeg dog ſaaet Kundſkab om hvor høit mine Tjenere elſte mig.“

„Gud velsigne os allesammen! hvor kunde vi andet, Maſſer Mile? ſom om det var muligt for noget Menneſte at forhindre Lykken fra at komme og gaae! Lykken er juſt ſom Religion, Maſſer Mile — Somme ſaae ham, og ſomme inte; men Lykke for en ung Maſſer og en ung Miſſus Sah — det juſt naturligt, ligesom Lykke for gamle Maſſer og gamle Miſſus. Jeg tænker inte paa andet.“

Heldigviis kjendte jeg for godt Clawbonny Dialectet til at behøve nogen Ordbog for at forſtaae Didos Mening. Alt hvad hun onſkede at udtrykke, var den Tanke, at det var en ſaa aldeles naturlig Ting, at de der vare afhængige

af Familien, elskede dens Hovedpersoner, at hun ikke fandt denne Omstændighed værd at ofre flere Tanker.

„Nu vel Dido,“ sagde jeg, „hvorledes behager Dit Ægteskab Dig paa Dine gamle Dage? jeg hører Du har taget Dig en anden Husbond, medens jeg sidst var til Soes.“

Dido slog, som enhver anden Brud, af hvad Farve de end ere, Dinene ned paa Dækket; viste en tilstrækkelig Grad Forvirring, neiede, vendte sit Fuldmaaneansigt saaledes at det lignede Halvmaanen, og svarede med et meget mistænkeligt Slags Suk.

„Ja, Masjer Mile, det er just saaledes. Jeg tænkte at vente og spørge om unge Masfers Samtykke; men Cupido sagde“ — ikke Elfskovsguden, men en gammel Neger af det Navn, Didos anden Mand — „men Cupido sagde, hvad kan Masjer Mile have derimod, ham være langt borte, og ham ikke bryde sig derom; og saa, Sah, hellere end at blive saadan plaget af Cupido, gjorde man bedre i at gifte sig strax — det er det hele, Sah.“

„Og det er ogsaa fuldkommen tilstrækkeligt, min gode Kone; for at enhver Ting kan være i sin Orden, giver jeg med største Beredvillighed mit Samtykke.“

„Jeg takker Dem, Sah!“ idet hun neier og viser sine Tænder.

„Ceremonien blev naturlignvis udført af vor fortræffelige Geistlige, den gode Mr. Hardinge?“

„Ganske vist Sah — ingen Clawbouny troe ham være gift, naar ikke Masjer Hardinge velsigner ham og

figer Amen. Alle Menneſter ſige at Giſtermaal er ligeſaa godt ſom gamle Maſſer og Miſſus's. Dette er to Gang Dido blev gift, og begge Gange ſaa god lovførelſelig Viſe, ſom nogen. O! ja, Sah!"

"Og jeg haaber, at Du er tilfreds med den Forandring der er foregaaet i Din Stilling, Dido, nu da det Engang er ſkeet. Gamle Cupido er juſt ingen Skjønhed; men han er en ærlig og ædruelig Karl."

"Ja, Maſſa, det er han, det kan ingen negte. Ah, Maſſer Mile! dem her Stif-Husbond er, naar Alt kommer til Alt, aldrig ſom eens egen Husbond! Cupido være meget ærlig og meget ædru; men ham kun være Stif-Husbond; og naar jeg ſkal ſige ſandt, troer jeg at jeg alt har ſagt ham det tyve Gange."

"Maafte Du nu har ſagt ham det tidt nok, det ſynes at være nok, naar man har ſagt ſaadant et Factum tyve Gange."

"Ja Sah," atter neiende, „derſom Maſſer Mile ſaa ſynes."

"Ja det ſynes jeg, og jeg troer Du har ſagt ham det ofte nok. Naar en Mand ikke vil lære hvad der tyve Gange er ſagt ham, ſaa er han ikke den Uleilighed værd at lære noget. Sig ham derfor ikke oftere at han er en Stif-Husbond; men forſøg en anden Maade. Jeg haaber dog han er en god Fader mod Chloë?"

"Gud, Sah, ham være ſlet inte Chloës Fader — hans Fader død og borte og kommer aldrig tilbage. Jeg

vilde gjerne sige et Ord til unge Masser, om Chloë og denne hersens Karl, Neb — ja Sah.“

„Nu hvad er det, Dido? Jeg seer de holde af hinanden, og formoder at de ogsaa vil gifte sig. Er det Hensigten med Dit Besøg? dersom det er Tilfældet, samthykker jeg uden at vente at blive spurgt derom. Neb vil ikke blive nogen Stif-Husbond, det kan jeg svare Dig for.“

„Forhast Dem ikke, Masser Mile;“ sagde Dido med en Iver, der viste, at dette beredvillige Samthykke var alt andet end hvad hun ønskede. „Der være meget at sige mod Neb, naar han ønske at gifte ung Pige i Chloës Stilling. Dem veed Sah, Chloë nu være Miss Graces egen Kammerpige. Ingen anden hjælpe hende med Klæde paa, eller gjøre nogen anden Ting i unge Missus Bærelse, end Chloë selv — min Datter, Chloë Clawbonny!“

Her fik Sagen en anden Bending, det gik med Tjeneren som med Herren, det var ikke bestemt at Neb's Kjærlighed skulde gaae lykkeligere af end min, og den samme Ting var i Veien for os begge, nemlig Mangel paa Fornemhed. Jeg besluttede alligevel at lægge et godt Ord ind for den stakkels Knos, da det vilde have stredet imod Familiens Sædvaner, at blande sig i Hjerteanliggender, paa anden Maade end ved Raad.

„Dersom Chloë er min Søsters Favouritthende, Dido,“ bemærkede jeg, „maa Du erindre at Neb staaer i samme Stilling til mig.“

„Det er sandt, Sah, og det siger ogsaa Chloë; men

der er stor Forskjel, Masser Mile, mellem Clawbonny og et Skib, Neb ham selv, unge Masser. ikke være i den samme Kahyt, hvor Dem selv være, Sah."

„Det er altsammen sandt nok, Dido; men der er en anden Slags Forskjel mellem et Skib og et Huus. Huustjendet kan være mere yndet og mere betroet, end det udvendige Tjende; men til Søes ansee vi det for en større Ære at være Matros, end at høre til Kahytten, undtagen som Officier. Jeg har i sin Tid selv været Matros, og Neb er netop i en lignende Stilling, som den hans Herre en Gang har beklædt."

„Det er meget — næsten vidunderligt — overmaade meget, og mere end Chloe kan sige, eller som jeg kunde ønske hende at sige. Men Sah, dem sige, nu Neb har frelst unge Massers Liv, unge Masser maa give ham Fribrev, og ingen af mine Børn skal nogensinde blive Friniggers Kone. Nei, Sah, undskyld mig for den Skam, den vilde være for stor for trofast Tjener at bære!"

„Jeg frygter for, Dido, at Neb accurat tænker ligedan. Jeg tilbød ham forleden Dag Frihed, men han nægtede at modtage den. Tiderne forandre sig i dette Land, og vi vil snart erfare at det vil ansees for langt agtvardigere for en Sort at være fri, end at være en anden Mands Slave. Den lovgivende Magt har i Sinde med det første at gjøre Eder alle fri."

„Aldrig sige mig det, Masser Mile — den Dag aldrig komme for mig; endog gamle Cupido veed bedre

end som saa. Nu Sah, Misser Van Blarcums Brom vil frygtelig gjerne have Chloe; men jeg samtykker aldrig i saadan Ening" — (Dido meente Forening) — „aldrig. Vor Familie, Sah, altsfor god til at gifte sig ind i Van Blarcums. Har aldrig været, og skal aldrig blive Ening mellem dem."

„Jeg vidste ikke, Dido, at Clawbonny Slaverne vare saa noieregnende med Hensyn til deres Forbindelser."

„Beundringsværdig noieregnende, Sah, og har altid været det, og vil bestandig være det. Troe ikke Masfer Mile, at jeg havde ægtet gamle Cupido, dersom en anden passende Forbindelse havde budt sig til i Familien; men jeg foretrak ham for at gifte mig ind i nogen anden Familie heromkring."

„Neb horer til Clawbonny og er min Yndling, jeg haaber derfor Du vil tænke gunstigere om dette Parti. Chloe kunde en Gang ønske at blive fri, og det vil altid staae i Neb's Magt at gjøre sin Kone fri, saavel som ham selv."

„Sah, jeg tænker, som De siger, Masfer Mile, Sah — naar jeg er færdig med at tænke, Sah, haaber unge Masfer og unge Misfus høre hvad gamle Koffekone vil sige, forend Dem give Samtykke."

„Ganske vist; Chloe er Din Datter, og hun skal vise Eder alle den skyldige Lydighed -- i saa Henseende vil jeg svare baade for min Søster og mig selv. Vi vil aldrig opmuntre til Ulydighed mod Forældre."

Dido fornøiede og fordoblede sine Taffigelser, neiede atter dybt og trak sig tilbage med en Værdighed, som jeg nok tør sige ikke spaaede synderligt godt, hverken i Rebs eller Ghloes Dine. Hvad mig selv angaaer, da sad jeg nu og grundede over denne Verden og dens Begivenheder. Her var nu Mennesker af den aller ydmygste Klasse der er kjendt i en Nation — ja af en Klasse der af Naturen selv er stemplet og fordømt til Ringhed — lige saa seige med Hensyn til de Udmærkelser, der gjorde mig saa ulykkelig, og imod hvilke visse Personer, som ere klogere end den øvrige Deel af Verden, haranguere uden at forstaae dem, og gaae endog undertiden saavidt, at de nægte deres Tilværelse. Min Koffekone raisonnerede i sin Kred, næsten som jeg vidste at Rupert raisonnerede, som Dremetts raisonnerede, som Verden raisonnerede og, som jeg frygtede, at endog Lucy raisonnerede i mit Tilfælde. Da Marble, som havde forladt min Side, saasnart Dido begyndte sin Samtale, kom tilbage, blev jeg forhindret i længere at dvæle ved disse besynderlige — jeg havde nær sagt sælsomme — Sammentræf, og mine Tanker bleve førte tilbage til de nærværende Ting.

„Da den gamle Kone har udspunden sit Garn, Miles“, tog Styrmanden Ordet, „ville vi fortsætte vor Vassiar. Jeg har talt med Moderen til den Knekt, der faldt overbord, og givet hende nogle nyttige Raad for Fremtiden, med Hensyn til hendes Søn, og hvilken Grund troer De vel hun anfører for den dumdriftige Streg han begif?“

„Det er mig næsten umuligt at sige — maaskee at han af Naturen er en dum Knegt.“

„Kjærlighed. Det synes som den stakkels Dreng er forelsket i Deres søde Veninde, Ruperts Søster, og det var hverken meer eller mindre end Kjærlighed, der fik ham til at agere Liniedanser paa Bommen!“

„Fortalte Mrs. Drewett Dem selv dette, Marble?“

„Det gjorde hun, Capitain Wallingsford; thi medens De talte med gamle Dido om Neb og Chloe, talte vi, det vil sige Doctoren, Moderen og jeg mellem os, om Andrew og Lucy. Den gode gamle Dame lod mig forstaae, at det var en afgjort Sag, og at hun allerede betragtede Miss Hardinge som sin Svigerdatter.“

Dette var en besynderlig Gjenstand for Mrs. Drewett at afhandle med en Mand, som Marble, eller endog med Post; men der maatte tages billigt Hensyn til den Maade paa hvilken Marble bedømte sit eget Kjendskab til Samtalen, og endnu mere til den exalterede Tilstand, hvori Moderens Følelser vare. Hun kunde maaskee endnu ikke være rigtig fattet, og kunde meget let begaae en Ubesindighed af den Natur, saameget mere i Samtale med en Mand i Post's Stilling, idet hun oversaae, eller ikke lagde Mærke til Styrmandens Nærværelse. Virkningen af alt det der var foregaaet, var det dybe Indtryk paa min Sjæl, at det var for sildigt. Lucy maatte være forlovet, og ventede kun paa at blive myndig, for at træffe de Foranstaltninger, hun havde bestemt med Hensyn til hendes Broder, førend

hun gistede sig. Hendes Adfærd imod mig var kun Resultatet af Bane og oprigtigt Benskab, maaskee lidt forøget i Interesse og Omhed, paa Grund af den Uret hun sølte vi havde lidt af Rupert. Hvad Ret havde jeg til at beklage mig, naar jeg indrømmede alt dette at være sandt? Jeg havde i flere Aar neppe selv kjendt min Eidskab for den kjære Pige, og havde vistnok aldrig forsøgt paa at gjøre hende bekjendt med den. Hun havde intet Bant givet mig, ikke skjænket mig sin Tro, hun havde ingen Kjærligheds-Forsikkring modtaget, var paa ingen Maade forbunden til at vente paa en Erklæring fra min Side. Saa oprigtig var min Kjærlighed til Lucy, at jeg endog midt i min Glendighed glædede mig, naar jeg erindrede at ikke den ringeste Dadel kunde tillægges hendes Opførsel, Oprigtighed og Aabenhjertighed. Det var i det Hele taget maaske mere naturligt, at hun kunde elske Andrew Drewett og at hun snarere kunde give efter for sine Følelser for ham, hvem hun først var bleven bekjendt med, efter at hun var bleven voksen, end at hun skulde elske mig, hvem hun var bleven opdragen til at behandle med en Broders Fortrolighed og Tillid. Ja jeg var netop retfærdig nok til at indrømme dette.

Denne Morgens Begivenheder og Mrs. Drewetts og hendes Dottres Nærværelse, frembragte en fuldkommen Forandring i Selskabets Aand og Underholdning. Damerne forblev den meste Tid nede om Læ, og hvad Drewett selv angik, da havde Post raadet ham til ikke at forlade Kjøien,

førend han havde gjenvundet sin Styrke. Mr. Hardinge opholdt sig længe hos DREWETT, idet han viste ham saadanne Opmærksomheder, som kunde passe sig for en Fader mod en Son. I det mindste forekom det mig saaledes. Dette overlod MARBLE og mig Besiddelsen af Skandsjen, skjøndt vi leilighedsviis fik Besøg fra dem nede, med Undtagelse af Grace, Lucy og gamle Mrs. DREWETT.

Imidlertid vedblev the WALLINGSFORD at seile op ad Floden, begunstiget, til om Aftenen, af en laber sydlig Brise. Vi indhente de alle Medseilere og netop da Solen sank ned bag CATTSKILL Bjergkjeden, vare vi nogle Mile ovenfor Udlobet af den Strøm der har faaet Navn efter den.

Et yndigere Landskab end det der saaes fra Sluppens Dæk, kan neppe tænkes. Det var første Gang jeg havde seilet op ad Floden; endog ingen af CLAWBONNY Selskabet, Mr. HARDINGE undtagen, havde været saa høit oppe paa den, og hele Selskabet blev kaldt op paa Dækket for at nyde Diebliffets Skjønhed. Sluppen var omtrent en Mil ovenfor HUDSON og vi havde hele det yndige Skue mod Syd. Denne er maaske den smukkeste Strækning af denne udmærkede smukke Strøm, skjøndt det ikke er Mode at tænke saaledes; da Hoilandene er den Deel der i Almindelighed foretrækkes. Det er let nok for mig, som senere har levet blandt Sveiz's og Italiens Indsoers Høihed, at forstaae, at der sammenligningsviis ikke er noget af en meget ophøiet Charakter i nogen af HUDSONS Strækninger; men det vilde være vanskeligt at finde en

Flod der har saameget der er udvalgt smukt, og dette ydermere af en Skjonhed der grændser til Storhed. Lucy var den første der vakte nogen Tvivl i mit Sind, med Hensyn til Høilandenes Fuldkommenhed. Ligesom Hjemmesedninger declamerer over Richmond Hill — Synet ind i Landet fra Mont Martre, paa en skjsfuld Dag, er tyve Gange mere værd — men netop som den provindsiale Londonner-Hjemmesedning declamerer over Richmond Hill, saaledes har den provindsiale Amerikaner været i Bane med at synge Lovsange over Hudsons Høilande. Jeg vil indrømme at de sidste ere tilstrækkelig slaaende; men de ere i deres Slags overgaaede af hundrede bekendte Bjerglandskaber; medens de bløde Partier af Floden neppe har nogen Medbeiler. Jeg gjentager det, Lucy var den første Person der lærte mig at skjelne dette, Lucy, som den Gang aldrig havde seet hverken Alper eller Apeniner. Men hendes Dje var ligesaa sandt som hendes Grundsaetninger, hendes Tunge eller hendes Charakter. Alt var Sandhed hos denne kjære Pige — usorfalsket, ublandet Sandhed.

„Bistnok, min kjære Mrs. Drewett,“ sagde den kjære Pige da hun stod og støttede den gamle Dame, der lænede sig paa hendes Arm, og betragtede den smukke Solnedgang. „har Høilandene intet der kan lignedes med dette! For mig synes dette alt hvad Konst kunde frembringe; medens jeg tilstaaer at Synet af Bjergene altid har forekommet mig at mangle noget som Sjelen kan forestille sig.“

Omendffjøndt Mrs. Drewett var en agtværdig Dame, var hun dog et sædvanligt Fruentimmer. Hun hørte til den store Klasse, der som oftest lader andre tænke for sig, og det var i hendes Dine et Slags Kjæteri at troe, at noget kunde overgaae Høilandene. Staffels Mrs Drewett! hun var en ægte Hjemmefødning, uden at nære den ringeste Mistanke derom. Hvad der var bedst for hende burde være bedst for enhver anden. Hun bestred med Barme Luchs Bemærkninger, idet hun paastod at intet kunde overgaae Høilandene. Dette er et Slags Argument, der ikke er let at faae Bugt med, og hendes Ledsagerske lod sig nøie med i Stilhed at beundre Scenen, der var udbredt for hende, efter paa hendes rolige og fordringsfrie Maade at have fremført een eller to Grunde for at understøtte sin Mening.

Jeg overhørte dette lille Argument, og lagde nøie Mærke til begge Parternes Afsærd. Mrs. Drewett var overordenlig estergivende, endogjaa naar hun var i Affect, da det forekom mig som hun bestred Luchs Mening, som en kjærlig Moder vilde berigtige et hoit elsket Barns feile Anskuelser. Paa den anden Side syntes Luch fuld af Tillid, og talte som de Unge af hendes Kjon pleier at tale, naar de yttre deres Tanker for Gen hvem de føle maa være overbærende.

En Solnedgang kan ikke vare en Evighed, og endogjaa denne, i hvor yndig den havde været, blev snart flov og ligeghldig for mig. Da Damerne nu gik ned,

besluttede jeg at gaae til Ankers, da det loiede af og Ebben begyndte at løbe. Marble og jeg havde faaet os indrettet et Slags Lufaf i Lasten, og jeg var glad ved at kunne trække mig tilbage til det, da jeg virkelig høilighen trængte til Hvile, efter Dagens frygtelige Anstrængelser. Hvad der den Aften foregik i Kahytten havde jeg ingen Leilighed til at gjøre mig bekendt med, skjøndt jeg gjennem Skodderne herte Latter og tilfredse Fruentimmerstemmer, længe efter at mit Hoved hvilede paa Buden. Da Marble kom ned forat gaae til Kois, fortalte han mig at Selfabet i Kahytten var levet op paa ny, og at der havde været en munter Pasfiar mellem de unge Menneſter og det paa en Maade at det endog havde foraarsaget ham, som Tilhører, megen Fornøielse.

Neb purrede os ved Dagbrækning. Det luſtede friff fra vest-nordvest; men Flodtiden havde netop begyndt at sætte ind. Jeg var saa utaalmodig efter at blive mine Gæster qvit, at alle Mand diebliffelig blev kaldt op, og vi lettede og gik under Seil med Sluppen. Lodsjen erklærede sig villig til at krydse op igjennem det snevre Pas ovenover, og da the Wallingsford gjorde sine Ting bedst under Binden, besluttede jeg at iværksætte min Befrielse med denne Flodtid. Jeg indrømmer vel at Sluppen stak dybere end de Fartøier der i Almindelighed gik op ad Floden; men den var let lastet, og kunde netop den Gang gaae hvor de ladede Albanyſtibe gik. Hin Tid var ikke for store offentlige Foretagender; og hvad Søstibe

angaae, da havde, saavidt jeg veed, endnu ingen passeret the Overslaugh. Liderne har senere bethdeligt forandret sig; men Læseren vil erindre at jeg skriver om hin sjerne Periode i Amerikas Historie, Aaret 1803.

Ikke saasnart var Ankeret let, førend Dækket fremhød en Scene fuld af Liv og Travlhed. Det kulede friskt og det gav mig en Leilighed til at vise the Wallingsford fra en fordeelig Side, blandt hin Tids fladbundede Fartøier. Der var ogsaa Strækninger i hvilke Vinden var os gunstig; og paa den Tid Damerne atter lode sig see, vare vi oppe imellem Derne, idet vi baade med Hurtighed og Dygtighed snoede os igjennem de snevre Canaler. Baade for mig og Marble var Scenen fuldkommen ny, og mellem den Activitet vore Maneuvre udfordrede, og den bestandige Forandring af Farvandet, blev der os kun levnet liden Tid at offere til Kahytspassagererne. Netop da det blev meldt at Frokosten var serveret, nærmede Sluppen sig den farligere Deel af Floden, og alt hvad vi fik af Maaltidet nød vi i enkelte Mundfulde, paa Dækket, mellem de mange Slag vi gjorde. Til vor gode Lykke traf Vinden sig alligevel, omtrent Kloften otte, mere vestlig, og vi bleve satte istand til at støvne Ebben, der begyndte at løbe paa samme Tid. Dette gav os Haab om at naae vor Reises Ende, uden igjen at gaae til Ankers.

Endelig naaede vi the Overslaugh, hvilket, som det i Almindelighed er Tilfældet, var godt spækket med Skibe, der laae paa Grund. Lodsen bragte os alligevel

forbi dem alle, om ikke i Ordets strengeste Betydning, med flyvende Faner, hvilket, af de mindre heldige, vilde have været betragtet som en Hornærmelse, saa dog med fuldkommen Held. Albany kom i Sigte, lænende sig imod dets skarpe Steilhed, og spredende sig over dets udstrakte Bagland. Det var ikke Byen, som den er nu til Dags, men næsten tre Fjerdedele ringere i Antal af Bygninger og Befolkning; men det var den Gang, som nu, et af de meest malerisk udseende Steder i Amerika. Der er paa sin Viis intet bedre Beviis paa hvormeget mere Indflydelse den talende og skrivende Deel af Menneskeslægten har, fremfor den egentlig handlende Deel, end der findes i den relative Betragtning af Albany, med Hensyn til Udseende og Beliggenhed, sammenlignet med de som hundrede andre Byer have, i Særdeleshed i de østlige Stater. Næsten uden nogen Medbeiler, hvad Skjønhed og Beliggenhed angaae, eller idetmindste paa lige Trin med Richmond og Burlington, blandt Byerne inde i Landet, blev den i Almindelighed anseet som en hollandsk Plads, som enhver, der vilde anmasse sig dertil, havde Lov at udlee, i mine yngre Dage. Vi er et Folk, der paa ingen Maade har Hang til at sætte vort Hys under en Skjeppe, og dog kan jeg ikke erindre et eneste ærligt Udtryk hos nogen indfødt Forfatter, der omtaler Albany's Skjønheder. Det maa have havt sin Grund i den Omstændighed, at saa meget af Byen laae under Høien, i Begyndelsen af Aarhundredet, og at Fremmede kun havde liden Leilighed

til at see den til dens Fordel; men jeg troer snarere at dens Mangel paa Angel-Saxist Oprindelse var den fornemste Grund til at den var saa lidet i Gunst.

Jeg var meget vel tilfreds ved at naae Bærftet med dets Række af Pakhuse, fra hvilke der bogstavelig strømmede Hvede ud i Slupperne, som vrimlede omkring Kaierne, paa Veien til at føde de kæmpende europæiske Armeer. Seent som det var paa Aarstiden, strømmede Hvede endnu ud gjennem alle Landets Canaler, berigende Forpagterne, ved Priser der ofte steg til 2½ Dollars pr. Skjeppe, ja undertiden til 3. Dog var der ingen i Amerika saa fattig at de manglede Brød! Jo høiere Kornpriserne vare, jo høiere var Arbejdslønnen, og jo bedre levede Arbejderen.

Det var aldeles ikke seent da the Wallingsford langsomt nærmede sig Bærftet, hvor vi havde i Sinds at lægge an. Der var en Slup forud for os, som vi gradeviis have nærmet os, i de sidste to Timer, men som ikke var istand til at holde sig forud for os, da der var saa lidt Luft. Denne Hendoen af Briesen gjorde Middagstiden stille og behagelig; og alle ombord, endog Grace, kom op paa Dækket, medens vi langsomt passerede forbi Boligerne paa den østlige Banke, for at faae Byn at see. Jeg foreslog at Clawbonny Selskabet, tvertimod vor oprindelige Bestemmelse, skulde gaae i Land og benytte os af Leiligheden, for i Nag at besee Statens politiske Hovedstad. Baade Grace og Lucy var gunstig stemte for denne Plan, og Dremwells, Andrew og hans

Søstre glædede sig ved Udsigten til at blive samlede noget længere med os. Retop i dette Dieblif indhentede the Wallingsford, sin Charakter tro, Sluppen forud, og skjød op paa dens Vaaring. Jeg var isærd med at udgive nogle Ordre, da Lucy og Chloe, understøttende Grace, gik forbi mig, paa Veien til Kahytten. Min stakkels Søster var bleg, som Døden, og jeg saae at hun skjælvede saa stærkt at hun neppe kunde gaae. Et betydningfuldt Blik fra Lucy, bad mig om ikke at lægge mig derimellem, og jeg havde Selvbeherkelse nok til at adlyde. Jeg vendte mig for at see paa den anden Slup, og fik paa Gengang en Forklaring over min Søsters Bevægelse. Mertons og Rupert var paa dens Skandse, og saa nær, at det ikke kunde undgaaes at tale, idetmindste til de forste. I dette forlegne Dieblif kom Lucy tilbage og hen ved min Side, med et Blik, som jeg siden efter erfarede, skulde overtale mig til at bringe the Wallingsford til et saa fjernt Sted, at Faren ved en Sammenkomst maatte undgaaes. Denne Begivenhed gjorde den brugte Forsigtighedsregel aldeles unyttig, da hele Selskabet i det andet Fartøi i samme Dieblif fik min Ledjagerske at see.

„Dette er en behagelig Overraskelse!“ raabte Emily, i hvis Dine Ruperts Søster ikke kunde være nogen ligegyldig Gjenstand. „Ifølge Mrs. DREWETTS og Deres Broders Beretning, havde vi troet at De var paa Clawbonny ved Miss Wallingsfords Sygeleie.“

„Miss Wallingsford er her, saavel som min Fader og Mrs. Drewett og — —“

Lucy lod det aldrig blive bekjendt hvem dette andet „og“ skulde angive.

„Godt, dette er aldeles overraskende!“ faldt Rupert ind med en Fasthed i Stemmen der virkelig overraskede mig. „I det samme Dieblik vi lovpriiste Din Trofasthed i Venfkab, og alt det, finder vi Dig her, Mademoiselle Lucy, paa Veien til Kilderne og til at more Dig, lige saavel som alle vi andre.“

„Nei, Rupert,“ svarede Lucy, i en Tone, som jeg troede ikke kunde andet end bringe den hjerteløse Nar til Bevidsthed om de Følelser han burde lægge for Dagen; „jeg tager ikke til nogen Kilder. Dr. Post har tilraadet Grace Forandring af Opholdssted og Lust, og Miles har bragt os alle hid i Sluppen, for at vi samlede kunde bestræbe os for at bidrage til den kjære Lidendes Velvære. Vi tage ikke iland i Albany.“

Disse sidste Ord antog jeg som et Vink, og begreb at jeg ikke en Gang skulde bringe Sluppen ind til Bærsted.

„Det er paa mit Ord ganske som hun siger, Oberst!“ raabte Rupert, „jeg seer min Fader paa Bakken, tilligemed Post og flere andre Bekjendte. Ja — og der er Drewett, saa sandt jeg lever! Wallingsford ogsaa! Hvorledes lever Du, ædle Capitain, her oppe i denne Ferskvands Strøm? Du maa være ganske udenfor Dine rette Hojder.“

„Hvorledes lever Du, Mr. Hardinge?“ gjensvarede

jeg denne Hilsen med Kulde, og derefter var jeg nødt til at tale til Majoren og hans Datter. Men Reb var til Roers, og jeg havde givet ham et Bink om at gire ud fra Sluppen. Dette indskrænkede snart Sammenkomsten til at vinke med Lommestørklæder og kysse paa Fingeren, hvori alle Drewetts toge Deel. Da Lucy gik til Siden greb jeg Leiligheden for at tale hemmeligt med hende.

„Hvad skal jeg foretage mig med Sluppen?“ spurgte jeg. „Det vil snart blive nødvendigt at fatte en Beslutning.“

„Gaae under ingen Omstændigheder ind til Bærstet. O! dette har været yderst grujomt. Kahyttsvinduerne ere aabne, og Grace maa have hørt hver Stavelse. Ikke Engang saa meget som at spørge til hendes Befindende! jeg frygter for at gaae ned og erfare Virkningen af dette.“

Jeg vilde nødigt tale om Rupert til hans Søster, og undgik denne Gjenstand. Spørgsmaalet blev derfor simpelt væk gjentaget. Lucy spurgte om det ikke var muligt at landsætte vore Passagere, uden at gaae ind til Bærstet med Sluppen, og da hun hørte at dette lod sig gjøre, fornøede hun sine Bonner om ikke at lægge ind til Land. Vi tog ifølge heraf tilstrækkeligt Sving, og da vi var i en passende Afstand, dreiede vi hi og fatte Fartøiet i Vandet. Post's Portmanteau blev langet ned og Drewetts bleve underrettede om at alt var klar til at sætte dem i Land.

„Vi skal dog visseligen ikke skilles ad paa den Maade?“ udbrod den gamle Dame. „De har dog vel

i Sinde at gaae i Land, Lucy, om ikke De vil ledsage os til Bollston? Vandet kunde muligen være tjenligt for Miss Wallingsford."

"Dr. Post er ikke af den Mening; men raader os til roligere at vende tilbage ned ad Floden. Vi kan endnu naae saa langt som til Sandy Hook, eller maaskee endog til the Sound. Det er altsammen afhængig af den fjære Graces Styrke og Godtbefindende."

Utringer af Fortrydelse og feilslaget Haab paafulgte; thi alle syntes at tænke meget paa Lucy og meget lidt paa min stakkels Søster. Der blev endog gjort nogle Forsøg paa at overtale; men Lucys rolige Bestemthed overbeviste snart hendes Venner om, at hun ikke var til at rokke i hendes Forsætter. Mr. Hardinge havde ogsaa et Ord at sige til Bestyrkelse for hans Datters Beslutning; og de Reisende forberedte sig nolende til at gaae ned i Baaden. Efter at Andrew havde hjulpen sin Moder over Skibets Side, vendte han sig til mig, og i et aabent gentlemannmæssigt og mandigt Sprog udtrykte han sine Følelser i Anledning af den Tjeneste jeg havde viist ham. Efter denne Erkjendelse, den første han havde ytret, kunde jeg ikke gjøre mindre end ryste hans Haand, og vi skiltes ad som Personer der havde ydet og modtaget en Gunstbeviisning.

Jeg kunde see at Lucys Farve forhoiedes, og at hun saae overordentlig tilfreds ud, medens denne lille Scene foregik, skjøndt jeg ikke var istand til at indsee

hvilken Følelse der var den fremherskende i hendes ærlige og trofaste Hjerter. Hidrørte denne forhoiede Rodmen fra den smukke Maade paa hvilken Drevett udførte en af vore vanskeligste Pligter — den at indromme en dyb Forbindlighed? eller stod den paa nogen Maade i Forbindelse med den Interesse hun følte for mig? Herom kunde jeg ikke spørge, sølgelig fik jeg det heller ikke at vide. Denne Scene endte alligevel vor Sammenkomst med Drevetts for Diebliffet, da Baaden strax efter satte af.

Anden Kapitel.

Jeg var særdeles glad ved at føle den rolige og hjemlige Charakter vendt tilbage i mit Fartoi. Lucy havde forladt Dækket saasnart det var passende; men overeensstemmende med hendes Forlangende, styrede jeg ned ad Floden og begyndte vor Tilbagereise, uden endog at have den ringeste Tanke om at sætte Fod paa det ubekjendte Albany Land. Marble var altfor meget vant til at underkaste sig det Skibs Bevægelser hvori han befandt sig, til at opkaste Spørgsmaal eller gjøre Indvendinger, og the Wallingsford, med Baaden paa Slæbetoug, løb

nu for Ebber og begunstiget af en laaber vestlig Kuling paa Beien hjem efter. Denne Forandring holdt alle paa Dækket saa meget i Bestæftigelse, at det varede nogen Tid inden jeg igjen saae Lucy. Da vi atter mødtes, fandt jeg hende alvorlig og fuld af Frygt. Det var tydeligt nok at Grace var bleven dybt saaret ved Ruperts Opførsel. Den Virkning den havde haft paa hende var saaledes, at det var ønskeligt at lade hende være saa uforstyrret som muligt. Lucy haabede at hun vilde falde i Sovn; thi ligesom et spædt Barn, søgte hendes udtømte physiske Kræfter Tilflugt til denne Kilde, saa ofte som hendes Sjelstilstand vilde tillade det. Hendes Tilværelse var, skøndt jeg ikke den Gang vidste det, ligesom Flammen der slagrer for Luften, og som er sat i Fare ved den ringeste Forøvelse i den Luftstrøm, for hvilken Lampen er udsat.

Det lykkedes os at komme tværs over the Overslaugh uden at støde paa Grund, og vi vare komne ned mellem Derne paa den anden Side af Coejiman's*, da Flodtiden atter indfandt sig. Da Vinden døde af og det blev Hablik nødsagedes vi til at søge os en Plads hvor vi gik til Ankers. Saasnart alt var i Orden søgte jeg en Sammenkomst med Lucy; men den kjære Pige sendte mig Bud ved Chloë, at Grace blundede, og at hun ikke kunde see mig netop i det Øieblik, da hendes Nærværelse i Kahytten

* Queeman's ifølge Udtalen. Dette var et hollandsk og ikke et indianisk Navn, og tilhører en ægtværdig New-York Familie.

var nødvendig for at vaage over Stilhed. Da jeg havde faaet denne Underretning, lod jeg Baaden hale op paa Siden; Marble, jeg og Neb gik ned i den, og den Sorte vriskede os iland, medens Chloë grinede over Neb's Behændighed, der med een Haand og et muntert Spil med Haandsledet fattede Aaren i Bevægelse, saa at han fik Vandet til at skumme for Bougen af vor lille Baad.

Det Sted hvor vi landede var en lille men yndig Gruusviig, der var beskyttet af tre eller fire uhyre Grædepiil, og frembød det fuldkomneste Maleri af Fred og Ro. Det var et ganske assides liggende landligt Sted, da der ikke i Nærheden var noget regelmæssigt Landingssted, ingen Hæser til Fiskegarn, heller ikke noget af de Tegn der tyde paa et Tilflugtssted. En eneste Hytte stod paa en lille naturlig Terrasse, ti eller tolv Fod ophøiet over Strandbredden, hvorpaa Pilene stode. Denne Hytte var egentlig et beau idéal af landlig Nethed og hjemlig Hygge. Den var bygget af Steen, et Stofværk høi, med et høit spidstilloebende Tag. Gavlen der havde et hollandsk Udseende, vendte ud imod Floden, og havde et Bislag med en ydre Dor. Murene vare hvide, som nyfalden Snee, da de faa Uger i Forveien vare blevne hvidtede. Vinduerne vare noget uregelmæssige, og alt hvad der horte til denne Baaning, vidnede om det forrige Aarhundrede, og en Regjeringsform, der var forskjellig fra den under hvilken vi nu levede. Tallene 1698, der som Jernankere vare indlagte i Gavlturen, forkyndte virkelig

at Bygningen var ligesaa gammel, som Clawbonnys anden Tilbygning.

Denne Hyttes Have var ikke stor; men den var i en beundringsværdig Orden. Den laae heelt bagved Bygningen; og bag ved den igjen, var der en lille Frugthave, der omtrent indeholdt et Hundrede Træer, paa hvilke Frugten begyndte at vise sig i Overflodighed; Haven laae paa det Slags Amphitheater, der næsten lukkede denne lille Biig for den øvrige Verdens Baatrængenhed og Syn. Der var ogsaa et Doustin store Kirsebærtræer, hvoraf Frugten endnu ikke var ganske afplukket, tæt ved Huset, hvor de tjente baade til Prydelse og Skygge. Udhusene syntes at være ligesaa gamle, som Baaningshuset, og vare holdte i ligesaa god Orden.

Da vi kom i Nærheden af Strandbredden, befalede jeg Neb at holde op med at vrikke, og sad og betragtede dette Billede paa Gensomhed og tilsyneladende Tilfredshed, medens Baaden gled hen imod Strandbredden, for den Fart, den engang var sat i.

„Dette er en Gneboerhytte jeg kunde lide, Miles,“ sagde Marble, hvis Blik ikke havde været vendt fra Steedet, siden det Dieblik vi forlod Sluppens Side. „Dette er hvad jeg kunde kalde en menneskelig Gneboerhytte, og ikke denne totale Gensomhed. Plads for Sviin og Fjederkreaturer, en smuk Gruus Strandbred til en Baad, godt Høstet ude i Floden, tor jeg nok svare for; et tæt og godt Huus, Træer saa tykke, som et Linieskibs Ma-

ster; og Selskab i Braieholds Afstand, dersom det skulde hænde sig at man blev melankolsk. Dette er netop et Sted hvor jeg havde Lust at lægge op, naar det engang er Tid at gaae i Dok. Hvilket prægtigt Sted var ikke den Bænk derhenne i Skyggen af Kirsebærtræet, til at sidde og ryge en Cigar, og Brog maatte have en forhøiet Smag ved det Vandspring."

"De kunde blive Gier af dette Sted, Moses, og da bleve vi Naboer og kunde besøge hinanden søværts. Der kan ikke være mere end halvtredstindstoye Dvartmiil herfra til Clawbonny."

"Jeg tør nok sige, at De vilde forlange ligesaa meget for et Sted, som dette, som det, hvorfor man kunde kjøbe et sundt og godt Skib, et ægte A No. 1."

"Nei langt fra, et tusind eller tolvhundrede Dollars vilde være tilstrækkelige til at kjøbe Huset og al den Jord vi kan see, tolv eller i det høieste femten Acres Land. Jeg veed Moses, at De har mere end totusind paa Ristebunden, af Prispenge, Hyre, tilfældige Indkomster og saa videre."

"Ja vistnok har jeg en totusind. Jeg vilde ønske at Stedet var lidt nærmere ved Clawbonny, lad os sige otte eller ti Dvartmiil, og da troer jeg at jeg vilde tale med Folkene om denne Handel."

"Naar alt kommer til alt er det ganske unødvendigt. Jeg har ligesaa smuk en lille Biig, nær ved den store Bugt ved Clawbonny, og jeg vil bygge Dem et

Huus der, hvorom De kan sige at ingen Skibskahyt var mere efter Deres Smag."

"Jeg har ogsaa tænkt derpaa, Miles, og der var en Tid at det forekom mig en ganske god Idee; men det vil dog slet ikke svare med Logarithmerne. De kan bygge en Stue, der kan see ud som en Kahyt; men De kan ikke bygge en Stue der har en Kahyts Natur. De kan faae Kraveller, Dæksbjælker, og Ristebænke og Skodder alt paa sit Sted, men hvor vil De faae Bevægelsen fra? Hvad er en Kahyt uden Bevægelse? Det vilde blive ligesom Soen paa de stille Breder, ubehagelig for Sandferne. Nei! ingen af disse blodige ubevægelige Kahytter for mig. Naar jeg er tilsoes vil jeg være tilsoes; naar jeg er iland, lad mig saa være iland."

Paa Land vare vi i dette Dieblif, da Baadens Kjød gled let hen over Rullestenene paa Kysten. Vi landede og gik op imod Hytten, da der ingen var tilstede som kunde forbyde os denne Frihed. Jeg sagde til Marble at vi vilde bede om en Drik Mælk, da vi saae to Køer asgnave det rige Græs paa en smuk lille Eng. Dette Middel syntes i Forstningen unødvendigt, da der ingen lod sig see paa Stedet, som kunde modsætte sig vore Bevægelser, eller spørge hvad vi vilde. Da vi naaede Hytten fandt vi Døren aaben og kunde see indenfor, uden at overtræde Hosflighedens Forskrifter. Der var ingen Forstue eller Entré, men Døren førte umiddelbart ind til et nogenlunde stort Bærelse, der indtog

hele Bygningens Front. Jeg tør nok sige at dette ene
 Bærelse var tyve Fod i Hiirkant, og dets Hoide var des-
 uden noget større end det var almindeligt i Bygninger
 af den Klasse. Dette Bærelse var Retheden selv. Det
 havde et hjemmegjort, men virkelig smukt Tæppe paa
 Gulvet; indeholdt et Doufin gammeldags hoiryggede
 Stole, af en eller anden Slags mørkt Træ; to eller tre
 Borde, i hvilke man kunde see sit Ansigt, saa blanke vare
 de; et Par Speile af ubetydelig Størrelse; men med siri-
 lige forgyldte Ornamentter, en Buffet med nogle ægte chi-
 nesiske Porcellainsfager, og de andre sædvanlige Artikler
 der høre til et Landsæde, der stod noget over de almin-
 delige Forpagterhuse i den Egn, og dog ligesaameget
 under de beffednere af den hoiere Klasses Boliger. Jeg
 formodede at Hytten tilhorte en eller anden lille Familie,
 som havde seet mere af Livet, end det er sædvanligt hos
 en slet og ret Algerdyrker, og dog ikke nok til at have
 den meget over en Algerdyrkers hjemlige Baner. Vi be-
 tragtede fra Indgangen denne Scene af sandlig Fred og
 pletfri Reenlighed, da en indre Dør aabnedes, paa den
 findige Maade, der betegner Alder, og Hyttens Gierinde
 lod sig see. Hun var en Kone henimod de halvfjerds,
 af Middelstørrelse, med en rolig men fast Gang, og af
 et sundt Udseende. Hendes Dragt var af det forrige
 Aarhundredes Mode, simpel; men saa net som Alt hvad
 der omgav hende — et pletfrit hvidt Forklæde syntes at
 byde enhver Ting Trods, som kunde nærme sig og til-

smudsse dets Reenhed. Den gamle Kones Ansigt betegnede vistnok ikke noget af den Forfinelse, som er Resultatet af Opdragelse og godt Selskab; men det vidnede om Belvillie, Godhjertighed og Følelse. Vi bleve hilste uden Forundring og indbudne til at tage Plads.

„Det er ikke hyppigt at Slupper komme herind,“ sagde den gamle Kone — at kalde hende Dame vilde være at udstrække Høfligheden for vidt — „da deres Indlingssteder ere høiere oppe og længere nede ad Floden.“

„Og, hvor kan det være, Moer?“ spurgte Marble, som satte sig og tiltalte Hyttens Eierinde med en Sømands Ligefremhed. „Efter min Mening er det den bedste Ankerplads jeg i mine Levedage har seet og som Noget kan ønske sig. Man kan være saa meget ene, som man ønsker, paa et Sted, som dette, uden derfor absolut at blive en blodig Eremit.“

Det gamle Fruentimmer betragtede Marble, som om hun ikke ret vidste hvad han var for et Dyr, og dog var hendes Blik mildt og overbærende.

„Jeg formoder at Baadsfolkene foretrække andre Steder for dette, af den Grund at her intet Vertshuus er; medens der er eet to Mil høiere oppe, og et andet to Mil neden for os.“

„Deres Bemærkning at her ingen Vertshuus er, minder mig om den Nødvendighed at gjøre Undskyldning for, at vi kom saa dristig til Deres Dør,“ svarede jeg;

„men vi Søfolk have ikke for Skik at være næsvise, skjøndt vi saa ofte gjøre os skyldig deri ved at lande.“

„De er hjertelig velkommen. Det glæder mig at see Mennesker, der veed at behandle et gammelt Fruentimmer venligt, og jeg beklager og tilgiver dem, som ikke gjøre det. I min Alder veed man at sætte Priis paa høflige Ord og god Behandling; thi det er kun en kort Tid det vil staae i vor Magt at vise vore Medskabninger nogen af Delene.“

„Deres venlige Sindelag mod Deres Medskabninger hidrører fra at leve paa saa smukt et Sted, som dette.“

„Jeg troer langt hellere det kommer fra Gud. Han alene er Kilden til alt hvad der er Godt i os.“

„Dog maa et Sted som dette have sin Indskyldelse paa Charakteren. Jeg tør nok sige De har levet længe i dette Huus, der, skjøndt De vedgaaer at være gammel, synes at være meget ældre end De. Det har rimeligviis været Deres Opholdssted ligesaa den Tid De blev gift?“

„Og længe før den Tid, Sir. Jeg er født i dette Huus, der tilhorte min Fader før mig. De har Ret, naar De siger at jeg har boet i det lige siden mit Giftermaal, thi jeg har beboet det længe før den Tid.“

„Dette er ikke meget opmuntrende for min Ven her, der fattede saa megen Godhed for Deres Hytte, da vi kom i Land, at han ønskede han eiede den; men jeg tænker at han neppe vil vove at kjøbslaae, nu han veed hvor kjær den maa være Dem.“

„Og har Deres Ven da intet Hjem, intet Sted hvor hans Familie kan være?“

„Hverken Hjem eller Familie, min gode Moer,“ svarede Marble; „og saa meget større Grund, kan De nok tænke Dem der maa være, for at jeg begynder paa at anstaffe mig begge Dele snarest muligt. Jeg har aldrig haft nogen Fader eller Moder, saavidt mig er kjendt; hverken Huus eller Hjem, eller nogen anden Ting undtagen et Skib. Dog, jeg glemte at jeg en Gang var Gneboer, og indrettede mig paa den Viis med en heel D for mig alene; men jeg overlod snart det Hele til Naturen, og kom ud af den Klemme, saa hurtigt, som muligt. Den Haandtering passede ikke for mig.“

Den gamle Kone betragtede Marble opmærksomt. Jeg kunde see paa hendes Ansigt, at Styrmandens ligefremme, oprigtige alvorlige Væsen havde paa en usædvanlig Maade tiltalt hendes Følelser.

„Gneboer!“ gjentog den gamle Kone med Nysgjerrighed, „jeg har ofte hørt og læst om saadanne Mennesker; men De ligner aldeles ikke dem jeg har forestillet mig som Eremitter.“

„Endnu et Beviis paa at jeg havde indladt mig paa noget hvortil jeg ikke var skicket. Jeg antager at en Mand, førend han giver sig til at være Eremit, bør vide Noget om sine Forsædre, ligesom man efterseer en Hests Slægtregister for at erfare, om han kan blive Veddeløber. Da jeg nu hændelsesviis ikke kjender noget

til mine, er det ingen Under, at jeg gjorde et Misgreb. Det er en sorgelig Ting, gamle Kone, for en Mand at være født uden noget Navn."

Vor Vertindes Die var endnu klart og fuldt af Liv, og jeg har aldrig seet et klogere Blik end det hun fastede paa Styrmanden, idet han lettede sit Hjerte under denne hans misantropiske Følelse.

„Og blev De født uden noget Navn?“ spurgte hun efter opmærksomt at have betragtet den Anden.

„Ganske vist, ethvert Menneſte bliver født med et Navn; men jeg blev hændelsesviis født uden noget som helst Navn.“

„Dette er saa overordentligt, Sir,“ tilføiede vor gamle Vertinde, mere interesseret, end jeg kunde have troet det muligt, for en Fremmed at blive, i Marbles raa Bitterhed, „at jeg skulde ønske at høre, hvorledes det kunde gaae til.“

„Jeg er rede til at meddele Dem det Hele, Moer, men da een Tjeneste er den anden værd, vil jeg forst bede Dem om at besvare nogle saa Spørgsmaal, om Gieren til dette Huus, disse Koer og denne Frugthave. Naar De har fortalt Deres Historie, er jeg rede til at fortælle min.“

„Jeg mærker hvorledes det hænger sammen,“ sagde den gamle Kone forfærdet. „De er sendt herhen af Mr. Van Tassel, for at spørge om Pengene der skuldes paa

Panteobligationen, og for at faae at vide om de vil blive betalte eller ikke."

"Vi ere aldeles ikke sendte herhen, min gode Kone," sagde jeg, idet jeg fandt det passende at lægge mig imellem; thi det var tydeligt nok at den stakkels Kone var høist urolig og saa bekymret at endog hendes alderstegne og rynkede Ansigt ikke ganske kunde skjule det. "Vi er, som De seer, Folk fra hin Slup, der ere komne i Land for at rette Benene, og har aldrig hørt noget om Mr. Van Tassel, eller Penge eller nogen Panteobligation."

"Himlen være lovet!" udbrod den gamle Kone, idet baade hendes Sjæl og Legem syntes at blive lettet ved et dybt Suk. "Squire Van Tassel er en haard Mand, og en Enke der ingen Slægtninge har hos sig, uden en Granddatter, der nylig har syldt sit sextende Aar, er kun daarlig istand til at forsvare sig mod ham. Min stakkels gamle Mand paastod bestandig, at Pengene vare blevne betalte; nu han er død og borte, kommer Squire Van Tassel atter med Gjeldsbrev og Panteobligation, og siger, dersom De kan bevise at disse ere betalte, vil jeg opgive min Fordring."

"Dette er en saa selsom Begivenhed, min kjære gamle Kone," bemærkede jeg, "at De kun behøver at gjøre os bekendt med de noiere Omstændigheder, for at De kan have Gen foruden Deres Granddatter til at hjælpe Dem. Det er vel sandt, at jeg er fremmed og er kun ganske tilfældigviis kommen hertil; men Forsynet synes undertiden

at virke paa denne underfulde Maade, og jeg har en stærk Forudsølelse om, at vi kan være Dem til Nytte. Meddeel os derfor Deres Forlegenhed og dersom Sagen fordrer det, lover jeg Dem de bedste retslige Raad, som Staten kan yde."

Den gamle Kone syntes forlegen; men tillige rørt. Vi vare rigtignok aldeles fremmede for hende, men der er et Sprog i Medfølelsen der overgaaer Tungens, og som da det kommer fra Hjertet, gaaer til Hjertet. Mit Tilbud var alvorlig meent, og denne Alvor synes at have frembragt de sædvanlige Frugter. Hun havde fattet Tillid til mig, og efterat have afstøret nogle Taarer, der trængte sig frem fra hendes Dine, svarede vor Vertinde mig ligesaa aabenhjertig, som jeg havde tilbudt min Hjælp.

„De ligner ikke Squire Van Tassels Folk; thi det forekommer mig at de allerede ansee Stedet som deres. Saadanne begjerlige, gjerrige Skabninger har jeg aldrig før seet. Dem haaber jeg, at jeg kan stole paa?"

„Stol kun paa os, Moder," raabte Marble, idet han venstfabelig trykkede hendes Haand. „Jeg tager hjertelig Deel i denne Sag; thi jeg havde ved første Syn halv om halv besluttet selv at eie dette Sted — det vil sige ved ærligt Kjøb forstaaer De, og ikke ved noget Lovtrækkerkneb — og da dette nu er Tilfældet, kan De nok tænke Dem, at jeg ikke skjætter om at lade denne Mr. Tassel faae det."

„Det vilde næsten være ligesaa sørgeligt at sælge

dette Sted," svarede den gode Kone, idet hendes Ansigt bekræftede ethvert af hendes Ord, „som at disse Skjelmer skulde rive det fra mig. Jeg har sagt Dem, at endog min Fader er født i dette Huus. Jeg var hans eneste Barn; og da Gud kaldte ham bort, hvilket skete omtrent tolv Aar efter mit Giftermaal, blev den lille Avlsgaard naturligtvis min. Min vilde den have været i dette Dieblik, uden nogen Slags Hindring, dersom ikke en Feil var bleven begaaet i den tidlige Ungdom. Ja! mine Venner, vi tør ikke haabe at undgaae Følgerne naar vi begaae noget urigtigt.“

„Det Onde De har begaaet, min gode Kone," svarede Marble, idet han søgte at troste den stakkels Skabning, paa hvis Kinder Taarerne løb i Strømme; „det Onde, De har begaaet, min gode Moer, kan ikke have stort at betyde. Dersom Spørgsmaalet var om en raa Somand, som mig eller endog Miles der, som dog er en Slags Søhelgen, kunde det endda være noget, det tvivler jeg ingenlunde om; men Deres Regnskab maa nok være temmelig reent.“

„Det er neppe Tilfældet med noget Menneſte paa Jorden, min unge Ven," — Marble var ung i Sammenligning med hans Selskaberste, skjøndt han var saavel halvtreds. — „Min Skyld var ikke ringere end at overtræde et af Guds Bud.“

Jeg kunde see, at min Styrmand var en heel Deel forvirret over denne aabenhjertige Tilstaaelse; thi i hans

Dine var det at overtræde Guds Bud, enten at dræbe
 sjæle eller bespotte Gud, de andre Bud var han ved
 Bane kommen til at betragte som Smaasorfeelser.

„Jeg antager at dette maa være en Misforstaaelse,
 Moer,“ sagde han i en Slags trostende Tone. „De kan
 have begaaet en Slags Forfeelse, eller et Feiltrin; men
 dette, at overtræde Guds Bud, er en alvorlig Slags Ting.“

„Dog syndede jeg mod det femte; jeg forglemte at
 ære min Fader og Moder. Forsynet har ikke destomindre
 været naadig imod mig; thi mine Dage have allerede
 naaet de tre Snese og ti Aar. Men dette er hans Godhed
 og ikke nogen Fortjeneste hos mig.“

„Er det ikke et Beviis paa at Forfeelsen er tilgivet?“
 vovede jeg at bemærke. „Derfor Bodsærdighed kan til-
 kjøbe os Fred, søler jeg mig overbevist om at De har
 fortjent Tilgivelse.“

„Man kan aldrig vide det! Jeg troer at denne
 Ulykke med Panteobligationen, og den Fare jeg er udsat
 for, at døe uden at have Lag over Hovedet, kan alt-
 sammen henføres under denne ene Ulydighedshandling.
 Jeg har selv været Moder, kan sige, at jeg nu er Moder,
 thi min Datterdatter er mig ligesaa kjær, som hendes vel-
 signede Moder — og det er saa at sige snarere naar vi
 see opad, end naar vi see nedad, at vi komme til at
 fatte dette Buds sande Dyd.“

„Derfor det var næsviis Nysgjerrighed der bragte
 mig til at fremkomme med dette Spørgsmaal, min gamle

Beninde,* tilføiede jeg, „vilde jeg ikke være istand til at see Dem i Dinene, som jeg nu gjor, medens jeg beder Dem om at meddele mig Deres Forlegenheder. Fortæl dem paa Deres egen Maade; men fortæl dem med Tillid; thi jeg gjentager det, vi have Magten til at hjælpe Dem, og de bedste retslige Raad i Landet staae til vor Tjeneste.*

Den gamle Kone saae atter forskende paa mig gjennem Brillerne; derpaa syntes det, som hun havde besluttet sig til at stole paa vor Ærlighed, og nu afflørede hun sin Hemmelighed.

„Det vilde være urigtigt at fortælle Dem en Deel af min Historie, uden at meddele Dem det Hele,“ begyndte hun, „thi De kunde troe at Van Tassel og hans Slæng var ene at dadle, medens min Samvittighed siger mig at lidet er hændtes, som ikke er en retfærdig Straf for min store Synd. De maa derfor have Taalmodighed med en gammel Kone, og høre min hele Fortælling; thi i min Alder dølger man ikke Sandheden. De Graahaaredes Dage ere talte; og var det ikke for Kittys Skyld, vilde Slaget ikke ramme mig saa haardt. De maa vide vi ere oprindelig Hollændere — vi nedstamme fra Coloniens gammeltdags Hollændere — og var af Van Duzers Slægt. J, mine Venner,“ tilføiede den gode Kone, idet hun betænkte sig, „ere rimeligviis Yankeer af Fødsel?“

„Det kan jeg ikke sige jeg er,“ svarede jeg, „skjøndt jeg er af engelsk Herkomst. Min Familie har længe levet

i New-York, men dog ikke saa langt tilbage i Tiden, som fra Hollændernes Tid."

"Og Deres Ven? Han er taus; maaske han er fra Ny-England? Jeg vilde nødigt saare hans Følelser; thi min Historie vil maaske berøre hans Kjærlighed til Hjemmet lidt omstændligt."

"Bryd Dem ikke om mig, Moer, men løs det alt-sammen ud, som en nylig ankommet Ladning," sagde Marble paa sin sædvanlige bittre Maade, naar han talte om sin Fødsel. "Der aander ikke noget Menneſke, for hvem man kan tale friere om saadanne Gjenstande, end Moses Marble."

"Marble, det er et haardt Navn," gjensvarede Konen med et let Smil; „men Navn og Hjerte ere to forffjellige Ting. Mine Forældre vare Hollændere, og De har vistnok hørt hvorledes Forholdet, for Revolutionen, var mellem Hollænderne og Yankeerne. Skjøndt de vare vore Naboer, kunde de ikke lide hinanden. Yankeerne sagde at Hollænderne vare nogle Narre, og Hollænderne sagde at Yankeerne vare Skjelmer. Som De let vil kunne indsee, var jeg født før Revolutionen, da Kong Georg den Anden sad paa Thronen og regjerede Landet, og skjøndt det var længe før end Englænderne bleve vore Herrer, var det før den Tid vort Folk havde glemt deres Sprog og deres Traditioner. Min Fader selv var født efter at de engelske Gouverneurer kom iblandt os, som jeg har

hørt ham sige; men det hjalp ikke — han elskede Holland og hans Faders Skikke til det yderste."

„Altsammen ganske rigtigt, Moer," sagde Marble lidt utaalmodig; „men hvad gjør det til Sagen! det er ligesaa naturligt for en Hollænder at elske Holland, som for en Engelskmand at holde af hollandsk Væred. Jeg har været i Nederlandene, og jeg maa sige det er et Slags mustusrotteagtigt Liv de Folk føre, hverken tilføes eller iland."

Den gamle Kone betragtede Marble med noget mere Uerbødighed efter denne Erklæring; thi i hine Dage var en bereist Mand høit agtet blandt os. I hendes Dine var det en større Fortjeneste at have seet Amsterdam, end det nu vilde være at have seet Jerusalem. Det begynder virkelig snart at ansees for en Skam, for en Mand af Verden, ikke at have seet Pyramiderne, det røde Hav og Jordans Flod.

„Min Fader elskede ikke destomindre sine Forsædres Land, skjøndt han aldrig saae det," tog den gamle Kone til Orde. „Magtet Vankeernes Skinshge paa os Hollændere, og det gjensidige Mishag, kom dog mange af de første til os for at søge deres Lykke. Det lader til at det er et Folk, som ikke holde sig til Hjemmet, og jeg kan ikke nægte, at Tilfælde ere indtrufne, hvor de have vidst at bortskaffe nogle af de nederlandske Forpagteres Kreaturer, paa en Maade som det vilde have været bedre, om det ikke var skeet."

„De taler med Betænkksomhed, min kjære Kone,“ bemærkede jeg, „og som Gen der har Medlidenhed med alle menneskelige Feil.“

„Det bør jeg gjøre for mine egne Synders Skyld, og jeg bør ogsaa gjøre det for Ny Englands; thi min Mand var af den Slægt.“

„Ja, nu faae vi Historiens rette Sammenhæng, Miles,“ sagde Marble med et bifaldende Nis. „Den vil for det første dreie sig om Kjærlighed, og dersom der ikke kommer Ulykker efter, saa vil jeg være en nederdrægtig Pøbersvend. Naar en Mand bliver forelsket, er det det samme, som naar der gaaer Hede i en Bomuldsfadning, eller at Ballasten forstylder sig i et Skib.“

„Jeg kan ikke fragaae det,“ vedblev vor Vertinde, smilende trods hendes virkelige Sorger — Sorger der saaledes atter vare kaldte til Live, ved at mindes hendes tidligere Livs Hændelser — „en ung Mand, en indfødt Yankee, kom til os som Skoleholder, da jeg kun var femten Aar. Vore Folk vare meget omhyggelige for at vi skulde lære at læse engelsk, thi mange havde erfaret hvor ufordelagtigt det var ikke at kjende vor Regjerings og det Sprog hvori vore Love vare affattede. Jeg blev sendt til George Westmores Skole, ligesom de fleste andre unge Mennesker i Nabolauget, og var hans Elev i tre Aar. Dersom De stod paa Hoi en over hin Frugthave, kunde De i dette Dieblis see Skolebygningen, thi det er

kun fort herfra, og den Bei gif jeg fire Gange om Dagen i hele tre Aar."

"Nu begynder jeg at see Land," sagde Marble idet han tændte en Cigar, thi han antog det ikke for nødvendigt at gjøre nogen Undskyldning for at ryge under et hollandsk Tag. „Skolelæreren lærte sin Elev noget mere end det han fandt i A. B. C. Bogen, eller i Catechismussen. Nu vel, tag fat paa Deres Fortælling om Skolehuset, siden det er ude af Sigte."

"Det var ude af Sigte, det er vistnok, og det var maaffee Grunden hvorfor mine Forældre tog saa haardt paa Bei, da George Westmore bad om deres Tilladelse til at gifte sig med mig. Dette skete ikke førend han et heelt Aar igjennem havde fulgt mig hjem, eller saa langt, som til Foden af hin Hoi, og havde tjent mig næsten ligesaa længe og ligesaa taalmodigt, som Jacob tjente for Rachel."

"Godt, Moer, hvorledes optog de gamle Folk Forlangendet? jeg haaber som godmodige Forældre, for Georges Skyld."

"Sig snarere, som Børnene fra Holland dommer om Børnene fra Ny-England. De vilde ikke vide noget deraf; men ønskede at jeg skulde ægte min Fætter Petrus Storm, der just ikke var meget afholdt, ikke engang i hans egen Familie."

"De lod naturligviis Anferne falde og erklærede at De ikke vilde slippe Fortoiningen i Hjemmet?"

"Dersom jeg ellers forstaaer Deres Mening ret, Sir,

faa gjorde jeg noget der var meget forskjelligt derfra. Jeg blev hemmeligt gift med George, og han vedblev endnu henved tolv Maaneder at holde Skole, der oppe bag ved Høien, skjøndt de fleste af de unge Fruentimmer blev taget bort fra hans Underviisning."

"Ja, ja, det er den gamle Maneer; Stalddøren blev lukket, efter at Hesten var stjoalet! Godt, De var altsaa gift, Mo'er." — —

"Efter en Tids Forløb blev det nødvendigt for mig at besøge en Slagtning som boede lidt længer nede ved Floden. Der blev mit første Barn født, uden mine Forældres Vidende; og George gav det i Pleie hos en fattig Kone, som havde mistet sit spæde Barn, thi vi frygtede endnu for at underrette mine Forældre om vor Hemmelighed. Nu begyndte Straffen for at have overtraadt det femte Bud."

"Hvorledes er det, Miles?" spurgte Moses, "strider det imod Buddene, at en gift Kone har en Søn?"

"Det gjør det vistnok ikke, min Ven, skjøndt det er en Overtrædelse af Buddene, ikke at ære vore Forældre. Denne gode Kone hentyder til, at hun gistede sig uden sin Faders og Moders Samtykke."

"Ja, det gjør jeg, Sir, og jeg er bleven haardt straffet derfor. Efter saa Ugers Forløb vendte jeg tilbage til mit Hjem, og snart efter fulgte den sorgelige Nyhed, at min Førstefødte var død. Sorgen over denne Tidende aflokkede mig min Hemmelighed, og Naturen talte

faa tydeligt til mine stakkels Forældres Hjerter, at de tilgav mig alt, tog George hjem til os og behandlede ham bestandig efter den Tid, som om han ogsaa havde været deres eget Barn. Men det var forsildigt; havde det skeet nogle faa Uger tidligere, kunde mit eget dyrebare Barn have været fæstet."

"Det kan De ikke vide, Mo'er, vi maae alle dø, naar vor Tid er omme."

"Hans Tid havde ikke været omme. Den usle Skabning, til hvem George havde betroet Drengen, satte ham ud blandt Fremmede, for at spare sig selv Uleiligheden og for paa den letteste Maade at tjene tyve Dollars." —

"Stop!" afbrød jeg. "Siig mig dog i Himlens Navn, i hvad Aar skete dette, min gode Kone?"

Marble saae forundret paa mig, skjøndt det var tydeligt, at han begyndte at ahne hvad jeg meente med dette Spørgsmaal.

"Det var i Juni Maaned 17—. I tredive lange, lange Aar troede jeg virkelig, at mit Barn var dødt; og da var det ene Samvittighedsnag, der bragte Sandheden for Dagen. Den elendige Kone kunde ikke tage Hemmeligheden med sig i Graven, og hun sendte Bud efter mig for, at jeg skulde høre den sørgelige Aabenbaring."

"Som bestod deri, at hun havde hensat Barnet i en Kurv, paa en Gravsteen, i en Steenhuggers Gaard i

„Oen, i Gaarden hos en Mand, hvis Navn var Durfee?“ sagde jeg saa hurtigt, som det var mig muligt at fremføre Ordene.

„Det gjorde hun virkelig! skjøndt det forekommer mig et Under, at en Fremmed kan vide dette. Hvad monne være Guds Villie at jeg skal erfare efter dette?“

Marble sukede. Han skjulte sit Ansigt i Hænderne, medens den stakkels Kone i forvirret Forventning saae afværende paa os begge, som for at erfare hvad der nu vilde følge efter. Jeg kunde ikke lade hende være længe i Tvivl; men gav hende lidt efter lidt at forstaae, at den Mand, hun saae for sig, var hendes Søn. Efter et halvt Aarhundredes Adskillelse var saaledes Moder og Søn bleven ført sammen, ved det uudgranskelige Forhyns Medvirkning! Læseren vil letteligen kunde forudsee den Forklaringes Beskaffenhed, der paafulgte. Der kunde, efter at alting var fortalt og tilbørlig sammenlignet, ikke være den ringeste Skygge af Tvivl om Omstændighedernes Sandhed. Mrs. Westmore havde hos den trolose Amme forvissnet sig om sit Barns Historie, saa langt, som til Fattighuset; men tredive Aar havde efterladt en Kløvt i den Underretning, hun havde erholdt, og det var hende ikke muligt at faae Kundskab om det Navn, under hvilket han havde forladt Anstalten. Revolutionen var netop tilendebragt, da hun anstillede sine Forespørgsler, og man formodede, at nogle af Bøgerne vare blevne borttagne af de Fordrevne. Dog var der Personer nok til

at mangfoldiggjøre Traditionerne og Gisningerne, og saa bekymrede var hun og hendes Mand for at efterspore disse grundløse Rhytter, at mange Penge og megen Tid blev ødøst paa disse frugtesløse Forsøg. Endelig opdagedes en af Anstaltens gamle Fruentimmer, til hvem det var overdraget at passe Børnene, der foregav at vide hele Historien om det Barn, der var bragt fra Steenhuggerens Gaard. Dette var uidentivt en ærlig gammel Kone, men hendes Hukommelse bedrog hende. Hun sagde, at Drengen havde faaet Navnet Stone, istedetfor Marble; en Feiltagelse, der i og for sig var naturlig nok, men som formodentlig skyldtes det Factum, at et andet Barn af det første Navn virkelig havde forladt Anstalten saa Maaneder før Marble forlod den. Denne Aaron Stone var bleven eftersporet, først som Læredreng hos en Handelsmand, derefter i et Infanteri-Regiment i den engelske Armee, hvilket Regiment havde ledsaget den øvrige Deel af Styrken, ved Romningen den 25. November 1783.

Westmores troede nu at være paa Spor efter deres Søn. Han blev eftersporet ligetil tolv Maaneder før den Tid Efterforskningen blev iværksat, og han vilde sandsynligviis findes i England, endnu bærende Kongens Uniform. Efter en lang Beraadslagning mellem de trostesløse Forældre blev det besluttet, at George Westmore skulde seile til England, for at gjenfinde deres Søn; men de manglede paa denne Tid Penge. Disse værdige

Folk vare istand til at fore et hyggeligt Liv paa deres lille Aulsgaard; men de manglede rede Penge, da alt, hvad de havde havt, var forbrugt ved den foregaaende Efterforskning, og de havde endog paadraget dem en lille Gjeld, for at naae saavidt. Der stod altsaa ingen anden Udvei aaben for dem, end at pantsætte deres lille Hjem. Dette skete ikke uden den største Modstræben, men hvad gjøre ikke Forældre for et Barn? En Sagfører paa Landet, ved Navn Van Tassel, var villig nok til at forstrække dem fem hundrede Dollars, mod Pant i en Eiendom, der næsten var sine tre tusind Dollars værd. Dette var een af denne forhadte Klasse af Land-Nagerkarle, en Flok Cormoranter, der ere saa meget værre end deres By-Collegaer, fordi deres Bytte i Almindelighed er Gjenstand for virkelig og ikke for speculativ Nød, og ligesaa uvidende og uøvede, som de ere nødlidende. Det er beundringsværdigt med hvor stor Laalmodighed en af disse Uslinge kan afvente det rette Dieblif for at iværksætte et Dindlingsforehavende. Denne Squire Van Tassel ønskede meget at komme i Besiddelse af Mrs. Westmores lille Eiendom, ikke alene for dens sande Værdi, men ogsaa af andre Grunde, og i flere Aar kunde intet overgaae hans venlige og velvillige Eftergivenhed. Renterne fik Lov at henstaae indtil den hele Sum beløb sig til et tusind Dollars. Faderen tog imidlertid til England, fandt efter megen Vanskelighed og stor Bekostning Soldaten, og blev overtydet om, at Stone virkelig kjendte

sine Forældre, af hvilke den ene var død i Fattighuset, efter at have forødt alle sine Penge.

Herefter fulgte en Række Aar belæsset med Gjæld og fulde af Angst, indtil Faderen segnede under Bægten af sine Ulykker. En eneste Datter døde ogsaa, efterladende Kitty som et Legat til hendes Moder; hun var bleven Enke, da Faderen var død inden hendes Fødsel. Saaledes stod Katharine Van Duzer, vor gamle Værtinde, næsten ene tilbage i sit Livs Aften med sin Datterdatter, for at stride i flere Aar med en daglig tiltagende Fattigdom. Det var alligevel lykkeligdes George Westmore, kort før hans Død, at sælge endeel af hans Eiendom, som han satte mindst Priis paa, og med disse Penge udbetalte han Van Tassels Panteobligation. Dette var hans egen Beretning om Sagen, og han viste sin Kone Van Tassels Dvittering, da Pengene vare blevene udbetalte i Byen i Grevskabet, hvor Gjeldsbrev og Panteobligation den Gang ikke kunde bringes tilveie. Dette var kort før Westmores sidste Sygdom. Et Aar efter hans Død raadede man Enken til at forlange Gjeldsbrevet og lade Panteobligationen annullere. Men Dvitteringen var ikke til at finde. Med et Fruentimmers Uvidenhed i saadanne Sager, lod Enken sig forkyde med dette Factum; og hendes paafølgende Forlangende om Udleveringen, blev modt med et Contraforlangende, om Bewiis for Betalingen. Dette var Begyndelsen til Van

Tasfjels fjendtlige Stilling; og Sagen var gaaet saa vidt, at der var nedlagt Protest og Stedet averteret til Salg, da den gode Kone saaledes meget beileilig opdagede sin Søn.

Tredie Kapitel.

Det er ikke let at beskrive den oieblikkelige Virkning af denne Opdagelse, paa nogen af de Parter, den nærmest angik. Der blev ikke nogen Tvivl tilbage hos nogen af dem, efter at alle Kjendsgjerningerne om deres Slægtskab vare blevne forklarede; thi det blev saa tydeligt beviist, at der ikke kunde være nogen Tvivl tilbage, denne Gjenstand angaaende. Mrs. Westmore tænkte sig sin tabte Søn som et uskyldigt, smilende, spædt Barn, og her fandt hun ham med et rødt Ansigt, med haarde Træk, brunet ved Solens og Solustens Paavirkning, en ældre Mand, med simple om ikke raa Manerer. Hun kunde i Begyndelsen ikke have nogen Kjendskab til de bedre Sider af hans Charakter, og var nødt til at modtage denne Gave af Forsynet, saaledes som den blev budt hende. En Moders Kjerlighed lader sig ikke letteligen afvise eller qvæle; og førend jeg forlod Huset, saae jeg den gamle Kones Blik fæstet paa Marble med en

Interesse og Omhed, som de ikke havde udtrykt førend Aabenbaringen.

Hvad Styrmanden selv angaaer, da var han, nu da hans kjæreste Dnske i dette Liv saa uventet var bleven opfyldt, saa forundret, at det syntes, som om han tænkte, at der manglede noget. Han fandt sin Moder som en anseelig Enke efter en anseet Mand, af en Klasse i Livet der var lig hans egen, boende paa en Eiendom, der rigtignok var lille og i forviklede Omstændigheder, men en Eiendom, som i lang Tid havde været i Familiens Besiddelse. Sandheden var, at Marble følte saa levende denne uforudseete Opfordring til hans blidere Følelser, at en Mand af hans barste Natur i Begyndelsen ikke vidste at fatte sig deri, og hans Temperaments Gjenstridighed bragte ham snarere til at stride imod, end til at give efter for saadanne uvante Følelser. Jeg kunde see, at han var tilfreds med sin Moder, medens han neppe var tilfreds med sig selv, og i den Hensigt at bringe begge Parter i en rigtigere Stilling til hinanden, bad jeg Moses om at gaae ned og see til Baaden, medens jeg blev ene med hans nyfundne Moder. Dette skete alligevel ikke førend at alle Forklaringerne vare givne og Moderen havde velsignet og grædt over sit Barn. Det skete i Grunden for at skaane Marble for det Reddykkende, han kunde føle ved den forestaaende Scene.

Saa snart jeg var ene med Mrs. Westmore, forkla-

rede jeg hende mit eget Bekjendtskab til Marble, og gav hende en Slags Forsvars-Beretning om hans Levnet og Charakter, idet jeg fortaug de svage Sider og fremhævede de stærke. Jeg beroligede ganske hendes Sind med Hensyn til Gjenstanden om Eiendommen; thi dersom det værste skulde hændes, saa havde hendes Søn dobbelt saa mange Penge, som behøvedes til at indfri Panteobligationen.

„Gjelden blev paadraget, min kjære Mrs. Westmore, for hans Skyld, og han vil med Glæde indfri den paa Diebliffet. Jeg vil raade Dem til at udbetale Summen paa eengang. Dersom Dwitteringen nogensinde skulde blive funden, vil denne Pan Tassel blive nødt til at tilbagebetale; thi skjøndt Loven seer igjennem Fingre med mange Uretfærdigheder, vil den dog ikke see igjennem Fingre med een, der er saa grusom som denne, forudsat, at De kan tilfredsstille den med et Beviis. Jeg skal lade Moses blive tilbage —“

„Hans Navn er Dlass eller Oliver,“ afbrød den gamle Kone ivrigt; „jeg opkaldte ham efter min egen Fader, og han blev ordentlig døbt, forend han blev overgivet til Ammen, i det Haab, at det maatte blodgjøre hans Bedstefaders Hjerte, naar han kom til Kundskab om mit Giftermaal. Dlass Pan Duzer Westmore er hans rette Navn.“

Jeg smilede ved Tanken om at Marble skulde seile under saadan en Benævnelse og var isærd med at fore-

flaae en Overeenskomst, da Gjenstanden for vor Samtale vendte tilbage. Styrmanden havde gjenvunden sin Fatning i den halve Time, han havde været borte, og jeg saae af de kjærlige Blik, han kastede til sin Moder, hvis Blik besvarede hans paa en naturligere Maade, end jeg kunde have haabet, at Tingen gif sin rette Gang, og jeg fortsatte Samtalen, idet jeg søgte at bortrydde den overflødige Følsomhed.

„Vi talte om Deres rette Navn, idet De kom ind, Moses,“ sagde jeg. „Det kan ikke gaae an, at De lader Dem kalde ved eet Navn, naar Deres Moder praier Dem under et andet. De bliver nødt til ganske at lade Moses Marble rage i Drift.“

„Derjom jeg gjør det, vil jeg være —“

„Tys, tys — De forglemmer hvor De er, og i hvis Nærværelse De staaer.“

„Jeg haaber, at min Son snart vil lære, at han altid staaer for Guds Afsyn,“ bemærkede Moderen i en klagende Tone.

„Ja, ja — det er altsammen rigtigt, Moder, og Du kan, hvad det anbelanger, gjøre med mig hvad Du vil; men naar jeg ikke skulde være Moses Marble, kunde Du ligesaa gjerne forlange, at jeg ikke skulde være mig selv. Jeg maatte jo blive et andet Menneffe, naar jeg skulde forandre mit Navn. En Mand kunde ligesaa godt gaae uden Klæder, som at gaae uden et Navn, og mit er nu en Gang saa haardt, at jeg ikke kan lide at

skille mig ved det. Nei, nei, var det faldet saaledes ud, at mine Forældre havde været en Konge og en Dronning, og at jeg skulde efterfølge dem paa Thronen, vilde jeg enten regjere som Kong Moses Marble, eller slet ikke regjere."

"Du vil komme til at tænke anderledes herom, og udtage et nyt Register under Din lovlige Udnævnelse."

"Jeg vil sige Dig hvad jeg vil gjøre, Moder, og det vil tilfredsstille alle Parter. Jeg slaaer det gamle Navn under det nye og seiler under dem begge."

"Jeg bryder mig ikke om hvorledes Du bliver kaldt, min Son, saalænge ingen har nødig at rødme ved det Navn Du bærer. Denne Gentleman siger mig at Du er en ærlig og trofast Karl; og det er Velsignelser for hvilke jeg aldrig skal ophøre at takke Gud."

"Miles har roest mig, har han! Jeg kan sige Dig Moder, at Du skal tage Dig iagt for Miles's Tunge, Naturen bestemte ham til at være Advocat, og det er snarere en Hændelse at han er bleven Somand; men en dygtig Somand er han. Men hvad er da mit Navn ifølge Loven?"

"Slaff Van Duzer Westmore Moses Marble, ifølge Deres egen Paastand at seile under alle Deres Navne. De kan alligevel verle Navnene om og kalde Dem Moses Slaff Marble Van Duzer Westmore, dersom De synes bedre om det."

"Moses loe, og da jeg saae at baade han og hans

nyfundne Moder vare godt flikkede til at være ene sammen og at der nu kun manglede en halv Time i Solnedgang reiste jeg mig for at tage Afsted.

„De forbliver hos Deres Moder i Nat, Marble,“ bemærkede jeg, „jeg vil forblive til Ankers, til jeg seer Dem imorgen tidlig, og da vilde vi tage de videre Forholdsregler lidt nærmere i Overveielse.“

„Jeg skulde ikke ønske at miste min Son, saasnart efter at jeg har funden ham,“ bemærkede den gamle Kone noget ængstlig.

„Frygt ikke for mig, Moder; jeg sover under Dit Tag i Nat og saa mange flere oveniføjet, at Du til Slutningen vil være glad nok ved at blive mig qvit.“

Jeg forlod derpaa Huset, ledsaget af Marble der fulgte mig ned til Baaden. Da vi naaede den lille Vig hørte jeg et Slags undertrykt Suk fra Styrmanden, og da jeg vendte mig om blev jeg forundret ved at see Taarerne løbe ned ad hans solbrændte Kinder. Hans oprorte Følelser havde tilsidst saaet Herredømmet og denne raa, men ærlige Skabning, havde givet efter, under Paa- virkningen af denne besynderlige Blanding af Glæde, Forundring, Skam og naturlig Bevægelse. Jeg greb hans Haand og trykkede den hjerteligt, men sagde intet. Skjøndt jeg standsede, da jeg nødigt vilde gaae nærmere hen til Reb, forend min Kammerat havde gjenvundet sin Fatning. Dette lykkedes ham efter et Par Minutters Forløb saa vidt, at han kunde tale.

„Det forekommer mig altsammen som en Drem, Miles;“ mumlede Moses tilsidst; „langt mindre naturligt end at give sig til at være Eneboer.“

„De vil snart vænne Dem til Forandringen, Marble; thi alt vil forekomme Dem at være som det bør, og ganske naturligt.“

„At tænke sig at jeg er en Søn, og at have en virkelig levende Moder!“

„De maa dog have vidst at De en Gang havde Forældre, og De er virkelig heldig at finde een af dem i Live i Deres Alder.“

„Og hun, en ærlig Kone! en Moder, som Præsidenten i de forenede Stater, eller den første Commandeur i Marinen ikke behøvede at skamme sig ved.“

„Det er vistnok altsammen meget heldigt, især det første.“

„Hun er ovenikjøbet en blodig fjon gammel Kone. Jeg vil have hende takket til og bringe hende ned til Byen ved første Leilighed.“

„Hvorfor vil De gjøre en gammel Kone den Uleilighed? De vil faae Tid nok til bedre at overveie dette.“

„Bedre! ja jeg vil bringe hende til Philadelphia, og maaske til Baltimore. Der er Haverne og Theatrene og Museet og en Mængde Ting som jeg nok tør sige at den kjære gamle Sjæl aldrig har seet.“

„Jeg skulde tage meget seil af Deres Moder, dersom hun ikke vilde foretrække en Kirke for det altsammen.“

„Nu vel, det er Kirker i alle Byerne, naar De endelig vil tage det fra den religiøse Side; saa burde jeg saasnart som muligt bringe min Moder til York. Hun er gammel, seer De nok, og kan ikke leve evig, for at føie mig; og her har hun været bunden til een Kirke alle hendes Levedage, uden at have andre at vælge imellem. Jeg tør nok sige at Forandring er ligesaa behagelig i Religion, som i enhver anden Ting“

„De er nærmere ved at have Ret deri, Moses, end De maaske selv troer. Men vi kan tale om alt dette imorgen. En Nats god Hvile vil give os roligere Eftertanke imorgen.“

„Jeg vil ikke faae et Dieblifs Sovn, for at tænke over det. Nei, nei, jeg vil faae den gamle Kone til at pakke sine Sager sammen for Frokost, og vi vil seile med Sluppen. Naar vi kommer til Byen vil jeg tage hende ombord i the Dawn, og vi skal have det meget hyggeligt ombord i dens Kahyt. Den har ligesaa gode Kahytter som en Lystjagt.“

Der var i hine Dage ingen Linieskibe hos os; men et Skib med to Kahytter var et Vidunder af Bequemmelighed.

„Deres Moder vil neppe passe sig for et Skib, Moses, og et Skib vil neppe være et passende Sted for Deres Moder.“

„Hvorledes kan nogen af os vide det, førend vi have forseglet det? saasandt som jeg er en Gliis af den gamle Blok, de vil blande sig som Rum og Vand. Der-

som jeg skal gaae til Soes med Skibet, troer jeg næsten jeg vil tage den gamle Kone til Soes med mig."

"De vil sandsynligviis blive hjemme, nu da De har et Hjem og en Moder, og andre Pligter at tage vare. Jeg og mine Anliggender vil i Fremtiden kun blive underordnede Gjenstande for Dem, Mr. Westmore."

"Gid Westmore maa være fordømt! Mener De Miles, at jeg vil opgive mit Kald, opgive Soen, opgive Dem?"

"De ønskede en Gang at være Eremit, og fandt det lidt for eensomt; dersom De havde havt en Selvkaber eller to, vilde De have været tilfreds, sagde De. Godt, her er nu enhver Ting De kan ønske Dem; en Moder, en Søsterdatter, et Huus, Avling, Lader, Udhuse, Kjøkkenhave og Frugthave; og naar De sidder ved hin Indgang, kan De ryge Deres Cigar, drikke Deres Grog og betragte Fartøjerne der gaae op og ned ad Hudson."

"Ikke andet end disse blodige Slupper," mumlede Styrmanden. "Saadanne korte Tingester at man ikke en Gang kan faae Bommen gibbet forestier, om man ogsaa har gjort sig den Uleilighed at bruge et Kabeloug til Gibskinkel.

"Godt, en Slup er et ganske muntert Fartoi for en Sømand, naar han ikke kan faae noget bedre. Saa er der denne Mr. Van Tassel at komme til rette med — De kan der faae en ti Mars Proses paa Halsen, til at more Dem med."

"Jeg vil gjøre fort Proses med den Knegt, naar

jeg træffer paa ham. De har Ret, Miles, den Sag maa afgjøres førend jeg kan lette Anker. Min Moder siger at han boer nær herved, og at jeg efter et Kvarteers Forløb kan faae ham at see, naar jeg lystier. Jeg vil besøge ham endnu i Aften."

Denne Erklæring bragte mig til at standse. Jeg kjendte Marble altfor godt til at kunne forudsee at det vilde afstedkomme Bryderi, dersom han blev overladt til sig selv i en Sag af denne Natur, og jeg troede det rigtigst først at undersøge Sagen lidt noiere. Søfolk handle gjerne lidt raff. Da jeg gik tilbage til Huset for at faae nærmere Underretning af Mrs. Westmore, sagde hun mig at det var rigtigt, som hendes Søen havde anført, og tilbød os en gammeldags Genspænderchaise, da den eneste Arbeidsmand hun brugte, netop var ifærd med at spænde den for, for at kjøre hen og spørge til Kitty, jeg benyttede mig da af Leiligheden, tog det trykte Avertissement om Salget med, for at læse det undervejs, fik den fornødne Underretning, og afsted kjørte Marble og jeg for at søge Agerkarlen.

Der var endnu Tid nok til alle vore Forehavender. Hesten var rigtignok ligesom Huset, dens Eier, Arbeidsmanden, Chaisen, og alt hvad vi endnu havde seet af Willow Cove, hvilket vi havde faaet at vide at Stedet hed, gammel, men han var desto mere sikker og paalidelig. Veien gik op ad Skraaningen og snoede sig smukt gjennem en Huulvei. Arbeidsmanden gik ved Siden af os for

at vise os Veien, der førte ind i Landet, efter at vi havde naaet Toppen af Bakken.

Udsigten fra Hoilandet, som det kunde kaldes med Hensyn til Floden, skjøndt det kun var en jævn Udstrækning af hele denne Deel af Staten, var baade udstrakt og smuk. Willow Grove, som Marble tre eller fire Gange kaldte sin Moders Sted, medens vor Hest slæbte os op af Straaningen, saae usædvanlig indbydende ud med sine grønne Brinke, rige Frugthave og nette Bolig, beskyttet bag det dækkende Ly af Flodens Hoiland. Ind i Landet saae vi Hundreder af Avlsgaard, utallige Lunde, flere Landeveie, en Landsby mindre end en Dvartmiil fra os, et Kirkespiir der saae ud som en gammeldags Lyseslucker og adskillige hvidmalede Træhuse, og her og der et forældet Huus bygget af Muur eller Kampesteen, overhvidtet eller malet med en eller anden livlig Farve; thi Hollænderne medbragte deres Smag for Farver fra Holland til New-York. Dette Fortrin kan være onskeligt i den Deel af Verden hvor Engenes uendelige Grønt paa en Maade trætter Diet; men Naturens Afsefarver har vistnok ingen retfærdig Medbeiler i de mere kunstige Dele af det almindelige Landstabs Farver. Hvidt kan bidrage til at oplive Scenen; men det kan aldrig give den Værdighed, eller de høitidelige Farver, der saa ofte gjør det yndige ved et Syn, saavel indtrængende, som behageligt. Naar denne skinnende Farve naaer Gjørderne, giver den det smukkeste Landstabs Udseende

af en Blegeplads, eller af et stort Vasserhuus, hvor Vinnedet er hængt ud for at tørres.

Veiviseren viste os Van Tassels Huus, og et andet hvor vi skulde finde Kitty, hvem vi skulde bringe hjem med paa Tilbageveien. Da vi havde faaet tilbørlig Underretning om Coursen og Distancen stak vi trostigt til Soes. Hesten var ingen Hartløber, og Marble og jeg havde god Ro til at ordne Præliminærerne, inden vi naaede Huset hvortil vi vare bestemt. Efter nogen Raadslagning og megen Overveielse, lykkedes det mig at overbevise min Ledsager om, at det ikke vilde være det klogeste at begynde Forhandlingerne med at banke Procuratoren, — en Fremgangsmaade hvortil han havde stor Lyst. Det blev alligevel afgjort at han strax skulde erklære sig for at være Mrs. Westmores Søn, og i den Egenskab afægte hans Erklæring; en Charakter der indeligt nok vilde give ham enhver Fordring paa at blive hørt.

„Jeg veed hvad disse Agerkarle, som De kalder dem, Miles, ere for Folk,“ sagde Styrmanden. „De ere en Slags Pantemæglere inde i Landet, og Himlen have Medlidenhed med dem; thi jeg har ingen. Jeg har i sin Tid pantsat et Uhr, eller en Kvadrant, og blodig faa Penge faaer en stakkels Karl for hans Guds og værlige Eiendomme. Ja, ja, jeg vil strax lade den gamle Herre vide at jeg er Van Duzer Dloff Marble Westmore Moses, eller hvad det er jeg hedder; og vil staae paa

min Ret saa det skal forundre ham; men hvad vil De imidlertid tage Dem for?"

Det faldt mig ind, at dersom jeg kunde faae Marble til at forsøge paa at anvende en Slags List, vilde det have den Virkning at forhindre ham i at tye til Stoffeloven, for hvilken jeg vidste at han nærede stor Tilboielighed, og for hvilken jeg endnu frygtede lidt. I den Hensigt udfastede jeg altsaa følgende Plan.

„De skal simpeltvæk introducere mig som Mr. Miles Wallingsford,“ sagde jeg, „men paa en formel Maade der kan bringe denne Mr. Van Tassel til at troe at jeg er en Slags Sagfører; dette kan maaske indgyde ham Frygt, og det vil blive saa meget lettere at komme til Rette med ham. Sig ikke at jeg er Sagfører, thi det vil ikke være overeensstemmende med Sandheden, og det vil ogsaa blive et flovt Tilbagelag, naar Sandheden kommer for Dagen.“

Marble greb denne Idee, og syntes at være tilfreds med den, skøndt han vedgik at jeg ikke kunde forestille Sagfører uden at lye lidt, og at „Sandheden var altfor god for en af disse blodige Vagerkarle.“ Jeg fik ham dog talt til Rette førend vi naaede Døren, og vi stege af, saa godt forberedede paa vort Foretagende, som man kunde vente.

Der var intet ved Van Tassels Bolig, der betegnede den graadige Pengemand, medmindre en vis Eigegyldighed, med Hensyn til det Døre, kunde antages at forraade en saadan Mand's Bolig. Hans Venner vilde gjerne til-

skrive dette en Eigegyldighed for det Ydre, men Mængden henførte det rigtigere til Gjerrighed. Naar Sjælen hengiver sig til at dlynge Guld paa Guld, blot for at skrabe sammen, misunder Manden Unddragelsen af den ringeste Deel af den vindeslyge Jagen, og heri ligger Hemmeligheden af den Foragt mod det Ydre, der saa ofte træffes i denne Beskrivelse af Personer. Dog foruden denne Mine af Eigegyldighed, var Van Tassels Bolig ikke til at skjæle fra de fleste af de bedre Huse i den Deel af Landet. Vor Anmodning om at blive indladt blev gunstig optaget, og vi bleve viist ind i Procuratorens Contoir.

Squire Van Tassel, som denne Mand i Almindelighed blev kaldet, saae forskende paa os da vi traadte ind, uidentviol i den Hensigt at forviise sig om vi vare Folk der vilde gjøre Laan. Jeg kunde muligen blive antaget for en saadan; thi jeg gjorde mig Flid for at see alvorlig og tankesuld ud; men ingen kunde antage Moses for at komme i et saadant Grinde. Han lignede snarere et Sendebud fra Syndens Fader, der kom for at saae en vis Regning betalt, der var underskrevet med Blod, og hvis ulykkelige Betalingsdag endelig var kommen. Jeg maatte trække ham i Kjolestjødets, for at erindre ham om vor Overenskomst, da jeg ellers troer at den første Hilsen han havde faaet af Procuratoren vilde være bleven besvaret med et glat Lag af hvad det skulde være, undtagen Ord. Binket lykkedes, og Marble tillod vor Bert at aabne Forhandlingerne.

Squire Van Tassel havde et meget gnieragtigt Ydre. Han var endog meget mager, skjøndt dette Udseende maa skee snarere var en Følge af hans Constitution end af knap Føde. Han bar Brillen med sort Indfatning, og havde den Bane at see over dem, naar han saae paa en Gjenstand i nogen Afstand, hvilket gav ham en endnu mere speidende Mine, end den medfødt. Han var lille af Væxt, og hans Alder var omtrent treds; en Alder i hvilken Sammenpugning af Penge forarsager mere Bekymring end Glæde; thi det er et Tidspunkt i Livet, i hvilket det ikke kan seile at Mennesket seer Enden paa sine jordiske Planer. Det er alligevel notorisk at af alle Lidenstaber er Gjerrighed den, der senest taber sit Greb i det menneskelige Hjerte.

„Deres Tjener, mine Herrer,“ begyndte Procuratoren, høfligt nok; „Deres Tjener, behag at tage Plads.“ Efter denne Indbydelse satte vi os alle tre. „En behagelig Aften,“ idet han betragtede os endnu mere forskende over Brillerne, „og et herligt Veir for Høsten. Dersom Krigen vedbliver meget længer i Europa,“ nok et Blik over Brillerne, „sælger vi alt det Bedste ud af Landet, for at sende Hvede til de krigsførende Magter. Jeg begynder at betragte Sikkerhed i faste Eiendomme som langt mindre værdifulde, end de vare da Fjendlighederne begyndte i 1793, og at de Dag efter Dag blive mindre værdifulde.“

„Ja det maa De nok sige,“ svarede Marble mut; „især Enfers og Forældreløses Eiendomme.“

Squiren blev lidt forbausset over dette uventede Svar. Han saae vist paa os begge, igjen over Brillerne, og spurgte dernæst, paa en Maade mellem Høflighed og Myndighed. —

„Maa jeg spørge om Deres Navne og Hensigten med Deres Besøg?“

„Ja vist,“ sagde Marble. „Det er rimeligt og deri har De Ret. Vi skamme os hverken ved vore Navne eller vort Grinde. Hvad det sidste angaaer, Mr. Van Tassel, da vil De faae det snarere at vide, end De maa skee ønske det; men for at begynde i den rette Ende, denne Herre, der er med mig, er Mr. Miles Wallingford, en intim Ven af gamle Mrs. Westmore, som boer et lille Stykke nede ad den Bei, paa et Sted der hedder Willow-Grove; Squire Wallingford, Sir, er hendes Ven og min Ven, og det er mig en stor Fornøjelse at gjøre Dem bekendt med ham.“

„Det glæder mig at see Herren,“ svarede Van Tassel, idet han atter betragtede os, og derpaa lod Blikket løbe over en alphabetisk Liste over Procuratorer og Sagførere, for at see hvilken Plads jeg opfyldte blandt dem. „Glæder mig meget at see den Herre, som nylig har begyndt at practisere, saavidt jeg kan domme efter hans Alder og da jeg ikke erindrer hans Navn.“

„Der maa være en Begyndelse paa enhver Ting, Mr. Van Tassel,“ svarede jeg med en Rolighed, som jeg nok mærkede den gamle Agerkarl ikke kunde lide.

„Meget sandt, Sir, og jeg haaber Deres fremtidige Lykke vil staae i Forhold til Deres sildige Optræden for Stranken. Deres Ledfager seer meget mere ud som en Somand, end som en Sagfører.“ — Dette var sandt nok, der kunde aldrig tages Feil af Marbles Stilling, jeg havde derimod taget Kjole paa da jeg gik i Land; „Jeg formoder at han ikke practiserer?“

„Det vil vi faae at see, Sir,“ svarede Marble. „Da jeg har sagt Dem min Vens Navn, Mr. Van Tassel, vil jeg nu sige Dem mit eget. Jeg hedder Moses Marble Westmore Van Duzer Oloff, Sir, eller saadan noget blodigt noget; og De skal have Lov til at vælge hvilket De vil af hele Listen, jeg svarer til ethvert af dem.“

„Dette er saa overordentligt, saa usædvanligt, mine Herrer, jeg veed neppe hvad jeg skal tænke derom. Staaer dette Besøg i Forbindelse med Mrs. Westmore, eller hendes Aulsgaard, eller Panteobligationen hvis Udfrielse jeg i den senere Tid har gjort Fordring paa?“

„Det gjør det, Sir, og jeg er denne Mrs. Westmores Son, ja, Sir, denne kjære, gode, gamle Sjæls eneste Son.“

„Mrs. Westmores Son!“ udbrød Van Tassel, baade forundret og urolig. „Jeg vidste at der var en Son; men man har altid sagt mig at det var umuligt at finde ham. Jeg seer ingen Lighed hos Dem Sir, hverken med George Westmore, eller Kitty Van Duzer.“

Dette var nu aldeles ikke sandt; thi de som havde kjendt George Westmore i hans Middelsalder, erklærede

senere at Moses havde betydelig Lighed med ham, medens jeg selv kunde spore ved Munden og i de mildere Træk i Styrmandens Ansigt, en stor Lighed med den affældige Character i den gamle Moders Ansigt. Denne Lighed vilde efter al Sandsynlighed ikke være bleven opdaget, uden at kjende det Slægtskab der fandt Sted mellem begge Parter, men med dette Kjendskab var den ikke let at overse.

„Lighed!“ gjentog Marble, noget nær i en Tone som om han havde lyst at klamres ved den først givne Anledning; „hvoreledes skulde der kunne være nogen Lighed efter det Liv jeg har ført. For det første blev jeg bragt ud af Sigte af min Moder mindre end ti Dage efter at jeg blev født. Derpaa blev jeg til en Slags Opmuntring anbragt paa en Gravsteen; hvorefter de sendte mig hen at leve blandt de Fattige. Jeg løb min Vej da jeg var ti Aar gammel, og gik til Søes, hvor jeg har spillet en Rolle som Orlogsgast, Kapergast, Smugler, Styrmand, Skipper, kort sagt, alt hvad tænkes kan, undtagen Sørover og Oprører. Jeg har været en blodig Gremit, Mr. Van Tassel, og dersom det ikke vil berøve en Karl alt hvad der har Lighed med et Menneſke, saa er hans Ansigt lige saa uforanderligt som det paa en Guldmønt.“

„Alt dette, Mr. Wallingsford, er saa uforstaaeligt for mig, at jeg maa udbede mig Deres Forklaring.“

„Jeg kan kun tilføie, Sir, at jeg er overbevist om at hvert Ord De har hørt er sandt. Jeg veed at dette

ifølge Lovens Bogstav er Dloff Van Duzer Westmore, Georg Westmores og Catharine Van Duzers eneste levende Barn. Han er kommen til Dem i Anledning af en Forbring, man siger De skal have paa den Volsgaard, hans Moder arvede efter hendes Forældre."

"Skal have! — jeg har George Westmores Gjeldsbrev, en Panteobligation undertegnet af hans Kone, med paaløbende Renter og Omkostninger beløbende sig til 963 Dollars 42 Cents, og jeg skridder til Salg overensstemmende med Anordningerne. Et Salg er bleven udsat, for at soie Enken; thi en Mand der har Medlidenshed vil nødvendigvis twinge en enestaaende gammel Kone, skjøndt jeg i længere Tid har sat Penge til for hendes Skyld. De maa vide Sir, at jeg taber alle mine Renters Renter og maa tage til Takke med hvad Loven vil tilstaae mig; slemt nok i Tider som disse, da ingen Dag forløber uden at jo noget godt tilbyder sig ved at kjøbe de bedste Sikkerheder mod taalelige Uddrag. Handelen er nu saa levende, Mr. Wallingford, at Folk næsten kunde fristes til at sælge deres Sjæle for rede Penge."

"Jeg troer snarere, Sir, at nogle Menneffer bestandig vilde gjøre dette, ja gjør det daglig, hver Time. Men jeg er underrettet — jeg kunde ikke bare mig for at agere Procuratoren ved denne Leilighed — "Jeg er underrettet om at George Westmores Gjeld er reent udbetalt."

"Hvorledes kan det være muligt, Sir, da jeg er i Besiddelse af Panteobligationen? Som en Forretningsmand

maa De vide hvor lidet man kan fæste Lid til Fruentimmer-Snak, og De maa kunne indsee det farlige i at tage deres Sladder for Kjendsgjerning. George Westmore havde nogen Kjendskab til Forretninger og vilde rimeligviis ikke have betalt sin Gjeld, uden at have faaet sin Forfkrivning tilbage, eller idetmindste modtaget sin Qwittering; meget mindre ladet Panteobligationen blive staaende i Protocollen."

"Jeg er underrettet om at han har modtaget Deres Qwittering, skjøndt han formodede at have mistet den tiligemed sin Tegnebog, som hans Kone troer han har tabt ud af Kjølelommen, den samme Dag han kom tilbage fra Netten, hvor han traf Dem, og hvor han sagde at han betalte Dem Pengene, da det var ham om at gjøre at slippe snarest muligt for at betale Renterne."

"En meget tosset Historie, som De ikke vil antage at Overdommeren vil fæste Lid til, fordi den bliver befræstet af det Parti, som er interesseret i at beholde Egendommen. De veed Sir, at Salget kun kan standses ifølge en Ordre fra den høieste Domstol."

At jeg ikke var Sagfører, det var vistnok, men ligesom de fleste Amerikanere, kjendte jeg lidt til den Green af Landets Jurisprudens, der berørte mine egne Interesseter. Som Landeiendoms Besidder havde jeg lidt Kjendskab til Lovene angaaende virkelige Besiddelser, og var ikke ganske uvidende om hvorledes Sagerne bleve behandlede i dette, det meest efterforskende af alle Tribunaler, den høieste

Domstol. En lykkelig Tanke paatvang sig mig i det Dieblif, og jeg benyttede den ved Dieblifkeis Tilskyndelse.

„Det er meget sandt, Sir,“ svarede jeg, „at en flog Dommer vilde betænke sig paa at afgive en Kjendelse, ifølge en Autoritet der ikke var bedre end Mrs. Westmores Ged paa, at hun havde hørt sin Mand sige, at han havde betalt Pengene; men De vil erindre at Modpartien skal aflægge Ged paa sit Udsagn. Vi ville alle blive tilfreds-stillede, denne Sag betræffende, dersom De aflagde Ged paa at Pengene aldrig vare blevne betalte.“

Dette gjorde sin Virkning, og fra det Dieblif nærrede jeg ikke den ringeste Tvivl om at Westmore havde betalt Pengene, og at Van Tassel erindrede fuldkommen den hele Affaire. Saameget kunde jeg læse i Mandens for-andrede Ansigt og bekræftende Blik, ihvorvel disse Indtryk rigtignok ikke var noget Beviis. Dog skjøndt de ikke var noget Beviis for en Domstol, tjente de dog til at jeg, med desto større Iver, forfulgte Sagen, paa hvilken jeg fra det Dieblif tog fat med Barme. Jeg ventede imidlertid paa Van Tassels Svar, medens jeg stadigt iagttog hans Ansigt, med en Narvaagenhed som tydeligt nok gjorde ham meget forlegen.

„Kitty Westmore og jeg vare fødte Nabobørn,“ sagde han; „og denne Panteobligation har forvoldet mig mere Bryderi, end alle mine andre smaa Giendomme. At jeg ikke har hastet med at udtage Stevning er tydeligt nok af den lange Tid jeg har ladet gaae hen, uden at gjøre

mine Fordringer gjeldende. Jeg kunde ikke vente længere uden at sætte mine Rettigheder paa Spil, da der efter tyve Aars Forløb maatte være en Formodning om Betaling, og det en Formodning, som vilde tale haardere mod mig, end gamle Kittys Gød. Vi ere Nabobørn, som jeg sagde, og hellere end at lade Sagen gaae til Uderligheder vil jeg samtykke i at lade Sagen komme til en Slags Overenskomst."

"Og hvilken Slags Overenskomst vil svare til Deres Begreber om Retfærdighed, Mr. Van Tassel?"

"Nu, Sir, da Kitty er gammel, vilde det være en sørgelig Ting at jage hende bort fra det Dag under hvilket hun er født. Dette har jeg sagt og tænkt fra Begyndelsen af, og det gjør jeg endnu. Dog kan jeg ikke give Slip paa min Eiendom uden Erstatning; skjøndt jeg er villig til at vente. Jeg sagde Mrs. Westmore, førend jeg bekendtgjorde Salget, at dersom hun vilde give mig en ny Forfkrivning, gjøre alt paa det Rene og betale mig Renterne af den hele Sum hun nu skylder, var jeg villig til at give hende Henstand. Jeg foreslaaer alligevel nu, som den simpleste Maade at afgjøre Sagerne, at modtage fra hende en Dwittering for det lovmæssige Gjenkjøb, og at tilstaae hende et Fæstebrev for hendes Levetid, mod en nominal Rente."

Endogsaa Marble kunde indsee den lave Uretfærdighed i saadant et Tilbud. Foruden Tilstaaelsen af at Gjelden ikke var betalt, vilde det være at sikkre Van Tassel, til

en Tid der ikke kunde være fjern, den fuldkomne Besiddelse af Volskgaarden, for meget mindre end en Trediedeel af dens Værdie. Jeg mærkede Tegnet til et Udbrud hos Styrmanden, og blev nødt til at forhindre det ved et Signal, medens jeg paatog mig at fortsætte Samtalen.

„Bed et saadant Arrangement, Sir,“ svarede jeg, „vilde min Ven her bogstavelig talt sælge sin Fødselsret for en Portion Suppe.“

„De maa erindre Mr. Wallingsford, at det lovmæssige Salg af en pantsat Eiendom er en kilden Sag, og Domstolene holde ikke af at blande sig deri. Dette Salg vil finde Sted idag om en Uge, og naar Salget en Gang er foregaaet, er det ikke let at gjøre om. Mr. Westmore her seer just ikke ud til at være istand til at udbetale et tusind Dollars.“

„Vi vil ikke udsætte os for den Fare, at lade alle Rettigheder gaae fra os. Jeg kjøber selv Eiendommen, om det skulde gjøres nødvendigt, og skulde der siden efter komme for Lyset at Pengene virkelig ere blevne betalte, troe vi at De er tilstrækkelig sikker for Capital, Renter og Omkostninger.“

„De er ung i Haandteringen, Mr. Wallingsford, og vil nok komme til at lære hvor daarligt det er at forstrække Deres Klienter med Penge.“

„Jeg hører aldeles ikke til Haandteringen, Sir, som De feilagtigen har troet; men er Skibsfører, og Mr. Westmore, eller Marble, som han hidtil er bleven kaldt, er

min Styrmand. Imidlertid ere vi ikke saa slet forshnede med Midlerne til at betale et tusind Dollars, eller thye tusind, om det skulde være nødvendigt."

"Ikke Sagfører!" raabte Van Tassel, idet han smilede ondskabsfuldt. "Et Par Søfolk, at ville trættes med mig om at udtage Stævning angaaende en Panteobligation! Det vilde blive en hyperlig Rejsfærdighed vi kunde vente os fra Deres Hænder, Gentlemen! Godt, godt, jeg seer nu hvorledes det forholder sig, og at dette kun har været et Forsøg paa at bearbejde mine Sympathier for en gammel Kone, der i de sidste thye Aar har levet paa min Bekostning. Jeg tænker nok at Deres 963 Dollars 42 Cents vil vise sig at være af samme Dvalitet som Deres Ret."

"Og dog var det mig paafaldende, Mr. Van Tassel, at De ikke syntes om den Tanke at aflægge Gæd for Overretten, angaaende en vis Dvittering, om ogsaa jeg ikke kan opsætte et Document i den Anledning, saa kan nok en Abraham Van Bechten gjøre det!"

"Abraham Van Bechten er en duelig Sagfører, og en ærlig Mand, der vistnok ikke vil lade sig bruge i en Sag, der kun har en gammel Kones Udsagn at støtte sig til — og altsammen kun for at frelse hendes egen Aulsgaard!"

Nu kunde Marble ikke længer holde sig rolig. Han sagde mig siden efter, at under Samtalen havde han taget Maal af den gamle Aagerkarls Fod, og han følte at det

vilde være en Bane at faae saadan en ussel Skabning; men at sidde og høre at der blev stikket til den Moder han nylig havde funden, og at hendes retmæssige Fordringer bleve gjort latterlige, var mere end hans Taalmodighed kunde bære. Da han reiste sig hurtig, udbrod han derfor med en Strøm af de meest matrosagtige Skjeldsord. Jeg vil ikke gjentage hvad han sagde; thi dersom jeg fulgte Sandheden, vilde det blive anstødeligt; men foruden at han gav gamle Van Tassel en heel Mængde Navne, der vare ligesaa usædvanlige, som de vare sjældne, gav han ham adskillige der vilde lyde fortrolige i de fleste af mine Læseses Øren, og de vare desuden fuldkommen fortjente. Jeg lod hans Brede faae Luft, og da jeg lod Procuratoren forstaae, at han skulde høre nærmere fra os, lykkedes det mig at faae min Kammerat til Bognen, uden at det kom til Slag. Jeg kunde mærke at Van Tassel var langt fra at være rolig, og dersom han havde kunnet, vilde han om muligt opholde os ved Haabet om en Overenskomst; men jeg ansaae det for rigtigst at lade Sagen beroe lidt, efter de afgjorte Demonstrationer vi allerede havde foretaget.

Det var ikke nogen let Sag at faae Marble til Bogns; men dette var ikke saasnart skeet, forend jeg lod den rulle afsted hen ad Veien, i Retningen mod det Huus, hvor man havde sagt os at vi skulde søge Kitty Huguenin, gamle Mrs. Westmores Granddatter, der vilde afvente Chaisens Ankomst for at tage hjem med.

„De maa paatage Dem en elskværdig Mine,“ sagde jeg til Styrmanden, som vi hjørte afsted, „eller De vil skræmme Deres Søsterdatter, med hvem De maa erindre De skal til at stifte Bekjendtskab“

„Den bedrageriske Landløber! at benytte sig af en stakkels gammel Kone, hvis Mand er død og hvis Søn var til Søes!“ vedblev Styrmanden at mumle. „Tale om Buddene! jeg skulde nok ønske at vide hvilke Bud denne overtraadte. Alle sex paa Gengang.“

„Jeg skulde mene det tiende, min Ven, og det er et Bud, som bliver overtraadt hele Dagen, og hver Dag.“

Styrmandens Trudfler varede noget længere og af- tog derpaa lig Buldren af en fjern Torden, naar Bygen er dreven forbi.

Fjerde Kapitel.

„Miles,“ sagde Moses pludseligt efter at have kjørt et kort Stykke i Tausshed, „jeg maa forlade den gamle Kone endnu i denne Aften og gaae ned til Byen med Dem. Vi maa have Pengene op til Stedet der skal sælges, klar til denne Landstryger; thi at lade ham have mindste Sandsynlighed for at faae Fingre i Willow Grove, kan der ikke være noget Spørgsmaal om.“

„Som De vil Marble; men sæt Dem nu i Lave til at møde endnu en Slægtning, den anden De vil faae at see i denne Verden.“

„Tænk, Miles, tænk Dem at jeg har to Slægtinge! en Moder og en Søsterdatter. Nu, det er et sandt Ord, at det aldrig regner, uden det flyder.“

„De har sandsynligviis mange flere, Onkler, Tanter og Cousiner i Mængde. Hollænderne ere berømte for at have mange Cousiner, og De vil udentviol faae Besøg af det halve Grevskab.“

Jeg mærkede nok at Marble blev forundret, og vidste ikke ret hvad han skulde troe, men han blev forelegen over denne Overflodighed paa Slægtskab. Styrmanden var alligevel ikke den Mand der længe kunde skjule sine Tanker for mig, og i hans Folelsers Styrke gav han snart sin Uro tilkjende.

„Jeg finder, Miles,“ vedblev han, „at en Mand kan blive plaget med Ufsalighed. Her skal jeg nu maaskee om ti Minutter see min Søsters Datter — min egen Niece ved Fodselen og ved Blodets Baand; en fuldvoren og jeg tør sige, en net ung Pige; og gid jeg maa blive hængt om jeg veed ret hvad man skal sige under saadanne Omstændigheder. Det nytter ikke noget at generalisere over disse nære Slægtinge, og jeg formoder at en Søsters Datter er meget nær det samme for en Karl, som hans egen Datter vilde være, forudsat han havde en.“

„Fuldkommen rigtigt; dersom De havde grundet en

heel Maaned derover, kunde De ikke have fundet nogen bedre Oplosning paa denne Vanskelighed. Vær ganske imod denne Kitty Huguenin, som De vilde være mod Kitty Marble."

"Ja, ja, alt dette er let nok sagt, og heller ikke vanskeligt for saadan en lærd Herre som De; men det falder svært for en Karl som mig, at hive sine Tanker ud af sig, som om det kunde være med et Spil. Jeg kom ret godt til Rette med den gamle Kone, og kunde bedre omgaaes med et Doustin Modre, end med een Søsterdatter. Jeg sætter nu det viser sig at hun er en Pige med sorte Dine og røde Kinder, og alt dette hersens, saa tør jeg nok sige at hun ventede jeg skulde kysse hende."

"Ja vistnok vilde hun vente det, om endog hendes Dine vare hvide og hendes Kinder sorte. Naturlig Hengivenhed venter saa meget, endog saa blandt de mindst oplyste af den menneskelige Slægt."

"Jeg er rede til at gjøre alt hvad der er overeensstemmende med Skik og Brug," svarede Marble, ganske uskyldigt, og mere ude af Fatning ved den Stilling hvori han saa uventet befandt sig, end han gjerne vilde indrømme; „medens jeg paa samme Tid ikke ønsker at gjøre noget, som ikke kan ventes af en Søn og en Dinkel. Naar disse Slægtninge blot vare komne een ad Gangen."

"Na bah! Moses — skjænd ikke paa Deres gode Lykke, nu den netop er paa sit høieste. Her er Huset, og jeg holder en Dollar paa at en af disse fire Piger er Deres

Niece hende med Gatten, da hun er færdig til at tage hjem, og de ere alle komne til Døren, som Folge af, at de have seet Chaisen komme kjørende ned ad Landeveien. De ere alligevel blevne forvirrede ved at see os i den, istedetfor den sædvanlige Rudsk.“

Marble rømmede sig, forsøgte paa at klare sin Strube, trak ned i begge Troieskjøderne, rettede paa sit sorte Halstørklæde, sneg sig til at stille sig ved Skraaen, og gjorde paa andre Maader klar Skib', som han vilde være meget tilbøielig til at kalde sine Forberedelser. Naar Alt kom til Alt manglede han Mod i denne Knibe, og i det Dieblik jeg standsede Hesten, sagde han til mig, i en saa lav og fin Tone, at den lod besynderlig for Gen, der havde hørt Mandens Tordenroft, naar han commanderede i en Storm.

„Miles, min kjære Gut, jeg holder flet ikke af disse Forretninger, sæt at De steg ud og aabnede Underhandlingen med Damerne. Der er fire af dem, seer De nok, og det er tre for mange. Gaa nu, Miles, det var ret, og jeg skal gjøre det samme for Dem en anden Gang. Jeg kan ikke have fire Nieces her, det vil De dog selv indrømme.“

„Og hvad vil De da bestille her, maa jeg spørge, medens jeg fortæller Historien til Deres Niece, Deres egen Søsters Datter?“

„Bestille? — Nu, hvad det skal være Miles, som kan være nyttigt. — Hør, min Gut, troer De hun har

nogen Lighed med mig? Derfom De troer det, naar De kommer nærmere, ræk saa Haanden i Beiret som Signal, at jeg ikke skal blive taget ved Overraskelse. Ja, ja, De gaaer først og jeg følger efter, og hvad det angaaer, hvad jeg skal bestille, nu, saa veed De jo nok at jeg kan holde denne blodige Hest."

Jeg loe og kastede Lommen til Marble, der greb den med begge Hænder, som om Dyret behøvede at holdes, medens jeg steg af og gik hen til Vigerne, der tauselig iagttog mine Bevægelser med Forundring. Efter den Dag har jeg seet mere af Verden, end der kunde ventes i min daværende Alder, og ofte har jeg haft Leilighed til at bemærke det Gang til Extremerne, som er tilstede i de fleste Ting; i Sæder saavel som i enhver anden Ting, der staaer i Forbindelse med de menneskelige Følelser. Efterhaanden som vi blive sophistiske, træder Handling istedenfor Natur, og Mandfolk og Fruentimmer affectere ofte den største Eigegyldighed for Ting, hvori de føle den største Interesse. Dette er Kilden til den ultra Rolighed, af hvad der kaldes hoiere Dannelselse, som vilde have foraarsaget at de fire unge Fruentimmer, som den Gang stode i Døren til den anseelige Aulsgaard, ved hvilken jeg var staaet af, havde paataget dem en Mine saa kold og marmoragtig, ved det pludselige Syn af Mrs. Westmores Chaise, indeholdende to fremmede Ansigter, som om de længe havde ventet vor Ankomst, og vare lidt misfornøiede over at den ikke var indtruffen

en Time før. Saaledes var alligevel ikke min Modtagelse. Skjøndt alle fire Piger vare ungdommelige, blomstrende, smukke, nette i deres Dre, ifølge de amerikanske Fruentimmeres Skik, og taalelig godt klædte, havde de ingen af de conventionelle Manerers rolige Dre. Den ene talede hurtig til den anden, Forundringsblik bleve ofte verlede, der blev flere Gange ganske uforholdent fniset, og derefter paatog hver af dem sig, saa godt hun kunde, en værdig Mine, for at modtage den Fremmede.

„Jeg formoder at Miss Kitty Huguenin er een af Dem, mine unge Damer,“ begyndte jeg idet jeg bukkede saa høfligt, som Omstændighederne fordrede, „thi dette synes at være det Huus, hvortil vi ere henviiste.“

En Pige paa omtrent sexten, med et afgjort behageligt Udortes, og som havde tilstrækkelig Lighed med gamle Mrs. Westmore, til at blive gjenkjendt, traadte et Skridt frem af Gruppen, og standsede derpaa pludselig med hendes Alders og Kjønns Ængstlighed, som om hun frygtede for at gaae for vidt.

„Jeg er Kitty,“ sagde hun, medens hun en eller to Gange skiftede Farve, idet hun snart blev rød og snart bleg. — „Er der noget paafærde, Sir, har Bedstemoder sendt Bud efter mig?“

„Der er intet i Veien, med mindre De vil kalde gode Nyheder saaledes. Vi have netop forladt Deres Bedstemoder i Forretninger, da vi have været oppe hos

Squire Van Tassels, i hendes Anliggender, og for at vi ikke skulde gaae tilfods, laante hun os Chaisen, under den Betingelse, at vi skulde standse paa Tilbageveien og bringe Dem hjem med os. Chaisen kan bevidne, at vi handle ifølge Ordre."

I de fleste Lande vilde et saadant Forslag have vaakt Misillid; i Amerika og i hine Dage, og isærdeleshed blandt Piger i Kitty Huguenins Stilling, vakte det ingen. Dernæst smigrer jeg mig med, at jeg ikke var nogen meget frygtelig Gjenstand for en Pige i den Alder, og at mit Ansigt ikke var ganske af den Slags, der nødvendigviis maatte forkrække hende. Kitty sagde altsaa hurtig Farvel til sine Selskabere, og efter et Dieblisks Forløb sad hun mellem Marble og mig, da Chaisen var bred nok til at rumme os alle tre. Jeg bukkede, og afsted travede vi, eller rettere sagt skridtede, hvilket vil passe bedre. I nogle Diebliske herskede der Lausshed i Chaisen, skjøndt jeg nok opdagede at Marble stjal sig til at kaste Sideblik paa sin smukke lille Niece. Hans Dine vare fugtige, og han rømmede sig en Gang stærkt, og pudsede virkelig sin Næse, idet han greb Leiligheden til at lade Lommelørklædet glide over Banden to eller tre Gange i lige saa mange Minutter, den Maade paa hvilken han stjal sig til at give efter for disse Følelser, bevægede mig til at sige:

„De lader til at være bleven forkjølet i Eftermid-

dag, Mr. Westmore," thi jeg troede at denne Leilighed kunde benyttes til at komme frem med vor Hemmelighed.

„Ja De veed, hvorledes det hænger sammen, Miles. Paa en Maade veed jeg ikke selv hvorfor, men paa en Maade føler jeg mig blodig quindagtig i Aften.“

Jeg følte at lille Kitty trykkede sig tættere op til min Side, som om hun spaaede sig noget Ondt af sin anden Nabo.“

„Jeg antager, at De er forundret, Miss Kitty,“ vedblev jeg, „over at finde to Fremmede i Deres Bedstemoders Chaise?“

„Jeg havde ikke ventet det; — men — men — De sagde at De havde været hos Mr. Van Tassel, og De havde gode Nyheder til mig, indrømmer Van Tassel at Bedstefader har betalt ham Pengene?“

„Ikke det just, men De har Venner, der vil vaage over, at der intet Ondt tilføies Dem. Jeg formoder, at De har frygtet for, at Deres Bedstemoder og De selv vilde blive fordrevne fra det gamle Sted?“

„Squire Van Tassels Døtre har rigtignok pralet deraf,“ svarede Kitty i en meget nedslaaet Tone — en Stemme, der i Sandhed blev lavere og mere skjelvende jo længere hun fortsatte — „men jeg bryder mig ikke meget om dem, thi De troe, at Deres Fader vil komme til at eie hele Landet een af Dagene.“ Dette blev yttret med Fyrrighed. „Men det gamle Huus blev bygget af Bedstemoders Bedstefader, som man fortæller, og Bedste-

moder blev født i det, hvilket jeg ogsaa blev. Det er haardt at forlade et Sted, som dette, Sir, og det ovenikjøbet for en Gjæld, som Bedstemoder siger hun er vis paa een Gang er bleven betalt."

"Ja, blodig haardt," mumlede Marble.

Kitty trykkede sig igjen nærmere til mig, eller for at tale mere passende, længere bort fra Styrmanden, hvis Ansigt netop i dette Dieblik var særdeles barskt.

"Alt hvad De der siger er meget sandt Kitty," svarede jeg, "men Forsynet har sendt Dem Venner, der vil sørge for, at der intet Ondt tilføies Deres Bedstemoder eller Dem."

"Deri har De Ret nok, Miles," faldt Styrmanden ind. "Gud velsigne den gamle Kone, hun skal med mit Samtykke aldrig sove udenfor Huset, undtagen naar hun seiler ned ad Floden, for at besøge Theateret, og Museet, de ti eller femten hollandske Kirker, der ere i Byen og alle saadanne Ting."

Kitty saae med Forundring paa sin venstre Nabo; men jeg kunde føle at den jomfruelige Blusærdighed bevirkede, at hun trykkede sig mindre tæt til min Side, end hun havde gjort et Dieblik iforveien.

"Jeg forstaaer Dem ikke," svarede Kitty, efter en kort Pause, i hvilken hun uidentivt bestræbte sig for at fatte, hvad hun havde hørt. "Bedstemoder har ikke Lyft til at komme til Byen; hun ønsker kun at tilbringe sine

øvrige Dage rolig i det gamle Sted, og een Kirke er nok for ethvert Menneſke."

Harde den lille Pige levet nogle Aar senere, vilde hun have forviſſet ſig om, at nogle Menneſker forlange et halvt Douſin.

"Og De Kitty, troer De ikke, at Deres Bedstemoder tænker paa Dem, naar hun engang ſelv ſkal blive borikaldi?"

"O, jo — det veed jeg hun tænker meget paa, men jeg beſtræber mig for at berolige hende, ſtaffelſ, kjære, gamle Bedstemoder, thi det nytter ikke til noget at være bekymret for min Skyld, jeg kan ganſke godt ſkytte mig ſelv, og jeg har mange Venner, der vil ſørge for, at jeg ikke lider Mangel. Faders Søſtre ſige, at de vil ſørge for mig."

"De har een Ven, Kitty, hvem De i dette Dødblik kun lidet tænker paa, og han vil ſørge for Dem."

"Jeg veed ikke hvem De mener, Sir, med mindre — og dog — De kan dog ikke troe, at jeg ikke tænker paa Gud, Sir?"

"Jeg mener en Ven paa Jorden — har De ikke en Ven paa Jorden, ſom De endnu ikke har omtalt?"

"Jeg kan ikke vide — maaffee — De mener vel ikke Horace Bright, gjør De, Sir?"

Dette ſagde hun idet hun rødmede stærkt, og med et Blik hvori den opvaagnende Bevidſthed om jomfruelig Undſeelfe var paa en beſynderlig Maade blandet med

næsten barnlig Ufkyldighed, der glædede mig og tillige bragte mig til at smile.

„Og hvem er Horace Bright?“ spurgte jeg, idet jeg paatog mig saa alvorlig en Mine, som muligt.

„O! Horace er slet ingen — kun Sonnen af en af vore Naboer. Seer De ikke det gamle Steenhuus derhenne, der staaer imellem Uble- og Kirsebærtrærne, netop her i Linie med Laden?“

„Ganske tydeligt; og det er et meget smukt Sted. Vi beundrede det netop da vi kjørte op ad Veien.“

„Nu, Horace Brights Fader tilhører det, og det er en af de bedste Uvlskaarde i Nabolauget. Men Bedstemoder siger altid, at jeg ikke skal bryde mig om, hvad han siger; Drengene føre gjerne store Ord paa Tungen, og alle Folk heromkring have Godhed for os, men de fleste af dem ere ogsaa bange for Squire Van Tassel.“

„Jeg sætter heller ingen Lid til Horaces Tale. Det er ganske som Deres Bedstemoder siger, Drengene holde meget af at gjøre Parade, og sige ofte noget, De ikke mene.“

„Jeg troer alligevel ikke, at det er Horaces Bane, skjøndt jeg vilde nødigt at De skulde troe, at jeg i ringeste Maade tænkte paa, hvad Horace siger om at jeg aldrig skal komme til at lide Mangel. Det vil mine Tanter nok sørge for.“

„Og dersom de skulde svigte Dem, min Kjære,“

sagde Marble med dyb Følelse, „vil Deres egen Onkel træde i deres Sted, uden at behøve at mindes derom.“

Kitty saae igjen forundret ud, en lille Smule bestrykt, og hun trykkede sig atter nærmere ind til mig.

„Jeg har ingen Onkel,“ svarede hun frygtsomt. „Fader har aldrig havt nogen Broder, og Bedstemoders Søn er død.“

„Nei, Kitty,“ sagde jeg, idet jeg gav Marble et Blik for at holde ham rolig, „i det sidste Tilfælde tager De feil. Dette er de gode Nyheder, hvorom vi talte. Deres Bedstemoders Søn er ikke død; men lever og er rask. Han er sunden, anerkjendt, har tilbragt Eftermiddagen hos Deres Bedstemoder, har mere end Penge nok til at tilfredsstille endog den gjerrige Mr. Van Tassels uretsfærdige Fordringer, og vil være en Fader for Dem“

„O, min Gud! Kan det være muligt?“ udbrod Kitty, idet hun trykkede sig endnu tættere op til min Side. „Og er De da min Onkel, og vil det skee alt sammen, som De siger? Stakkels, stakkels Bedstemoder og at jeg ikke skulde være hjemme for at høre det alt sammen, og at staae hende bi under en saadan stor Prøvelse.“

„Deres Bedstemoder var naturligtviis i Begyndelsen lidt forvirret, men fattede sig overordentlig godt, og er i dette Øieblik saa lykkelig som De kan ønske Dem det. De er alligevel i Wildfarelse, naar De troer, at jeg er

Deres Onkel — seer jeg gammel nok ud til at være Deres Moders Broder?"

„O, Gud! nei! det kunde jeg jo have seet, naar jeg ikke havde været saa tosset. Kan det være denne anden Gentleman?"

Her lod Marble sig lede af Naturen, og idet han sluttede den smukke Pige i sine Arme, kysede han hende med en Kjærlighed og Varme, der var oprigtig faderlig. Staffels Kitty blev i Begyndelsen forstræffet, og jeg tør vel sige, ligesom hendes Bedstemoder, lidt skuffet; men der var saa megen Hjertelighed i Styrmandens Adfærd, at det igjen beroligede hende noget.

„Jeg er en blodig staffels Onkel, det veed jeg, Kitty, for et ungt Fruentimmer, som Dem," fik Marble endelig fremsfort, skjøndt svarligen fristet til at hulke, „men der er værre Ting til i denne Verden, som De nok vil erfare i Tiden. De maa tage mig saaledes, som jeg er, og bryd Dem fra dette Dieblis af ikke en Døit om gamle Van Tassel, eller nogen anden ligesaa graadig Landstryger, som han i hele York Staten."

„Onkel er Somand!" svarede Kitty, efter at være bleven befriet fra Styrmandens raa Omfavnelser. „Bedstemoder horte engang at han var Soldat."

„Ja, det kommer der ud af Løgn. Jeg troer ikke de kunde have gjort mig til Soldat, om to nederdrægtige Ammer vare løbne bort med mig, og havde sat mig paa

halvtredsfindstue Gravstene, for at begynde Livet. Min Natur vilde gjøre Oprør mod at bære en Muffet, medens Soen altid har været mig et Hjem."

Kitty svarede ikke, da jeg troer hun var lidt i Tvivl om, hvorledes hun skulde betragte denne ny erhvervede Onkel.

"Deres Bedsteforældre troede, at Deres Onkel var Soldat," bemærkede jeg; „men da Personen blev funden, blev Feiltagelsen opdaget, og nu er Sandheden kommen saaledes for Dagen, at der ikke længer kan finde nogen Tvivl Sted."

„Hvad hedder Onkel?" spurgte Niesen, med sagte Stemme og lidt betænksomt. „Morbroder blev døbt Olaff, det har jeg hørt Bedstemoder sige."

„Sandt, min Kjære, det har vi gennemgaaet alt sammen, den gamle Kone og jeg. De sige mig ogsaa, at jeg i Daaben har faaet Navnet Moses. Jeg for moder, De veed hvem Moses var, mit Barn?"

„Ja ganske vist, Onkel," sagde Kitty, idet hun lidt forundret lo. „Han var Jødernes store Lovgiver."

„Ha, Miles, er det rigtigt?"

Jeg nikkede bekræftende.

„Og veed De noget om, at han blev funden i Sivene, og Historien om Kongen af Ethiopiens Datter?"

„Kongen af Egypten, mener De, gjør De ikke, Onkel Olaff?" sagde hun, idet hun atter lo saa smaat.

„Nu godt, Ethiopiaen eller Egypten; det er omtrent

det samme, — denne Pige er beundringsværdig opdraget, Miles, og vil blive et hyperligt Selskab for mig i de lange Vinteraftener, om nogle og tyve Aar, eller naar jeg har frydset mig op paa Høiden af den kjære, gode, gamle Sjæl, under Høien hithenne."

Kitty udstødte et svagt Udraab, der ledsagedes af en stærk Rødmen, og en Forandring i Udtrykket viste, at hun netop i dette Dieblik tænkte paa noget ganske andet, end Onkel Olaff. Jeg bad hende om en Forklaring.

„Det er kun Horace Bright, hithenne i Frugthaven, der seer efter os. Han vil blive nysgjerrig efter at vide, hvem der er med mig her i den gamle Chaise. Horace troer han kan kjøre en Hest bedre end Nogen her i Rabotauget, De maa derfor passe paa, hvorledes De holder Tømmen, eller bruger Bidstken, Horace!"

Dette spaaede ikke Marbles Plan, om at tilbringe Aftenerne paa hans gamle Dage med Kitty til Underholdning, noget godt; men da vi nu var ved Manden af Høien, med Hytten i Sigte, var Horace Bright snart tabt af Synne. For at lade Pigebarnet vederfares Retfærdighed, syntes hun nu kun at tænke paa sin Bedstemoder, og om den Virkning, som den nye Opdagelse af hendes Søn, rimeligviis vilde have paa en Person, der var saa gammel og svag, som hun. Hvad mig selv angik, da var jeg høiligen forundret over at see Mr. Hardinge i en alvorlig Samtale med gamle Mrs. Westmore,

idet begge sad ved Hjørnet af Hytten, i den milde Sommeraften, og Lucy vandrede frem og tilbage paa Græsplainen ved Pilene, med en Utaalmødighed og saa rastløs, som det var usædvanligt at see hos hende. Kitty var ikke saasnart staaet af Bognen, før hun løb til sin Bedstemand og Marble fulgte hende, medens jeg skyndte mig til det Sted, hvor Gjenstanden for al min Tragten befandt sig. Lucys Ansigt udtrykte Ælelse og Betyrning, og hun modtog mig med fremkraft Haand; dette var i og for sig venligt, og det vilde under andre Omstændigheder være bleven modtaget med Taknemmelighed, men nu varslede det intet Godt.

„Miles, Du har været en Evighed borte!“ begyndte Lucy. „Jeg vilde have skjendt paa Dig, dersom ikke denne gode gamle Kones overordentlige Historie havde forklaret det Hele. Jeg føler Trang til Luft og Bevægelse, giv mig Din Arm og lad os gaae lidt op ad Beien. Min kjære Fader vil neppe forlade hin lykkelige Familie, saalænge det er lyst.“

Jeg gav Lucy min Arm, og vi gik sammen op ad Beien, idet vi steg op ad den Høi, jeg nylig var kommen ned af; men alt dette kunde ikke bevæge mig til at overse, at Lucy var forvirret og exalteret. Det Hele forekom mig saa usforklarligt, at jeg ansaae det for rigtigst at overlade det til hende selv at give en Forklaring.

„Din Ven, Marble,“ begyndte hun — „jo jeg veed

ikke hvorfor jeg ikke skulde sige vor Ben, Marble, maa føle sig uendelig lykkelig ved endelig at have opdaget hvem hans Forældre er, og ved at have funden dem at være saa agtværdige og at fortjene hans Kjærlighed."

"Endnu synes han at være mere forvirret end lykkelig, hvilket den hele Familie virkelig ogsaa synes at være. Det er kommet saa uventet over dem, at der ikke har været Tid til at bringe deres Følelser i Harmoni med Virkeligheden."

"Slægtskabs-Hengivenhed er en velsignet Ting, Miles," vedblev Lucy, efter en kort Pause, idet hun talte paa sin betænksomme Maade; „der er kun lidet i denne Verden, der kan erstatte dens Tab. Det maa have været sørgeligt, meget sørgeligt for den stakkels gamle Mand, at have levet saa længe, uden Fader, Moder, Søster, Broder eller nogensomhelst anden kjendt Slægting."

"Jeg troer, at Marble har følt dette, dog troer jeg, at han følte den formodede Vancere ved hans Fødsel, mere, end hans eensomme Stilling. Manden har i Grunden et varmt og sølsomt Hjerte, skjøndt han tilkjendegiver det paa en meget selsom Maade."

"Det undrer mig, at en Mand i hans Omstændigheder aldrig har tænkt paa at gifte sig; han kunde idetmindste have levet i sin egen Families Skjød, om han ogsaa aldrig havde kjendt til et Fædrenehjem."

"Dette er et ømt og andægtigt Dviandehjertes Ind-

skhdelse, kjære Lucy; men hvad skal en Somand med en Kone? Jeg har hørt sige, at Sir John Jervis — den nuværende Lord St. Vincent — altid erklærede en gift Somand for en fordærvet Somand, og jeg troer at Marble holder saameget af et Skib, at jeg antager han ikke vilde forstaae at elske en Kone."

Lucy svarede ikke paa denne uoverlagte og naragtige Tale. Hvorfor den blev fremført veed jeg neppe selv; men Hjertet har sine bittre Luner, i hvilke det indsfyder Domme og Erklæringer, der ere meget lidet overeensstemmende med dets sande Tilskyndelser. Jeg skammede mig saameget over, hvad jeg nylig havde sagt, og var saa forstyrret, at jeg, istedenfor at slaae det hen i Spøg, som en tosset Vittring, hvormed der intet var meent, eller istedenfor at bestræbe mig for at forklare, at jeg ikke selv tænkte saaledes, vandrede et Stykke i Taushed og forhindrede ikke, at min Vedsagerske fulgte mit Exempel. Jeg har senere havt Grund til at troe, at Lucy ikke var tilfreds ved den Maade, paa hvilken jeg behandlede denne Gjenstand, skjendt den velsignede Skabning havde en anden Gjenstand at meddele, der tyngede alt for meget paa hendes Hjerte, til at tillade Gen med hendes ædelmodige og uegennyttige Sindelag, at tænke synderligt paa nogen som helst anden Ting.

Til sidst afbrød Lucy Tausheden med at sige, „jeg vilde ønske Miles, at vi ikke havde mødt den anden Slup i Morges.“

Jeg standsede pludselig, slap min yndige Ledfagerstes Arm, og stod og stirrede hende ind i Dinene, som om jeg vilde læse hendes inderste Tanker igjennem disse hendes Sjels Speil, hendes rene, milde, sømme, blaa Dine. Jeg saae, at hendes Ansigt var farveløst, og at de yndige Læber, fra hvilke Ordene havde foruroliget mig mere ved deres Tone end ved deres Betydning, bævede paa en Maade, som deres elskelige Gier ikke var istand til at forhindre. Taarer, saa store som svære Regndraaber, fittrede ogsaa i hendes lange Silke-Dienhaar, medens endog den dyrebare Skabnings Stilling vidnede om Haabløshed og Sorg.

„Dette angaaer Grace!“ udbrod jeg, skjøndt min Strube var saa tør, at Uttringen næsten blev qvalt.

„Hvem, eller hvad ellers kan nu bestæftige vore Tanker, Miles; jeg formaaer næsten ikke at tænke paa andet end Grace; naar jeg gjør det, da er det for at erindre, at min egen Broder har dræbt hende!“

Hvad kunde jeg have svaret paa saadan en Tale, om ogsaa mit Sind havde været tilstrækkeligt roligt, med Hensyn til min Søster, til at tænke paa nogen anden Ting? Saaledes som Sagerne stod, gjorde jeg ikke en Gang et forgjæves Forsøg paa at sige Noget, for at lindre min Ledfagerstes gennemtrængende Følelse af Ruperts flette Dødsfælde.

„Grace er altsaa flettere efter dette ulykkelige Sammentræf?“ bemærkede jeg snarere end spurgte.

„O! Miles, hvilken Samtale har jeg ikke havt med hende i Eftermiddag! Hun taler allerede nu mere ligt et Bæsen, der hører til de Betsignedes Egne end Gen, der hører til Jorden! Der er ikke længer nogen Hemmelighed mellem os. Hun vilde gjerne have undgaaet at fortælle mig hendes nøiagtige Forhold til Rupert; men vi vare allerede saa vidt, at jeg vilde vide mere. Jeg troede det kunde lette hendes Sind, og der var Sandsynlighed for, ihvorvel den var ringe, at det kunde sætte os istand til at udfinde et eller andet Middel, der kunde bringe noget Godt med sig. Jeg troer det har havt noget af den første Virkning, thi nu sover hun.“

„Sagde Grace noget om at Du skulde meddele mig denne sørgelige Historie?“

„Det er i Sandhed en sørgelig Historie, Miles! De have været forlovede lige fra Graces femtende Aar. Forlovede ifølge gjensidig Overenskomst mener jeg; ikke simpeltthen ved en Forstaaelse, hvorved de der have levet i et saa fortroligt Forhold kunde troe sig knyttede til hinanden.“

„Og paa hvad Maade ophørte en saa tidligt knyttet og langvarig Forbindelse?“

„Det kom fra Rupert, der hellere maatte være død end at være saa falsk mod sig selv, mod min stakkels Fader, mod mig, mod os alle, Miles, saavel som mod hans egen Mandighed. Det er som vi have formodet, han er

bleven forlokket ved den éclat, der hænger ved disse Mertons i vort provindsielle Selskab, og Emily er en glimrende Pige veed Du, idet Mindste for dem som kun ere vantte til vore simple Sæder."

„Al! lidet vidste Lucy den Gang — hun har lært bedre siden — at glimrende Piger høre meget mere til vore simple Sæder end til deres Stilling, som i Almindelighed ansees for at være videre fremme. Men Emily Merton var i en ringe Grad mere kunstlet i Væsen end det var almindeligt blandt hine Dages manhattanesiske Qvinder, og det var det som Lucy meente; Lucy, der altid havde saa ydmyge Tanker om sig selv, og altid var saa rede til at tilstaae sine Rivaler Alt, hvad der med Billighed kunde siges til deres Gunst.

„Jeg veed meget godt, hvormegen Vigtighed det ledende Parti hos os tillægger det engelske Parti og den engelske Rang," svarede jeg; „men det falder mig aldrig ind, at Emily Merton er af en saa ophøiet Klasse, at Rupert Hardinge behøver at bryde sit Løfte for at hofte den Fordeel, at høre til hende, eller til hendes Familie."

„Det kan ikke ganske være det, Miles," tilføiede Lucy paa en rørende fortrolig Maade. „Du og jeg have fjendt hinanden fra Børn, og hvilket som helst dens Svagheder maatte være, som jeg har saa kjær, og, hvem jeg haaber, ikke ganske har mistet Din Hengivenhed, vi kan endnu stole paa hinanden. Jeg vil tale til Dig med den største Tillid til Dit Venstreb og en Fortrøst-

ning til Dit Hjerte, der ikke er underordnet den, jeg sætter til min kjære Faders; thi dette er en Gjenstand, hvorover der ikke maa hvile noget Skjul mellem os. Det er umuligt at et Menneſke, der er ſaa retſkaffen, mandig og ærlig ſom Du, kan have levet ſaa længe i et ſaa nært og fortroligt Forhold til Rupert, at Du ikke ſkulde vide, at der er væſentlige Mangler i hans Charakter."

"Jeg har længe vidſt at han er egenſindig," ſvarede jeg, da jeg nødigt for Lucy ſelv vilde domme ſtrengt om hendes Broders Feil; „maaſte jeg kunde tilføie, at jeg har vidſt, at han tager alt for meget Henſyn paa Moden, og moderne Folks Mening."

"Nei, da vi ikke ere iſtand til at bedrage os ſelv, ſaa lad os heller ikke forſøge paa det utaknemmelige Arbeid at beſtræbe os for at bedrage hinanden," ſvarede den oprigtige Pige, ſkjøndt hun ſagde det med ſaa ſtor Anſtrengelſe, at jeg var nødt til at lytte opmærkſomt for at opfange Alt hvad hun ytrede. „Rupert har Feil der ere værre end diſſe. Han er vindſyg; heller ikke følger han altid Sandheden. Himlen veed, hvormegen jeg har grædt over diſſe Mangler i hans Charakter, og hvor megen Smerte de har forvoldet mig fra Barndommen! Men min kjære, kjære Fader overſeer dem alle, — eller, rettere, naar han ſeer dem, haaber han altid det bedſte; det er haardt for en Fader at troe ſit Barn uforbederligt."

Jeg vilde meget nødig at Lucy skulde tale mere om denne Gjenstand; thi hendes Stemme, hendes Ansigt, jeg kunde næsten sige hendes hele Person, viste, hvor meget det kostede hende at sige endog saameget om Rupert. Jeg havde længe vidst, at Lucy ikke følte den Agtelse for sin Broder, som hun kunde ønske; men dette havde hun aldrig ytret for mig, og i Sandhed heller ikke paa nogen anden Maade, der kunde have undgaaet at blive bemærket af Gen, der kjendte Parterne mindre nøiagtigt end jeg. Jeg kunde mærke at hun følte, at de frygtede Følger, som hun forudsaae af sin Broders Opførsel, gav mig Krav paa hendes Oprigtighed, og at hun leed, som en Martyr, for at gjøre alt hvad der stod i hendes Magt, som kunde formindste Styrken af det Slag, som hin uærdige Slagning havde tilføiet. Det vilde have været uædelmodigt af mig at tillade, at saadan en Opoffrelse varede et Dieblik længer end det var nødvendigt.

„Staan Dig selv og mig, dyrebareste Lucy,“ sagde jeg, „for enhver anden Forklaring end dem, som ere nødvendige for at jeg kan blive nøiagtig underrettet om min Søsters Stilling. Jeg tilstaaer alligevel, at jeg kunde ønske at vide Besked om den Maade, paa hvilken det er lykkes Rupert at snakke sig fra en Forbindelse, der har været i ti Aar, og som maa have været Kilden til saa megen uskyldig Fortrolighed mellem Grace og ham.“

„Det er netop det jeg nu vilde komme til, Miles; og naar Du veed det, veed Du Alt. Grace har længe mærket hans Opmærksomhed for Emily Merton; men der har aldrig været verket et Ord imellem dem i den Anledning, før kort førend den Tid hun forlod Bhen. Da følte hun, at hun skyldte sig selv at kjende Sandheder; og efter en temmelig uforbeholden Samtale, tilbød Din Søster at løse Rupert fra hans Forbindelse, dersom det i ringeste Maade var overensstemmende med hans Ønske?“

„Og hvad svarede han til et Forslag, der var lige saa ædelmodigt som aabent?“

„Jeg maa lade Grace vederfares den Retfærdighed at sige, Miles, at hun, i alt hvad hun yttrede, viste den største Omhed for min Broder. Jeg kunde alligevel ikkun samle det Væsentlige af hvad der var foregaaet. Rupert affecterede i Begyndelsen at troe, at Grace selv ønskede at bryde Forbindelsen, men i dette Punkt tillod hendes frimodige Ustyldighed ham ikke at være heldig. Hun forsøgte ikke paa at skjule, hvor dybt hun vilde føle denne Forandring i hendes Stilling, og hvor stor Indflydelse det vilde have paa hendes tilkommende Ufsalighed.“

„Ja, det lignede dem begge — baade Rupert og Grace,“ mumlede jeg.

Lucy forblev et Dieblisk taus, tilsyneladende for at

lade mig gjenvinde min Selvbeherstelse; derpaa vedblev hun:

„Da Rupert fandt at Ansvarligheden for Bruddet maatte hvile paa ham, talte han oprigtigere. Han tilstod Grace, at han havde forandret sine Anskuelser; sagde at de begge vare for unge den Gang de havde tilsagt hinanden Kjærlighed. og at han havde forlovet sig paa en Tid da han ikke var moden til at binde sig ved et saa helligt Løfte — talte meget om Umyndighed og sluttede med at tale om hans Fattigdom og totale Uformuenhed til at underholde en Kone, nu da Mrs. Bradfort havde testamenteret mig sin hele Formue.“

„Og dette er den Mand, som ønsker at faae hele Verden til at troe, at han er den egentlige Arving! — ja som selv fortalte mig, at han kun betragter Dig som en Slags Formynder, der skal bestyre Halvdelen eller de to Trediedele af Formuen indtil han er bleven myndig!“

„Jeg veed nok at han gjerne ønsker at Folk skal troe noget lignende, Miles,“ svarede Lucy med kvalt Stemme; „med hvormegen Glæde vilde jeg ikke virkelig gjøre hans Haab, dersom Sagerne kunde komme i den Stand, som vi engang troede dem at være! Hver eneste Dollar af Mrs. Bradforts Formue vilde jeg med Glæde give Slip paa, for at see Grace lykkelig og Rupert redelig.“

„Det første frygter jeg for at vi aldrig vil see, i det mindste ikke i denne onde Verden Lucy.“

„Jeg har aldrig ønsket denne Forbindelse, fra den Tid jeg var gammel nok til at domme rigtigt om min Broders Charakter. Han vilde altid være for ubestændig og af altfor lette Grundsætninger, til at kunne tilfredsstille Graces Hjerter eller hendes Forstand. Der kan være noget Sandt i hans Paastand, at Forbindelsen blev altfor tidligt og for ubetænksomt sluttet. Saa unge Mennesker kan neppe vide, hvad der nogle Aar senere vil eller ikke vil være nødvendigt for deres Charakter. Saaledes som det nu er, vilde endog Grace afflaae at ægte Rupert. Hun betroede mig, at det haardeste Slag var at hans sande Charakter var bleven afløret for hende. Jeg talte maaske med større Frihed til hende end en Søster burde have brugt; men jeg ønskede at vække hendes Stolthed, som et Middel til at frelse hende. Ak! Grace er lutter Kjærlighed, og naar den een Gang er udtørret, frygter jeg, Miles, at det øvrige af hendes Væsen vil følges med den.“

Jeg svarede ikke paa denne prophetiske Bemærkning; da det, at Lucy var gaaet i Land, hendes Afsjærd og Alt hvad hun havde sagt, overhødede mig om, at hun havde gjort Afkald paa ethvert Haab. Vi samtalede noget længer, medens vi vendte tilbage til Hytten; men der var intet videre at meddele, som det er nødvendigt at omtale. Ingen af os tænkte paa os selv, og jeg kunde ligesaa gjerne have forsøgt paa at vanhellige en Kirke, som i saadant et Dieblik at have forsøgt paa at

vinde nogen Indflydelse hos Lucy til Gunst for mine egne Dnsker. Alle mine Følelser vendte igjen tilbage til min stakkels Søster, og jeg længtes med Utaalmodighed efter at vende tilbage til Sluppen, hvorhen det i Sandhed var paa Tiden at komme, da Solen alt for nogen Tid siden var forsvunden, og det endog var mod Slutningen af Tusmørket.

Femte Kapitel.

Det var ikke let at gjøre Mr. Hardinge deelsagtig i min Utaalmodighed. Han havde fattet Godhed for Marble, og var ligesaa glad over denne tilfældige Opdagelse af Styrmandens Forældre, som om han selv havde været et Lem af Familien. Med saadanne Følelser havde jeg derfor ikke ringe Uleilighed med at faae ham afsted. Jeg spurgte Marble, om han vilde gaae ud med mig, da jeg meente, at han skulde sættes i Land igjen, for at han kunde tilbringe den første Nat efter Modet, under hans Moders Tag. Mod denne Plan gjorde han aligevel Indvendinger, saasnart han erfarede, at jeg havde i Sinde at gaae saa langt ned ad Floden, som til New York

for atter at søge Lægehjælp, da han paastod at ville ledsage mig for at faae et tusind Dollars til at stifte Squire Van Tassel i Næsen, og forhindre Salget af Huset. Der blev følgelig nu taget Afsted, og omtrent Klokken otte vare vi ombord i Sluppen.

Jeg saae ikke, og forlangte heller ikke at see min Søster den Aften. Jeg havde virkelig ikke seet hende siden det Dieblik, da Rupert blev opdaget i Mertons Selskab; og for at tilstaae Sandheden, frygtede jeg for at see hende, da jeg vidste hvormeget hendes Legeme var underlagt hendes aandelige Lidelser. Det forekom mig at der ene stod den Pligt tilbage at udføre, saa hurtigt som muligt at komme ned for at erholde den nødvendige Lægehjælp. Vi havde rigtignok Postis skrevne Instructioner, og vidste at det var hans Mening, at den væsentligste Ting bestod i at bortvende Graces Tanker fra at dvæle ved Hovedaarsagen til hendes Sygdom; men nu da han havde forladt os, forekom det mig, at jeg vilde forsømme en hellig Pligt, dersom jeg opsatte at forskaffe en anden duelig Læge

Ebben indfandt sig Kl. 9 og vi lettede strax med en laaber Kuling af Sydvest. Da Marble var ligesaa uvidende som Mr. Hardinge, om min Søsters sande Tilstand, besluttede han at festligholde sin ny Opdagelse ved et Aftensmaal. Jeg vilde til at gjøre Indvendinger mod dette Forslag, for Graces Skyld; men Lucy bad mig om at føie ham; saadanne Gjester, som min forrige

Formynder og min egen Styrmand, vilde rimeligviis ikke være meget støende; og hun antog at Conversationen, eller den Deel af den, der kunde høres igjennem Skodderne, kunde tjene til at aflede Invalidens Tanker, fra at dvæle alt for udelukkende ved Morgenens tilfældige Sammenstød. Planen blev følgelig iværksat, og efter en Times Forløb frembød the Wallingsfords Kahytter, et ganske særregent Skue. Grace laae i sin Køie, og laante taalmodigt og kjerligt Ore til hendes Venindes Dnske, om at lytte til Beretningen om Grunden til Styrmandens Fæst, samt at more sig over hans Indfald; Lucy var lutter Omhyggelighed og Opmærksomhed for sin Patient, hvilket jeg saae igjennem Agterkahyttens aabne Dør; medens hun bestræbte sig for at lade, som om hun tog Deel i hvad der foregik ved Bordet, idet hun virkelig drak et Glas Viin med Styrmanden, og ønskede ham Lykke med hans nyfundne Slægtninge. Hos Mr. Hardinge strømmede Mennefskjerligheden over; og den var saameget mere forøget ved hans Selstabsers gode Lykke, at han for Diebliffet ikke tænkte paa andre Ting. Marble var lidt efter lidt bleven mere fortrolig med sin Stilling, ligesom hans Følelser havde havt Tid til at samle Styrke og bevæge sig i deres naturlige Retning; medens jeg var nødt til at bære Skinnen af at tage Deel i Festiviteten, paa en Tid, da min hele Sjel var opfyldt af Uengstlighed paa Graces Regne.

„Denne Melk er den fedeste og bedste der nogen-

finde kom ombord i et Skib!" udbrod Sthyrmanden, idet han var ifærd med at nyde sin Deel af Maaltidet i en Kop Kaffe; „og hvad Smørret angaaer, da har jeg aldrig smagt det bedre. Lille Kitty bragte begge Dele ned til Baaden i hendes egne Hænder, og det gjør begge Dele saameget desto sødere, thi er der nogen Ting der forhøier Fødevarernes Fortræffelighed, saa er det at de ere gaaede igjennem vore egne Slægtninges Hænder. Jeg tør nok sige, Mr. Hardinge, at De har den Erfaring, at dette ofte har bekræftet sig.

„I Følelsen, min Ven; i Følelsen ofte, skjøndt lidet i Praxis, i den Forstand De tager det. Min Familie har været min Menighed, med mindre Miles her og hans elskede Søster virkelig kan føies til mine egne Born, som de visseligen ere det, hvad Kjærlighed angaaer. Men jeg kan godt forstaae at Smør, fjernet af vor egen Moders Hænder, eller af en smuk lille Nieces, som Kitty, vilde smage saameget desto sødere.“

„Det er saadan et Guds Under, som De kalder det, at finde saadan en Moder ovenikjøbet. Jeg kunde nu have opdaget en Slufte, eller en Skjendegjæst, eller et Fruentimmer af en slet Charakter, eller En, der aldrig gik i Kirke; eller endog Een der bandede og drak; thi, jeg beder om Forladelse, Miss Lucy, netop saadanne Skabninger kan man træffe paa; hvorimod jeg, istedenfor nogen af disse ubehagelige Ubefalinger, har truffen paa en A No. 1 Moder, ja, og saadan en gammel

Dame, som selv Kongen af England ikke behøvede at skamme sig ved at eie*. Jeg følte en stor Tilboielighed, Mr. Hardinge, til at falde ned paa mine Knæ og bede den gode, gamle Sjæl sige: „Gud velsigne Dig min kjære Søn, Moses, Van Duzer, eller Dloff, eller hvad Du hedder.“

„Og dersom De havde gjort det, Mr. Marble, havde De ikke behøvet at skamme Dem derved. Saadanne Følelser gjør Dem Vre, og De behøver ikke at undsee Dem ved at bede om Deres Forældres Velsignelse.“

„Jeg formoder nu, min kjære Sir,“ tilfoiede Marble, i al Ufkyldighed, „dette er, hvad man kalder at have en religiøs Tilboielighed; og nu da jeg er bleven ganske befriet fra denne Bitterhed i Hjertet, paa Grund af at jeg slet ingen tilhørte, og ingen tilhørte mig, have mine Følelser undergaaet en stor Forandring, og jeg føler en Uttraa efter at være i Fred med den hele menneskelige Slægt — nei ikke med den hele, jeg undtager denne slyngelagtige gamle Van Tassel.“

„De maa ikke undtage nogen, det er befalet os at elske dem der hade os, at velsigne dem der forbande os og at bede for dem som gjøre os Skade og forfølge os.“

Marble saae studsende paa Mr. Hardinge; thi naar jeg skal følge Sandheden, vilde det være vanskeligt i et

* I hine Dage blev alle Gentodninger til kongelig Bærdighed indskrænkede til Hans Majestæt Kongen af Storbritanien, da det i Begyndelsen af dette Aarhundrede ikke var nogen ualmindelig Ting at høre Kongens Skaal blive udbragt ved mange af Landets bedste Borde.

Christent Land at finde en Mand i hans Alder, der havde nydt mindre Underviisning i Religion end han. Det er ganske sandsynligt, at disse bekjendte Forskrifter aldrig for var bleven hørt af ham; men jeg kunde see, at han var lidt slaaet af den dybe Moralitet de indeholdt; en Moralitet, for hvilken intet menneskeligt Hjerte synes at være saa ufølsomt, at det ikke erkjender det Dphoiede i dem. Dog tvivlede han endnu.

„Hvor er det sagt, at vi skal handle saaledes, min fjære Sir?“ spurgte Marble, efterat han et Dieblif havde seet vist paa Præsten.

„Hvor? Nu, der hvorfra vi hente alle vore goddommelige Forskrifter og inspirerede Moralitet — Bibelen. De bør ønske godt over denne Mr. Van Tassel, istedenfor ondt, forsøg paa at elske istedenfor at hade ham.“

„Er det Religion?“ spurgte Styrmanden paa hans meest dogmatiske og bestemte Maade.

„Det er Christendom — det er Mand — det er det egentlige Væsen, uden hvilket Hjertet ikke kan være, som det bør være, lad saa Tungen forkynde hvilken Forblindelse den vil.“

Marble havde indsuget en oprigtig Agtelse for min forrige Formynder, ligesaameget fra hvad han havde hørt mig sige til hans Gunst, som af hvad han selv havde seet af hans velvillige Følelser, godhjertige Moralitet og fortræffelige Forstand. Det var alligevel ikke nogen let Sag at lære et Væsen som Marble den Forskrift, at han

skulde gjøre vel imod dem som behandlede ham med Foragt, og netop i det Dieblik var han i en Sindsstemning, hvori han snarere kunde gjøre enhver anden Ting end at tilgive Van Tassel. Alt dette var mig tydeligt, da jeg kjendte Manden saa godt; og for at forhindre en unyttig Discussion, der kunde forstyrre min Søster, maade jeg det saaledes, at Samtalen blev forandret inden det var for sildigt; jeg siger for sildigt; thi det er ikke godt at skille to Moralister ad, der forsøgte deres Læresætninger saa kraftigt, som Mr. Hardinge og Styrmanden.

„Det glæder mig at denne Van Tassels Navn er bleven nævnt,“ bemærkede jeg, „da det kan være godt at indhente Deres Raad, Sir, om den bedste Maade paa hvilken vi kan forfølge denne Sag.“

Jeg fortalte derpaa Mr. Hardinge Historien om Panteobligationen, og den Nødvendighed der var for at haste, saameget mere, som Salget var kundgjort til den paafølgende Uge. Min forrige Formynder var bedre kjendt med Landet op ad Floden, end jeg selv var, og det var heldigt at Sagen var bragt paa Bane, da han snart overtlydede mig om, at den eneste Vej der kunde følges, var at sætte Marble i Land i Hudson, og hvis det var for seent til at afgaae med den regelmæssige Post, kunde han faae en anden Befordring, og fortsætte Reisen over Land til Byen. Dette vilde kun levne ham Tid til at forhandle alle de nødvendige Forretninger, og tiide være tilbage, for at forhindre at den lille Willow

Gove gik over i Nagerkarlens Hænder. Som det var Sædvane hos Mr. Hardinge, gik han med Liv og Sjæl ind paa denne, som paa enhver anden god Gjerning, og satte sig sieblikkeligen ned for at nedskrive den Fremgangsmaade Marble skulde følge, saasnart han var kommen i Land. Dette gjorde da en Ende paa Banquetten, og glad var jeg ved at see Bordet rommet, og andre Tegn til en rolig Nat vise sig.

Klokken var tolv før Sluppen var nede ved Hudson, og af den Fart vi løb saae jeg nok, at der kun var lidet Haab om at naae New York betimeligt før Marbles Affairer. Han blev derfor sat i Land, og Mr. Hardinge og jeg ledsagede ham til Posthuset, hvor vi forvissede os om, at han den næste Morgen efter Frokost vilde være istand til at gaae med Postvognen, der vilde naae Byen den paafølgende Dags Aften. Men dette var meget for langsomt for Marbles Utaalmodighed. Han paastod, at han vilde leie en Befordring, og vi saae ham styre ned ad den lange Gade, der dengang udgjorde den største Deel af Byen Hudson, med hurtige Skridt, omtrent Klokken eet om Morgenens. Efter at denne vigtige Pligt var opfyldt, vendte Mr. Hardinge og jeg tilbage til Sluppen, med hvilken Reb havde holdt gaaende med Smaaslag, ventende paa os, hvorefter vi atter fortsatte Coursen ned ad Floden. Da jeg gik til Røis løb the Wallingford med en fem Miles Fart, da

det lustedede lidt op og Binden faldt noget vestligere, en Reining, der netop satte os istand til at ligge Cours.

Læseren vil letteligen kunde forestille sig, at jeg ikke sov over mig den næste Morgen. Min Uro var virkelig saa stor, at jeg drømte om den rædselsfulde Begivenhed, der havde forarsaget min Faders Død, og derpaa forekom det mig, at jeg saae ham, min Moder og Grace, alle jordede i een Grav. Binden holdt sig lykkeligviis vestlig og Sluppen var allerede mindre end fem Miil fra Clawbonny Creek, da jeg kom op paa Dækket. Alt var roligt i den agterste Kahyt, og da Mr. Hardinge endnu var tilkøis, gik jeg op for at indaande den friske Morgenluft, uden at tale med Noget om Læ. Der var ingen andre paa Standsen, end Lodsens, som stod til Roers; men jeg saae et Par Been under Bommen klos ind til Masten, som jeg gjenkjendte for at være Nebs og et net mørkt Skjort, som jeg var vis paa tilhørte Chloë. Jeg nærmede mig Stedet, da jeg havde ifinde at spørge den Første om Veiret paa hans Vagt; men ligesom jeg vilde tale til ham, hørte jeg det unge Fruentimmer sige i en mere opirret Tone end det passede sig for Samtalens Charakter.

„Nei, aldrig, Sah — aldrig, uden min Moders og Familiens Samtykke. Ugteskab være en ganske forskjellig Ting, Neb, fra hvad Du troer. Mangen en ung Rigger-Gentleman troer nu, at han kun behøver at smigre sin Pige for at hun skal sige ja, og da gaae dem til

jom Lucys, og det var mig paasaldende, at en let Skjelven gik igjennem den, da hun saa pludselig gjorde en Ende paa sine affecterede Følelser.

„Tal aldrig til mig om Egteffab, Reb.“ vedblev Chloë, idet hun næsten hulkede medens hun talte, „medens Miss Grace er saa slet! Det er haardt nok at see saa bleg og melankolsk ud, uden at tænke paa at blive Kone.“

„Miss Grace vil blive bedre, nu Masfer Mile seiler med hende, naar han blot vil tage hende med, vil hun blive saa sund og rask som nogen.“

Chloë var ikke af samme Mening; hun paastod snarere, at Miss Grace var en alt for fin og luttret Person til at være i et Skib. Men den Omstændighed, der slog mig meest i denne karakteristiske Samtale, var det Factum, at Chloë forraadte for mig Bevidstheden om Grunden til min Søsters Aldebefindende, medens hun, sit Kjønns Instinkt tro, og tro mod sin Pligt, fuldkommen skjulte den for sin Elsker. Jeg blev ogsaa slaaet ved de melankolske Forvarbler, som tilkjendegav sig i Chloës Bæsen, snarere end i hendes Ord, og som gjorde det tydeligt, at hun tvivlede om, at hendes unge Mistres vilde komme sig. Hun sluttede Samtalen med at sige:

„Nei, nei, Reb — tal ikke til mig om Giftermaal medens Miss Grace er saa syg, og skulde en Ulykke stee, behøver Du aldrig at tale til mig derom. Jeg kunde aldrig tænke paa en Forening, om der skulde tilstøde

Miss Grace en Ulykke. Naar Miss Grace doe, Kjarlighed doe for bestandig i Familien!’

Jeg vendte mig bort ved denne Tale, da Taarerne strømmede ud af mine Dine, og saae Lucy staaende i Nedgangen til Kakhitten. Hun ventede for at saae mig i Tale, og ikke saasnart mødte mit Blik hende, førend hun kaldte mig til sig; hun lod mig vide, at min Søster ønskede at see mig. Idet jeg saa hurtigt, som muligt udslittede ethvert Spor af Bevægelse, gik jeg ned med Lucy, og var snart ved min Søsters Leie.

Grace modtog mig med et englesligt Smil, men jeg snappede næsten efter Veiret, da jeg bemærkede den forførdelige Forandring, der i saa kort Tid var foregaaet med hende. Hun saae nu, mere end nogenfinde, ud som et Væsen fra den anden Verden, og dette ydermere lige efter en Nats vederqvægende Hvile. Jeg kysede hendes Pande, der, som jeg troede var unaturlig kold, og jeg følte det svage Tryk af hendes Arm, som hun kjærligen lagde om min Hals. Jeg satte mig ned ved min Søsters Side, bestandig holdende hende i Haanden. Grace saae ængstelig paa mig i en halv Minut førend hun talte, som for at fordisse sig om hvorvidt jeg kjendte hendes Tilstand.

„Lucy siger mig, Broder.“ sagde hun tilsidst, „at Du har i Sinde at bringe mig saa langt ned ad Floden, som til Byen, for fremdeles at saae Raad. Jeg haaber alligevel at dette er en Misforstaaelse af vor kjære Lucy.“

„Nei, det er ikke, Grace, dersom Vinden holder sig

vestlig, haaber jeg Du skal være i Lucy's eget Huus i Wall-Street, imorgen Aften. Jeg veed at hun vil med Glæde modtage os, og har vovet paa at udkaaste denne Plan, uden at tage Dig paa Raad, denne Gjenstand angaaende.

„Det vilde være bedre om jeg var paa Clambonny — dersom nogen Ting nu kan gjøre mig godt, da vil det være den hjemlige rene Landluft. Lyt til min Bøn og stands ved Vigen.“

„Dit alvorlige Forlangende, Grace, skal være mig en Lov, dersom det grunder sig paa tilbørlig Overveelse. Men denne tiltagende Svaghed foruroliger mig, og jeg kan ikke forsvare ikke at sende Bud efter Raad.“

„Huff paa, Miles, at det endnu ikke er fire og tyve Timer siden at een af Landets dygtigste Læger saae mig. Vi har hans skrevne Instructioner og alt hvad Manden kan gjøre for mig, det vil han gjøre. Nei, Broder, lyt til mine Bønner og gaae ind i Vigen. Jeg længes, jeg længes saare meget efter igjen at være i det kjære Clambonny, ene der kan jeg nyde noget der ligner Fred for Sjæl og Legeme. Dette Skib passer ikke for mig, jeg kan ikke tænke paa det Tilkommende, eller bede her. Broder, kjæreste Broder, dersom Du har mig kjær, da bring mig hjem!“

En saadan Anmodning var ikke til at modstaae. Jeg gif op paa Dækket med et tungt Hjerte, og gav Lodsens de nødvendige Ordre, og omtrent otte og fyrgetyve Timer efter at vi begav os ud paa Hudson, forlod vi igjen denne stolte Flod, for at gaae ind under de skyggesfulde Løvrige

Banker af vort eget Indløb. Grace var saa svag at hun maatte bæres til Chaisen, i hvilken hun paa den korte Tour til Huset blev understøttet af Lucy. Da jeg naaede min egen Bolig, fandt jeg Mr. Hardinge gaaende frem og tilbage i den lille Forgaard eller Spadseregang, ventende paa min Ankomst, med en Urolighed i sit Væsen, der paa Gengang forkyndte hans Bekymring for at see mig. Han havde fjørt Chaisen, og havde først da følt det første Indtryk af Graces Fare.

„Miles, min kjære Dreng, min anden Son,“ begyndte den trohjertige fortræffelige gamle Mand, „Miles, min kjære Dreng, Guds Haand hviler tungt paa os — Din elskede Søster, min egen dyrebare Grace, er langt slettere end jeg har havt nogen Tanke om før denne Morgen.“

„Hun er i den barmhjertige Skabers Haand,“ sagde jeg idet jeg kæmpede for at fatte mig, „hvem jeg storligen frygter for snart vil kalde hende bort fra en Verden, der ikke er god nok for Gen, der er saa uskyldig og reen som hun, og tage hende til sig. Jeg har forudsæet dette fra det første Dieblik jeg saae hende, efter min Tilbagekomst, skjøndt en eneste Straale af Haab lyste for mig, da Post raadede til en Forandring af Opholdssted. Saa langt fra at bevirke noget godt, har denne Udflugt kun frembragt ondt, og hun er langt slettere end da vi forlod Hjemmet.“

„Saadanne forshnede Dødelige ere vi; men hvad kunde vi gjøre? min Dreng — jeg tilstaaer min Demnekraft, selv mine Evner ere næsten tilintgjorte ved dette

pludselige Stød. Jeg havde antaget hendes Sngdom for et eller andet ubetydeligt Ildebefindende, som Ungdom og Omhu vistnok vilde have hævet, og her staae vi, saa at sige, næsten som om vi vare kaldt sammen om hendes Grav."

"Jeg vil gjerne drage Fordel af Deres Viisdom og Erfaring, min kjære Sir, i dette kritiske Dieblik; dersom De vil raade vil jeg med Glæde følge Deres Anviisning."

"Vi maa stole paa Gud, Miles," svarede min værdige Formynder, idet han vedblev at gaae frem og tilbage, medens Laarerne løb i Strømme ned ad hans Kinder, og han talede saa sagte at han knap kunde forstaaes; „ja Menigheden skal bede for hende næste Søndag Morgen, og andægtige og hjertelige Bønner vil det blive; thi hendes egen forklarede Moder fortjente ikke at elskes høiere end hun. At bortkaldes saa ung — at dø i hendes første blomstrende Ungdoms Elskelighed — men hun gaaer til sin Gud! Vi maa bestræbe os for at tænke paa hvad hun vinder og snarere glæde os, end sørge over hendes Bortgang."

"Det smerter mig dybt, at opdage at De anseer min Søsters Tilstand saa aldeles haabløs, Sir."

"Haabløs! — Den er fuld af de lysfeste Forjættelser, og naar jeg med Rolighed seer hen til den, siger min Fornuft mig at jeg ikke bør sørge. Og dog, Miles, vilde endog Tabet af Lucy selv neppe være et haardere Slag for mig. Jeg har elsket hende fra hendes Barndom, har havt Omhu for hende, som for En af mine egne, og føler den samme Kjærlighed for hende, som jeg vilde

føle for en anden Datter. Dine Forældre vare mig dyrebare og deres Børn have altid forekommet mig at høre til mit eget Blod. Dersom jeg ikke havde været Din Formynder, min Dreng, og Du og Grace forholdsviis havde været saa rige, medens jeg og mine vare saa fattige, vilde det have været mit Hjertes første Ønske, at see Rupert og Grace, Dig og Lucy forenede, hvilket vilde have gjort Eder alle tilsammen mine elskede Børn. Jeg har ofte tænkt derpaa, indtil jeg fandt det nødvendigt at undertrykke dette Haab, for ikke at gjøre mig utro imod min Pligt. Nu kunde virkelig Mrs. Bradforts Testament have jevnet enhver Vanskelighed; men det kom for seent! det skulde ikke være saaledes, Forsynet har besluttet det anderledes."

„De havde i det mindste en ivrig Understøtter i deres Plan, i et af deres Børn, Sir."

„Det har Du givet mig at forstaae, Miles, og det smertes mig at jeg saa seent blev underrettet derom, det kunde ellers nok have lykkes mig at holde andre unge Mænd borte, medens Du var tilføes, eller til der tilbød sig en Leilighed, der satte Dig istand til at sikkre Dig min Datters Kjærlighed. Naar det var skeet kunde hverken Tid eller Afstand have adskilt Eder, da Compassnaalen ikke er mere trofast end Lucy, og Naturens Love ikke mere paalidelige."

„Kundskaben om disse fortrinlige Egenstaber, Sir, forvolder mig kun desto mere Sorg over at være kommen for sildig."

„Det skulde ikke være saaledes; — der var en Tid da jeg troede at Rupert og Grace havde usædvanlig Godhed for hinanden, men jeg maa have taget feil. Gud havde besluttet det anderledes, og uidentviol viseligen, da han i sin Ubvidenhed forudsaae denne elskelige Blomsts tidlige Henvisnen. Jeg formoder at det, at de vare blevene opdragne sammen, saa godt som Broder og Søster, har været Grunden til at de vare saa ligegyldige for hinandens Fortjenester. Du har vaa Grund af Din lange Fraværelse, Miles, været end Undtagelse, og Du maa i disse Fraværelser søge den Trost og det Haab, som Du uidentviol vil behøve. Ak! ak, at jeg ikke nu kan trykke Grace til mit Hjerte, som Datter og Brud, istedenfor at staa ved hendes Grav! Intet uden Ruperts Mangel paa Dristighed, medens vi vare saa fattige, kunde have forhindret ham i at underkaste sig saa megen Elskværdighed og Dyd. Jeg frikjender Drengen for Ufølsomhed; thi intet uden Bevidstheden om Fattigdom, og en fattig Gentlemans Stoltthed, maaskee i Forbindelse med den broderlige Agtelse han altid har følt for Grace, kunde have afholdt ham fra at anholde om hendes Haand. Grace havde rimeligviis gjengjeldt hans Kjærlighed.“

Dette er en Prøve paa den Forblindelse under hvilken vi daglig leve. Her laae min Søster for Døden af skuffet Kjærlighed, under mit eget Tag; og den ligefremme, samvittighedsfulde Fader til den Usling, som havde frembragt dette snigende Onde, aldeles uvidende om den Uret

der var bleven begaaet, betragtede endnu sin Son med en om Faders Forfjærlighed og Overbærenhed. For mig forekom det den Gang utroligt, at umistænksom Uerlighed kunde drive sin Gensfoldighed saa vidt; men jeg har siden efter levet længe nok for at lære at Feiltagelser, som disse, hendes hyppigen trindt om os, da Virkninger ofte blive tilskrevne Aarsager, hvormed de aldeles ikke staae i Forbindelse; og Aarsager blive estersporede i deres Virkninger, der ere ligesaa meget indbildte, som den menneskelige Wiisdom er mangelfuld. Med Hensyn til mig selv, da kan jeg med Sandhed sige, at jeg, neppe i een Omstændighed i mit Liv, der i ringeste Grad har bragt mig under Offentlighedens Domsomme, er bleven bedømt reiserdigt. I forskjellige Tilfælde er jeg bleven roest for Handlinger der enten var aldeles blottede for Fortjenester, eller idetmindste de særegne Fortjenester der bleve tilskrevne dem; medens jeg er bleven forfulgt for Handlinger der fortjente Roes. Et eller to af de sidste Tilfælde hvori Verden dommer falskt, vil senere blive fremstillet for Læseren.

Mr. Hardinge vedblev i nogen Tid at udvikle Elstværdsigheden af Graces Charakter, og at forraade Bægten af det Slag der havde ramt ham, ved den pludselige Kundskab om hendes Fare. Han syntes paa Gengang at være gaaet over fra en uforstandig Sikkerhed til en fuldkommen Haabløshed, og fandt derfor Slaget saameget haardere at bære. Endelig sendte han Bud efter Lucy med hvem han forblev ene i næsten en Time. Jeg er-

farede senere, at han meget nøiagtig udsurgte den kjære Pige om min Søsters Sygdom, da han endog ønskede at vide om Kjærlighed paa nogen Maade stod i Forbindelse med denne overordentlige Aftagen af hendes Livskraft; men ikke den ringeste Mistro til Rupert blev paa nogen Maade blandet i Sagen. Lucy, der var sanddru og aabenhjertig, følte det unyttige, ja det farlige ved at oplyse sig Fader og magede det saaledes, at hun undgik alle hans emfindligere Spørgsmaal, uden dog at indvikle sig i Usandheder. Hun vidste godt, at dersom han blev bekendt med Sagernes sande Sammenhæng, vilde der være bleven sendt Bud efter Rupert, og han vilde have paaستااet enhver Erstatning der stod i hans Magt, som en Retfærdigheds-gjerning, et haabløst og ulykkeligt Forsøg paa at tilbagevinde en ubegrændset Kjærligheds Fortrolighed, og den Afgøelse, som naar den Gengang er tabt, er tabt for bestandig. Maaske den meest gjennemtrængende af alle Graces Lidelser hidrørte fra Bevidstheden om den totale Mangel paa Fortjeneste hos den Mand, som hun saa kjærligt havde indesluttet i sit Hjerte, at han kun kunde blive uddreven derfra ved fuldkommen at sønderbryde og ødelægge den Bolig, der saalænge havde huset ham. Hos Vennerne med sædvanlige Begreber kunde denne Forandring af Mening have været tilstrækkelig til den Hensigt at bevirke en fuldstændig Guur; men min kjære Søster var ganske anderledes beskaffen. Hun havde i sine Følelsers Energie altid været forskjellig fra de fleste andre af hendes Kjon,

og var medens hun var Barn, Døden meget nær den Gang min Fader kom saa ulykkelig af Dage, og endog-
saa vor Moders Død, skjøndt den var længe forudseet,
havde meget nær udslukket Livsflammen hos hendes Datter.
Som jeg allerede har sagt mere end een Gang, et Væsen,
saa sølsomt og reent syntes bestandig mere stikket for de
salige Regioner, end for Verdens Sammenstød og Sorger.

Ru da vi igjen vare paa Glawbonny, vidste jeg
neppe hvad jeg skulde tage mig for. Grace kunde jeg
ikke see, da Lucy, som ganske paatog sig Omsorgen for
Patienten, fordrede at hun skulde have No og Hvile.
Heri fulgte hun kun Fornuftens Tilsgagn, saavel som de
Forskrifter Dr. Post havde efterladt sig; og jeg gav gjerne
efter, da jeg vidste at min Søster umuligen kunde have
nogen fornuftigere eller sømmere Sygevogterfke.

De forskjellige Personer der hørte til Møllen og
Volsgaarden kom til mig, for at høre Besked om et og
andet, som jeg var nødt til at give dem, med Tanker
der vare aldeles opfyldte af min Søsters Tilstand. Flere
end een Gang forsøgte jeg paa at mande mig op, og i
nogle saa Dieblikke syntes jeg, om jeg ogsaa ikke i Virkelig-
heden gjorde det med Interesse, at gaae ind paa de Af-
sairer der bleve forelagt mig til Afgjørelse; men disse
smaa Opmandinger vare kun ligesaa mange Forsøg paa
at skuffe mig selv, og til Slutning afgjorde jeg alt med
de respective Personer, hvem de forskjellige Grene af Tjenesten

vare anbetroede, ved at bede dem handle, som de havde været vant til i min Fraværelse.

„Nu, ja, Masser Mile,“ svarede den gamle Neger, der var Formand for Markarbeidet, „det være meget godt om ham kan gjøre det. Huff paa, mi altid vilde have at Masser Hardinge skulde tale med mig om Høsten, og saadan noget, og det være en beundringsværdig Hjælp for stakkels Nigger naar ham være i Knibe.“

„Bistnok, Hiram, Du er en bedre Landmand end Mr. Hardinge og mig tilsammen, og behøver ikke noget Raad, hverken for at sætte Kornet i Hob, eller bjerge Hø.“

„Det meget sandt, Sah — saa sandt at jeg vil ikke nægte ham. Men De veed hvorledes det være, Masser Mile, en Nigger holder af at tale, og det hjælpe beundringsværdig, at faae en god Despyt for ham begynde.“

Med Hensyn til de Sorte var dette fuldkommen sandt. Skjøndt saa agtværdige, som Slaveri og Bane kunde gjøre dem, havde de saa mange Meninger og vare saa haardnakkede, hver i sin Kreds, enten det var Mandfolk eller Fruentimmer, at intet uden ligefrem Bevidsthed om Myndighed, kunde bringe dem til at underkaste sig andres Meninger end deres egne. De kunde godt lide at argumentere de forskjellige Punkter, der stod i Forbindelse med deres forskjellige Pligter; men de holdt ikke af at blive overbeviste. Mr. Hardinge pleiede, af en Slags Pligtfølelse at discutere med dem, og han gav ufravigeligen efter, medmindre det var Tilfælde, der involverede moralske Principer.

I alle saadanne Punkter — og de indtraf temmelig hyppigt i en Familie der havde saa mange Sorte — var han saa ubøielig som Medernes og Bersernes Love; men med Hensyn til Hveden, Kartoflerne, Frugthaven, Møllen eller Sluppen, underkastede han sig gjerne deres Erfaring, som vare mere fortrolige med Forretningerne, efter i en Raadslagning at have discuteret Sagerne. Dette gjorde ham overordentlig populair paa Clawbonny, da de Overbeviste gjerne have det samme Slags Held i Verden, som en god Tilhører. Med Hensyn til den Geistlige selv, da begyndte han, efter saa mange og lange Discussioner, virkelig at troe, at han havde bevirket den Fremgangsmaade der var bleven fulgt; Grunden til en af de Illusioner jeg allerede har henpeget til.

Gamle Hiram forlod mig ikke, da han kom for at indhente Instructioner, hvilket i hans Sprog hed at disputere, uden at spørge til Grace. Jeg mærkede at Nygtet havde udbredt sig blandt Slaverne, og det var næsten rørende at bemærke den Virkning det frembragte paa deres eenfoldige Sjæle. Det at Grace var deres unge Mistress, vilde have været Grund nok for dem til at elske hende; men en Mistress med et saa indtagende Væsen og Person som hun, kunde de næsten siges at tilbede.

„Ni meget bedrøvet over at høre at Miss Grace er saa syg, Sah,“ sagde gamle Hiram, og saae meget betymret ud. „Det bliver haardt for os alle sammen, om noget skulde hændes! Ni altid formoder, Masfer Miles,

at Miss Grace og Møsser Rupert komme sammen Engang, som vi alle vente De og Miss Lucy vil. Dem være lykkelige Dage paa Clambonny, Sah, for saa vi alle kjende vor nye Møsser og nye Missus fra Buggen. Nei, nei, vi kan ikke undvære Miss Grace, Sah, endog saa mi vilde savne hende i Marken."

Endogsaa Regeren havde bemærket de Omstændigheder der havde bedraget min stakkels Søster, og Slaven havde gjennemskuet sin Herres Hemmelighed. Jeg vendte mig hurtig bort fra Regeren, for at han ikke skulde blive den Svaghed vaer, som mine taareblendede Dine forraade.

Sjette Kapitel.

Jeg saae kun lidet til Lucy den Aften; hun mødte os ved Aftenbonnen, og Lærerne stod hende i Dinene, da hun stod op efter at have knælet. Det forekom mig at hun kysede sin Fader kjærligere end sædvanlig, idet hun uden at tale, paa den Maade bød ham god Nat, hvorefter hun vendte sig til mig. Hun gav mig Haanden (kun sjeldent, i atten Aar, mødtes eller skiltes vi ad, uden at iagttage dette lille Tegn paa Godhed,) men det

var hende ikke muligt at tale. Jeg trykkede den lille Haand ømt i min og slap den igjen under samme vel-talende Taushed. Vi saae hende ikke igjen forend næste Dag.

Frokosten havde altid været et muntert Maaltid paa Clambonny. Skjondt min Fader kun var Skibsfører, var han af den bedste Klasse Skibsførere, og han havde til-egnet sig mange Begreber, paa hans forskjellige Reiser, der satte ham meget over Landets almindelige Sædvaner i hine Dage. Amerikanske Skibsførere staae desuden sædvanligviis over Mænd i samme Stilling hos de andre Nationer. Dette hidrører fra nogle Særegenheder ved vore Institutioner, saavelsom fra den Omstændighed at Marinen er saa lille. Iblandt andre Forbedringer havde min Fader affkaffet den forældede amerikanske Skif, at nedsvælge et Maaltid strax efter at man var kommen ud af Sengen. Fra min tidligste Barndom, eller saalænge jeg kan erindre, havde vi regelmæssigen spist Frokost paa Clambonny Klokken ni, en heldig Middelvei mellem Udspredelsens Dovenskab og slet formede Baners Hastværk. Ved det Klokkeslet pleiede hele Familien at samles, endnu vederqvægede af Nattens Hvile, og dog oplivede og muntrede efter een eller to Timers Bevægelse i fri Luft, istedenfor at komme halv sovende til Familiebordet, med en Slags dorst Gnavenhed, som om Maaltidet var en Pligt og ikke en Fornøielse. Vi nød Maaltidet i saa megen Mag, som en god Appetit vilde fordre, lo, passiarede, fortalte Morgenens Begivenheder, talte om vore Planer for Dagen,

og seiede vore forskjellige Smag og Vaner, ligesom Folk der vare paa Benene og vare vaagne, og ikke som nogle dødsige Døvendyr der nedsluge deres Føde af Vane. Den amerikanske Frokost er bleven fordelagtig omtalt af flere moderne Skribenter, og fortjener det, skjøndt den vistnok ikke kan sammenlignes med den franske. Dog kunde det være langt bedre end det er, dersom Folk rigtig forstod den Maade paa hvilken den burde nydes.

Da jeg er ved denne Gjenstand, maa Læseren undskyldte en gammel Mands Vidtløstighed, naar jeg taler et Par Ord om Sædvanerne ved Bordet i Almindelighed, saaledes, som de ere i den store Republik. En amerikansk Skribent, en Mr. Cooper, har et eller andet Sted sagt, at Amerikanerne vare de største Fraadsere i den civiliserede Verden, og minder sine Landsmænd om at erindre, at en Nationalcharakter kan dannes i Kjøkkenet. Denne Bemærkning er kommenteret af Capitain Marrayatt, der falder den baade urigtig og ondskabsfuld. Hvad Ondskaben angaaer, da vil jeg ikke sige noget, med mindre det skulde være at bemærke, at jeg ikke godt kan indsee, at hvad der er uimodsigelig sandt, bør ikke ansees for at være ondskabsfuldt. Det er Sandhed, enhver Amerikaner der har seet noget til andre Lande, maa vide det. Capitain Marrayatts Hentydning, at Bordet er godt i de store Byer, har intet at skaffe med dette Spørgsmaal. De store amerikanske Byer ere iblandt de bedst spisende og bedst drikfende Dele i hele Verden. Men hvad ere de i Sammenligning

med hele Landet? Hvad er det Offentliges eller de Forfinedes, i Sammenligning med Massens Bord, endog i disse jelsomme Byer. Alt maa dømmes efter Reglerne og ikke efter Undtagelserne. Fordi en lille Deel af den amerikanske Population forstaaer hvad et godt Kjøkken betyder, følger det ikke deraf at alle forstaaer det. Hvem vilde vel fordrifte sig til at sige, at Folkene i England leve af Mellemad og Vildt, fordi Adelen og Folk af Stand (Aldermen iberegne) kan efter Behag nyde begge Dele i den rette Aarstid? Jeg har denne Mr. Cooper mistænkt for at han veed ligesaa godt hvad han spotter over, naar han skriver om Amerika, som nogen Europæer. Naar Svinekød stegt i Fidt, og Fidt er fremherskende i Halvdelen af de andre Retter, Vegetabilier kogt uden nogen Kunst og Kød udkogt til Trevler, udgjøre et godt Bord, saa har denne Mr. Cooper Uret og Capitain Maryatt Ret, og omvendt. Medens Naturen har gjort saameget i Amerika, har imidlertid Kunsten kun udrettet lidet. Meget vistnok sammenlignet med Antal og Tid, men lidet sammenlignet med hvad Antal og Tid har udrettet andre Steder. Ikkedestomindre vilde jeg gjøre en Undtagelse til Gunst for Amerika, med Hensyn til Bordet i et Land, skjøndt ikke saameget i Forbindelse med Fedevarernes Grovhed, som i Fodens Fattigdom. Jeg anseer de høiere Dele af Tydskland for at være de Dele af den christne Verden, hvor Spisen og Drikken ere i den meest primitive Tilstand, og den Deel af den store Republik, som Mr. Alison

rimeligviis vilde kalde Staten Ny-England, kommer næst efter. I Henseende til Fødemidlernes Overflodighed og Fortræffelighed i deres oprindelige Skikkelse, er Amerika særdeles begunstiget, da Baltimore er den egentlige Kjerne af alt hvad der er fortræffeligt i den store Forretning at bygge. Indførelsen af Kotte fra det Indre af Ny-England, vilde ikkedestomindre for de nuværende glimrende Besiddere af dets Kjøkkener, forandre endog Epicurærens Paradiis til et olieagtigt Ode. Nok om Kogekunsten.

Lucy kom ikke til Bøn den næste Morgen; jeg følte hendes Udeblivelse, som Gen føler Visheden af et frygteligt Onde. Frokosten blev anmeldt; endnu lod Lucy sig ikke see. Retterne dampede og Maskinen hissede, og Romeo Glawbonny, der fungerede som den daglige Huustjener eller Opvarter, havde adskillige Gange tilkjendegivet at det var bedst at begynde paa Operationerne, da en kold Frokost kun var lidet hyggelig.

„Miles, min kjære Dreng,“ bemærkede Mr. Hardinge efter et halv Dussin Gange at have lukket Døren op for at see efter den Savnede, „lad os ikke vente længer. Min Datter har udentviol i Sinde at spise Frokost med Grace, for at holde den stakkels kjære Pige med Selskab, thi det er kjedsommeligt at spise ene. Du og jeg savne Lucy føleligt netop nu, skjøndt vi til vor Trost have hinandens Selskab.“

Vi havde netop taget Plads da Døren sagte aabnedes og Lucy traadte ind i Bærelset.

„God Morgen, kjæreste Fader,“ sagde den søde Pige, idet hun slog Armene om Faderens Hals, med meer end sædvanlig Omhed, og trykkede et langt Kys paa hans skaldede Hoved. „God Morgen, Miles,“ idet hun strakte Haanden ud til mig, men bortvendte Ansigtet, som om hun frygtede for at jeg skulde opdage formeget, naar det blev heelt udsat for mit spørgende Blik. „Grace har havt en taalelig rolig Nat, og jeg troer hun er lidt mindre forstyrret denne Morgen, end hun var igaar.“

Ingen af os svarede eller adspurgte den kjære Sygevogteresse. Hvad var det dog for en Frokost i Sammenligning med saa mange hundrede, hvori jeg havde deeltaget, ved det samme Bord og i det samme Værelse. Tre af de vante Ansigter var der, det er sandt, alle Requisitioner vare gamle fortrolige Bekjendte, da nogle af dem endog skrev sig fra den første Miles's Tid; Romeo; nu en graahovedet og rynket Neger, stod paa sin sædvanlige Plads; men Chloe, som ofte pleiede at vandre mellem et vist Skab og hendes unge Mistress, ved dette Maaltid, og som aldrig syntes at have alt hvad vi behøvede, ordnet paa Bordet fra Begyndelsen af Frokosten, var fraværende, ligesom hendes dyrebare Mistress var det. „Naadige Forsyn,“ tænkte jeg, „er det Din Billie at det nogensinde skulde blive saaledes? Skal jeg aldrig mere see disse fromme Dine vendt mod mig med søsterlig Omhed fra hin Plads, hvorfra jeg saa ofte har seet dem ved hundrede og atter hundrede Leiligheder?“ Luchs Vid havde ofte

faaet hende til at lee lystigt, og hendes tonefulde Stemme pleiede eengang at blande sig med Ruperts og mine mere mandige og dybe Toner, i noget der lignede lydelig Munterhed; ikke at Lucy nogensinde var støiende og heirøstet; men i hendes tidlige Ungdom havde hun været munter og oprømt i en Grad, der ofte blandede sig med os Drenges mere høirostede Støien. Med Grace havde dette aldrig været Tilfældet. Hun talte sjelden undtagen i Dieblikke hvor de andre vare tause, og hendes Latter var sjelden lydelig, skjøndt ofte hjertelig og glad. Det maa synes beshynderligt for dem der aldrig har lidt den Smerte at føle, at en saa tilvant Kreds blev brudt for bestandig; men den Morgen, den første paa hvilken jeg bittert følte, at min Søster var tabt for mig, savnede jeg føleligen hendes yndefulde, veltalende Laushed.

„Miles,“ sagde Lucy, da hun reiste sig fra Bordet og Taarerne sittede paa hendes Dienlaag medens hun talte, „kom om en halv Time til Familienværelset. Grace ønsker at see Dig der denne Morgen, og jeg har ikke været istand til at nægte hende denne Bøn. Hun er svag; men troer at dette Besøg vil være velgjørende for hende. Forsøm ikke at komme præcise, da det kunde angribe hende om hun maatte vente. God Morgen kjæreste Fader, naar jeg trænger til Dig, sender jeg Bud efter Dig.“

Lucy forlod os med disse varslende Ord, og jeg følte at det var nødvendigt for mig at gaae ud paa

Marken for at faae Luft. Jeg vandrede en halv Times-tid og vendte derpaa tilbage til Huset, for at være præcise ved Mødet. Chloë mødte mig ved Døren og førte mig i Taushed til Familieværelset. Hun havde neppe lagt Haanden paa Klinken, førend Lucy kom mig imøde og bad mig træde ind. Jeg fandt Grace hvilende paa den lille Sopha eller Causeuse, paa hvilken vi havde holdt vor første Sammenkomst, bleg og urolig; men hun saae endnu saa elskelig og ætherisk ud som nogensinde. Hun rakte mig kjerligt Haanden, og derpaa saae hun paa Lucy, som for at bede hende lade os være ene. Det var mig ikke muligt at tale. Da jeg indtog min gamle Blads lagde jeg min Søsters Hoved op til mit Bryst, og holdt det saaledes roligt i nogle saa smertelige Minutter. I denne Stilling kunde jeg skjule de Taarer, der tvang sig frem af mine Dine, da det overgik al min Styrke at betvinge disse Tegns paa menneskelig Sorg. Da jeg indtog min Blads, fjernede Lucy sig og Døren blev lukket.

Jeg veed ikke, hvortil længe Grace og jeg forblev i denne sømme Stilling. Jeg var ikke i en Sindsstemning, hvori man lægger Mærke til flige Ting og har siden efter stridt haardt for at glemme det meste af hvad der foregik i hin høitidelige Sammenkomst. Efter saa mange Aars Forlob finder jeg alligevel min Huskommelse paa en smertelig Maade tro med Hensyn til alle disse Omstændigheder, og det er mig umuligt at gjenkalde mig et eneste

Punkt som jeg dengang ikke gav Agt paa. Kun saadanne Ting, som gjorde Indtryk, staaer det i min Magt at fortælle.

Da Grace blidt, og jeg kan sige kraftløs hævede sig fra mit Bryst, vendte hun Dinene, som snarere udtrykte fjærlig Vengselighed for min Skyld, end for hendes egen, mod mig.

„Broder,“ sagde hun, „vi maa underkaste os Guds Billie — jeg er meget, meget syg — sønderknust — jeg bliver hver Time svagere. Det vilde være urigtigt at skjule en saadan Sandhed for os selv, eller for hinanden.“

Jeg svarede ikke, skjøndt det var aabenbart at hun taug, for at give mig Leilighed til at tale. Om jeg saa kunde have frelst mit Liv derved, var det mig ikke muligt at have nyttret en Stavelse. Ihvorvel Pausen ikke varede længe, gjorde den Indtryk.

„Jeg har ladet Dig kalde, kjæreste Miles,“ vedblev min Søster, „ikke fordi jeg troer det sandsynligt, at jeg snart, eller pludseligt, vil blive bortkaldt. Jeg stoler i Ydmyghed paa at Gud vil forunde mig lidt Tid endnu, for at mildne Slaget for dem, som jeg har kjær; men han vil kalde mig til sig og vi maa alle være forberedte derpaa; Du og den kjære, kjære Lucy og min elskede Formynders, saavelsom jeg selv. Jeg har egentlig ikke kaldt Dig for at sige Dig dette; thi Lucy giver mig Grund til at troe at Du er beredt paa Adskillelsen; men jeg ønsker at tale med Dig om en Gjenstand, der ligger

mig meget paa Hjerte, medens jeg i det Hele har Kraft og Standhaftighed nok til at tale derom. Lov mig, min Kjære, at være rolig og at lytte med Taalmodighed."

„Dit ringeste Ønske skal være mig en Lov, elskede, dyrebareste Søster, jeg vil lytte til Dig, som om det var i vor Barndoms fortroligste og lykkeligste Dage — skjøndt jeg frygter at de Dage aldrig vil vende tilbage."

„Saaledes maa Du ikke tænke, min ædle mandhaftige Broder. Himlen vil ikke forlade Dig, medmindre Du forlader Gud; den forlader ikke mig, men Englene vinke mig til dens Lyksalighed! Dersom det ikke var for Din og Lucys Skyld, og min kjære, kjære Formynder, vilde Adskillestimen være et Dieblik fuldt af Lyksalighed. Men derom ville vi ikke tale nu. Du maa forberede Dig, Miles, til at høre mig med Taalmodighed, og at føie mig i mine sidste Ønsker, om de ogsaa i Begyndelsen skulde forekomme Dig usornuflige."

„Jeg har sagt Dig, Grace, at ethvert af Dine Forlangender skal være mig en Lov; Du maa derfor ikke have nogen Betænkelse ved at meddele mig alt hvad Du ønsker."

„Lad os tale om verdslige Ting, jeg stoler paa at det er for sidste Gang, min Broder. Jeg haaber for Alvor at dette skal være sidste Leilighed ved hvilken jeg skal være nødt til at hentyde til dem. Naar denne Bligt er opfyldt, saa vil alt hvad der er tilbage for mig paa denne Jord være den Kjærlighed jeg føler for mine Ven-

ner. Denne vil Himlen selv tilgive mig, da jeg skal bestræbe mig for at den ikke skal formindske den Kjerlighed jeg bærer til min Gud."

Grace taug og jeg ventede med Forundring paa hvad der vilde følge paa, skjøndt jeg var hjertelig rørt over den himmelske Resignation i en Skjebne, der for de fleste, med hendes Ungdom, vilde synes haard at bære.

„Miles, min Broder,“ vedblev hun, idet hun saae ængstlig paa mig, „vi har ikke talt meget om Din sidste Reises heldige Udfald, skjøndt jeg har forstaaet det saaledes, at Du betydeligen har foreget Din Formue."

„Den har svaret til mine Forventninger, og da jeg føler mig rig ved Besiddelsen af mit Skib og de rede Penge jeg har, vil jeg ikke tale om Clawbonny. Gaa derfor efter eget Ønske med hvad der er Dit, min Søster, jeg skal ikke knurre over Anvendelsen af en eneste Dollar, jeg vilde ikke ønske at blive beriget ved Tabet af Dig. Indret Dine Legater efter Dit eget Ønske, og betragt hver enkelt af dem og dem alle, som ligesaa mange Erindringer om Din Hengivenhed og Dine mange Dyder."

Graces Kinder blussede og jeg kunde see at hun følte sig meget tilfreds, skjøndt hun endnu ængstlig skjælvede.

„Du erindrer vistnok, Miles, at ifølge min Faders Testament, tilfalder min Formue Dig, dersom jeg doer barnløs for mit et og tyvende Aar; medens Din For-

mue vilde have tilfaldet mig under lignende Omstændigheder. Da jeg nu kun er tyve Aar, staaer det ikke i min Magt at oprette et Testament, der ifølge Loven er bindende."

"Det staaer i Din Magt at oprette eet der skal være ligesaa bindende, Grace. Jeg vil strax hente Pen, Blæk og Papiir, og jeg vil opsætte et Testament efter Dit Dictat, der skal være nok saa bindende, som eet der blev opsat overeensstemmende med Lovens Forrifter."

"Nei, min Broder, det er ikke nødvendig; alt hvad jeg ønsker er allerede yttret i et Brev, adresseret til Dig, og som, dersom Du nu bifalder det, vil findes blandt mine Papirer, som et Memorandum. Men der maa ikke være nogen Misforstaaelse mellem Dig og mig, kjæreste Miles; jeg ønsker ikke engang at Du nu i eet og alt skal samtykke i mine Ønsker; giv Dig Tid til at overveie, og lad Din Dømmekraft have ligesaa megen Indflydelse paa Din Beslutning, som Dit fortræffelige Hjerte."

"Jeg er ligesaa rede til at samtykke i dette Dieblif, som jeg vil være det efter et Mars Forløb. Dit Ønske, min Søster, er tilstrækkeligt for mig til at see Sagen udført overeensstemmende dermed."

"Gud velsigne Dig, Gud velsigne Dig, min Broder," sagde Grace idet hun kjærligt trykkede min Haand til sit Hjerte, "ikke saameget, fordi Du samtykker i at gjøre som jeg ønsker, som for den Maade paa hvilken Du samtyk-

fer. Dog da det ikke er nogen Bagatel jeg beder Dig om, er det passende, at jeg fritager Dig fra alle de Løfter, som her ere givne, og giver Dig Tid til at overveie. Dernæst er det ogsaa passende, at Du veed den fulde Udstrækning af hvad Du lover."

"Det er mig nok, naar jeg kan være istand til at udføre hvad Du ønsker; andet Tilfagn gjør jeg ikke."

Jeg kunde see at Grace var dybt rørt ved dette Beviis paa min Hengivenhed; men hendes egen Følelse for det Rette var altfor rigtig og altfor levende, til at tillade at Sagerne beroede herved.

"Jeg maa forklare mig yderligere," sagde hun. "Mr. Hardinge har været en meget trosfast Forvalter, og ved Deconomie i min lange Mindreaarighed, de ubetydelige Udgifter min Levemaade har krævet, og nogle heldige Omsætninger der ere skete med mine Rentepenge, har han forarsaget, at jeg er en god Deel rigere end jeg havde troet. Ved at give Slip paa min Eiendom, Miles, vil Du give Slip paa mere end to og thye tusind Dollars, eller næsten tolvhundrede om Aaret. Der bør ikke finde nogen Misforstaaelse Sted, angaaende denne Gjenstand mellem os, mindst i saadant et Dieblif."

"Jeg vilde ønske det var mere, min Søster, siden det forarsager Dig Glæde at skjenke det bort. Dersom det kan bidrage til at fuldkomme nogen af Dine Planer, jaa tag titusind af mine Penge og sæt til den Sum.

som nu er Din. Jeg vil langt hellere forstørre end formindske Dine Midler til at gjøre godt."

"Miles, Miles," sagde Grace i den høieste Bevægelse, "tal ikke saaledes, — det bringer næsten mine Hensigter til at vakle! Men nei, lyt nu til mine Ønsker; thi jeg føler det er den sidste Gang, at jeg nogenstunde skal tale om denne Gjenstand. For det Første ønsker jeg, at Du skal kjøbe en eller anden passende Prydelse, til en femhundrede Dollars Værdie, og forære den til Lucy, som en Erindring om hendes Veninde. Giv ogsaa et tusind Dollars til Mr. Hardinge, til at uddele blandt Trængende. Et Brev til ham og et til Lucy angaaende disse Gjenstande vil ogsaa findes blandt mine Papirer. Der vil endda være tilstrækkeligt tilbage til dermed at give Slaverne passende Foræringer, og til at en Sum af tyvetusind Dollars bliver aldeles urørt."

"Og hvad skal jeg gjøre med disse tyvetusind Dollars, Søster?" spurgte jeg, da Grace betænkte sig paa at fortsætte.

"Den Sum, kjæreste Miles, ønsker jeg skulde tilfalde Rupert. Du veed at han er aldeles blottet for Formue, skjøndt han nu er bleven vant til en formuende Mand's Levemaade. Det lidet jeg kan efterlade ham, vil ikke gjøre ham rig; men det kan blive Midlerne til at gjøre ham lykkelig og agtværdig. Jeg haaber at Lucy, naar hun bliver myndig, vil føie noget dertil, og den

tilkommende Tid vil blive lykkeligere for dem alle, end den forbigangne."

Min Søster talte hurtigt og var nødt til at standse, for at drage Aande. Læseren vil bedre kunne forestille sig, end jeg er istand til at beskrive mine Følelser, der næsten overvældede mig. Den Omstændighed, at jeg følte mig udelukket fra at gjøre nogen alvorlig Indvending i Forening med mine Lidelsers Hestighed, bragte mig i en Blanding af Sorg, Fortrydelse, Harm, Forundring, Medlidenhed og Omhed, som det aldeles ikke staaer i min Magt at asmale. Her saae man den qvindelige Omheds Barighed, der har Omsorg for den Usling, der havde forstyrret selve Livs-Kilderne til hendes physiske Tilværelse, medens den knuste Moralen, som en Orm under Fodderne; endnu saagodtsom i det sidste Aandedrag at borisfjænke alt det verdslige Gods hun eiede, for at forvaltes af hans Egenkjerlighed og Forsængelighed.

"Jeg veed nok, at dette maa forekomme Dig besynderligt, Broder," vedblev Grace, der uidentivt saae hvor umuligt det var mig at svare; „men jeg kan ikke døe i Fred med sig selv, med mindre dette skeer. Min Død vil gjøre Rupert elendig, medmindre han har et tydeligt Beviis paa min Tilgivelse; med saadan en tydelig Forsikkring, vil han føle sig forvisset om min Tilgivelse, og om min Bøn for ham. Thi jeg frygter for at baade han og Emily ere uformuende, og de kunde trænge til de saa Penge, som det staaer i min Magt at skjenke dem.

Naar den Tid kommer, er jeg vis paa at Lucy vil søie sin Deel til, og J, som blive tilbage efter mig, kan alle see ned paa min Grav og velsigne dens hdmhyge Beboer!"

„Engel!“ hviskede jeg — „dette er for meget! Kan Du troe, at Rupert vil modtage disse Penge?“

Ihvorvel jeg ikke havde gode Tanker om Rupert Hardinge, kunde jeg ikke bringe det over mit Hjerte at troe, at han var saa lav at modtage Penge, der kom fra saadan en Kilde, og med saadanne Bevæggrunde. Grace betragtede alligevel Sagen anderledes; ikke at hun ansaae det for vanærende at Rupert modtog dem; thi hendes qvindelige Omhed, lange og dybtrodsfæstede Hengivenhed, gjorde at det forekom hende mere som en Indvilligelse af hendes sidste Anordning, end som den nedværdigende Lavhed, som det upaatvivleligen vilde forekomme hele den øvrige Verden at være.

„Hvorledes kan han aflaae mig dette, da det kommer til ham fra min Grav, som mit sidste Forlangende,“ svarede den elskelige Enthusiast. „Han vil skyldes mig det, han vil skyldes vor forrige Hengivenhed det; thi han elskede mig en Gang, Miles, ja han elskede mig endog høiere end Du nogensinde gjorde eller kunde, kjæreste Broder, ihvorvel jeg veed at Du elsker mig høit.“

„Bed Himlen, Grace!“ udbrød jeg, ikke istand til at styre mig længer, „det er en farlig Feiltagelse. Rupert Hardinge er ikke istand til at elske andre end sig selv,

han har aldrig været værdig til at have Plads i et Hjerte, der er saa ærligt og trofast som Dit."

Disse Ord undslap mig under Indtryk, som det var mig aldeles umuligt at beherske. Neppe vare de gttrede førend jeg dybt fortrød min Ubesindighed. Grace saae bønfuldende paa mig, blev saa bleg som Døden og skjælvede over hele Legemet, som om hun stod paa Op-løsningens Rand. Jeg tog hende i mine Arme, jeg bøn-faldt hende om Tilgivelse, jeg lovede i Fremtiden at be-herske mig, og jeg gjentog de høitideligste Forsikringer om at føie hendes Ønster, indtil det allerubetydeligste. Jeg er ikke sikker paa at jeg kunde have følt mig til-bøielig til at gjentakke mit Lofte, dersom det ikke var for den Fordeel min Søster havde vundet over mig, ved denne min Svaghed. Der var noget saa overordentlig oprørende for mig i den hele Affaire, at endog Graces hellige Svaghed ikke var istand til at helliggjøre Hand-lingen i mine Dine, idetmindste saavidt Rupert angik. Jeg skylder mig selv at tilføie, at ikke en eneste egen-tjerlig Tanke blandede sig i min Uvillie, der ene hidrorte fra den Affy jeg følte ved at see Lucys Broder, og en Mand for hvem jeg een Gang havde næret en barnlig Agtelse, saa ganske at gjøre sig selv til Gjenstand for Foragt. Da jeg storligen tvivlede om at endog Rupert kunde synke saa dybt, følte jeg det nødvendigt at tale til min Søster om en saadan tilfældig Mulighed.

„Man kunde, naar det kommer til Stykket, betænke

sig paa at modtage Bengene, min Søster," sagde jeg; „og det er passende at Du siger mig hvorledes jeg skal anvende dem, i det Tilfælde, at Rupert ikke vil modtage Gaven.“

„Jeg troer at det kun er lidet sandsynligt, Miles," svarede Grace, som levede og døde i en Slags Wildfarelse med Hensyn til hendes tidlige Elsters sande Charakter. „Rupert har maaskee ikke været istand til at beherske sin Videnskab, men han kan ikke ophøre at føle et oprigtigt Venfkab for mig, eller at erindre vor gamle Tillid og Fortrolighed. Han vil modtage Gaven, som Du vilde modtage en saadan fra den kjære Lucy," tilføiede min Søster, idet et smerteligt Smil oplyste det engleagtige Ansigts Udtryk, hvortil jeg saa ofte har henpeget, „eller fra en Søster. Du vilde ikke paa den døende Lucys Forlangende afflaae en saadan Ting, og hvorfor skulde da Rupert afflaae mig den?“

Stakkels Grace! kun lidet saae hun den uhyre Forskjel i mine Forhold til Lucy og dem hun stod i til Rupert. Jeg kunde alligevel ikke forklare denne Forskjel, men samtykkede kun i hendes Ønsker, idet jeg for fjerde eller femte Gang fornøede mit Tilfagn om, med Trofskab at udføre alt hvad hun paalagde mig. Grace lagde derpaa et uforseglet Brev til Rupert i min Haand, hvilket hun bad mig læse naar jeg blev ene, og som jeg skulde overlevere tilligemed Legatet eller Pengegaven.

„Lad mig endnu engang hvile ved Dit Bryst,

Miles," sagde Grace, idet hun lod sit Hoved synke i mine Arme, ganske afkræftet under Tilbagevirkningen af den Pirring hun havde følt, medens hun fremførte sin Begjering. „Jeg føler mig i dette Dieblig lykkeligere end jeg i lang Tid har været, dog minder min tiltagende Svaghed mig om, at det ikke kan vare længe. Du maa erindre Dig, kjæreste Miles, alt hvad vor forklarede Moder lærte os i Barndommen, og Du vil ikke sørge over Tabet af mig. Dersom jeg kunde forlade Dig forenet med Gen der forstod og skattede Dit Værd, vilde jeg dø tilfreds. Men Du vil staae ene, stakkels Miles! idet mindste for en Tid, vil Du sørge over mig.“

„Bestandig — saa længe jeg lever, elskede Grace,“ hvistede jeg hende i Øret.

Afkræftelsen bragte min Søster til at være rolig i et Dvarteerstid, dog følte jeg nu og da et svagt Tryk af hendes Hænder der begge omfattede min ene, og jeg kunde høre at hun med svag Stemme nedbad Betsignelse over og Trost for mig. Da hun ved Hvilen havde vundet lidt Stryke, vilde hun gjerne atter fornye Samtalen. Jeg bad hende ikke at udsætte sig for mere Anstrengelse; men hun svarede, idet hun saae kjærligt paa mig:

„Hvile! — Der vil ikke blive nogen varig Hvile for mig, førend jeg er lagt ved mine Forældres Side. Miles, dvæler Dine Tanker nogensinde ved Billedet af det Tilkommende, der er saa dyrebart for den der troer, og som bringer os til at haabe, om ikke fuldkommen til at

stole paa, som en Troesartikkel, at vi vil gjenkjende hinanden hisfet, og det i en Tilværelse der er endnu elskeligere end denne, da det vil være en Tilværelse fri for al Synd og styret af Hellighed."

„Vi Søfolk tænke ikke meget paa disse Ting, Grace; men jeg føler at den Tanke Du nylig har fremført, vil i Fremtiden blive fuld af Trøst for mig."

„Husk paa, min høit elskede Broder, at det kun er de Betsignede, som denne Gjenkjendelse blive til Deel, for de Forbandede maa det forøge Bægten af deres Glendighed."

„Felix skjælvede!" den Tanke, at der var Sandsynlighed for at jeg igjen kunde samles med min Søster, og at omgaaes hende i den Skikkelse i hvilken jeg bestandig havde seet og elsket hende, kunde gaae tabt, kom andre gode Beslutninger til Hjælp, som Familiens Tilstand havde levedgjort i mit Hjerte. Jeg troede alligevel at det vilde være godt ikke at lade Grace føre Samtalen hen paa saadanne Gjenstande, efter alt hvad der var foregaaet, da Hvile igjen var nødvendig for hende. Jeg foreslog derfor at kalde paa Lucy, for at hun kunde blive bragt ind i hendes eget Værelse. Jeg siger bragt; thi af en Bemærkning som undslap Chloe, havde jeg faaet at vide, at dette var den Maade, paa hvilken hun var kommen til Mødet. Grace samtykkede; men medens vi ventede paa Chloe, vedblev hun Samtalen.

„Jeg har ikke faaet noget Løfte af Dig, Miles," vedblev min Søster, „om at lade min sidste Willie blive

en Hemmelighed for Verden. Din Sands for det sømmelige vil være tilstrækkelig Borgen for mig, men jeg gjør det til en Betingelse at Du ikke taler derom, hverken til Mr. Gardinge eller til Lucy. De kunde muligens gjøre Indvendinger, især den Sidste, som har og altid har havt en overdreven Mening med Hensyn til at modtage Penge. Endogsaa medens hun var fattig, som Du veed hun var, kunde jeg, uagtet vort oprigtige Venskab for hinanden og vor inderlige Fortrolighed, aldrig overtale hende til at modtage saameget, som en Cent. Nei hun har endogsaa været saa samvittighedsfuld, at hun pleiede at afslaae de smaa Foræringer, som Veninder pleier at give hinanden, fordi hun ikke besad Midlerne til at gjengjelde dem."

Jeg erindrede det Guld den kjære Bige havde paa-
tvinget mig, da jeg første Gang gik tilsoes, og jeg kunde have kastet mig paa Knæ for hende og velsignet hende.

„Dg dette fik Dig ikke til at elske og agte Lucy mindre, min Søster? men svar mig ikke, det anstrænger Dig at tale saameget.“

„Aldeles ikke, Miles. Jeg føler ingen Smerte ved at tale, det Lidet jeg siger svækker mig heller ikke i ringeste Grad. Naar jeg forekommer Dig afkræftet, saa er det af de Følelser der følge med vor Samtale. Jeg taler meget, ja overmaade meget, med den kjære Lucy, der hører paa mig med større Taalmodighed end Du, Broder.“

Jeg vidste at denne Bemærkning hentydede paa Graces Ønske om at dvæle ved det ubekjendte Tilkommende, og

ansaae det ikke for nogen Bebreidelse i andre Henseender. Da hun alligevel syntes rolig, var jeg villig til at føie hendes Ønske om at tale med mig, saalænge hun dvælede ved Gjenstande, der ikke satte hende i Bevægelse. Naar hun talede om sit Haab til Himlen, havde det en ganske anden Virkning, og jeg gjorde da ikke videre Modstand.

„Det at Lucy betænkte sig paa at være Dig Forbindtlighe'd skyldig, som Du omtalte, nedsatte hende ikke i Din Agtelse?“ gjentog jeg.

„Det veed Du at det ikke kunde, Miles. Lucy er en god, kjær Pige, og jo noiere man kjender hende, desto sikrere er man paa at agte hende. Jeg har al mulig Grund til at velsigne og bede for Lucy, dog ønsker jeg ikke at Du skal gjøre hende eller hendes Fader bekjendt med mit Testament.“

„Rupert vil neppe skjule en saadan Ting for saa nære og kjære Venner.“

Lad Rupert dømme som han selv vil om det Passende deri. Kys mig, Broder. forlang ikke at see mig oftere idag; thi jeg har meget at ordne med Lucy; imorgen venter jeg et langt Besøg. Gud velsigne Dig, min egen kjære, min eneste Broder, han holde bestandig sin beskyermende Haand over Dig!“

Jeg forlod Bærelset da Chloë kom ind; og da jeg gik hen ad den lange Gang, som førte til det Bærelse jeg benyttede til mit eget private Brug, som Contoir, Cabinet eller Studereværelse, mødte jeg Lucy i Nærheden

af dets Dør. Det var tydeligt at hun havde grædt, og hun fulgte mig ind i Bærelset.

„Hvad tænker Du om hende, Miles?“ spurgte den fjære Pige, idet hun fremførte Ordene saa sagte og klagende, at dette noksom vidnede om hvad Svar hun ventede sig.

„Vi vil miste hende, Lucy; ja, det er Guds Villie at kalde hende til sig.“

Det var mig aldeles umuligt at sige mere. De Følelser der saa længe havde været indespærrede i Graces Nærværelse, brød nu frem, og jeg skammer mig ikke ved at tilstaae at jeg græd og hulkeoe, som et Barn.

Hvor god, hvor qvindelig, hvor hjærlig viste Lucy sig ikke i dette bitre Dieblik. Hun sagde kun lidet, skjøndt jeg troer at jeg hørte hende sige ved sig selv, „stakkels Miles!“ — „stakkels, fjære Miles!“ „hvilket Slag maa det ikke være for en Broder!“ „Gud vil mildne Tabet for ham!“ og andre lignende Uttringer. Hun tog min Haand, trykkede den ømt mellem begge sine, og holdt den saaledes i to eller tre Minutter; hang ved mig, som en Moder over et slumrende Barn, naar Sygdom gjør No nødvendig for det, og syntes mere lig en Mand der sympathiserede med min Sorg, end som den der blot bemærkede dens Heflighed. Naar jeg Maaneder efter tænkte over hvad der den Gang foregik, forekom det mig at Lucy havde aldeles glemt sig selv, hendes egen Anledning til Sorg, hendes egne Følelser med Hensyn til Grace, blot for at tilfredsstille det eneste Ønske, at trøste mig. Men

saaledes var bestandig hendes Charakter, det var reen Natur hos hende at leve, saa at sige udenfor sig selv, og i deres Tilværelse hvem hun agtede eller elskede. Under denne Scene tabte Lucy det meste af den Tilbageholdenhed, som Qvindelighed og mere modnede Sædvaner havde givet hendes Opførsel, og hun teede sig mod mig med den uskyldige Fortrolighed, der mindede mig om den Tid da jeg seilede bort med the Crisis. Rigtignok var jeg i Begyndelsen altfor angreben til at lægge Mærke til alt hvad der foregik, men jeg erindrer godt at førend hun forlod mig for at gaae til Grace, der havde ladet hende falde, lænede hun sit Hoved kjærligt til mit, og kysede de Lokker hvormed Naturen saa rigeligen havde bedækket det. Jeg troede alligevel den Gang at denne Hilsen vilde være bleven givet paa Banden eller paa Kinden, tre Aar tidligere, eller før den Tid hun lærte Drewett at kjende.

Det varede længe inden jeg var istand til at fatte mig; men da dette skete aabnede jeg min Søsters Brev til Rupert, ifølge hendes Begjering, og gjennemlæste det tre Gange uden at standse et Dieblif for at tænke efter. Det var affattet i disse Ord:

„Min kjæreste Rupert!“

„Naar Du læser dette Brev, vil Gud i sin uendelige og urandsagelige Wiisdom have kaldt mig til sig. Lad ikke dette tilsyneladende Tab angribe Dig, min Ven; thi jeg føler den ydmyge Forvisning om at jeg skal høste den fuldkomne Nytte af Frelserens store Opoffrelse. Jeg

„kunde ikke blive lykkelig i dette Liv, Rupert; og det er
 „en Velgjerning at jeg saa tidligt bliver taget bort til et
 „Bedre, Det gjør mig ondt at skilles fra Din fortræffelige
 „Fader, fra Dig, fra vor dyrebare og med Rette elskede
 „Luch, og fra den kjære, kjære Miles. Dette er den sidste
 „Tribut jeg betaler Naturen, og jeg haaber den vil blive
 „tilgivet, paa Grund af dens Character. Jeg nærer et
 „levende Haab om at min Død vil blive helliggjort til
 „Gavn for mine Venner. I dette Lys og kun i dette
 „Lys, elskede Rupert, ønsker jeg at Du vil erindre den.
 „Lad den i enhver anden Henseende blive glemt. Du
 „har fundet det umuligt at beherske Din Videnskab, og
 „Verdens vilde ikke kunne have fristet mig til at blive
 „Din Kone, uden at besidde Dit Hjerte udeelt. Jeg beder
 „daglig, næsten hver Time“ — Laarer havde tydeligt ud-
 „slettet denne Deel af Brevet — „for Dig og Emily.
 „Lev sammen og gjør hinanden lykkelige. Hun er en
 „sød Pige, har nydt Fordelse som Clawbonny ikke kunde
 „tilbyde, og som vil bidrage til Dit Velvære. For at
 „Du undertiden kan tænke paa mig“ — Staffels Grace
 var sig ikke Modsigelsen i disse Forlangender bevidst —
 „vil Miles sende Dig et Legat, som jeg efterlader Dig.
 „Modtag det, som en lille Formue med Emily; jeg ønsker
 „oprigtig at den var meget større, men Du vil ikke over-
 „see Hensigten, og forglemme Summens Utilstrækkelighed.
 „Endskjondt den er lille haaber jeg den vil være tilstrækkelig

„til at Du kan gifte Dig strax, og for det Manglende kan
„Du stole paa Luchs kjærlige Hjerte.

„Farvel Rupert — jeg siger ikke farvel Emily, thi
„jeg tænker det vilde være bedst at dette Brev og den
„Gjenstand det handler om, bliver en Hemmelighed mellem
„Dig og mig og min Broder; men jeg ønsker Din til-
„kommende Kone al jordisk Lykkeligbed, og en Bortgang
„der er saa opfyldt af Haab, som det der er tilstede ved
„Din hengivne Søsters Dødsfeng.

Grace Wallingsford.“

O! Qvinder, Qvinder, hvad ere I ikke, naar I rette-
ligen blive beskyttede og blive overladte til Eders ædel-
modige Naturs hartad guddommelige Tilskyndelse! Hvad
kunde I ikke blive til, naar I forledes til Bindsyge og
Misundelighed, ved at staae i altfor nøie Samfund med
hine verdslige Interesser, der aldrig kan tillades at faae
Magt over Eder uden at ødelægge al Eders moralske
Ejendommelighed.

Syvende Kapitel.

Jeg er ikke istand til nøiagtig at meddele hvad der
foregik i den paafølgende Uge. Grace blev daglig, hver

Time svagere, og de Raad der hos Lægerne bleve indhentede, snarere for at opfylde en Pligt end i Haab om at de skulde være Patientens til Nytte, kunde ikke hjælpe hende. Mr. Hardinge saae ofte til den Syge, og jeg kom daglig i hendes Værelse, hvor hun vleiede at ligge i flere Timer ad Gangen, hvilende ved mit Bryst, da det syntes som hun fandt Behag i saaledes at blive fjælet for, saa nær ved Slutningen af hendes jordiske Tilværelse. Da der ikke kunde være noget Spørgsmaal om at min Søster atter skulde besøge Familieværelset, blev Causeusen bragt ind i hendes Kammer, i hvilket den nu skulde gjøre den Tjeneste hvortil den adskillige Gange havde været helliget i dens egentlige Værelse. efter at jeg var kommen hjem fra Søen. Denne ærbørdige Stol er endnu til, og jeg tilbringer nu i mine gamle Dage mangen en tankesuld Time i den, grundende over det Forbigangne og gjenkaldende i min Grindring de forskjellige Scener og Samtaler, om hvilke den kunde fortælle, om den besad Bevidsthed og Evne til at tale.

Mr. Hardinge holdt ifølge hans Bestemmelse Guds-tjeneste i hans egen Kirke, den paafølgende Søndag. Lucy forblev hos sin Veninde, og jeg tvivler ikke om at deres Sjæle til samme Tid blandede sig andægtig med vore; thi jeg havde samlet tilstrækkelig Kraft til at være tilstede i St. Michaels. Jeg kunde tydelig mærke en alvorlig Deeltagelse hos hvert Medlem af den lille Menighed, og næsten alle fældede Taarer da Bønnen blev fremsagt for den Syge. Mr. Hardinge blev i Præsteboligen for at udføre

det øvrige af Dagens Pligter, men jeg red hjem strax efter Hoimesfen, da jeg var alt for urolig til at blive længer borte fra Huset, end nødvendigt, under saadanne Omstændigheder. Medens min Hest travede langsomt hjem efter, indhentede jeg Reb, der vandrede til Clawbonny, med en Mine der var saa forskjellig fra hans sædvanlige Udseende, at jeg ikke kunde andet end lægge Mærke dertil. Reb var en muskelstærk, virksom Sort, og gik i Almindelighed som om hans Been bestod af lutter Bjedere; men han gik nu saa tungt, at jeg nok kunde see at een eller anden Ting, som tyngede paa hans Sind, havde frembragt denne Indflydelse paa hans Legeme. Forandringen hidrorte naturligviis fra Omstændighederne med Chloë; og jeg folte Attraae til at sige et Par Ord til min troe Slave, der var bleven overseet under Trykket af den Sorg, der havde tyngt paa mig i de sidste ti Dage. Jeg talte saa muntert som jeg formaaede til den stakkels Knos, da jeg kom paa Siden af ham, og bestæbte mig for at berøre saadanne Gjenstande, som jeg troede kunde interessere, uden at forurolige ham.

„Det er en mærkværdig nedfalden Frugt, som Mr. Marble har funden paa sin Vei, Reb,“ sagde jeg, idet jeg holdt min Hest an for at følge et kort Stykke med min Skibskammerat. „Saa net en gammel Kone til Moder, saa smuk en lille Pige til Niece og saa luun en Havn at fortoie i ved Rejsens Ende, som nogen gammel udslidt Ulk kunde eller burde ønske sig.“

„Ja, Sir, Masfer Mile,“ svarede Reb, efter min Mening, i en Tone som Gen der tænker paa noget ganske andet, end det han siger; „Ja, Sir, Mr. Marble en regulair Ulf.“

„Dg som en saadan ikke mindre berettiget til at have en god gammel Moder, en smuk Niece og et luunt Hjem.“

„Nei, Sir, ikke værre fordi ham være Ulf, det maa alle sige. Jeg ønske ikke desmindre, Masfer Mile, somme-tider, at De og jeg aldrig havde seet Saltvand.“

„Det er næsten det samme som at ønske at vi aldrig havde seet ned ad Hudson fra Hoiene og Bankerne ved Clawbonny, Dreng; da Floden selv er salt ikke langt nedefor os. Du tænker paa Chloë og indbilder Dig, at dersom Du var bleven hjemme, havde der været større Sandsynlighed for at Du kunde have sat Dig bedre fast i hendes Gunst.“

„Nei, Masfer Mile; nei, Sir! ingen Menneſker i Clawbonny tænker just nu paa nogen anden Ting end Død.“

Jeg studsede af Forundring. Mr. Hardinge holdt al Overdrivelse og hin physiske Exaltation, der hos visse religieuse Secter saa ofte forverles med religieuse Indtryk, endogsaa langt fjernet fra Negrene paa Clawbonny Gienkomsten. Rebs Tale lød mere som en Nyhed af denne Natur end jeg nogensinde havde hørt blandt mine Folk;

og jeg betragtede Knosen skarpt i nogle Dieblikke inden jeg svarede.

„Jeg frygter for at jeg forstaaer Dig, Neb,“ var mit Svar efter en betydningsfuld Pause. „Det er mig en Trost at finde, at mine Folk vedligeholde al deres Kjærlighed for deres gamle Masters og Mistress Børn.“

„Vi haardhjertede i Sandhed, Sir, om vi inte gjorde det. Ah! Masser Mile, De og jeg seet mange frygtelig Ting sammen; men vi aldrig seet nogen Ting som denne.“

Neb's mørke Kinder glindsede af Taarer, medens han talte og jeg sporede min Hest, for at ikke min Mandighed skulde bukke under der paa Landeveien og i Nærværelse af dem der med hurtige Skridt nærmede sig os. Jeg kunde ikke gjøre mig Rede for af hvad Grund Neb havde yttret Sorg over at være gaaet tilføes, paa nogen anden Maade, end ved den Formodning at han antog, at Grace paa een eller anden Maade havde lidt ved min Fraværelse fra Hjemmet.

Da jeg naaede Huset var der ikke en Sjel synlig. Mandjolkene vare alle gaaede i Kirke, og saaes i Afstand kommende ad Landeveien, enkelte og nedslaaede, ikke et eneste Tegns paa en Regers sædvanlige tankeløse Munterhed undslap en eneste blandt dem; men det var sædvanligt for nogle af de sorte Benuser at blive seet sole sig paa denne Aarstid, idet de fremviste deres Sommerstads for Hverandre og for deres Beundrere. Ikke een var nu synlig. Hele Fronten af Huset, Græspletten, Kjøkkenerne

hvoraf der ikke var mindre end tre, og Kjøffengaardene. Kort sagt, ethvert besøgt Sted ved Huset var forladt og tomt. Dette varslende noget ondt, og idet jeg fastede Tøilen over en Pæl, gik jeg hurtig mod den Deel af Bygningen eller Bygningerne vilde være rigtigere, der beboedes af Grace.

Da jeg kom ind i den Gang der stod i Forbindelse med min Søsters eget Værelse, blev Afvigelsen fra det sædvanlige Udseende forklaret. Sex eller syv af Regerinderne knælede i Nærheden af Døren, og jeg kunde høre Lucys dæmpede, høitidelige, alvorlige Stemme, læsende nogle af Collecterne og andre Bønner, der kunde passe for et Sygeværrelse og svare til en henfarende Sjæls Lær. Lucys Stemme var sand Musik; men aldrig før havde den lydt saa klagende sød. Den laveste Intonation var fuldkommen tydelig, som om den dyrebare andægtige Skabning folte, at det Væsen, hun henvendte sig til, ikke kunde nærmes paa nogen anden Maade, medens Tonernes skjælvende Alvor forraadte Dybden af de Følelser, med hvilke hver Stavelse undslap fra Hjertet. Lad Nogen sige at Kirkeskikke svækker Bønnens Jnderlighed. Dette kan være sandt med Hensyn til dem, der ere indtagne i dem selv, naar de henvende sig til Gud og ikke kunne finde sig endog i at bede, uden at sætte deres egne Tanker og Sprog, ihvorvel slet ordnede og raae, øverst ved denne Leilighed. Veed saadanne Personer ikke, at med Hensyn til Gudsdyrkelse i Forening, ere deres egne Bønner i enhver Henseende

en Formular for Tilhøveren, med den Mangel at blive hørt uden Forberedelse eller Anviisning til Sindet? ja frembringer endog altfor ofte en kritisk og eggende Nysgjerrighed, istedetfor ydmyg og forstandig Bøn! I disse nyere Tider da Christendommen igjen antager Charakteren af Secternes Uenighed, og som en gammel Mand der har levet, og haaber at doe i Samsund med den anglo-amerikanske Kirke, ønsker jeg ikke at friksende min særegne Green af det catholske Samsund for Dadel; men i disse nyere Tider, da Christendommen vender tilbage til dens Seighed, idet den forglemmer den væsentligste Dyd, Barmhertighed, har jeg ofte tilbagefaldt i min Grindring hin hellige Scene ved Middagstid, og opfastet mig selv det Spørgsmaal, om noget Menneſke kunde have hørt Lucy, som jeg, ved den Leilighed, sluttende med den Bøn som Christus selv lærte sine Disciple, som en alt indbefattende Regel, om ikke absolut som en Formular, og forestille sig at Hjertet ikke fuldkomment kunde følge Ord, som iforveien ere blevne foreſkrevne?

Ikke saasnart vare Lucys høitidelige Toner ophørte, førend jeg gik gjennem Mængden af de grædende og endnu knælende Sorte, og kom ind i min Søsters Bærelse. Grace hvilede i en Vænestol; hendes Dine vare lukkede og hendes Hænder sammenfoldede; men hun hvilede paa sine Knæer, og hendes hele Stilling og Mine forkyndte en sieblikkelig men fuldkommen Fraværelse af hendes Mand. Jeg troer ikke at hun hørte mine Fodtrin, og jeg stod et

Dieblik ved hendes Side, uvis om jeg skulde tilkjendegive min Nærværelse eller ikke. I dette Dieblik faldt mit Blik paa Lucy, der syntes at ønske at tale med mig. Grace havde tre eller fire smaa Bærelser, der stod i Forbindelse med hinanden, i hendes Deel af Boligen, og ind i et af disse, der tjente til et Slags Boudoir, skjøndt Navnet den Gang var ukjendt i Amerika, fulgte jeg den kjære Pige, hvis talende men bedrøvede Blik havde opfordret mig dertil.

„Er min Fader i Nærheden?“ spurgte Lucy med en Interesse, som jeg ikke begreb, da hun maatte have vidst, at han havde i Sinde at blive i sin egen Bolig for Aftensfangens Skyld.

„Nei han er ikke, Du glemmer at han skal holde Sidstprædiken.“

„Jeg har sendt Bud efter ham, Miles,“ sagde hun, idet hun tog en af mine Hænder mellem begge sine, med den Omhed, hvormed en Moder pleier at kjærtegne et meget kjært Barn. „Kjære Miles, Du maa samle al Din Styrke.“

„Er det værre med min Søster?“ spurgte jeg ivrigt; thi omendskjøndt jeg var forberedt paa Udfaldet, ventede jeg dog paa ingen Naade, at det var saa nær for Haanden.

„Jeg kan ikke kalde det værre, Miles; i saadan en Sjelsstilstand at være iværk med at blive kaldet over til Gud. Men det er bedst jeg siger Dig Alt; for mindre end en halv Time siden sagde Grace mig, at hendes Time var snart for Haanden. Hun føler sin nærforstaaende

Dod, skjøndt hun ikke vilde tillade mig at sende Bud efter Dig. Hun sagde, at der vilde levnes Tid nok for at Du kunde være Vidne til det Hele. Efter Fader har jeg alligevel sendt Bud, og han maa snart være her."

"Almægtige Forshyn! Troer Du virkelig, Lucy, at vi saasnart skal miste Grace?"

"Da det er Guds Villie at tage hende bort fra os, Miles, kan jeg neppe sørge over, at hendes Endeligt skulde blive saa let og i alle Henseender saa roligt."

Saalænge jeg beholder min Grindring, vil det Maleri, som Lucy i det Dieblik frembød for mig, staae levende for min Sjæl. Hun elskede Grace som en kjær Søster, elskede hende som kun en hengiven, ædel, gudsfrygtig Kvinde kan elske; og dog var Følelsen af den Meddelelses Natur, som det var hendes Pligt at give mig, saa levende, at Bekymring for mig alene herskede i hendes alvorlige og ængstlige Dine. Hendes Sind havde vænnet sig til at bære dets egne Sorger, og sagtmodig, troende og skicket til at forudsee Alt, hvad hendes inderlige Tro lærte hende at haabe, troer jeg snarere at hun betragtede min Søster som en Gjenstand for Misundelse, end for Sorg, skjøndt hendes Bekymring for mig var stor. Denne ædelmodige Selvfornægtelse berørte mine Følelser paa mere end een Maade, da den satte mig istand til at beherske mig selv i en Grad, der ellers vilde have været mig umulig i de saa paafølgende Timer. Jeg skammede mig for at aabenbare Alt hvad jeg leed, ligeoverfor saamegen sagtmodig

men gudhengiven Standhaftighed, der ydermere vistes af Gen, hvis Hjerte jeg saa godt vidste var Sædet for de hypperste menneskelige Følelser. Det sorgmodige Smil som for et Dieblik opklarede Lucys Ansigt, da hun ængstlig stirrede mig i Dinene medens hun talte, var fuldt af hengivent Haab og christlig Tro.

„Guds Villie skee!“ fremhviskede jeg snarere end jeg udtalte det høit. „Himlen er et Sted der er bedre stikket for saadanne Sjele, end Menneskenes Boliger.“

Lucy trykkede min Haand, og lod til at være lettet for en stor Angst ved denne tilsyneladende Standhaftighed. Hun bad mig blive hvor jeg var indtil hun havde underrettet Grace om min Tilbagekomst fra Kirken. Jeg kunde see gjennem den aabne Dør, at Negerinderne havde faaet Befaling til at gaae, og strax efter hørte jeg Mr. Hardinges Trin, der nærmede sig til det Værelse, som stødte til det hvori jeg var, og som tjente til et Slags Forværelse for dem, der kom til Sygeværdsbetjeningen, fra Husets almindelige Indgang. Jeg traf min fortræffelige gamle Formynder i det Værelse, og i næste Dieblik kom Lucy til mig. Paa hendes Anmodning opholdt vi os her medens hun vendte tilbage til Grace.

„Gud være os naadig, min kjære Dreng!“ — udbød den Geistlige ligesaameget i Bon som i Sorg — „og jeg siger os saavel som Dig, thi Grace har altid været mig ligesaa kjær, som om hun var mit eget Barn. Jeg veed at Slaget maa komme, og har bedet Gud om at for-

berede os alle derpaa, og at helliggjøre det for os, gamle og unge; men ikkedestomindre er Døden virkelig kommen da intet Menneske vidste det. Jeg maa have Skrive-materialier, Miles, og Du maa udvælge een af Dine Folk som jeg kan bruge som Express. Lad Karlen være færdig til at stige til Hest om en halv Time, thi jeg vil ikke bruge halv saa lang Tid til at skrive mit Brev“

„Jeg frygter for at Lægehjælp er til ingen Nytte, kjære Sir,“ svarede jeg. „Vi have Postis Anviisning, og desuden meget paalidelig Hjælp af vor egen Huuslæge, Dr. Wurß, der for nogle Dage siden lod sig forlyde med, at der ikke var andre Midler til at afvende det Onde, som vi frygte, end de der allerede vare blevne anvendte. Jeg vilde imidlertid være roligere, Sir, dersom vi kunde overtale Dr. Bard til at gaae over Floden, og jeg har allerede tænkt paa at sende Neb endnu en Gang i det Grinde.“

„Gjør det,“ gjensvarede Mr Hardinge, idet han traf et lille Bord hen til sig, ved hvilket Dr. Wurß havde nedskrevet nogle Anordninger, der bleve fulgte saavidt jeg troer, mere for Formens Skyld, end med noget Haab om det Gode de kunde bevirke; og han begyndte at skrive, endog medens han talte — „Gjør det,“ tilføiede han — „og Neb kan bringe dette Brev paa Posthuset paa den østlige Bred af Floden, der vil blive den hurtigste Maade paa hvilken det kan naae Rupert.“ —

„Rupert?“ udbød jeg med en Tone, som jeg oieblikkelig fortød.

„Ja vist, vi kan ikke gjøre mindre end sende Bud efter Rupert, Miles. Han har bestandig været som en Broder for Grace, og den stakkels Dreng vilde føle Forsømmelsen bittert, dersom vi oversaae ham ved en Veilighed som denne. Du synes forbausset over at jeg tænker paa at kalde ham til Glawbonny.“

„Rupert er ved Kilderne, Sir — lykkelig i Miss Mertons Selskab — vilde det ikke være bedre at lade ham blive, hvor han er?“

„Hvad vilde Du tænke, Miles, dersom Lucy laae paa sin Døds seng og vi undlod at lade Dig det vide?“

Jeg stirrede vildt paa den gode gamle Mand, jeg troer at endog hans Genfoldighed ikke kunde undgaae at see den uhyre Forskjel mellem det virkelige og det forudsatte Tilfælde.

„Meget sandt, stakkels Miles, meget sandt.“ tilføiede Mr. Hardinge, undskyldende; „jeg seer det Svage i min Sammenligning, skjøndt jeg begyndte at haabe, at Du allerede igjen betragtede Lucy med en Broders Æine. Men Rupert bør heller ikke glemmes; og her er mit Brev allerede skrevet.“

„Det vil blive for sildigt, Sir,“ fik jeg fremstødt — „min Søster kan ikke overleve denne Dag.“

Jeg mærkede, at Mr. Hardinge var ikke forberedt herpaa, hans Kinder bleve blege, og hans Haand rystede da han forseglede Epistelen. Han sendte den alligevel bort, som jeg senere erfarede.

„Guds Villie skee!“ mumlede den fortræffelige Geistlige. „Derfor dette virkelig er hans hellige Villie, bør vi ikke sørge over, at en anden ydmyg Christensjæl bliver kaldt hen for sin store Skabers Naasn. Rupert kan i det mindste være tilstede for at ære alt hvad vi formaae at ære af den Hellige vi miste.“

Saa megen Uskyldighed og Hjertensgodhed kunde jeg ikke modstaae og havde det ogsaa staaet i min Magt, kaldte en Opfordring mig til Graces Bærelse, hvorhen al min Dragten var rettet. Min Søsters Dine vare nu aabne. Jeg rystede, følte mit Hjerte synke, som i Fortvivelse, da jeg saa deres overjordiske eller snarere overnaturlige Udtryk. Det var ikke fordi noget, der tilkjendegav Døden i dens mere flaaende Anskuelse, mødte mit Blik; men simpeltvæk at jeg kunde spore Lyset af en Aand, der allerede følte sig paa Randen af en ny Tilværelse, en Aand, der endelig maa affondre alt hvad der er tilbage, fra al videre Samqvem med den. Jeg er ikke vis paa, at jeg ikke følte nogen Smerte ved den Tanke, at min Søster kunde blive fuldkommen lykkelig, uden at jeg tog nogen som helst Deel i hendes Lykkelighed. Vi ere alle saa egenkjaerlige, at det er vanskeligt at sige, hvorvidt endog vore meest uskyldige Længsler ere rensede for disse Træk af vor Naturs Skrøbelighed.

Men Grace selv kunde ikke ganske afryste Slægtskabets og den menneskelige Kjærligheds Baand, saalænge hendes Sjæl forblev i dens jordiske Hylle. Saa langt

fra dette antydede ethvert Blik hun fastede paa en af os eller paa os Alle, hendes Naturs bundløse Dmhed, der var opfyldt af dens aldrig døende Kjærlighed. Hun var svag, frygtelig svag, saavidt jeg kunde skjønne, thi Døden syntes at ile for at befrie hende saa hurtigt, og saa let, som muligt; dog understøttede hendes Interesse for mig og for Lucy, hende tilstrækkelig til at sætte hende istand til at ytre meget, som hun ønskede at fremføre. Ifølge et Tegn hun gav mig, knælede jeg ned ved hendes Side og lod hende hvile sit Hoved ved mit Bryst, saa vidt som muligt, i samme Stilling i hvilken vi allerede havde tilbragt saa mange Timer siden hendes Sygdom. Mr. Hardinge var om os, som en beskyttende Vind, idet han med undertrykt, men dog tydelig Stemme, fremsagde nogle af de meest ophøiede af hine Skriftsteder, der ere meest opfyldte af Trøst for den henfarende Vind, Lucy forekom mig at være netop paa det Sted, hvor hun meest savnedes, og ofte vendtes Graces Blik imod hende med Udtryk af Taknemmelighed og Kjærlighed.

„Timen er nær, Broder,“ hvistede Grace, da hun laae ved mit Bryst. „Husk paa at jeg døer med Bon om Tilgivelse, ligesaameget for Dem, der kan have gjort mig uret, som for mig selv. Forglem intet af hvad Du har lovet mig, gjør intet der kan forvolde Lucy eller hendes Fader Sorg.“

„Jeg forstaaer Dig, Søster,“ var mit Svar. „Stol paa Alt hvad jeg har sagt, Alt hvad Du kan ønske.“

Et svagt Tryk af hendes Haand var et Tegns paa den Tilfredshed, med hvilken Forsikringen blev modtaget.

Fra dette Dieblik forekom det mig at Grace mindre beskæftigede sig med Ting, der hører til denne Verden. Ikkedestomindre vedblev den Interesse for dem hun elskede og som elskede hende til det sidste.

„Lad alle Slaverne, som ønske at see mig, komme ind,“ sagde Grace, idet hun samlede sig for at udføre den rystende, men nødvendige Pligt. „Jeg formaaer ikke at gjengjelde dem alt, hvad de have gjort for mig; men jeg overlader dem med Tillid til Dig, Miles.“

Lucy sneg sig ud af Bærelset, og saa Minuter efter saaes den lange Række af mørke Ansigter nærmende sig Døren. Disse udannede Væsners Sorg er, ligesom deres Glæde i Almindelighed, lydelig og støiende; men Lucy, den kjære, betænksomme, forstandige Lucy — forstandig endog under den Sorg der næsten nedtyngede hende til Jorden, havde forudseet alt dette, og de Sorte bleve kun indladte under den Betingelse, at de skulde bevare deres Selvbeherfskelse, medens Sammenkomsten varede.

Grace talte til ethvert af Fruentimmerne, idet hun roligt ledsagede sin Afsked med en eller anden nyttig og indtrængende Formaning, medens hver af de ældre Mandfolk ogsaa blev tiltalt.

„Gaae og glæd eder over, at jeg saa snart er bleven befriet fra denne Verdens Unliggender,“ sagde hun, da denne sørgelige Ceremoni var ovre. „Bed for mig

og for Eder selv. Min Broder kjender mine Ønster med Hensyn til Eder, og han vil sørge for at de blive opfyldte, Gud velsigne Eder, mine Venner, han tage Eder i sin hellige Varetægt."

Saa stor var den Indflydelse Lucy havde vundet over disse stakkels eenfoldige Skabninger, den korte Tid de havde været under hendes milde grundige Ledelse, at alle som een forlod Bærelset saa stille som Born, ærefrygtsfulde ved Scenens Hoitidelighed. Dog vare de ældste og meest rynkede Kinder endnu vaade af Laarer, og det var kun ved de overordentligste Anstrengelser at de formaede at undertrykke de sædvanlige Udbrud af Sorg. Jeg var gaaet hen til et Vindue for at skjule mine Følelser efter denne Afsked, da mit Øre opfangede Lyden af en Raslen mellem Busskene under det. Da jeg saae ud laae Neb der næsegruus udstrakt paa Jorden, med hans herkuliste Legeme udstrakt i dets fulde Længde, idet han klamrede Hænderne fast i Jorden under de sjælelige Qvaler han leed, og dog lod den tro Karl ikke høre saameget som et Suk, for at det ikke skulde naae hans unge Mistress' Øren, og forurolige hendes sidste Dieblikke. Jeg erfarede senere, at han havde indtaget denne Plads for at han ved Tegn fra Ghloe, fra Tid til anden kunde erfare, hvorledes Sagerne gik i Bærelset ovenover. Lucy kaldte mig snart efter tilbage til min gamle Post, da Grace ønskede dette.

„Det vil kun være en Time og vi skal alle være

samlende igjen," sagde Grace, idet hun satte os alle i Forundring ved Klarheden og Tydeligheden i hendes Stemme. „Dødens nære Ankomst sætter os paa en Høide, hvorfra vi kan see den hele Verden og dens Forfængelighed med et eneste Blik.“

Jeg trykkede den døende Pige tæt til mit Hjerte, en Slags usrivillig Erkjendelse af den Banskfelijkheid jeg fælte, ved at betragte hendes Tab med den religieuse Philosophi, som hun ønskede at indskjærpe.

„Sorg ikke over mig, Miles," vedblev hun, „dog veed jeg Du vil sørge. Men Gud vil mildne Slaget, og i hans uendelige Raade kan han lade det blive til evigvarende Gavn for Dig.“

Det var mig ikke muligt at svare. Jeg saae, at Grace bestræbte sig for at komme til at see mit Ansigt, som for at bemærke Scenens Indtryk. Ved min Hjælp kom hun til at sidde saaledes, saa at hendes Ønske blev opnaaet. Jeg troer at Synet opvakte Følelser, der havde begyndt at give efter for den sidste store Forandrings Indflydelse; thi da min Søster atter talte, var det med en Omhed i Udtrykket der beviste, hvor haardt det er for dem der ere hinanden oprigtig hengivne, at tabe deres medfødte Instinct.

„Stakkels Miles! jeg ønsker næsten at vi kunde vandre sammen! Du har været mig en kjær, god Broder" (hvilken sød Trøst fandt jeg ikke sidenestefter i disse

Ord). „Det bedrøver mig at forlade Dig saa enestaaende i Verden. Men Du har Mr. Hardinge og vor Lucy.“

Den Pause og det Blik der paafulgte, foraarsagede, at en let Bæven foer igjennem mit Legeme. Graces Dine vendte sig ængstlig fra mig til den knælende og grædende Lucys Skikkelse. Jeg indbildte mig, at hun var iværk med at yttre et Onske eller en eller anden Fortrydelse, der stod i Forbindelse med os to, hvilken jeg endog i et saadant Dieblisk ikke kunde have hørt uden at forraade den Bekymring den vilde forvolde mig. Hun sagde alligevel ikke noget, men hendes Blik var for vel-talende til at misforstaaes, og at hun ikke gjorde det, tilskrev jeg Overbeviisningen om, at det vilde være for sildigt, da Lucys Kjærlighed tilhørte Andrew Drewett. I det Dieblisk følte jeg en bitter Grindring af Nebs Ord: „Jeg onsker sommetider, Masser Mile, at De og jeg aldrig havde seet Saltvand.“ Men det var ikke Diebliffet til at lade saadanne Følelser faae Herredømmet; og Grace selv følte altfor tydeligt, at hendes Minutter vare talte, til at tillade hendes Sjæl at dvæle ved saadanne Gjenstande.

„Det almægtige Forsyn vil styre alt til det Bedste, heri, som i andre Ting,“ mumlede hun; skjøndt jeg troede det varede lidt inden hendes Tanker vendte tilbage til hendes egen Stilling. To Menneskers Velsærd, der vare saa høit elskede, som Lucy og mig, kunde ikke være nogen ligeghldig Sag for Grace, endog i hendes Dødsstund.

Mr. Hardinge knælede nu, og tilbragte det paafølgende

Qvarteer i Bøn. Da den Geistlige reiste sig, gav Grace ham Haanden med et Ansigt straalende af engleslig Reenhed, og med en klar og tydelig Stemme fremsagde hun en Taksigelse for Naadegaverne, indesluttende i sin Bøn den Taknemmelighed vi skyldte ham for den kjærlige Omfarg han havde havt for os Forældreløse. Jeg har aldrig for seet den gamle Mand saa rørt. Denne uventede Velsignelse, thi en saadan Charakter havde den, der udgik fra den Unge og nedbades over den Gamle, overvældede ham næsten. Den gamle Mand sank ned i sin Stol og gav sine Lærer frit Løb. Dette gjorde et godt Indtryk paa Lucy, der betragtede sin Faders graa Hoved med Værfrygt, idet hun bemærkede hans Bevægelses Styrke. Men Følelser af denne Natur kunde ikke længe bemestre en Mand som Mr. Hardinge, der snart gjenvandt saa megen tilsyneladende Fatning, som det var muligt at have ved et Dødsleie som dette.

„Mange kunde synes at jeg er for ung til at døe,“ bemærkede Grace; „men jeg er træt af Verden. Det er mit Ønske at underkaste mig Guds Villie; men velsignet være hans hellige Navn, at han finder det passende at kalde mig til sig idag. Elskede Lucy, gaae ind i det andet Værelse og træk Gardinet til Side; jeg vil da endnu en Gang være istand til at see det elskede Clawbonnys Marker, det vil blive mit sidste Blik paa den dyre Verden.“

Denne Afskedstagen med livløse Ting, Gjenstande der længe have været kjendte og elskede, finder ofte Sted

hos Doende. Det ligger ikke i vor Natur at forlade denne skjønne Verden for bestandig, uden at kaste eet længselsfuldt, dvælende Blik tilbage. Den guddommelige Skabers Haand var herligt indtrykt paa mine hjemlige Markers landlige Elffelighed, paa den Dag, og en hellig Rolighed syntes at hvile over Kornet, Frugthaverne, Engene og de skovbegrøede Bakker. Graces Loibænk blev med Forsæt sat paa et Sted i hendes eget Bærelse, der frembød en viid Udsigt over Jorderne, gjennem Abningen der dannedes gjennem Døren og Vinduerne i det tilstødende Bærelse. Her havde hun ofte siddet, medens hun var bundet til Bærelserne, idet hun betragtede Scener der vare saa fortrolige og høit elskede. Jeg saae hendes Læber bæve, da hun for sidste Gang betragtede dem, og jeg var overbevist om at een eller anden usædvanlig Følelse, der stod i Forbindelse med det Forbigangne, nedtrykkede hendes Følelser i det Dieblik. Jeg kunde ogsaa overse den samme Udsigt, og opdagede at hendes Dine vare rettede mod den lille Lund, hvor Rupert og jeg havde modt Pigerne, da vi kom tilbage fra Soen, et yndet Tilflugtssted, og som jeg ikke tvivlede om ofte havde været Vidne til den tidligere Fortrolighed mellem Grace og hendes frasaldne Elsker. Døden svævede over det hellige Bæsen i det Dieblik; men hendes Qvindehjerte var ikke kunde ikke være ufølsomt for de Indtryk et saadant Syn frembragte. Det var forgjæves at det varme Lys fra Himlen badede det hele Landskab i en Strøm af Herlighed;

forgjæves at Engene prangede med deres Blomster, Skoven med sin brogede, amerikanske grønne Farve, og Fuglene med deres uskyldige, muntre og glimrende Fjederpragt, Graces Fantasi afmalede Scener, der Gengang havde staaet i Forbindelse med hendes Livs soulmende Følelser. Jeg følte at hun skjælvede, da hun laae i mine Arme, og da jeg i om Omhyggelighed boiede mit Hoved mod hende, kunde jeg skjelne den sagte Fremmumsen af en Bøn, som det ikke var vanskeligt at forstaae, blev opsendt til Gudsfor Gunst for Rupert. Herefter bad hun at Gardinet maatte blive trukket for, for at udelukke de sig paatrængende Tanker for bestandig.

Efter denne sørgelige Dags Hændelser har jeg ofte tænkt, at Graces Oplosning blev fremsthyndet ved denne hendes Sjæls tilfældige Tilbagevenden til Rupert og hans forglemte Kjærlighed. Jeg kalder det Kjærlighed, skjøndt jeg tvivler om at et saa fuldkommen egentjærligt Væsen nogersinde oprigtigt elskede nogen uden sit eget Jeg. Det er vistnok, at Graces Kræfter svandt stærkere efter dette uslykkelige Dieblif. Det er sandt at vi alle formodede hendes Død, troede endog at den vilde indtræffe den Dag, skjøndt vi forundredes over den Bludselyghed, hvormed den tilsidst kom; men vi ventede den ikke for om en Times Forløb.

Og hvad var det for en Time der paafulgte! Baade Mr. Gardinge og Lucy tilbragte den næsten paa deres Knæ, opløstet i stille Bøn; thi vi frygtede for at det vilde

forstyrre den Syge, naar Bønnen blev fremsagt høit. Der var Dieblikke i hvilke Gravens Stilhed allerede herskede blandt os. Jeg er ikke lægekundig nok til at sige, om den Forandring der nu kom over min Søsters Sind, var Følgen af et Indryk, bevirket ved det længe og udholdende Blik paa Skoven, eller om det hidrørte fra Systemets Sammenhængning og stod i Forbindelse med det hemmelighedsfulde Led, som knytter den udødelige Deel af vort Væsen saa tæt til den materielle, indtil Baandet bliver løst for bestandigt. Vist er det alligevel at Graces Tanker forvirredes; og medens de aldrig ganske ophørte at støtte sig til Troen og det lyse christelige Haab, fik de et Anstrøg af noget, der lignede barnlig Genfoldighed om ikke absolut aandelig Svaghed. Der var ikkedestomindre en moralsk Skjønhed over Grace, som ingen Svækkelse af Evnerne kunde aldeles udslætte.

En fuld halv Time blev tilbragt i stille Bon. I hele denne Tid bevægede min Søster sig neppe, hendes Hænder vare sammenslode og hun opløstede leilighedsviis Dinene til Himlen. Omfider syntes hun at oplives lidt, og at bemærke de ydre Gjenstande, endelig talte hun.

„Kjæreste Lucy,“ sagde hun, „hvor er Rupert? Veed han at jeg skal døe? Dersom det er Tilfældet hvorfor kommer han da ikke og seer mig for sidste Gang?“

Det er neppe nødvendigt at sige hvor forbausede baade Lucy og jeg bleve ved dette Spørgsmaal. Den Første skjulte Ansigtet i sine Hænder, uden at svare; men

den gode Mr. Gardinge, der var ganske uvidende om at der var noget i Veien, var ivrig i at undskyldte sin Søn.

„Der er sendt Bud efter Rupert, kjære Barn,“ sagde han. „og skjøndt han er opfyldt af Kjærlighed til Miss Merton, vil det ikke seile at han iler hertil, saasnart han modtager mit Brev.“

„Miss Merton,“ gjentog Grace, idet hun trykkede begge Hænder mod sine Tindinger, „hvem er hun? Jeg erindrer ingen af det Navn.“

Vi vidste nu at den kjære Syges Aand tabte sin Kraft, der blev da naturligviis ikke heller gjort nogen Bestræbelse for at give hendes Tanker en rigtigere Retning. Vi formaaede kun at lytte og græde. Strax efter lagde Grace Armen om Luchs Hals og drog hende til sig med barnlig Alvor.

„Elskede Luch,“ vedblev hun, „vi vil overtale disse naragtige Drengene til at lade være at gaae tilsoes. Fordi Miles's Fader og Ruperts Oldesfader vare Sømand, er der jo ingen Grund til at de ogsaa skulde blive det.“

Hun standsede, syntes at tænke efter, og vendte sig til mig. Hendes Hoved hvilede endnu ved mit Bryst og hun saae mig ind i Ansigtet, ligesaa kjærligt som hun gjorde det i det ømme Møde vi havde strax efter min Hjemkomst i Familieværelset. Der var tilstrækkelig Styrke til at høre hendes blege men ikke asmagrede Haand til mit Ansigt, medens hun endog lod den glide over min

Kind og adskilte Lofferne paa min Pande og legede med mit Haar i barnlig Omhed.

„Miles,“ hviskede den kjære Engel, da Mælet begyndte at slaae feil, „huff paa hvad Moder sagde os om altid at tale Sandhed. Du er en mandig Dreng, Broder, og er altfor stolt til at sige andet end hvad der er sandt; jeg vilde ønske at Rupert var ligesaa oprigtig.“

Dette var den første, den sidste, den eneste Hentydning jeg nogensinde havde hørt af Grace, paa at hun vidste at der var nogen Mangel i Ruperts Charakter. Giv Gud at hun tidligere havde seet denne væsentlige Mangel! Skjøndt dette er at ønske at et Barn skulde besidde en Qvindes Dømmekraft og Forstand. Haanden hvilede endnu paa min Kind, og jeg vilde ikke have flyttet den derfra i dette bittre Dieblif, om jeg ogsaa derved kunde have vundet Forvisningen om Lucys Kjærlighed.

„See,“ vedblev min Søster, skjøndt hun nu kun formaaede at hviske, „hvor bruun hans Kind er, omend skjøndt hans Pande er hvid. Jeg tvivler om at Moder vilde kjende ham, Lucy. Er Ruperts Kind ligesaa bruun som hans, Kjære?“

„Rupert har ikke i den senere Tid været saameget udsat for Solen, som Miles,“ svarede Lucy, medens Graces Arm endnu hvilede om hendes Hals.

Den vel bekjendte Stemme syntes at vække en ny Tankerække.

„Lucy,“ spurgte min Søster, „holder Du endnu lige-

saameget af Miles, som vi begge gjorde medens vi vare Børn?"

„Jeg har altid følt og vil bestandig føle en stor Hengivenhed for Miles Wallingsford,“ sagde Lucy med Fasthed.

Grace vendte sig nu imod mig, idet hun slap Lucys Hals, da hun var for kraftløs til at vedligeholde Stillingen, og hun sæstede sit rene blaa Die paa mit Ansigt, hvorfra det ikke mere vendte sig medens hun aandede. Jeg var ikke istand til at tilbageholde mine Taarer og de syntes snarere at sætte hende i Forundring end at bedrøve hende. Bludselig hørte vi hendes Stemme tydelig, idet hun talte blidt, men med en Varme, der gjorde den tydelig. De Ord hun yttrede vare fulde af den aldrig døende hjertelige Hengivenhed, der ikke et eneste Dieblif vendte sig fra mig, ikke engang i Barndommens Overgiveness. „Ulmægtige Fader,“ sagde hun, „see ned fra din barmhjertige Throne, paa denne kjære Broder — gid han maa blive Dig tro, og naar Tiden er fuldkomet, kald ham da, formedelft Frelserens Kjærlighed til din Lyksaligheds Boliger.“

Dette vare de sidste Ord Grace Wallingsford talte. Hun aandede endnu ti Minutter, og hun døde ved mit Bryst, som et spædt Barn der drager sit sidste Suf i Moderens Arme. Hendes Læber bevægede sig flere Gange; eengang troede jeg at høre Lucy, skjøndt jeg har Grund

til at troe at hun bad for os alle, Rupert indbefattet, lige til det Dieblif hun ophorte at leve.

Ottende Kapitel.

Fra den Tid jeg havde overgivet min Søsters af-sjelede Legeme, som et sovende Barn i Lucys Arme, saae jeg hende ikke mere. Der er en Slags Mani hos nogle Menneſter, en Slags morbide Nysgjerrighed, efter at be-tragte en Døds Træk; men hos mig har det modsatte altid fundet Sted. Jeg var bleven bragt til Familie-værelſet for at beſkue og begræde begge mine Forældre, men dette var i en Alder, hvori det passede sig for mig at være paſſiv. Jeg var nu i en Alder, i hvilken det var mig tilladt at handle efter eget Dykke, og saa snart som jeg begyndte at overtænke hele Sagen, hvilket allige-vel ikke var før efter flere Timers Forløb, beſluttede jeg, at det ſidſte Kjærligheds Blik, da det søde Anſigt rigtig- nok ſank i Døden, men endnu var oplivet og ſtraalende af dets rene Hjertes Følelſer, ſkulde være det varige Indtryk af min Søsters Skikkelse. Jeg har ſiden efter beſtandig bevaret det ſaaledes, og ofte har jeg glædet mig

over at jeg ikke tillod min paafølgende Forestilling om et Sig, at træde isteden for det. Hvad begge mine Forældre angik, saa var det Billed, de efterlod i min Sjæl, i mange paafølgende Aar snarere smerteligt end velgjørende.

Graces Legeme var ikke saa snart ude af mine Arme, jeg havde neppe trykket det sidste lange Kys paa hendes elsenbeenagtige, men endnu varme Pande, førend jeg forlod Huset. Der var i Clawbonny ingen usorstemmede Dine, som kunde bevæge en Sørgende til at tye til sit Værelse, og det forekom mig umuligt at drage Aande med mindre jeg var ude i det Fri. Da jeg gik over den aabne Plads mellem Træerne, naaede Veeflagerne fra Kjøkkenet mig. Nu, da den Syge ikke længer kunde blive forstyrret ved deres Klager, gave de ufordærvede Negere deres Følelser frit Løb. Jeg hørte deres Udbrud længe efter at enhver anden Lyd fra Huset var gaaet tabt for mig.

Jeg gik langs ad Veien, ikke i nogen anden Hensigt end at fjerne mig fra den Scene jeg nylig havde forladt, og gik ind i den lille Skov, som kunde siges at have været den sidste Gjenstand af den ydre Verden, der havde tiltrukket sig min Søsters Opmærksomhed. Her mindede enhver Ting mig om det Forbigangne, om min Barndom og min Ungdom; om den Maade paa hvilken de fire Clawbonny Børn havde levet sammen og gjen-nemstreift disse Dykninger i Fortrolighed og Kjærlighed. Jeg sad en Time i denne Skov, en besynderlig overjor-

diff Time forekom den mig; jeg saae Graces englelige Ansigt aftrykt paa Bladene, hørte hendes sagte men muntre Latter, som hun pleiede at lade den høre i lykkelige Timer, og hendes Stemmes blide Toner lød næsten ligesaa fortrolig i mine Øren, som medens hun levede. Rupert og Lucy vare der ogsaa. Jeg saae dem, hørte dem og forsøgte at gaae ind paa deres uskyldige Munterhed, ligesom jeg havde gjort i forrige Tider, men frygtelige Glimt af den sorgelige Sandhed lagde sig da betimelig derimellem, for at afbryde Fortryllesen.

Da jeg forlod den lille Skov, var det for at søge større Skjul, og Marker der vare længere fjernet fra Huset. Det var bleven mørkt inden jeg tænkte paa at vende tilbage; al denne Tid var hengaaet i en hemmelighedsfuld Drømmetilstand, i hvilken Sjælen var hensat i Scener, der vare fremmede for de virkelig nærværende. Jeg saae Graces søde Billed overalt, jeg hørte hendes Stemme ved hver Bending. Nu var hun det lille Barn, hvem jeg fik Lov til at trække i hendes lille Vogn, det tidligste af de Indtryk hin elskede Søster havde efterladt sig; derpaa fulgte hun mig medens jeg trillede med mit Løndebaand; dernæst kom hendes smaa moralske Lectier og Advarsler mod at handle urigtigt, eller nogle alvorlige men blide Bebreidelser for virkelig begaaede Feil; hvorefter jeg saae hende i den unge Uvindeligheds Stolthed, elskelig og elskværdig, min Fortroligheds Deeltagerste og istand til at gaae ind paa alle mine Livsplaner. Hvor

ofte paa denne Dag blev ikke en Bæks Mumlen eller en Bies Summen i min Indbildning blandet med hin elskede Søsters Sang, Latter, Raab eller Bonner, hvis Aand var stegen op til Himlen, og som ikke længer skulde blande sig i mine eller Livets Anliggender!

I Begyndelsen havde jeg besluttet at tiibringe denne Nat i det Frie og samtale med Stjernerne; hver enkelt af disse indbildte jeg mig, efterhaanden som de langsomt begyndte at vise sig paa den hvælvede Bue, kunde være den bortvandrede Sjæls Opholdssted. Tænkte jeg saa meget og i saa høi en Grad paa Grace, saa tænkte jeg ogsaa paa Lucy. Heller ikke var den gode Mr. Hardinge ganske forglemt. Jeg tænkte paa deres Uro og indsaae, at det var Pligt at vende tilbage. Neb og to eller tre andre af de Sorte havde seet efter mig i alle andre Retninger end den jeg var gaaet; og jeg følte en melancholsk Glæde, da jeg tilfældigviis saae disse ukunstlede Skabninger mødes og tale sammen. Deres Geberder, deres Alvor, deres Taarer; thi jeg kunde see at de hyppigen græd, viiste tilsammen at de talede om deres unge Mistress, og jeg behøvede ingen videre Underretning for at vide, hvorledes de omtalte hende.

Min Familie havde altid været elsket. Min Fader der var mandig, kjærlig og min Moder høist hengiven, var beundringsværdig godt skikket til at vedligeholde det Herredømme over Hjertet, som den Sidste havde oprettet fra Claubonnys tidligste Dage. Dette Herredømme over

Følelserne havde uformærket udstrakt sig til Slaverne, der sjelden feilede i at tilkjendegive, hvor inderligt de toge Deel i Cierens Interesser og Lykke. Blandt Negrene var der kun een som blev anseet for at staae lavere end alle de andre og blev betragtet som et Udfkud. Dette var en gammel Karl ved Navn Vulcan, og som arbejdede som Grovsmed paa en Udkant af Giendommen, da han af sin Bedstefader havde faaet dette Navn i den bestemte Hensigt at anbringe ham ved Ambolten. Denne Karls Haandtering foraarsagede, at han tilbragte største Delen af sin Ungdom i en tilstødende Landsby, hvor han ulykkeligviis havde faaet Baner, der gjorde ham uskicket til at leve, som de omkring ham vare vante til at leve. Han blev paa en Maade afhændet af os, da han draf og paa andre Maader førte et Liv, der bragte stor Scandale over hans sorte Bekjendtskab, der sluttede sig nærmere til Hjemmet. Et Dødsfald, en Hjemkomst eller een eller anden vigtig Begivenhed i Familien, var ikkedestomindre sikker paa at bringe endog Vulcan tilbage til sin Pligt; og i en heel Maaned efter pleiede han at være et ganske andet Menneske. Ved denne Leilighed var han een af dem, der var ude i Mark og Skov, for at søge mig, og det hændte sig netop at han var det Individ der opdagede mig.

Den alvorlige, høitidelige Maade, paa hvilken den pjaltede Vulcan nærmede sig, vilde, hvor alle andre Beviser manglede, have forkyndet Vægten af det Slag der

havde rammet Clawbonny. Denne Karls Dine vare bestandig røde; men det var let at see, at endogfaa han havde sældet Taarer. Han vidste at han ikke var elsket, kom sjelden i Nærheden af mig, med mindre det var for at undskyldte nogle af hans Forsømmelser eller Feil, og levede under en Slags Ban, for hans hyppige Overtrædelser. En almindelig Grund til Sorg gav ham ikke desto mindre Tillid, og Neb selv kunde ikke have nærmet sig med et mere roligt men ærbødighedsfuldt fortroligt Bæjen.

„Ah! Masser Mile! Masser Mile!“ udbrod Vulcan, vis paa at vore Følelser vare eens, med Hensyn til denne Gjenstand, om ikke i nogen anden. „Stakkels ung Missus! vi vil aldrig faae en anden som hun!“

„Min Søster er i Himlen, Vulcan, hvor jeg haaber at alle paa Clawbonny, Sorte og Hvide, vil bestræbe sig for at møde hende, ved at leve saaledes, at de gjøre sig fortjente til Guds Barmhertighed.“

„Dem tænke det muligt, Masser Mile?“ spurgte den gamle Mand, idet han fæstede sine matte Dine paa mig med en Alvor og Iver, der beviste at han ikke ganst havde tabt Følelsen af sin moralske Tilstand.

„Alt er muligt for Gud, Vulcan. Med ham og hans Bud stadigt for Die, kan Du endnu haabe at see Din unge Mistress, og at tage Deel i hendes Lyksalighed.“

„Underfuld!“ sagde Vulcan, hvis Sind og Følelser

vare satte i en lykkelig Tilstand ved saadan en Underretning. „Ja Sah, Masser Mile; hun kom til min Smedie for at see Funker flyve! jeg vil savne hende som en Datter.“

Dette var en Prøve paa de Følelser som herskede blandt Negrene, skjøndt Indtrykket paa de fleste af de andre var mere varigt end hos Grovsmeden, hvem jeg nu afskedigede, idet jeg fulgte Veien hen til Huset. Det var næsten mørkt da jeg gik over den aabne Plads mellem Træerne. En Skikkelse var netop synlig i Skyggen af Træerne, og jeg vilde just gaae i Retningen mod en Sidedør, for at undgaae Mødet, da Lucy skyndsomt kom hen til Trinene for at modtage mig.

„O! Miles, kjære Miles, hvor lykkelig er jeg ikke ved at see Dig igjen!“ sagde den dyrebare Pige idet hun greb min Haand med en Søsters Varme og Egefremhed. „Fader og jeg have været meget urolige over Dig; ja Fader er virkelig gaaet henimod Præsteboligen, da han troede at Du muligen kunde være gaaet derhen.“

„Jeg har været hos Dig og Grace og din Fader, min gode Lucy, lige siden vi skiltes ad. Jeg er alligevel nu mere fattet og Du maa ikke længere være bekymret for mig. Jeg takker Dig af mit inderste Hjerter for hvad Du allerede har følt og vil ikke skaffe Dig mere Bekymring.“

Den Maade paa hvilken Lucy brast i Graad, forraadte Styrken af de Følelser der havde været indeslut-

tede i hendes Barm og den Lettelse hun fandt ved mine Forsikringer. Hun gjorde sig ikke engang nogen Skrupel over at læne sig til min Skulder saalænge denne Barorisme varede. Saa snart hun var istand til at beherske sig, tørrede hun alligevel sine Dine, tog min Haand igjen med tillidsfuld Hengivenhed, saae ængstlig paa mig og sagde smigrende:

„Vi har havt et stort Tab, Miles, et Tab som ikke engang Tiden kan oprette. Ingen af os kan nogensinde finde en Anden, der kan opfylde den Plads som Grace har indtaget. Vi kan ikke leve vort Liv om igjen, vi kan ikke vende tilbage til vor Barndom; føle os som Børn, elske som Børn, leve som Børn, og opvove sammen som med eet Hjerte, med de samme Hensigter, de samme Ønsker, de samme Meninger, jeg haaber ikke det er at gjøre Fordring paa for stor Lighed med den hensovede Engel, naar jeg tilføier de samme Grundsætninger.“

„Nei, Lucy! hine Tider vil aldrig vende tilbage, Glowbonny vil aldrig mere blive hvad det har været for os.“

Der blev en Pause i hvilken jeg troede at Lucy kæmpede for at undertrykke et nyt Udbrud af Bevægelse.

„Dog, Miles.“ vedblev hun strax efter, „kunde vi ikke ønske hende tilbagekaldt fra den Lykfsalighed, som vi have saamegen Grund til at troe, at hun endogsaa nu nyder; om en kort Tid vil Grace, for Dig og mig være

en elskelig og velgjørende Forestilling af Godhed og Dyd og Kjærlighed, og vi vil maaskee nok have en sorgelig, men en dybt følt Glæde ved at erindre al den Velsignelse hendes Kjærlighed forårsagede os, og hvor tæt hun i Livet var knyttet til os Begge."

"Det vil i Sandhed ogsaa blive et Led imellem os to, Lucy, som jeg stoler paa vil modstaae alle Verdens Omskiftelser og visnende Egenkjærlighed."

"Det haaber jeg den vil," svarede Lucy med sagte Røst, og som det den Gang forekom mig, med en Forlegenhed, der ikke seilede i at bidrage til den Bevidsthed hun følte om Andrew Drewets Fordringer paa alle saadanne Forbindelser af Følelser. "Vi som have kjendt hinanden fra Barndommen, kan neppe mangle Anledning til at vedblive at agte og føle Hengivenhed for hinanden."

Det lod nu til at Lucy troede hun kunde overlade mig til mig selv, og hun gik ind i Huset. Jeg saae hende ikke igjen forend Mr. Hardinge lod alle Husets Beboere kalde sammen til Aftenbøn. Familiens Møde den Aften var høitidelig og sorgfuld. Jeg forestillede mig at Graces Aand svævede over os, mere end een Gang troede jeg at jeg hørte hendes søde Stemme blande sig i Bønnen, eller lede Gudstjenesten, som hun pleiede at gjøre ved saadanne Leiligheder, naar vor gode Formyndere ikke kunde være tilstede. Jeg bemærkede at alle Negerne saae paa mig med Bekymring, ligesom om de anerkjendte at jeg var den, der maatte føle Slaget dybest.

Det var et rørende Beviis paa ærbødighedsfuld Deeltagelse, at hvert af Mandfolkene bukkede for mig og hvert af Fruentimmerne neiede, som de forlod Bærelset. Chloes Gulken qualte hende næsten, den stakkels Pige havde ikke villet forlade sin Mistress Lig undtagen i dette korte Øieblik. Jeg troede at Lucy vilde have blevet hos sin Fader og mig i nogle faa Minutter, dersom det ikke havde været nødvendigt at bortfjerne denne stakkels dybtbedrøvede Skabning, der virkelig sølte, som om hendes unge Mistress Død var Tabet af en Deel af hendes egen Tilværelse.

Jeg har allerede dvælet længere ved de Omstændigheder der ledsagede Graces Død, end jeg havde i Sinde, og jeg vil nu ikke trætte mine egne Følelser, eller væle mine Læsere, ved at gaae mere ind i en unødvendig Detail. De følgende tre eller fire Dage frembragte den sædvanlige Ro, og skjøndt der virkelig hengik Aar førend Lucy og jeg ganske ophørte at begræde hendes Tab, gjenvandt vi dog den nødvendige Selvbeherkselse for at kunne udføre vore sædvanlige Pligter. Det vil erindres, at Grace døde en Søndag ved almindelig Middagstid. Ifølge Landets Skik, i hvilken der sædvanlig er lidt for megen upassende Hast med at begrave de Døde, hvilket aligevel tildeels er begrundet i Klimaet, skulde Begravelsen finde Sted om Onsdagen, og det vilde være at forhale den fire og tyve Timer længer end der i de fleste Tilfælde vilde være bleven tilstaaet; men Mr. Gardinge,

der gjorde alle Foranstaltningerne, havde fastsat Torsdag Middag til Begravelsen. Vi kunde kun vente saa Slægtninge, da de fleste, som det var rimeligt vilde følge, dersom Omstændighederne havde tilladt det, boede paa fjerne Steder, der gjorde det vanskeligt, ja næsten umuligt, at komme.

Jeg tilbragte største Delen af den mellemliggende Tid i mit Studereværelse, idet jeg læste og rugede over saadanne Betragtninger, der saa naturligt paatvinge sig den Sorgende. Lucy, den kjære Pige havde tilskrevet mig to eller tre korte Biletter, idet hun udbad sig mine Raad i forskjellige Punkter, iblandt andet ønskede hun at vide, naar jeg vilde see min Søster for sidste Gang. Mit Svar paa dette Spørgsmaal bragte hende til mit Værelse, og hun viste lidt Forundring i sit Væsen; thi hun havde været saameget hos Grace, baade medens hun levede og var død, at hun fandt det forunderligt at jeg, der havde elsket hende saa høit, medens hun levede, ikke skulde ønske at tage Afsted for sidste Gang med hendes yndige jordiske Levninger. Jeg udviklede mine Følelser denne Gjenstand angaaende, og Lucy syntes at blive flaaet af dem.

„Det kan nok være at din Beslutning er rigtig, Miles,“ sagde hun — „det Billede er altfor dyrebart til at det bør forstyrres. Det vil aligevel være Dig en Trøst at vide at Grace i Døden ligner en Engel ligesaameget, som da hun levede; det Præg af fredelig

Kolighed, som hendes Træk nu frembyder, har været paa-faldende for alle der har seet hende."

"Gud velsigne Dig, Gud velsigne Dig, Lucy — det er fuldkommen tilstrækkeligt. Jeg ønskede en saadan Forsikring, og nu er jeg tilfreds."

"Her er flere af Din Familie i Huset, Miles, for at være tilstede ved Begravelsen; der er netop ankommen en Fremmed, som det synes ogsaa i denne Hensigt, skjøndt hans Ansigt er ukjendt for alle her paa Stedet. Han har med saa megen Iver ønsket at see Dig, at Fader neppe veed hvorledes han skal aflaae det."

"Lad ham da komme herind, Lucy. Jeg kan ikke troe andet end at det er een af dem, Grace har viist en Tjeneste; hendes korte Levetid var meget virksom i den Retning."

Lucys Ansigt bestyrkede ikke den Mening, men hun gik for at tilkjendegive mit Ønske. Faa Minutter efter kom en stor Mand med haarde Træk, men ikke af noget hæsligt Udseende, paa henved halvhundrede Aar, ind i mit Bærelse, nærmede sig mig med Taarer i Øinene, trykkede min Haand med Varme, og satte sig derpaa, uden videre Ceremonie. Han var klædt, som en velhavende Landmand, skjøndt hans Sprog, Accent og Bæsen betegnede, at han stod høiere end de i Almindelighed, som hans Ødre syntes at henseføre ham til. Jeg maatte endnu en Gang betragte ham, førend jeg gientjendte Jack

Wallingsford, min Faders Fætter, i første Led, der havde en Eiendom i Vesten.

„Jeg kan see af Deres Blik, Cousin Miles, at De kun halvt erindrer mig“ bemærkede min Gjest; „det gjør mig bitterlig ondt, at jeg skal fornye Bekjendtskabet ved en saa sørgelig Leilighed.“

„Der er saa saa af os tilbage, Mr. Wallingsford, at denne Godhed vil blive dobbelt paaskjønnet!“ svarede jeg. „At jeg ikke har givet Ordre til at underrette Dem om det Tab vi alle have lidt, er fordi Deres Bolig er saa langt fra Clawbonny, at det vilde være usandsynligt, at De havde modtaget Underretningen saa betimeligt, at De kunde havde været tilstede ved den høitidelige Ceremoni der nu forestaaer. Jeg havde i Sinde at skrive dem til, naar jeg blev lidt mere skicket til at udføre denne Pligt.“

„Jeg takker Dem, Cousin. Wallingsfords Blod og Navn er mig meget nær og kjær, og Clawbonny har altid forekommet mig som et Slags Hjem.“

„Det kjære Bæsen, der nu ligger skjult under dets Tag, Cousin John, betragtede Dem saaledes; og det vil glæde Dem at høre, at hun ønskede at jeg skulde efterlade Dem denne Eiendom i mit Testament, sidste Gang jeg gik til Søes, da en Wallingsford i den lige Linie var den meest passende Gier af Clawbonny. I den Henseende foretrak hun Deres Rettigheder for hendes egne.“

„Ja, dette stemmer overeens med alt, hvad jeg har hørt om den Engel,“ svarede John Wallingsford, idet han

frøg Lærerne af Dinene, en Omstændighed der gav en gunstig Mening om hans Hjerte. „De afflog det naturligviis, og efterlod hende Eiendommen, som den der havde større Ret til den.’

„Det gjorde jeg, Sir, skjøndt hun truede med at overdrage den til Dem, i det Dieblik den blev hendes.’

„En Trudsel, som hun vilde have fundet det vanskeligt at udføre, da jeg ganske vist vilde have afflaaet at modtage den. Vi ere uden al Tvivl Halvilde derude vesten for Broen, men vore Jorder ere i betydelig Opkomst, og vi tælle allerede nogle rige Folk iblandt os.’

Dette blev sagt med en Selvtilfredshed, som min Cousin var lidt for tilbøielig til at lade see, naar Eiendommen var Gjenstand for Samtalen. Jeg havde endog flere Gange den Dag Leilighed til at bemærke, at han fatte stor Priis paa Benge; dog var det mig paa samme Tid paafaldende, at de fleste af hans Begreber vare rigtige og agtværdige. Jeg fattede næsten Godhed for ham paa Grund af den Ugtelse han lagde for Dagen for Clawbonny og alt hvad dertil hørte. Denne Urefrygt var saa dyb, at jeg begyndte at tænke paa Nødvendigheden af et nyt Testament, for at efterlade ham Stedet i det Tilfælde at jeg skulde døe uden Arvinger, hvilket jeg nu troede tidlig eller seent maatte skee. Da det ikke var rimeligt, at Lucy skulde blive min Kone, antog jeg at ingen anden vilde blive det. Jeg havde nærmere Slægtninge end Jæff Wallingsford, af hvilke nogle den Gang var i Huset, Næst-

sødsfendebørn baade paa Fædrene og Mødrene Siden, men de vare ikke i lige Linie, og jeg vidste, at Miles den første vilde have gjort denne Disposition over Eiendommen, dersom han kunde have forudseet Begivenhederne, og dersom Loven havde tilladt det. Dertil havde Grace ønsket et saadant Arrangement, og jeg følte en sorgmodig Tilfredshed i at udføre alle min Søsters mig bekjendte Ønsker.

Begravelsen fandt ikke Sted før Dagen efter John Wallingsfords Ankomst, der hændelsesviis havde faaet Dødsfaldet at vide, og kom uindbudet for at være tilstede ved Liggbegjængelsen, som ovenfor er nævnt. Jeg tilbragte den største Deel af Aftenen i Selskab med denne Slægtning, med hvem jeg blev saa tilfreds, at jeg spurgte ham, om han den næste Dag vilde følge med mig som den næstnærmeste Slægtning. Dette Arrangement forarsagede, som jeg senere erfoer, at Flere, der i Henseende til Blodet, men ikke Navnet, stod en Grad nærmere, bleve høieligen fornærmede. Saaledes ere vi Mennecker, vi trættes endog over en Grav, i et Dieblik, i hvilket Evigheden skulde vise sig for vort Blik, med alle dens umaadelige Følger og Led-sagelser, for at haandhæve Følelser og Lidenskaber, der kun for en Dag kan have Interesse for os. Lykkeligviis kjendte jeg intet til den Fornærmelse, der den Gang var tilfoiet, heller ikke saae jeg andre af mine Slægtninge end John Wallingsford den Aften; da hans Nærværelse i mit Bærelse næsten ganske skjyldtes en vis Selvtillid og en Sif-

ferhed der foraarsagede, at han handlede ganske efter eget Dykke i saadanne Sager.

Jeg stod seent op den næste Morgen, og som det var naturligt ved en saadan Leilighed, med et tungt Hjerte. Det var en yndig Sommerdag; og alt saavel inde i, som udenfor Clawbonny bar Bræget af en Søndag. Processionen skulde gaae for sig Klokken ti, og da jeg kastede Blikket ud af Vinduet, kunde jeg see Regerne gaae omkring paa Plainen og i Aeerne, iført deres bedste Klæder, men ingen af dem viste noget Helligdags-Ansigt. Det forekom mig at være en Slags unaturlig Helligdag, da den havde al dens Høitidelighed, dens hellige Stilhed, dens Ro; men den manglede den trøstende Sjelefred, der pleier at ledsage denne Hviledag i Landet, i Særdeleshed paa den Aarsiid. Flere af Naboerne, som ikke hørte til Clawbonny, begyndte at komme til Synne, og jeg følte det var nødvendigt at klæde mig paa, for at være rede til hvad der vilde følge efter.

Jeg havde spist ene i mit lille Studereværelse eller Bibliothek, fra den Tid min Søster var død, og havde ikke seet nogen siden min Tilbagekomst til Huset, Tjenerne undtagne, foruden min Formynder, Lucy og John Wallingford. Den sidste havde taget et let Aftensmaaltid med mig den foregaaende Aften; men han spiste nu Frokost med de øvrige Gjester i Familiens Spisestue, idet Mr. Hardinge gjorde Honneurs, som Vert.

Jeg fandt mit eget lille Bord i Beredskab med dets

Caffe og et let Maaltid, som jeg havde befalet det førend jeg gik til Hvile. Der var alligevel to Par Kopper og et andet Couvert foruden mit. Jeg pegede paa dette Arrangement og spurgte den gamle hvidhovedede Huustjener, hvem der ventedes og hvad det skulde betyde.

„Miss Lucy, Sah -- Hun sig, hun mene at spise Frokost med Masser Mile, denne Morgen, Sah.“

Endogsaar Klangen af denne Negers Stemme var høitidelig og alvorlig da han afgav denne fortrolige Forklaring, ligesom om han var sig bevidst at have naaet en Time og en Anledning, der gjorde Krav paa stor Sorg. Jeg bad ham lade Miss Lucy vide at jeg var i Bibliotheket.

„Ah! Masser Mile,“ tilføiede den gamle Mand, med Taarer i Øinene, da han forlod Værelset, „Miss Lucy, nu være eneste ung Missus, Sah!“

Saa Minutter efter kom Lucy, hun var naturligviis i dyb Sorg, og det kan maaskee have bidraget til at hun saae saa bleg ud, men ingen kunde tvivle om hvormeget den kjære Pige havde grædt og sørget siden vi skiltes ad. Hendes Ansigts tvungne Udtryk gav det en særegen Sødhed, og til Trods for hendes Blegthed, indbildte jeg mig, da Lucy kom henimod mig, med begge Hænderne fremraakte og et ængstligt spørgende Smil paa Læberne, at hun aldrig havde seet mere elskelig ud. Jeg betænkte mig ikke paa at trykke disse Hænder med Inderlighed, og at kysse den varme, skjøndt blege Kind. Alt dette foregik, som om det kunde have været mellem en kjærlig

Broder og Søster, da jeg er overbevist om at ingen af os tænkte paa andet end Barndommens Fortrolighed og Venffab.

„Det er smukt af Dig, kjære Lucy,“ sagde jeg, da vi tog Plads ved det lille Bord; „min Fætter John Wallingsford, er, ihvorvel han i det Hele er en god Mand, neppe nær nok eller kjær nok, til at indlades paa en Tid, som denne.“

„Jeg har seet ham,“ svarede Lucy, idet hendes Stemmes Skjalven viste hvor vanskeligt det var for hende at bære sig for at bryde i Graad, „og kan godt lide ham. Jeg troer han var Moder Wallingsfords Favorit,“ saaledes pleiede Lucy at kalde min Moder, „og det bør være en stor Anbefaling for os, Miles.“

„Jeg føler Trang til at elske ham, og vil bestræbe mig for at holde mere Dmgang med ham, end jeg hidindtil har gjort. Det er ligesom vi begynde at føle os ene i Verden, Lucy, at vi først føler det nødvendigt at gjøre Regning paa Blodets og Slægtskabets Baand, og see os om efter Hjælp.“

„Ene er Du ikke, Miles, og kan aldrig blive det, saalænge jeg og min Fader leve. Vi staae Dig vissefælgelig nærmere, end nogen af dem, med hvem Du nu ved Slægtskab er forbunden! Du kan aldrig lide eller være lykkelig uden at vi tage Deel i Dine Følelser.“

Saavidt jeg kunde mærke, blev dette ikke sagt uden Anstrængelse; dog blev det sagt med Fasthed og paa en

Maade der ikke lod nogen Tvivl tilbage om dets fuldkomne Oprigtighed. Jeg ønskede endog, at der havde været mindre Natur og mere Betænkksomhed i den fjære Piges Væsen, medens hun bestræbte sig for at forstikke mig om den Sympathi hun følte for min Lykke og Ulykke. Men en saa gjenstridig, plagende og dog tillige lykkelig Lidenkskab, som Kjærlighed, lader os sjelden være billige eller retfærdige.

Luch og jeg talte derpaa om den sig nærmende Ceremonie. Vi vare begge alvorlige og sorgfulde, men ingen af os hengav sig til noget ydre Tegn paa Sorg. Vi vidste at den sidste sørgelige Pligt skulde udføres, og vi havde søgt at samle vor hele Fatning, for at udføre den. Det var ikke overeensstemmende med New-York Familiernes Skikke, af den Klasse hvortil Hardinges hørte, at Dvinderne skulde være tilstede ved Begravelses-Ceremonier; men Luch sagde mig, at hun havde i Sinde at være i den lille Kirke, og at tage Deel i den religieuse Tjeneste, som blev udført inde i Bygningen. I en Befolkning der er saa blandet, som vores er bleven, er det ikke let at sige hvad der nu er og hvad der ikke er en national eller Stats-Skik, ved saadan en Leilighed; men jeg vidste at dette var at gaae videre end sædvanligt, for en Pige med Luchs Sæder og Meninger, og jeg tilkjendegav lidt Forundring over denne Beslutning.

„Derfom det var ved enhver anden Begravelse, vilde jeg ikke være tilstede, Miles,“ sagde hun, idet hendes

Stemmes Skjelven mærkelig forøgedes; „men den Tanke vil ikke vige fra mig, at Graces Aand vil være nær, at dens Nærværelse, der var hende meer end en Søster, vil være hende kjær. Hvad endog Guds Forsyn maa have anordnet for den Hedengangne, saa veed jeg, at det maa være opløstende for mig at tage Deel i Kirkens Bønner — desuden er jeg ikke ganske blottet for den kvindelige Følelse, at ønske at vaage over Graces Levninger, saalænge de ere over Jorden. Og nu, Miles, Broder, Ven, Graces Broder, eller med hvilket andet kjærligt Navn jeg kan nævne Dig,“ tilføiede Lucy, idet hun stod op, kom hen til mig og tog min Haand, „jeg har en Ting at sige, som alene jeg kan sige, thi det vilde aldrig falde min Fader ind, at det var nødvendigt.“

Jeg saae alvorlig paa Lucys søde Ansigt, og mærkede at det var opfyldt af Bekymring — jeg havde nær sagt Forsærdelse.

„Jeg troer at jeg forstaaer Dig, Lucy,“ svarede jeg, skjøndt en Følelse i Struben havde nær kvalt mig. — „Rupert er her?“

„Det er han, Miles, jeg bønfaller Dig om at erindre hvad det vilde være hendes Ønsker, der nu er en Engel i Himlen — hvad hendes Bønner, hendes Taarer vilde trygle Dig om, dersom Gud ikke havde sat en Skranke mellem os.“

„Jeg forstaaer Dig, Lucy —“ var mit Svar — „Jeg erindrer alt hvad Du ønsker, og denne Mindelse

er unødvendig. Jeg vilde hellere være befriet for at see ham; men jeg kan aldrig forglemme at han er Din Broder!"

„Du skal see ham saa lidet som muligt, Miles, Gud velsigne Dig for denne Overbærenhed, Gud velsigne Dig!"

Jeg følte Lucy's hurtige, men varme Kys paa min Pande, da hun forlod Bærelset. Det forekom mig som Befeglingen paa en Paagt mellem os, der forekom mig alt for hellig, til at jeg nogensinde skulde drømme om at bryde den.

Jeg forbigaaer de detaillerede Omstændigheder ved Begravelses Processionen. Den var ordnet ifølge Landets Skik, idet Vennerne fulgte Liget til Bogns eller til Hest, ifølge Omstændighederne. John Wallingsford fulgte med mig ifølge mit eget Arrangement, og de øvrige tog Plads overeensstemmende med Slægtskabsforholdet og Alder. Jeg saae slet ikke Rupert i Processionen, men jeg saae da heller ikke meget andet end Ligbaaren hvorpaa min eneste Søsters affjelede Legeme laae. Da vi naaede Kirkegaarden trængte Familiens Sorte sig frem for at bære Ligkisten ind i Bygningen. Mr. Hardinge mødte os der og begyndte da hint skjønne og høitidelige Ritus, der sjelden feiler at røre det haardeste Hjerte. Præsten ved St. Michael besad det store Fortrin at udføre hele Kirketjenesten i samme Mand som han følte den, og ved denne Leilighed syntes Hjertets dybeste Følelser at ligge i Ordene. Det undrede mig at han var istand til at

vedblive, men Mr. Hardinge følte sig at være en Allterets Tjener, der stod i sin Herres Huus, og rede til at underkaste sig hans Villie. Under saadanne Omstændigheder skulde der ikke lidet til at overmande ham. Den Geistliges Mand meddeelte sig til mig; jeg sældede ikke en Taare under hele Ceremonien; men fandt mig opretholdt ved de Tanker og det hellige Haab, som denne Ceremonie var saa godt skiftet til at vække. Jeg troer at Lucy, der sad i en fjern Krog af Kirken, blev opretholdt paa en lignende Maade; thi jeg hørte hendes lave søde Stemme blande sig i Responcerne. Lad enhver som vil sætte deres egne raa Tilskyndelser istedenfor vore ophøiede Kirkeceremoniers Skikke, idet de gjøre flet ordnede Formularer til Stedfortrædere for det omhyggeligt og andægtigt forberedte Ritual, lytte til en af deres egne halv Conversations-Bønner opsendt til den Almægtige over en Grav, og derefter høre dette ærværdige Ritus, og lære Ydmuyghed. Saadanne Mennecker nærme sig aldrig det Ophøiede eller den hellige Charakter, der skulde paatvinge sig dem ved en Begravelser-Ceremonie, undtagen naar de her og der laane et Fragment af det samme Ritual, som de affectere at fordømme. I deres Iver for at være af en afvigende Mening, have de gjort sig skyldige i den Svagthed at afvige saavidt Formerne angaae, fra nogle af de meest ophøiede, meest omfattende, meest trostefulde og meest lærerige Steder i den hellige Skrift.

Det var et skrækkeligt Dieblif, da den første Klump

Jord faldt paa min Søsters Kiste. Gud stod mig bi under dette Slag, jeg hverken flagede eller græd. Da Mr. Hardinge fremsagde den sædvanlige Tak til dem, der havde forsamlet sig, for at vise den Hedengangne den sidste Ære, havde jeg endog Styrke nok til at bukke for den lille Forsamling, og til at gaae bort fra Graven med faste Skridt. John Wallingsford tog mig rigtignok venstfabeligt under Armen, for at understøtte mig; men jeg var mig ikke bevidst at trænge til nogen Hjælp. Jeg hørte de Sortes Hulken da de samlede rundt om Graven, som Mandfolkene blandt dem paastod at ville fylde med deres egne Hænder, ligesom om „Miss Grace“ ikkun kunde finde Hvile ved deres Omsjorg; og man har sagt mig at ikke een af dem forlod Stedet, førend det atter havde erhholdt det samme friske og grønne Udseende, som det havde før Spaden blev brugt. De samme Roser der med Omhu vare blevne flyttede, indtog atter deres forrige Plads, og det vilde ikke have været let for en Fremmed at opdage, at en ny Gravhøi var opkastet ved Siden af den, hvor salig Capitain Miles Wallingsford og hans høi-agtede Hustru hvilede. Dog var dette vidt og bredt bekiendt i Nabolaget og mangen en Pilegrimsvandring blev gjort til Stedet, i de paafølgende fjorten Dage, i Særdeleshed kom de unge Piger fra de omliggende Avls-gaarde for at besøge Grace Wallingsfords Grav, „Lillian fra Clawbonny,“ som hun tidligere var bleven kaldt.

Niende Kapitel.

Det er ikke let at beskrive den Følelse, der bemestrede sig mig i Anledning af det Tab jeg havde lidt, da min Søsters Begravelse var overstaaet. Det er først da, at vi fuldkommen føle vort Tab. Legemet bliver fjernet fra vore Blik; de Steder som kjendte dem, skal ikke kjende dem længer, der er en Ende paa al Forbindelse, endog med Hensyn til Synet, den sidste af Sandserne for hvilken den Hensarne forsvinder, og en Tausshed indtræder paa det Sted hvor der før var Liv. Dette sølte jeg altsammen bittert i meer end en Maaned; men meest bittert i den korte Tid jeg opholdt mig paa Clawbonny. Det Arbeid jeg har for, vil alligevel ikke tillade mig at dvæle ved disse Beviser paa Sorg, heller ikke veed jeg, om Læseren kunde drage nogen Nytte af at jeg meddeelte dem.

Jeg saae ikke Rupert ved Begravelsen; at han var der vidste jeg, men om enten han, eller Lucy for ham, havde maget det saaledes, at jeg ikke fik ham at see, veed jeg ikke. John Wallingsford, der godt kjendte mit hvre eller synlige Forhold til alle Hardingerne, troede at glæde mig, da den lille Procession vendte tilbage til Huset, ved at meddele mig, at det var lykkes den unge Mr. Hardinge itide at naae Clawbonny, for at være tilstede ved Begravelsen. Jeg formoder, at det har lykkes Lucy, under det Raaskud, at han skulde ledsage hende, at saae

Broderen til at blive i Præsteboligen, saalænge jeg var paa Veien.

Da jeg ankom til Huset, hilste jeg paa alle mine Bekjendte og takkede dem, hver for sig, for dette Beviis paa deres Agtelse for den Afdøde. Da denne Pligt var opfyldt, tog alle, med Undtagelse af John Wallingsford, Afsked, og jeg var snart efter ene tilbage paa Stedet med min Cousin. Hvad var dog Clawbonny nu, og hvad vedblev det at være, saalænge jeg forblev der. Tjenerne listede sig taus omkring, den muntre Latter blev ikke længer hørt i Kjøkkenet; endog de Tungfodede syntes at træde paa Luft, og alle rundt om mig syntes at frygte for at forstyrre den Dodes Slummer. Hverken før eller senere har jeg havt Leilighed til at føle, hvor fuldkommen en negtende kan tilegne sig en bekræftende Charakter og blive saa bestemt, som om den havde en virkelig Tilværelse. Jeg troede jeg kunde see, saavel som føle min Søsters Fraværelse fra de Scener, i hvilke hun eengang havde været saa synlig en Deeltager.

Da ingen af Hardinges vendte tilbage til Middag, sendte den gode Geistlige mig en Billet for at sige mig, at han ønskede at see mig om Aftenen, naar mine Slægtninge vare tagne bort. John Wallingsford og jeg spiste ene sammen. Min Cousin begyndte, tydeligt nok i den Hensigt at drage mine Tanker bort fra den sorgelige Scene, der saa nylig var foregaaet, at tale om Gjenstande, som han med god Grund maatte troe interesserede mig. Iste-

denfor at afhandle Gjenstande, der vare saa fremmede for mine Følelser, at de bestandig maatte kalde Fornuften til Hjælp, forbandt han med Skjønksomhed Themaet med mit Tab.

„Jeg formoder, at De vil gaae til Soes igjen, saasnart Deres Skib kan blive færdig, Cousin Miles,“ begyndte han, da vi sad ved Frugten og Vinen. „Dette er en levende Tid for Handelen, og den der er ørkesløs taber Leiligheden til en gyllden Høst.“

„Guld har ikke længer nogen Tillokkelse for mig, Cousin John,“ svarede jeg mørkt. „Jeg er for Dieblisset rigere end jeg behøver, og da jeg sandsynligviis aldrig gifter mig, seer jeg ikke nogen synderlig Nytte i at trælle for Mere. Jeg vil alligevel gaae ud med mit Skib og det snarest muligt. Her vilde jeg ikke tilbringe Sommeren for aldrig det, desuden holder jeg af Soen. Ja, ja, jeg maa uden Ophold foretage en Reise til en eller anden Deel af Europa; det er det klogeste jeg kan gjøre.“

„Det er mandigt, det kan jeg lide! der er ingen Hængehoveder blandt Wallingsforderne, og jeg anseer Dem for at være af den rette Slags. Men hvorfor aldrig gifte Dem, Miles? Deres Fader var Sømand og han gistede sig, og jeg har altid været af den Mening, at det blev et stort Gode for ham.“

„Min Fader var en lykkelig Egtemand, og dersom det samme vilde blive Tilfælde med mig, vilde jeg vistnok

ogsaa gifte mig. Jeg føler alligevel, at jeg vil blive Beberspænd.“

„Hvad vil der i saa Tilfælde blive af Clawbonny?“
spurgte Jack Wallingsford lidt mut.

Jeg kunde ikke bære mig for at smile over dette Spørgsmaal, da jeg ansaae ham for min Arving, skjøndt Loven vilde indsætte nærmere Slægtninge, som ikke førte mit Navn; men det var sandsynligt at John, der vidste at han var saameget ældre end jeg, aldrig havde forestillet sig at han skulde overleve mig.

„Jeg vil op sætte et nyt Testamente, saasnart jeg kommer til Byen og efterlader Clawbonny til Dem,“ svarede jeg bestemt og med Rolighed; thi denne Tanke var falden mig ind det første Dieblisk jeg havde seet ham. „De er den Person som er mest berettiget til at arve det, og dersom De overlever mig skal det være Deres.“

„Det kan jeg lide, Miles,“ udbrod min Fætter, med en besynderlig Alvor, idet han udstrakte Haanden for at gribe min, som han trykkede med megen Varme. „De har fuldkommen Ret, jeg bør være Arving til dette Sted, dersom De døer uden Børn, om De ogsaa efterlod Dem en Enke.“

Dette blev sagt saa naturligt og var saa ganske overensstemmende med mine egne Begreber om denne Gjenstand, at det ikke saameget fornærmede, som forundrede mig. Jeg vidste at John Wallingsford holdt af Penge, og da alle Mennesker har en meget ærbødig

Hengivenhed for hvad der repræsenterer Formue, troer en saadan Character ufravigelig, at enhver anden lader denne Hengivenhed drive ham altfor vidt. Jeg ønskede derfor, at min Slægting ikke havde nyttret sig paa denne Maade, skjøndt det ikke i ringeste Maade rystede mine Hensigter til Gunst for ham.

„De er mere redebon til at raade Deres Venner til at gifte sig, end til at foregaae dem med Exemplet,“ svarede jeg, da jeg ønskede at forandre Samtalens Gang. „De, som nu maa være over de Halvtreds er endnu Bebersvend.“

„Og det vil jeg vedblive at være hele min Levetid. Der var en Tid jeg kunde have giftet mig isald jeg havde været rig, og nu, da jeg er nogenlunde rig, finder jeg andre Gjenstande, der beskæftiger mine Tilboeligheder. Det er alligevel ingen Grund, hvorfor De ikke skulde efterlade mig Clawbonny, skjøndt det ikke er rimeligt, at jeg skal leve saalænge, at jeg kan arve det. Det er ikke desto mindre en Familie-Giendom, og det bør ikke komme ud af Familien af dette Navn. Jeg frygtede for, at dersom De skulde forlise, eller døe af en eller anden af de Klimat-Febre, som Søfolk ere udsatte for, Giendommen da vilde gaae over paa Dwindelinien, og at der da ikke længer vilde blive nogen Wallingford paa Clawbonny. Jeg misunder Dem ikke i ringeste Maade Besiddelsen af Giendommen, Miles; men det vilde gjøre mig meget uheldelig, at vide den i Hænderne paa een af disse Hazens, eller Morgans, eller Vander Schamps.“ Jack havde anført

Ravnene paa Bornene af en Mængde Miss Wallingfords, mine Lantier eller Grandtanter, og hans Cousiner. „Nogle af dem kan maaskee paa en halv Grad eller saa være Dem nærmere; men ingen af dem ere saa nær til Claw-bonny. Det er Wallingford-Giendom og Wallingford-Giendom bør det vedblive at være.“

„Dersom ingen af os to skulde gifte sig,“ sagde jeg, „og begge døe som Pebersvende, hvad vilde da Claw-bonnys Skjebne blive?“

„Det har jeg altsammen overtænkt, Miles, og her er mit Svar. Dersom det skulde hændes, og der ikke er nogen Wallingford tilbage, saa vilde ingen levende Wallingfords Følelser blive krænkede, ved at en Bander-dunder-Schamp, eller hvad disse Hollændere nu hedde, lever i hans Faders Huus, og der vilde ingen Ulykke være paafærde. Men der ere andre Wallingforder foruden Dem og mig.“

„Det er noget ganske nyt; thi jeg troede at vi to vare de sidste.“

„Nei, Miles den første efterlod sig to Sønner; vor Forfader den ældste og en yngre, som flyttede til Colonien New Jersey, og hvis Efterkommere endnu leve. Den Længstlevende af os kan der søge en lang Række Arvinger. Men glem ikke at jeg kommer før disse Jersey Blues, lad dem saa være hvem de være vil.“

Jeg forsikrede min Slægtning, at han skulde have Fortrinet, og forandrede Samtalen; thi naar jeg skal tilstaae Sandheden, begyndte den Raade paa hvilken han talte

at mishage mig. Efter at have gjort en Undskyldning, traf jeg mig tilbage til mit eget Værelse, medens John Wallingsford, som han sagde; gik ud i den Hensigt, at ride rundtom hans Forfaders Eiendom, for at undersøge den med mere Nøiagtighed, end han hidtil havde været istand til.

Det var ganske mørkt da jeg hørte Hardinges Ankomst, idet Lucys Bogn kjørte op for Døren. Faa Minutter efter kom Mr. Hardinge ind i mit Værelse. Han spurgte først efter mit Helbred og viiste den kjærlige Deeltagelse, som han altid havde taget i mine Følelser; hvorefter han vedblev:

„Rupert er her,“ sagde han, „og jeg har bragt ham herover for at see Dig. Baade han og Lucy troede det rigtigst ikke at forstyrre Dig i Aften; men jeg kjender Dig bedre. Hvem skulde være hos dig i dette bittere Dieblit, min kjære Miles, naar ikke Rupert var det, Din gamle Ven og Legekammerat og næsten Din Broder.“

Næsten min Broder! Jeg beholdt alligevel min Fatning. Grace havde modtaget min høitidelige Forsikkring, hvilket Lucy ogsaa havde, og Rupert havde intet at frygte. Jeg forlangte endog at see ham og ønskede, at vi maatte være ene sammen. Jeg ventede i flere Minutter forgjæves paa at Rupert skulde komme. Endelig aabnedes Døren til mit Værelse og Chloë bragte mig en Billet; den var fra Lucy og indeholdt kun disse Ord: „Miles, for hendes Skyld, for min Skyld behersk dig selv.“ Det kjære Bæsen

havde ingen Grund til at være urolig. Det forekom mig at min Søsters Aand var tilstede, og jeg kunde tilbagekalde i min Grindring hvert Udtryk i hendes englelige Ansigt, som det havde viist sig for mig i de forskjellige Sammenkomster der var gaaet forud for hendes Død.

Endelig kom Rupert. Han var bleven holdt tilbage af Lucy indtil hun var vis paa, at jeg havde modtaget hendes Billet, først da tillod hun ham at gaae. Hans Mine vidnede om at han var sig bevidst, at han ikke fortjente Agtelse, og hans Ydmyghed understøttede mine gode Forsætter. Havde han budt mig Haanden — havde han forsøgt paa at trøste mig — havde han, fortsagt i det væsentlige opført sig anderledes end han gjorde, kan jeg ikke svare for hvad Følgerne kunde have bleven; men hans Afsærd var i Forstningen rolig, ærbødig, snarere fremmed end fortrolig, og han havde den Takt, Beskedenhed eller Forsigtighed, ikke at gjøre den ringeste Hentydning til den sorgelige Anledning, der havde bragt ham til Glawbonny. Da jeg bød ham at sidde ned afflog han den tilbudte Stol, et Tegns til at han agtede at gjøre Besøget kort. Dette bedrøvede mig ingenlunde og jeg besluttede med det samme at gjøre Sammenkomsten saa forretningsmæssig som muligt. Der var anbetroet mig en hellig Pligt og dette var saa passende en Leilighed, som der kunde tilbyde sig til at fuldbyrde det mig anbetroede.

„Det glæder mig at der saa snart har tilbudt sig en Leilighed, Mr. Hardinge,“ sagde jeg, saasnart som de

indledende Høflighedsbeviser vare verlede, „til at jeg kan gjøre Dem bekendt med en Sag som af Grace er bleven mig anbeføjet, og som jeg længes efter at udføre saasnart som muligt.“

„Af Grace — af Miss Wallingford!“ udbrod Rupert, idet han i Forundring om ikke af Skræk, virkelig traad et Skridt tilbage — „Jeg vil føle mig æret — det vil sige, det skal være mig en sørgelig Tilfredsstillelse at bestræbe mig for at udføre ethvert af hendes Ønsker. Intet Menneske besad i større Grad min Agtelse, Mr. Wallingford, og jeg skal altid betragte hende, som et af de elskværdigste og beundringsværdigste Fruentimmer, med hvem jeg har havt den Lykke at være bekendt.“

Det faldt mig nu ikke vanskeligt at beherske mig; thi det var tydeligt nok, at Rupert neppe selv vidste hvad han sagde. Mod saadan en Mand saae jeg ikke nogen synderlig Nødvendighed for at bruge overordentlig Delicatesse eller megen Forbeholdenhed.

„To Ting af vor Familie-Historie er Dem uden al Tvivl bekendt,“ vedblev jeg derfor, uden videre Ømsvøb, „den ene at min Søster vilde have været i Besiddelse af en lille Formue, naar hun havde naaet sit et og tyvende Aar; og den anden at hun døde i sit tyvende.“

Ruperts Forundring var nu mere naturlig og jeg kunde see, at hans Interesse — Skjændsel over vor Tilbøielighed til den — ogsaa var meget naturlig.

„Jeg veed begge Dele og beklager dybt den sidste,“ svarede han.

„Da hun var umyndig stod det ikke i hendes Magt at gjøre et Testament, men hendes Begjering er i mine Dine saagodtsom Lovformelige Legater, og jeg har forpligtet mig til at fuldbyrde dem. Hun har efterladt sig lidt mindre end 22,000 Dollars i Alt, for 500 af disse skal jeg forære Lucy en eller anden passende Grindring om hendes afdøde Veninde, der skal desuden foretages nogle smaa velgjørende Dispositioner og Resten eller en rund Sum af 20,000 Dollars er til Dem.“

„Til mig, Mr. Wallingsford! — Miles! — Sagde De virkelig til mig?“

„Til Dem, Mr. Hardinge, — dette er min Søsters alvorlige Forlangende — og dette Brev vil forklare det, det er fra hende selv. Jeg skulde overlevere Dem dette Brev, naar jeg underrettede Dem om Legatet.“ Jeg lagde Brevet i Ruperts Haand da jeg sluttede og sad mig ned at skrive, medens han læste det. Skjøndt jeg en Minut eller to var beskæftiget ved Skrivebordet, kunde jeg ikke bare mig for at kaste et Blik til Rupert, for at see hvad Virkning de sidste Ord af den, han engang havde foregivet at elske, havde paa ham. Jeg skal bestræbe mig for ikke at være uretsfærdig, endog imod Rupert Hardinge. Han var frygtelig bevæget, og han gik i nogen Tid frem og tilbage i Værelset uden at tale. Jeg troede endog jeg hørte et halvt undertrykt Suk. Jeg var saa medlidende

at lade, som om jeg var beskæftiget, for at han kunde gjenvinde sin Selvbeherfskelse. Dette skete snart, da gode Indtryk ikke varede længe hos Rupert; og jeg kjendte ham saa godt, at jeg snart læste i hans Ansigt Glimt af Tilfredshed ved Udsigten til at blive Herre over saa stor en Sum. I det passende Dieblik stod jeg op og fortsatte Samtalen.

„Min Søsters Ønsker ere mig hellige,“ sagde jeg, „om hun ogsaa ikke havde faaet mit Løfte om at sørge for deres Udførelse. Naar noget af denne Slags skal udføres, er det bedst det skeer hurtigst muligt. Jeg har udfærdiget en Ordre, ifølge hvilken der inden ti Dages Forløb vil blive Dem udbetalt i New Yorks Bank det Beløb 20,000 Dollars; det vil ikke genere mig at remit-tere Summen naar Terminen er forfalden, og dermed vil Forhandlingen være endt.“

„Jeg veed ikke, Wallingsford, om jeg tør modtage saa stor en Sum. Jeg veed ikke om min Fader, eller Lucy, eller i Sandhed om Verden vilde ganske bifalde det.“

„Hverken Deres Fader, Lucy eller Verden vil faae noget at vide derom, Sir, med mindre De selv finder for godt at underrette dem derom. Jeg skal ikke tale noget om Legatet, og jeg tilstaaer, at jeg for min Søsters Skyld, skulde foretrække at De heller ikke gjorde det.“

„Godt Mr. Wallingsford,“ svarede Rupert, idet han foldblodig lagde Noten i sin Brevtaske, „jeg vil tænke over dette, stakkels Graces Forlangende, og dersom jeg

muligen kan føie mig efter hendes Ønsker, skal jeg sikker-
ligen gjøre det. Der er kun lidet af hvad hun kunde
ønske, som jeg var istand til at negte, og jeg skal bestræbe
mig for at ære hendes Minde. Da jeg seer De er sorrig-
fuld vil jeg nu forlade Dem; De skal om faa Dage blive
underrettet om min Beslutning."

Rupert forlod mig og tog sin Note paa 20,000
Dollars med sig. Jeg bestræbte mig ikke for at holde
ham tilbage, heller ikke gjorde det mig ondt at høre, at
han var vendt tilbage til Præsteboligen for at tilbringe
Natten der, hvorhen hans Søster fulgte ham. Den næste
Dag tog han til New York, uden at sende mig noget
Bud, idet han alligevel beholdt Noten; og en Dag eller
to senere hørte jeg, at han var paa Vei til Kilderne, for
at støde til Mertons Selskab.

John Wallingsford forlod mig om Morgenens, Dagen
efter Begravelsen, da han lovede igjen at see til mig i
Byen. „Forglem ikke Testamentet, Miles," sagde den loier-
lige Mand, idet han rystede min Haand, „og husk paa
at vise mig den Foranstaltning i det angaaende Claw-
bonny, førend jeg igjen tager vesten for Broen. Mellem
Beslægtede af samme Navn bør der ikke være noget For-
behold i saadanne Sager."

Jeg vidste ikke om jeg skulde smile eller være alvorlig
over saadant et besynderligt Forlangende; men jeg for-
andrede ikke min Beslutning med Hensyn til den Gjenstand
angaaende Testamentet selv, da jeg søgte, at Retfærdigheden

fordrede en saadan Disposition over Eiendommen. Jeg tilstaaer, at der var Diebliske, i hvilke jeg følte Mistillid til en Charakter, der kunde gjøre en Fordring af denne Natur gjældende, paa saa ligefrem en Maade, og det ovenikjøbet i et Dieblisk, da den alvorlige tilfældige Begivenhed syntes saa meget mere sandsynlig, ifølge den Omstændighed at Døden saa nylig havde hjemført os. Der var alligevel saamegen Ligefremhed i min Slægtnings Væsen, han syntes at tage saa oprigtig Deel i mit Tab, og hans Anskuelser vare mine saa lige, at disse ubehagelige Fornemmelser kun varede i korte Mellemrum. I det Hele var mit Omdømme om John Wallingsford gunstigt, og som det følgende vil udvise erholdt han snart min fuldkomne Tillid.

Efterat alle mine Slægtninge vare afreiste, følte jeg i Sandhed, hvor fuldkommen ene jeg stod i Verden. Lucy blev om Natten i Præsteboligen, for at holde sin Broder med Selskab, og skjøndt gode Mr. Hardinge havde i Sinde at blive hos mig, for at yde Deeltagelse og Trost, var dog hans Tid saa meget optaget, at jeg kun saae lidet til ham. Det er muligt at han forstod mig tilstrækkeligt til at vide, at Gensomhed og Betragtning, medens den første tilshneladende blev undgaaet, var bedre for Gen af mit Temperament end nogensomhelst Bevidnelse af Deeltagelse. Han var i alle Tilfælde tilstede, medens han kun talte meget lidt med mig om mit Tab.

Jeg fik endelig Hast paa Dagen, og en lang og

bedrøvelig Dag var det for mig. Aftenen kom, mild, forfriskende, medbringende Nymaanens blidere Lys. Jeg gik paa den aabne Plads mellem Træerne, da Aftenens Skjønhed bragte Grace og hendes Smag levende i mine Tanker, og ved en pludselig Tilskyndelse, var jeg snart med hurtige Skridt paa Veien til hendes rolige Grav. Landeveiene omkring Clawbonny vare aldrig meget besøgte; men paa denne Tid af Døgnet og saasnart efter den høitidelige Procession, den saa nylig havde været Vidne til, mødte jeg ikke et Menneſte paa Veien til Kirkegaarden. Der forløb virkelig Maaneder efter Begravelsen førend nogen af Regerne vovede sig derhen om Aftenen, og endogsaa om Dagen nærmede de sig den med Urefrygt, som intet uden en Wallingfords Død kunde have indgibt. Maaſke det kunde tilskrives min modnere Alder og min større Jagttagelsesevne; men det forekom mig at disse eenfoldige Bæfener følte deres unge Mistress Død langt mere end de følte min Moders.

St. Michaels Kirkegaard er prydet smukt med blomstrende Cedertæer. Disse Træer vare blevne opelskede med Omhu, og dannede en passende Prydelse for Stedet. En smuk Klynge af dem beskyggede min Familiebegravelse, og et simpelt Sæde var bleven anbragt under deres Grene, ifølge min Moders Foranstaltning, der pleiede at tilbringe mange Timer ved Graven, helligede hendes Husbonds Minde. Grace, jeg og Lucy havde ofte om Aftenen thyt til dette Sted efter min Moders Død, og der pleiede vi

at tilbringe mangen en Time i dyb Taushed; eller naar vore Tanker bleve lydelige, skete det i en ærefrygtsfuld Hviſken. Da jeg nu nærmede mig dette Sæde, følte jeg en bitter Tilfredsstillelse i at erindre at Rupert aldrig havde ledsaget os paa disse smaa fromme Pilegrimsfarter. Endogsaa paa den Tid Grace havde den største Indflydelse over hendes Elsker, havde hun ikke været istand til at overtale ham til noget, der var hans medfødt Charakter saa modstridende. Hvad Lucy angik, da laae hendes egen Familie paa den ene Side af denne Klynge Cedere, medens min laae paa den anden Side, og ofte havde jeg seet det kjære, unge Bæsen græde, medens hendes Dine vare sæstede paa de Slægtninges Grave, som hun aldrig havde kjendt. Men min Moder havde været hendes Moder og for denne Veninde følte hun en Hengivenhed, der næsten var ligesaa stor, som den vi selv nærede. Ja jeg kunde maastee gjerne sige en Hengivenhed der var ligesaa stor som vores.

Jeg frygtede for at nogle Besøgende skulde opholde sig i Nærheden af min Søsters Grav paa denne Spøgelsestid, og jeg nærmede mig forsigtig Cedetræerne, da jeg havde i Sinde at trække mig useet tilbage, dersom min Frygt blev stadfæstet. Jeg saae alligevel ingen og gik lige hen til Gravene, hvor jeg satte mig ved Foden af den friskeste og senest opkastede. Reppe var dette sket førend jeg hørte Ordet Miles! yttret i en sagte og halv-qualt Tone. Det var ikke let for mig at tage Deil af

Lucys Stemme, hun sad saa nær ved een af Gederstammerne, at hendes sorte Dragt faldt sammen med Træets Skygge. Jeg gik hen til Stedet og sad mig ned ved hendes Side.

„Det forundrer mig ikke at finde Dig her,“ sagde jeg, idet jeg tog den kjære Piges Haand, snarere som en Slags mekanisk Stadfæstelse af den Hengivenhed, der saa at sige var voxet op med os fra Barndommen af, end af en eller anden pludselig Indskydelse — „Du, der saa trofast vaagede over hendes sidste Timers Tilværelse.“

„Ah, Miles!“ svarede en Stemme fuld af Sorg, „hvor lidet forudsaae jeg dette, da Du talte om Grace i den korte Sammenkomst, vi havde i Theateret!“

Jeg forstod hende fuldkommen. Lucy var bleven opdraget alt for godt til at hykle eller at være falsk. Hendes Fader skjelnede nøiagtig og mandig mellem Synd og de uretsfærdige Fordringer af puritansk Tro, der pleiede at opstille sine egne snævre Forskrifter som Guds Lov, og uskyldig, som hun var, forbandt der sig ikke nogen Tanke om Feil ved Nydelsen af hendes uskyldige Fornøielser. Men Forestillingen om Graces Sorg og Lidelser, medens hun selv havde lyttet til Shakespeares beundringsværdige Poesier, fremstillede et smerteligt Maleri for hendes Sjæl, og hun var langt fra at være tilfreds med hvad hun havde gjort for min Søster, og bebreidede sig, hvad hun indbildte sig at have forsomt.

„Det er Guds Billie, Lucy,“ svarede jeg. „Vi maa bestræbe os for at være resignerede.“

„Naar Du kan tænke saaledes, Miles, hvormeget lettere burde det da ikke være for mig, og dog —“

„Dog, hvilket, Lucy? Jeg troer Du elskede min Søster ligesaa inderligt, som jeg selv, men jeg er pirrelig i denne Henseende, og ømt, trofast og varmtfølsende, som jeg veed Dit Hjerte er, kan jeg ikke indrømme at endogsaa Du elskede hende høiere.“

„Det er ikke det, Miles, det er ikke det. Har jeg ikke Grund til særegen Fortrydelse — ikke en Følelse af Skamfuldhed — ikke en Følelse af dyb Idmygelse at sige til min Sorg over hendes Tab?“

„Jeg forstaaer Dig, Lucy, og svarer derpaa uden Betænkning, nei! Du er ikke mere Rupert, end Rupert er Dig. Lad alle Andre blive hvad de ville, Du vil altid vedblive at være Lucy Hardinge.“

„Jeg takker Dig, Miles,“ svarede hun, idet hun blidt trykkede min Haand, der endnu holdt hendes, „og takker Dig af mit inderste Hjerte. Men Din ædelmodige Natur vil ikke betragte denne Sag, som andre kunde. Vi vare fremmede for Dit Blod, boede under Dit Tag, var optagne i Din Families Skjød, og skyldte Dig ved enhver hellig Forpligtelse ikke at tilføie Dig nogen Uret. Jeg vilde for Alverden ikke, at Fader skulde kjende Sandheden.“

„Han vil aldrig erfare den, Lucy, og det er mit oprigtige Ønske, at vi alle skulle glemme den. I Fremtiden maa Rupert og jeg være fremmede for hinanden, skjøndt det Baand der knytter mig til de øvrige af Din

Familie vil drages tættere sammen ved denne sørgelige Begivenhed."

"Rupert er min Broder," svarede Lucy, skjendt med saa sagte Stemme at Ordene neppe vare hørlige.

"Du vil dog ikke lade mig staae ganske ene i Verden?" sagde jeg paa en næsten bebreidende Maade.

"Nei, Miles, nei — det Baand som Du har nævnt maa og skulde vare for Livstid. Heller ikke ønsker jeg at Du skal nære de samme Følelser for Rupert, som forhen, det er umuligt, ja endog upassende; men Du kan tilstaae os noget af den Overbærelse, som jeg er saa villig til at tilstaae Dig."

"Distnok — Rupert er Din Broder, som Du siger, og jeg ønsker aldrig Du skal betragte ham paa anden Maade. Han vil ægte Emily Merton, og jeg haaber han vil blive lykkelig. Her over min Søsters Grav, Lucy, fornyer jeg det Løfte jeg allerede har givet Dig, aldrig at foretage noget i Anledning af hvad der er foregaaet."

Jeg fik ikke noget Svar paa denne Erklæring; men Lucy vilde virkelig have kysset min Haand af Taknemmelighed, ifald jeg havde tilladt det. Dette kunde jeg alligevel ikke tillade; men løstede hendes Haand til mine Læber, hvor den forblev indtil den kjære Pige blidt drog den tilbage.

"Miles," sagde Lucy efter en lang og estertænkfuld Pause, "det er ikke godt for Dig, netop nu, at forblive paa Clawbonny. Din Slægtning, John Wallingsford, har været her, og jeg troer Du kan lide ham. Hvorfor

ikke aflægge ham et Besøg? Han boer i Nærheden af Niagara, Besten for Broen, som han kalder det,* og Du kunde gribe Leiligheden til at besee Vandfaldet."

"Jeg forstaaer Dig, Lucy, og er i Sandhed taknemmelig for den Interesse Du føler for mig. Jeg har ikke i Sinde at blive længe paa Clawbonny, jeg forlader det imorgen." —

"Imorgen!" afbrød Lucy, og det forekom mig at hun blev urolig herover.

"Forekommer det Dig for tidligt? jeg føler Bestæftigelse nødvendig, saavel som Forandring af Opholdssted. Du maa erindre, at jeg har et Skib og Interesser, som det er mig af Bigtighed at varetage. Jeg maa gjøre Omkring og vende mig mod Østen istedenfor mod Vesten."

"Du har altsaa i Sinde at fortsætte Din Haandtering, Miles?" sagde Lucy, som det forekom mig med lidt blid Fortrydelse i Tonen og i hendes Manerer.

"Ganske vist, — hvad kan jeg vel foretage mig, som er bedre? Jeg mangler ikke Formue, det indrømmer jeg; jeg er allerede rig nok til at tilfredsstille alle mine Mangler,

* I den vestlige Deel af Staten New-York, er der adskillige smaa Indøer der næsten ligge parallel med, og ikke langt fra hinanden, hvis Længder vege fra femten til fyrretyve Mile. Udlobet af een af disse Indøer — the Cayuga — ligger i Stroget af den store Passage til Buffalo, og en Bro af en Dwartmils Længde blev tidlig kastet tværs over den. Fra denne Omstændighed hidrører det Udtryk, vesten for Broen, hvormed menes Grændse Grevskaberne, som islaandt andre Distrikter indeslutter det, som ogsaa er kendt under Navn af Genesee Country.

men jeg trænger til Beskæftigelse. Jeg holder af Søen, jeg er endnu ung og kan endnu tilbringe nogle Aar paa Søen. Jeg gifter mig aldrig." Lucy studsede — „og da jeg ingen nærmere Arving har end John Wallingsford — —"

„John Wallingsford! Du har Fætttere der ere Dig meget nærmere end han."

„Det er sandt; men ikke af den gamle Linie. Det var Graces Onske, at jeg idetmindste skulde efterlade Cousin John Clawbonny Giendommen, hvad jeg saa gjør med det Dvrige. Du er nu saa rig, Lucy, at Du ikke behøver det, ellers vilde jeg efterlade Dig hver Skilling."

„Det troer jeg Du vilde, kjære Miles," svarede Lucy med Barme. „Du har altid været god og kjærlig mod mig, og det skal jeg aldrig glemme."

„Tal ikke om min Godhed mod Dig, Lucy, naar Du skilte Dig ved hver en Gent Du eiede paa Jorden for at give mig det Guld Du havde, da jeg gif tilsoes. Det gjør mig næsten ondt at Du nu er saa meget rigere end jeg, ellers skulde Du ganske vist arve mig."

„Lad os ikke længer tale om Benge paa dette hel- lige Sted," sagde Lucy skjælvende. „Hvad jeg gjorde som en naragtig Pige, vil Du glemme; vi vare dengang kun Børn, Miles."

Lucy onskede altsaa ikke at jeg skulde erindre visse Passager i vor tidligere Ungdom! Hendes nærværende Forhold til Andrew Drewett gjorde formodentlig disse Erindringer dilicate om ikke ubehagelige. Jeg troede at

dette lignede hende mindre end sædvanligt, Lucy, som i Almindelighed var saa ligefrem, saa kjærlig, saa frimodig og saa trofast. Kjærlighed er ikke destomindre en anmæsende Lidenstkaab, hvilket jeg følte i mit eget Tilfælde, og det kunde være, at dens skinsyge Følelse blev foruroliget endog ved det som var saa uskyldigt og oprigtigt. Virkningen af disse Betragtninger, i Forening med Lucys Bemærkninger, var at forandre Samtalen og vi talte længe med sorgmodig Alvor om hende vi havde mistet for dette Liv.

„Vi kunne leve og blive gamle, Miles,“ bemærkede Lucy; „men aldrig vil vi ophøre at erindre Grace, som hun var, og at elske hendes Minde, som vi elskede hende selv i Livet. Der har ikke været en Time siden hendes Død, at jeg ikke har seet hende sidde ved min Side, og samtale i søsterlig Fortrolighed, som vi gjorde fra Barndommen af til den Dag hun ophørte at leve!“

Da Lucy sagde dette reiste hun sig, trak Schavlet om sig og rakte mig Haanden til Afsked, thi jeg havde hørt, at det var min Hensigt at forlade Clawbonny tidlig den næste Morgen. De Lærere som den kjære Pige udgjød kunde tilskrives vor foregaaende Samtale eller ogsaa kunde jeg have nogen Deel i at frembringe dem. Lucy pleiede at græde naar hun skiltes fra mig, saavel som Grace, og hun var ikke den Pige, der vendte sig efter Vinden. Men jeg kunde ikke skilles saaledes, jeg havde en Slags Følelse om, at naar vi skiltes denne

Gang, vilde det blive en endelig Skilsmisse, da Andrew Drewetts Kone aldrig tilfulde kunde blive det for mig, som Lucy Hardinge nu havde været for mig i næsten tyve Aar.

„Jeg vil ikke nu sige Farvel, Lucy,“ bemærkede jeg. „Dersom Du ikke kommer til Byen førend jeg seiler, vil jeg vende tilbage til Clawbonny for at tage Afsked med Dig. Gud alene veed hvad der vil blive af mig eller hvorhen jeg vil blive ført, og jeg kunde ønske at forhale Afskeden til det sidste Dieblif. Du og din fortræffelige Fader skal have mit sidste Farvel.“

Lucy gjengjældte mit Haandtryk, sagde mig skyndsomt god Nat og gled ind igjennem Præsteboligens lille Port, som vi paa den Tid havde naaet. Hun troede uidentvifl at jeg strax vendte tilbage til mit eget Huus. Men langtfra at dette var Tilfældet, tilbragte jeg flere Timer ene paa Kirkegaarden, idet jeg undertiden tænkte paa de Døde, og henvendte derpaa alle mine Tanker paa de Levende. Jeg kunde see Lyset i Lucys Bindue, og jeg gik ikke, førend dette var slukket. Det var langt over Midnat.

Jeg tilbragte Timer, der vare frugtbare paa besynderlige Sindsbevægelser mellem disse Cedertæer. To Gange knælede jeg ved Graces Grav og bad andægtig til Gud. Det forekom mig, at Bonner opsendte fra saadant et Sted maatte blive velsignede. Jeg tænkte paa min Moder, paa min mandige, aandfulde Fader, paa Grace og alt det Forbigangne. Derpaa dvælede jeg længe

under Luchs Bindue, og tiltrods for det heitidelige Besøg ved de Dodes Grave, var det lyseste og meest oplivende Billed jeg tog med mig, den Levendes.

Tiende Kapitel.

Jeg traf John Ballingford i Byen, ventende paa min Ankomst. Han havde taget Logis i City Hotel, for at være under samme Tag, som jeg, og vi beboede tilstødende Værelser. Jeg spiste til Middag hos ham, og efter Middag gik han med mig for at tage the Dawn i Dieshn. Anden Styrmand sagde mig, at Marble havde aflagt et kort Besøg paa Skibet, lovet at være tilbage om nogle faa Dage, og dermed var han borte igjen. Ved at sammenligne Datoerne overbevistes jeg om, at han vilde være betimelig tilbage for at forhindre Salget, og følte ikke nogen videre Bekymring i den Anledning.

„Wiles“, sagde John Ballingford roligt, da vi vandrede op ad Pine Street, paa vor Tilbagegang til Tavernet, „sagde De mig ikke at De brugte Richard Hardison som Deres juridiske Consulent?“

„Jo jeg gjorde; Mr. Hardinge har gjort mig bekendt

førend han besvarede Spørgsmaalet. Dette Smil var ogsaa et Tegns paa, at der var Penge nok.

„Ikke just for at samles, Capitain Wallingford, da intet vilde være os behageligere end at fornøje den, om De blot vilde iagttage den Form, at erholde en Endos-sent her i Byen.“

„Mr Hardinge har altsaa efterladt den, for at Summen kunde blive samlet,“ bemærkede jeg, piint, til Trods for alt hvad der var foregaaet, over at Rupert gav dette sidste Beviis paa denne indgroede Lavhed i hans Charakter.

„Ikke just for at samles, Sir,“ var Kassjererens Svar; thi da han ønskede at faae Pengene nogle faa Dage forud, og da han befandt sig i den Nødvendighed at maatte forlade Byen, disconterede vi den for ham.

„Nogle Dage forud! De har disconteret Noten, Sir?“

„Med den største Fornøielse, Sir, da jeg vidste at den var god. Mr. Hardinge bemærkede at det ikke havde været Dem beileligt at udbetale en saa stor Sum paa Stedet, og havde givet denne Note paa kort Sigt, og da dens Gyldighed blev fuldkommen anerkjendt, ønskede han strax at faae rede Penge. Vi betænkte os naturligviis ikke.“

„Gyldigheden fuldkommen anerkjendt!“ slap mig ud af Munden; til Trods for min Beslutning at være koldblodig; men lykkeligviis kom en anden Forretningsmand

ind i Bærelset, hvorved mine Ord eller Manerer ikke bleve bemærkede. „Godt, Hr. Kasserer, jeg vil skrive en Anviisning og honorere Noten strax.“

Flere Smil paafulgte. Anviisningen blev leveret, Noten blev udstrøgen og overleveret mig, og jeg forlod Banken med en Balance af noget over titusind Dollars i min Faveur, istedetfor de tredivetusind der ikke vare tagne i Beregning, som jeg havde førend jeg kom derind. Det er sandt, ifølge Loven var jeg Arving til alle Graces Gfierladenskaber, hvilke Mr. Hardinge havde overleveret mig, den Morgen jeg forlod Clawbonny, formelig registrerede og overdragne. Disse sidste bestod i Actier, Obligationer, Panteobligationer med paaløbende Renter, i gode Landeiendomme i vort eget Land.

„Nu, Miles, hvad har De ifinde med Deres Skib?“ spurgte Jack Wallingsford om Uftenen. „Saavidt jeg veed er den Fragt, hvorom De havde accorderet, overdraget til en anden Skibseier, paa Grund af Deres sidste Ulykke, og man siger mig at Fragterne for Diebliffet ikke ere meget høie.“

„Jeg er virkelig ikke forberedt paa at besvare Dem dette Spørgsmaal, Cousin Jack. Colonial Producter er i høi Priis i det nordlige Indsland, siger man, og dersom jeg havde rede Penge vilde jeg kjøbe en Ladning paa egen Regning. Der blev idag tilbudt mig fortræffeligt Sukker og Kaffe x. meget billigt for rede Penge.“

„Dg hvor mange Contanter vilde være nødvendige for at iværksætte den Plan min Ven?“

„Omtrent en halvtredsfindsthye Tusind Dollars, men jeg har kun ti Tusind ved Haanden, skjøndt jeg nok kan skaffe thyve Tusind til, ved at sælge visse Papirer; jeg maa altsaa opgive den Idee.“

„Det er ikke nogen nødvendig Følge. Lad mig tænke en Nat derover, vi vil tales nærmere ved imorgen. Jeg kan nok lide en hurtig Handel; men jeg holder ogsaa af roligt Overlæg. Denne varme By og gamle Madeira holder mig i en feberagtig Tilstand, og jeg vil nok have en Nats Ro inden jeg afflutter en Handel.“

Den næste Morgen vendte John Wallingsford tilbage til denne Gjenstand, ved Frokostmaaltidet, som vi indtog ene sammen, for at kunne drøfte denne Materie uden Bidner.

„Jeg har tænkt over disse søde Varer, Sufferet, Miles.“ begyndte min Fætter, „og bifalder Planen. Kan De give mig nogen videre Sikkerhed, dersom jeg vil laane Dem Pengene?“

„Jeg har nogle Gjeldsbreve og Obligationer, til et Beløb af thyve Tusind Dollars, hos mig, som kunde anvendes i det Piemed.“

„Men thyve Tusind Dollars er en utilstrækkelig Sikkerhed for de tredive Tusind, eller fem og tredive Tusind, som De behøver, for at udføre Deres Eventyr.“

„Det er meget sandt; men jeg eier ellers Intet, der

er værd at nævne — med mindre det skulde være Skibet eller Clawbonny.“

„Byt med Skibet! — det er sløiten, naar De og Ladningen er væk — og hvad Assurance angaaer, da skjætter jeg ikke om den; jeg er en Landeiendomsbesidder og holder af Sikkerhed paa Land. Giv mig Deres Note paa tre eller om De vil paa sex Maaneder, med Gjeldsbrevene og Obligationerne, som De omtalte, og en Panteobligation paa Clawbonny, og De skal endnu i denne Dag faae fyrgetyve Tusind Dollars, om De behøver dem.“

Jeg var forundret over dette Tilbud, da jeg ikke havde nogen Idee om at min Slægtning var saa rig, at han kunde udlaae saa stor en Sum. Efter fortsat Samtale fik jeg alligevel at vide, at han næsten havde det Dobbelte af den Sum han havde nævnt, i rede Penge, og at hans væsentligste Forretninger i Byen var at anbringe sine Penge i sikke By-Eiendomme. Han erklærede sig alligevel villig til at laane mig den Sum, jeg behøvede for at hjælpe en Slægtning frem, som han godt kunne lide. Jeg fandt aldeles ikke Behag i den Tanke at pantsætte Clawbonny; men John udloe og bortraifounerede snart denne Ulyst. Med Hensyn til hvad der var anbetroet mig, som tilhørte Grace, da skilte jeg mig ved det med en Slags Tilfredshed, da Tanken om at opbevare hendes Effecter var mig smertelig.

„Derfor det var udenfor Familien eller endog uden-

for Navnet, vilde jeg selv betænke mig derpaa, Miles", sagde han: „men en Panteobligation fra Dem til mig, er ligesom en saadan fra mig til Dem. De har indsat mig til Deres Arving; og for at være ærlig, min Gut, har jeg indsat Dem til min Arving. Dersom De mister mine Penge, mister De Deres egne."

Her kunde ingen Modstand være tænkelig. Min Slægtnings aabenbare Ligefremhed og nidkjære Sindelag overvandt alle mine Betænkkeligheder, og jeg samtykkede i at laane Pengene paa ovennævnte Vilkaar. John Wallingsford var fortrolig med Overdragelsen af faste Eiendomme, og med egen Haand udfyldte han de nødvendige Documenter, som jeg underskrev. Pengene bleve laante paa 5 pCt., da min Fætter paa det Bestemteste afflog at tage den lovmæssige Rente af en Wallingsford. Betalingsdagen blev sat til sex Maaneder fra Dato, og alt affattet i den rette Form.

„Jeg vil ikke lade denne Panteobligation føre til Protocols, Miles," bemærkede Jack Wallingsford, idet han sammensoldede og skrev udenpaa Papiret. „Jeg sætter altfor stor Tillid til Deres Ærlighed, til at troe det nødvendigt. De har med altfor megen Redebonhed givet mig Pant i Clawbonny, til at der skulde være Sandsynlighed for at De snart vilde udstede et andet. Hvad mig selv angaaer, da føler jeg en hemmelig Glæde ved at have dette endog ufuldstændige Tag i det gamle Sted,

der gjør at jeg føler mig to Gange saa meget en Wallingsford, som jeg nogenstinde før har følt det."

Jeg forundrede mig over min Slægtnings Familjestolthed, og jeg begyndte at troe, at jeg havde været alfor ydmyg med Hensyn til at skatte mit eget Standpunkt i Verden. Det er vel sandt, at det ikke var let at skuffe mig selv i denne Henseende, og i det Væsentlige havde jeg vistnok Ret; men naar jeg fandt en Mand af Miles den Førstes Et, der var istand til at udlaane fyrgethve Tusind Dollars paa en Times Varsel, kunde jeg ikke lade være at ansee Miles den Første for en betydeligere Personage, end jeg hidindtil havde forestillet mig ham. Med Hensyn til Bengene, da sølte jeg mig tilfreds ved den Tiltro John Wallingsford havde til mig, ved at det virkelig var hans Onske at gaae ind paa det Eventyr, til hvis Udførelse de skulde være Midlerne, og ved at han ikke vilde lade Panteobligationerne fore til Protocols, en Handling, hvori der laa saa megen Delicatesse og Følelse, at den tilstrækkelig talte for hans Hjertelag.

Min Fætter lod mig ikke rage i Drift saasnart han havde syldt mine Lommer. Lvertimod fulgtes han med mig og var tilstede ved alle de Indkjøb jeg gjorde. Colonial Producterne bleve formelig kjøbte i hans Overværelse og mangt et klogt Vink fik jeg fra denne rolige og erfarne Mand, som, skjøndt han i Ordets almindelige Betydning, ikke var Kjøbmand, havde Skarpsindighed nok til at være Handelsmand af første Klasse. Da jeg be-

talte enhver Artikel contant var Ladningen snart stuvet. Saasnart dette var fuldbragt gav jeg Ordre til at paa-mynstre Mandskabet og lod Lugerne lægge over.

Det er en Selvsølge, at de vedvarende vigtige Forretninger, der nu beskæftigede mig, havde den Virkning, at det dulmede det Pinlige i min Sorg, skjøndt jeg med Sandhed kan sige, at Graces Billede ikke var længe ude af mine Tanker, endog paa den Tid, hvor jeg havde meest at tage vare. Heller ikke var Lucy glemt. Hun var sædvanlig ved min Søsters Side, og det hændtes aldrig at jeg tænkte paa den sidste, uden at see det yndige Billed af hendes levende Veninde, vaagende over hendes henrivende Skikkelse med søsterlig Omhu. Ved Ugens Slutning forlod John Wallingsford mig, efter at have seet mig i god Gang som Kjøbmand, Skibseier og Capitain.

„Farvel, Miles,“ sagde han, idet han rystede min Haand med en Venlighed, der syntes at tiltage jo længere han kjendte mig; „farvel, min kjære Dreng, og Gud give Dem Lykke til alt hvad De paa en ærlig og redelig Maade foretager Dem. Glem aldrig at De er en Wallingsford, og Gieren af Clawbonny. Dersom vi sees igjen, vil De finde en sand Ven i mig; dersom vi aldrig skulde sees, vil De have Grund til at erindre mig.“

Denne Afsked foregik i Tavernet. Faa Timer derefter var jeg i the Dawns Kahyt, ordnende nogle Papirer, da jeg hørte en velbekjendt Stemme paa Dækket,

der i en myndig Tone raabte til Laststuverne og Folkene, der vare beskæftigede med Takkelladsen. „Kom her og giv en Haand og bring den Ladebuk agterud, hvem har nogensinde seet en Ladebuk staae reist, naar hele Lasten er stuvet og Lugerne lagt over i et Skib af første Klasse, en regulair A Nr. 1? Giv en Haand, siger jeg, rap Jer, I har faaet en gammel Ulk imellem Jer, Mand.“

Der kunde ikke tages fejl af Personen. Da jeg kom op paa Dækket traf jeg Marble, med Kjolen aftrukken; men forresten i hans fulde Landdragt, tumlende om mellem Arbejderne, idet han satte Liv og Activitet i dem. Han hørte mine Skridt bagved sig, men vendte sig ikke om for at hilse paa mig, førend det forehavende Arbeid var fuldført. Da først modtog jeg den Uresbeviisning, og det var tydeligt at see den Sky, der soer over hans røde Ansigt, da han bemærkede min Sørgedragt.

„God Morgen, Capitain Wallingford,“ sagde han med et Styrmands Skrabud. „God Morgen, Sir. Guds Villie skee! vi ere alle Syndere, og det er ogsaa nogle af Laststuverne, der har ladet Ladebukken blive staaende, som om Skibet behøvede den til en Rødmast. Ja, Sir, vi maa underkaste os Guds Villie, og jeg var bedrovet nok over at læse Dødsanmeldelsen i Avisen — Grace, 2c. Datter, 2c. og eneste Søster, 2c. Det vil alligevel glæde dem at høre, Sir, at Willow Cove er

fortoiet for og agter i Familien, som man kan sige, og at den blodige Panteobligation er raget i Drift."

„Det glæder mig at høre, Mr. Marble," svarede jeg idet jeg følte en Slags Smerte ved at erindre at min egen Fædrene-Giendom ogsaa var pantsat; „og jeg haaber, at Stedet længe vil blive i Deres Familie. Hvorledes havde Deres Moder og Niece det, da De forlod dem?"

„Jeg har slet ikke forladt dem, Sir. Jeg bragte den gamle Kone og Kitty til Byen med mig, paa hvad jeg kalder, det indbyrdes Synseende Princip, de ere begge oppe i mit Logis.

„Jeg troer ikke, Moses, at jeg forstaaer dette indbyrdes Princip, De taler om."

„Gud velsigne Dem, Miles," svarede Styrmanden, der nok turde vise sig fortrolig igjen, nu, vi vare gaaede saa langt agterud, at ingen kunde høre os; „kald mig Moses, saa ofte, som De muligen kan, thi jeg hører kun lidt af denne behagelige Lyd nu, Moder flaaer mig til Ridder med Dloff, og Kitty kalder mig ikke andet end Onkel. Naar alt kommer til alt saa har jeg Siv-Følelserne i mig, og Moses vil altid forekomme mig naturligt. Med Hensyn til det indbyrdes Princip, da bethyder det, at jeg vil vise Moder the Dawn, eet eller to af Torvene, thi skulde De troe det, den kjære gamle Sjæl har aldrig seet et Torv, og længes efter at see det, og saa vil jeg først føre hende til the Bear, og derefter til

Oswego, og tilfidsst til the Fly, skjøndt hun ikke kan lide et Torv, hvor der er mange Fluer. Saa maa jeg føre hende ind i een af de hollandske Kirker; derefter vil det nok falde mig lidt vanskeligt at faae den kjære Sjæl i Theateret; og man siger at der er en Løve oppe i Byen, der pleier at brøle ligesaa høit som en Tyr. Den maa hun naturligviis see."

"Og naar Deres Moder har seet alle disse Syn, hvad vil hun saa have at vise Dem?"

"Gravstenen, paa hvilken jeg blev lagt ud, som man siger, da jeg var fem Uger gammel. Hun siger mig at de opsporede Stenen, ligesom efter Følelsen, og fulgte Sporet lige til de fandt den, sat ved Hovedet af en ældre ugift Dames Grav, med en meget gudsfrygtig og opbyggelig Inskriftion. Moder siger, at den indeholder et heelt Bers af Bibelen."

Jeg lykønskede min Styrmand i Anledning af denne vigtige Opdagelse, og spurgte ham om de enkelte Omstændigheder med den gamle Nagerkarl; paa hvad Maade Pengene bleve modtagne, og ved hvilke Midler Stedet var bleven saa sikkert forsoiet. for og agter i Familien.

"Det var altsammen plat Seillads, da vi fik Karlen i den rigtige Cours," svarede Marble. "Veed De, Miles, at det, at udbetale en af Eders svære Ladninger af Land, falde de at have en Panteobligation og en Hævning er det, det kan jeg sige Dem, naar en Mand ikke har Penge til at udrette det med. Den rette Maade at komme ud

af Gjæld paa, er at erhverve Penge, det er jeg bleven flog paa siden jeg fandt min Moder; og naar De har Pengene i Haanden har De intet videre at gjøre, end at udbetale dem. Gamle Van Tassel var høflig nok da han saae Posen med Dollars, og brugte mange fine Talemaader. Han ønskede ikke at fortrædige den værdige Mrs. Westmore, det gjorde han ikke; og hun maatte med Fornoielse beholde Pengene saalænge hun ønskede, forudsat at Renterne bleve punktilig betalte; men jeg skulde ikke have noget af hans søde Ord, og lagde Spaniolerne ned og sagde at han skulde tælle dem. Jeg hævede hans Byrde paa Giendommen, som de kaldte det, lige saa let som om det havde været en Hovedpude af nye Fjer, og gik min Vej med den Lap Papiir i min Haand, med Navnet afrevet, og med opnaaet Fyldestgjørelse, som Sagførereren sagde. Denne Lov er en besynderlig Forretning, Miles, naar Pengene ere betalte, skaffer det Dem Tilfredshed, ligesom naar Gentlemen besøge hinanden, efter at have været lidt paa tværs, veed De nok. Men hvad De endog gjør, saa sæt aldrig Deres Haand og Segl under en Panteobligation; thi Vand under saadan en Cours, kan lige saa godt glide til den ene Side som til den anden. Glawbonny er endog et ældre Sted end Willow Cove, og begge ere for ærværdige og agtede til at pantsættes."

Raadet kom for seent. Glawbonny var allerede pantsat, og jeg tilstaaer at jeg følte flere og heftige Smer-

ter ved at erindre denne Sandhed, medens Marble fortalte sin Historie. Dog kunde jeg ikke sammenligne min Slægning — den ligefremme, varmtfølende, familie-elskende John Wallingsford — med saadan en graadig Nagerkarl som Mrs. Westmores Forfølger. ¶

Jeg glædede mig i alle Tilfælde ved at see min Styrmand igjen. Han befriede mig for en Mængde kjedsommelige Forretninger, og overtog Tilsynet med Skibet, idet han endnu samme Dag fik sin Moder og Kitty ombord, for at boe i Kahytten. Jeg kunde see, at den gamle Kone var meget forundret over at finde alting saa net i enhver Retning. Ifølge hendes Begreber flød et Skib næsten ligesaa meget i Tjære, som i Vand, og stor var hendes Glæde ved at finde Lukasfer, der næsten (Bestedenheden tillader mig ikke at sige fuldkommen) vare saa rene, som Værelserne i hendes egen Bolig. En heel Dag ønskede hun ikke at see andet end Skibet, skjøndt det var let at mærke, at den gode Kone følte stor Længsel efter den hollandske Kirke og Løven. I god Tid opfyldte hendes Søn alle hans Løfter, Theateret ikke at forglemme. Det sidste forbausede den gode Mrs. Westmore og morede Kitty uendelig meget. Den smukke lille Pige tilstod, at hun gjerne vilde besøge det hver Aften; undrede sig over hvad Horace Bright vilde tænke om det, og om han turde vove at gaae ene i Theateret, dersom det skulde hændes sig at han kom til New York. I 1803 var Amerika endnu i sin hæderlige uforfalskede Tilstand. Der

vare faa, ja neppe nogle omvankende Skuespillere, og ingen uden de, der besøgte de saa kaldte Byer, nød det Fortrin at see de Vidundere af Decorationer, Skjønhedspletter og Belysning, der horte til Scenens Vidundere. Stakkels lille Kitty, der var en Dag eller to at Theaterskoene og Halvstøvlerne gjorde deres sædvanlige Virkning paa den qvindelige Natur, og formørkede næsten Horace Brights Glorie i hendes egne straalende Dine.

Jeg kunde ikke afholde mig fra at ledsage Marbles Selskab til Museet Paa hiin Tid var dette en ubetydelig Samling af Curiositeter i Greenwich Street, men det var Underværker for Lanten og Nicen. Endog de værdige Manhattanesere vare ikke fri for, at ansee det for et Vidunder, skjøndt Philadelphia Museets større Renomme satte det i New York lidt i Skygge. Jeg har ofte havt Leilighed til at bemærke, at Folkene paa Landet, i denne Republik, ere lidt mindre landlige, og Folkene i Byerne en god Del mere byagtige, end det i Almindelighed er Tilfældet hos store Nationer. Det sidste kan der let gøres Rede for; da Byerne ere oppoerede saa hurtigt, og da de have faaet deres Tilvæert i Population fra Klasser, der ikke fra Barndommen af have været vant til Bylivet. Dersom tusinde Landsbyer skulde sammentrænges i en eneste Gruppe af Huse, vilde deres Befolkning længe bibeholde deres landsbyagtige Begreber, Smag og Vaner, skjøndt Hoben vilde danne en stor By. Dette er paa en Maade endnu Tilfældet med vore store

amerikanske Byer, da ingen af dem alle have Anstand, Tone eller Udseende af en Hovedstad, medens de fleste af dem vilde være Mønstre i saadanne Personers Dine, som gamle Mrs. Westmore og hendes Granddatter. Saaledes var det at Greenwich Street Museum forskaffede disse to ufordærvede Besøgere uendelig megen Tilfredsstillelse. Kitty var meest flaaet af nogle visse skjelniske Bortfigurer, Kunstværker, der stod noget nær paa samme Trin som visse lignende Gjenstande, der fornylig, om de ikke blive det endnu, bleve fremviste til Fordel for Westminster Abbedies Degn og Capitel, over Plantagenetternes Grave, og næsten lige ved det Under af gothisk Kunst, Henrik den Syvendes Capel. Det er sagt, at „Glendighed gjør et Menneſte bekendt med besynderlige Sengekamerater.“ Det synes at det samme er Tilfældet med Schillings og Sixpences. For at vende tilbage til Kitty; efterat have beundret adskillige Skjønheder, som New Yorks Skjønheden, South Carolina Skjønheden, og Pennsylvania Skjønheden, fæstede hun sine skjelniske Dine paa en Kone, idet hun undrede sig over hvem et Fruentimmer i saadan en Dragt kunde være. I 1803 vilde en Kone og et Konnekloster næsten være ligesaa store Curiositeter i Amerika, som et Rhinocerus, skjøndt Landet har senere undergaaet nogle Forandringer i den Henseende.

„Bedstemoder!“ udbrod Kitty, „hvem kan den Dame være, det er dog ikke Lady Washington, er det?“

„Det seer mere ud som en Geistligs Kone,“ svarede den værdige Mrs. Westmore, ikke lidet forvirret, som hun senere indrømmede. „Jeg antager at Madam Washingtons Klædedragt var noget muntrere, og havde et mere lykkeligt Udseende. Dersom noget Fruentimmer kunde være lykkelig er jeg vis paa at det var hende.“

„Ja,“ svarede Sonnen, „der er Sandhed i den Bemærkning. Dette Fruentimmer her er hvad man kalder en Nonne, i den romersk catholske Deel af Verden.“

„En Nonne!“ gjentog lille Kitty; „er det ikke een af det Slags Fruentimmer, som lukker sig inde i et Huus og love at de aldrig vil gifte sig, Onkel?“

„Du har fuldkommen Ret, min Kjære, og det forundrer mig svarligen, hvorledes Du har opsnappet saa mange nyttige Ideer paa et Sted, der ligger saa affides, som Willow Cove.“

„Det var dog ikke affides for Dem, Onkel, ellers vilde De ikke have fundet os;“ sagde Kitty lidt stød.

„I den Henseende var det godt nok, min Kjære. Ja, en Nonne er en Slags Hun-Gremit, en Yngel som jeg fuldkommen hader.“

„Jeg formoder, Kitty!“ sagde jeg, „at de anseer det for ugudeligt af en Mand eller en Kvinde, at aflægge Løfte om aldrig at gifte sig?“

Den stakkels Pige rødmede, og hun vendte sig bort fra Nonnen uden at svare. Ingen kan sige hvad Bending Samtalen vilde have taget, dersom ikke Bedstemoderens

Die var faldet paa en maadelig Copie af Leonardos berømte Maleri, Madveren, idet hun paa samme Tid modtog en trykt Forklaring, der var opsat af en eller anden Antiquar paa Stedet, der havde dristet sig til at føie Navne til de forskjellige Personer i Gruppen, efter eget Skjøn. Jeg udpegede Maleriets væsentligste Figurer, der imidlertid ere tydelige nok, og henviste derpaa den gode Kone til Kataloget for de øvrige Navne.

„Min Gud, min Gud!“ udbrød den værdige Moder, „at jeg nogensinde skulde opleve at see Malerier af saadanne Personer! min kjære Kitty, denne skaldede gamle Mand er St. Peter. Har Du nogensinde troet at St. Peter var skaldet; og der er Johannes, med sorte Dine. Forunderligt, forunderligt, at jeg nogensinde skulde leve og see saadan en velsignet Mands Billed!“

Kitty var ligesaa forbauset, som hendes Bedstemoder, og endog Sønnen var lidt ført bag Lyset. Den sidste bemærkede, at Verden skjød en betydelig Fart i alle saadanne Ting, og hvad ham angik, da kunde han ikke begribe, hvorledes Malerne og Forfatterne kunde finde paa alt det, de malede og fortalte.

Læserne vil let kunne forestille sig, at en halv Dag tilbragt i saadant et Selskab, var ikke aldeles bortkastet. Dog var en halv Dag tilstrækkelig, og Klokken eet gif jeg til det gamle Kaffe-Huus for at nyde en Sandwichsfage og et Glas Portier, da dette Værtshuus var hyppigst besøgt i saadan Hensigt, især af Kjøbmænd. Jeg

sad i mit Lukaf med Læppet trukken for, da et Selskab af tre Personer kom ind i det tilstødende, og forlangte ligesaa mange Glas Punsch, hvilken i hine Dage var en Drik, der hyppigst nødes om Formiddagen, og som en Gentleman endog kunde være bekjendt at drikke før Middag. Det var den Lids Sherry-cobler (Navnet paa en amerikansk Lædsfedrik) skjøndt jeg troer, at nuomstunder er alt slikt erklæret for at være ude af Mode før Middag.

Da Lukasferne kun vare adskilte ved Gardiner, var det umuligt at undgaae at høre enhver Conversation, der foresaldt i det tilstødende, især naar Selskabet ikke gjorde sig Flid for at tale sagte, hvilket netop var Tilfældet med mine tre Naboer. Jeg gienkjendte sølgelig paa Dieblikket Andrew Drewetts og Rupert Hardinges Stemmer, men den tredie Person var mig ubekjendt.

„Vel, Norton,“ sagde Rupert, lidt affecteret i sine Manerer. „De har faaet Drewett og mig her ned mellem Handelsmændene, og jeg haaber De vil gjøre Stedets Honneurs, saa at det kan give de sidste nogen Credit. En Handelsmand er intet uden Credit, veed De.“

„Frygt ikke for Deres Gentilitet, Hardinge,“ svarede den tiltalte Person. „Mange af de forste Personer i Byen besøge dette Huus, paa denne Tid af Dagen, og dets Punsch er berømt. Det er sandt, jeg saae forleden Dag i et af Bladene, Rupert, at een af Deres

Slægtninge er død — Miss Grace Wallingsford, Deres Søsters sædvanlige Selskaberste.

En kort Pause paafulgte, i hvilken jeg neppe aandede.

„Nei, ikke en Slægtning,“ svarede Rupert endelig; „kun min Faders Myndling. De veed, hvorledes det er paa Landet; man venter at Præsten skal tage vare paa alle de Syge og alle de Forældreløse.“

„Men disse Wallingsfords ere Folk, der slet ikke behøve at modtage nogen Gunstbeviisning,“ bemærkede Drewett hurtigt. „Jeg har været paa deres Eiendom, og det er virkelig et meget anseeligt Sted. Hvad Miss Wallingsford angaaer, da var hun en høist fortryllende Pige, og hendes Død vil være et haardt Slag for Deres Søster, Hardinge.“

Dette blev sagt med saa megen Følelse, at jeg næsten kunde tilgive den Talende, at han elskede Lucy; skjøndt jeg tvivlede meget om, at jeg oprigtig kunde tilgive ham at blive elsket af hende.

„Nu, ja,“ gjensvarede Rupert, idet han affecterede en Eigegyldighed, som jeg nok mærkede, det var langt fra at han sølte, „Grace var en god Skabning, skjøndt jeg var saa meget sammen med hende i hendes Barn-dom, havde hun maaskee mindre Interesse i mine Dine, end hun kan have havt i Deres, som var mindre vant til at see hende. Ikke destomindre tilstaaer jeg, at jeg havde en Slags Agtelse for Grace.“

„Jeg skulde troe at ethvert Menneſke, som kjendte

hende, maatte ære og agte hende," tilføiede Drewett, som om han havde besluttet at vinde mit Hjerte, „og efter min Mening var hun baade yndig og elskværdig.“

„Dette sagt af en Mand, som er en erklæret Beundrer, ja, som Verden siger, er forlovet med Deres egen Søster, Hardinge, maa ansees som en varm Lovtale," sagde den tredie. „Men jeg formoder at Drewett seer den kjære Hedengangne med hendes Venindes Dine, thi jeg troer, at Miss Hardinge var meget intim med hende.“

„Saa intim som Søstre, og de elskede hinanden som Søstre," gjensvarede Drewett med Følelse. „Ingen kan have været intim med Miss Hardinge, uden at være fortjenstfuld.“

„Der er ingen Spørgsmaal om at Grace Wallingford havde Fortjenester," tilføiede Rupert, „saavel som hendes Broder, der er en god ærlig Karl. Da vi vare Drengene var jeg meget intim med ham.“

„Et sikkert Beviis paa hans Fortræffelighed og Dyder," faldt den Fremmede leende ind. „Men hvor der er en Myndling maa der ogsaa være Formue. Jeg troer jeg har hørt at Wallingfords vare, hvad man kalder rige.“

„Ja netop det, hvad man kalder rige," sagde Drewett. „De har vel tilsammen en tredive til fyrgetyve tusind Dollars, hvilket nu alt maa tilfalde Broderen,

og det glæder mig, at det kommer i Hænderne paa saa brav en Karl."

"Det er en ædelmodig Roes af Dem, Drewett; thi jeg har hørt tale om, at denne Broder muligens kunde være Deres Rival."

"Jeg nærrede engang selv en saadan Frygt, tilstaaer jeg," gjensvarede den Anden; "men den er nu ganske forsvunden. Jeg frygter ham ikke længer og kan see og erkjende hans Fortjenester. Desuden skylder jeg ham mit Liv."

"Frygter ham ikke længer!" — Dette var tydeligt nok, og beviste den Forstaaelse, der sandt Sted mellem de to Elskende. Og hvorfor skulde jeg frygtes! — jeg der aldrig havde vovet at sige et Ord til den Gjenstand, der laae mit Hjerte nærmest, som kunde bevæge hende til at drage den almindelige Grændse mellem Lidenskab og Afgtelse, Kjærlighed og broderlig Hengivenhed?

"Ja, jeg tænker, at Drewett er temmelig sikker," bemærkede Rupert leende; "skjøndt det neppe vil passe sig for mig at sladdre af Skole."

"Dette er en forbuden Gjenstand," svarede Elskeren, "lad os hellere tale om Wallingsford. Han maa arve sin Søsters Formue."

"Staffels Grace! havde nok kun Lidet at efterlade, troer jeg," bemærkede Rupert roligt.

"Ja Lidet i Deres Vine, Hardinge," tilføiede den tredie Person; "men meget i hendes Broders, Skibseieren,

fulde man troe. Nu De er bleven Arving til Mrs. Bradforts Eiendomme, tæller nogle faa Tusind faa godt som intet."

"Om det ogsaa var en Million, vilde min Broder ansee den for dyrefjæbt ved Tabet af sin Søster!" udbrød Drewett.

"Det er tydeligt nok, at der ikke er nogen Rivalisering mellem Andrew og Miles," tilføiede Rupert leende. "Benge har vistnok ikke faa stor Betydning for mig nu, som de pleiede at have, da jeg ikke havde andet end en Geistligs Salarium at sanke Ar af. Hvad Mrs. Bradforts Formue angaaer, da kom den fra fælleds Forfædre, og jeg indseer ikke, at der er Nogen, der har bedre Ret til den, end de som nu nyde godt af den."

"Med mindre det skulde være Deres Fader," sagde den tredie Mand, "der stod foran for Dem isølge Forstæfelsesretten. Jeg tør nok sige, at Rupert gjorde Court til hans ærværdige Cousine, naar Sandheden kom for Dagen, og forførte hende med hans glatte Tunge til at oversee een Generation."

"Rupert gjorde ikke noget af den Slags; det er hans Hæder at elske Emily Merton, og ene Emily Merton. Da min værdige Cousine ikke kunde tage sin Formue med sig, efterlod hun den til sine naturlige Arvinger. Hvor ved De, at jeg har faaet noget af den? Jeg giver Dem min Ære paa, at min Bankconto er under tyvetusind Dollars."

„Det er ved Jupiter en smuk lille Gonto!“ udbrød den Anden, „det maa være betydelige Indkomster, der tillader en Mand som Dem at holde en saadan Balance.“

„Nu, somme Folk sige, at min Søster har hele Formuen. Jeg tør nok sige, at Drewett kan tilfredsstille Dem i dette Punkt. Denne Sag angaaer ham næsten ligesaa meget, som enhver anden Person af mit Bekjendtskab.“

„Jeg kan forsikre Dem om, at jeg intet veed derom,“ svarede Drewett ærligt. „Heller ikke ønsker jeg at vide det. Jeg vilde gifte mig med Miss Hardinge imorgen den Dag, om hun ogsaa ikke eiede en Gent.“

„Det er netop denne Uinteressøerthed, Andrew, der gjør, at jeg godt kan lide Dem,“ bemærkede Rupert med Høihed. „De kan stole paa, at dette udmærkede Træk i Deres Charakter ikke vil være til Deres Skade i Fremtiden. Lucy kjender det, og skatter det, som hun bør.“

Jeg ønskede ikke at høre mere, og forlod Bærelset og Huset, idet jeg tog mig i Agt for at blive seet. Fra dette Dieblik var jeg ganske utaalmodig efter at komme til Søes. Jeg glemte endog den Beslutning at besøge min Søsters Grav; jeg sølte ogsaa, at jeg ikke vilde kunne udholde nok en Sammenkomst med Lucy. Om Eftermiddagen sagde jeg til Marbie, at Skibet maatte være færdigt til at seile den paafølgende Morgen.

Ellevte Kapitel.

Jeg vil ikke forsøge paa at analysere de Følelser, som nu drev mig til at forlade Amerika. Jeg havde opdaget, eller troede at have opdaget visse Egenskaber hos Andrew Drewett, som idetmindste paa nogen Maade gjorde ham Lucy værd, og jeg følte, hvor smerteligt det er at erkjende en saadan Fordeel hos en Rival. Dog maa jeg være saa retfærdig at tilføie, at jeg, i mine rolligere Dieblikke, naar jeg betænkte, at Lucy aldrig kunde blive min, var glad ved at finde saadanne Beviser paa et ædelt Sindelag hos hendes tilkommende Mand. Paa den anden Side kunde jeg ikke blive den Tanke qvit, at fuldkommen Tillid til hans egen Stilling, ene kunde være istand til at bevirke hans gode Omdømme om mig. Læseren vil kunne fatte, hvor overdreven denne sidste Forudsætning var, naar han erindrer, at jeg aldrig havde givet Lucy selv eller Verden nogen tilstrækkelig Grund til at formode, at jeg beilede til den kjære Piges Haand.

Jeg har aldrig seet Marble saa gestjestic, som han viste sig, da han fik den pludselige Ordre til at seile den Eftermiddag. Han embarquerede sin Moder og Kitty i en Albany Slup, for at seile til Willow Cove, den samme Aften fik han Mandskabet ombord og the Dawn ud paa Strømmen for Solnedgang, og brugte Halvdelen af Natten til at faae adskilligt smaat Gods ombord. Svad

Skibet angaaer, da var det bleven gjort klar Dagen iforveien og Lugerne lagt over og skalkede. Ifølge alle Regler for mercantil Sparfommelighed, burde jeg have været tilføes fire og tyve Timer førend denne Ordre blev givet; men en tøvende Uvillie med at fjerne mig længer fra Graces Grav, det Ønske, at have endnu en Sammenkomst med Lucy, og min Tilboielighed til at føie min Styrmand i hans priisværdige Iver for at more sine nyfundne Slægtninge, holdt mig i Havn længere end jeg burde.

Alle disse Forsinkelser vare alligevel nu forbi, og jeg havde en feberagtig Jilsfærdighed for at komme afsted. Neb kom op til Citty Hotellet, da jeg spiste Frokost, og meldte, at Skibet red for et enkelt Anker, med kort Toug til Beddings og Forremersseil los. Jeg sendte ham til Posthuset efter Breve og forlangte min Regning. Alle mine Kuffterter vare bragte ombord førend Skibet halede ud, og da Afstandene i New York den Gang vare korte, var Neb snart tilbage, klar til at skuldre op med min Natfæk. Regningen blev betalt, jeg modtog tre eller fire Breve og gif ned imod Batteriet, fulgt af min tro Sorte, som igjen havde forladt sit Hjem, Chloe og Clawbonny, for at følge mig.

Jeg nølede med at aabne Brevene indtil jeg naaede Batteriet. Da jeg havde sendt Neb til Fartøiet, med Ordre at vente, gif jeg en Tour mellem Træerne, endnu nølende med at forlade den Fædrenejord, medens jeg aabnede Brevene. To af disse vare forshnede med Post-

mærke fra det Posthuus, som var nærmest ved Clawbonny, det tredje var fra Albany, og det fjerde var en temmelig stor Pakke fra Washington, med Stats-Secretariatets Segl. Forundret over en saadan Omstændighed aabnede jeg det sidste Brev først.

Det officielle Brev fandtes at være en Couvert med en høflig Anmodning til mig om at aflevere de indsluttede Depescher, adresserede til Consulen i Hamborg, til hvilken Havn Skibet havde været averteret at gaae. Heri kunde jeg naturligviis ikke andet end samtykke, og dermed var den Meddelelse færdig. Et af Clawbonny-Brevene var skrevet med Mr. Hardinges Haand, og jeg fandt, at det indeholdt nogle fortræffelige og faderlige Raad. Han talte om min Søster, men det var med Rolighed og med det ydmyge Haab, som passede sig for hans hellige Kald. Det bedrovede mig ikke, at han tilraadede mig ikke at besøge Clawbonny førend jeg seilede. Lucy, sagde han, var rask og en blid Alvor indtog efterhaanden mere levende den Sorgs Blads, som hun havde været underkastet strax efter hendes Venindes Tab. „Du saae ikke, hvor bittert hun leed, Miles,“ vedblev min gode gamle Formynder, „thi hun kjæmpede tappert for at synes rolig i Din Nærværelse; men for mig havde det kjære Barn ingen Hemmeligheder med Hensyn til den Gjenstand, hvad hun saa maa troe det passende at have for Andre. Timer har hun tilbragt grædende ved mit Bryst, og jeg troer neppe, at Graces Billed har et eneste Minut

været ude af hendes Tanker, siden hun lagde Din Søsters Hoved tilrette til den sidste Hvile. Om Dig taler hun ikke ofte, men naar hun gjør det, er det altid paa den kjærligste og venligste Maade, idet hun kalder Dig „Miles, stakkels Miles, eller kjære Miles“, med al den søsterlige Frimodighed og Hengivenhed, som Du har kjendt hos hende fra hendes Barndom.“ Den gamle Herre havde understreget Ordet søsterlige.

Til min Glæde og Overraskelse var der ogsaa et langt, meget langt Brev fra Lucy. Hvorledes det kunde være, at jeg ikke kunde gjenkjende hendes smukke, ziirlige Haandskrift, er mere end jeg er istand til at sige; men jeg maa have overseet den ved at modtage saa mange Breve paa eengang. Den Omstændighed glædede mig ogsaa, at det var adresseret til „Miles Wallingsford Esquire“; hvorimod de tre andre vare adresserede til „Capt. Miles Wallingsford, Skibet Dawn, New-York“. Nu er en Skibsfører strengt taget ikke mere berettiget til at blive kaldt Capitain, end han er det til at blive kaldt Esquire. Sø-Officiererne ere de eneste egentlige Capitainer, en Skibsfører er ikke andet end Skibsfører. Dernæst er ingen Amerikaner berettiget til at kaldes Esquire, hvilket svarer til Knight (Ridder) og er en Titel, som i Almindelighed er forbudt af Constitutionen, skjøndt de fleste Folk troe, at en Magistratsperson ex officio er Esquire, da et Medlem af Congressen er honourable

(hæderlig), det vil sige, han tiltager sig selv den Titel, uden at have nogen Ret dertil, og jeg vilde ønske, at Landet havde tilstrækkelig Agtelse for sig selv, til at holde fast ved det Rette. Hvad vilde vi tænke om Mark Antony, Esquire? eller om Squire Lucius Junius Brutus? eller Hans Excellence Julius Cæsar, Esquire?* Esquire er ikkedestomindre nu en Titel, der i Almindelighed gives til en Gentleman, som i Sandhed er den eneste Mand i Amerika, der i det Hele har nogen Ret til den, og han alene af Høflighed. Lucy havde følt denne Distinction og jeg var taknemmelig for den Delicatesse og Takt, hvormed hun havde udeladt Captain og sat Esquire istedet. Det forekom mig som det sagde mig, at hun erkjendte, at jeg hørte til den Klasse, lad saa Rupert og hans leifærdige Consorter tænke om mig, som de vil. Lucy afveg aldrig et Haarsbred fra hvad der var passende i alle saadanne Ting; noget af denne Evne havde hun erhvervet sig ved Opdragelsen, men langt mere var Naturens uudforskelige Gave.

Med Hensyn til selve Brevet, da er det for langt til at affrives, dog veed jeg neppe, hvorledes jeg skal beskrive det. Det var naturligtviis fuldt af Følelse; thi den kjære Pige var lutter Hjerte; og det var oplydt af hendes Trofasthed og Naturlighed. Den eneste Ting i

* For nogle saa har siden saae Forfatteren en Egetstabs-Announce i et Dagblad, der lod saaledes: „Egetviet af the Reverent (en geistlig Titel i England) Julius Cæsar, — — Washington, til Miss — —“

det, der ikke ganske behagede mig, var en Anmodning om ikke igjen at komme til Clawbonny, førend jeg kom tilbage fra Europa. „Tiden,“ tilføiede hun, „vil mildne Smerten ved et saadan Besøg, og til den Tid vil Du begynde at betragte vor elskede Grace, som jeg allerede betragter hende, en pletfri Aand, der venter paa vor Forening med hende i Lykksalighedens Boliger. Det er ikke let, Miles, at vide, hvorledes man skal fatte sig i et Tab, som vort. Gud kan gjøre det til en Velsignelse og et varigt Gode for os, og det er gavnligt stedse at see det i dette Lys, medens det, at vi hengive os altfor meget til Sorgen, kun tjener til at gjøre os uhykkelige. Jeg troer alligevel ikke, at Nogen, der kjendte Grace, som vi kjendte hende, nogensinde kan tænke paa hende uden at føle sig draget nærmere til det almægtige Væsen, som skabte hende, og som saa tidlig har kaldet hende til sig. Vi alene forstod fuldkommen den elskede Skabning! min kjære fortræffelige Fader elskede hende, som han elsker mig; men han kjendte ikke, og kunde ikke kjende, alle hendes Hjertes sjeldne Dyder. Disse kunde kun kjendes af dem, som kjendte hendes store Hemmelighed, og Gud være lovet! endog Rupert har kun liden Kundskab derom.

„Min Fader har talt til mig om Graces Dnske, at han og jeg skulde modtage en eller anden Grindring om den Kjærlighed, hun bar til os. Disse vare unødvendige, men altfor hellige til at afflaaes. Jeg ønsker oprigtigt, at deres Værdi i Guld havde været mindre, thi det Haar,

jeg har (af hvilket jeg har forbeholdt Dig noget), er mig langt dyrebare end nogen Diamant eller Edelsteen nogenfinde kunde være. Da der alligevel maa kjøbes eller anskaffes Noget, vil jeg bede om at min Grindring maa blive de Perler, Du gav Grace ved Din Hjemkomst fra Sydhavet. Jeg mener naturligtviis ikke det kostbare Halsbaand, som Du har forbeholdt Gen, der engang vil blive Dig endnu fjerere end Noget af os; men det Dufin eller to, som Du i min Nærværelse skænkede Din Søster paa Clawbonny. De ere i og for sig tilstræffelig værdifulde til at svare til Hensigten med Graces Gave, og jeg veed, at hun skattede dem høit, som en Gave fra Dig, kjære Miles. Jeg er vis paa, at Du ikke vil troe, at de af den Aarsag vil blive sat mindre Priis paa af mig. Da jeg veed, hvor de ere, vil jeg gaae til Clawbonny og tage dem i Besiddelse. Du maa altsaa ikke gjøre Dig nogen videre Uleilighed med Hensyn til den Grindring, der var mig tiltænkt. Jeg erkjender Modtagelsen, med mindre Du skulde have Noget imod mit Forslag."

Jeg vidste neppe hvad jeg skulde tænke herom. Jeg vilde med Glæde have skænket Lucy Perler af samme Værdi, som dem jeg havde givet Grace, men hun af slog at modtage dem; og nu bad hun om disse samme Perler, som virkelig ikke havde den halve Værdi af den Sum, som jeg havde underrettet Mr. Hardinge om, at Grace havde forlangt jeg skulde anvende til at kjøbe en Grin-

dring for. Denne Begjærighed efter at besidde disse Perler (thi saaledes forekom det mig) var vanskelig at forklare, da Grace havde eiet forskjellige andre Brydelsjer, der vare langt kostbarere, og som hun langt hyppigere havde baaren. Jeg tilstaaer, at jeg havde tænkt paa at overtale Lucy til at modtage mit eget Halsbaand, som Graces Grindring, men ved lidt Estertanke overbeviste jeg mig om, at mit Haab vilde flaae feil, og der var ikke blevet yttret Noget om denne Gjenstand. Jeg samtykkede naturligtviis i den fjære Piges Ønske om at eie Perlerne; men jeg besluttede til samme Tid at forsøge Gaven, for samvittighedsfuldt at opfylde min Søsters Ønsker.

Lucys Brev forskaffede mig i det Hele taget en stor og smigrende Glæde. Jeg besluttede at besvare det og sende Svaret tilbage med Lodsjen. Jeg havde intet Aenderi, der kunde være bekymret for Skibets hurtige Rejse, havde ikke længer nogen Søster at drage Omfarg for, og til hvem ellers kunde mine Afskedsord, idet jeg forlod Landet, mere passende henvendes, end til denne prøvede og trofaste Veninde? Dette kunde jeg idetmindste kalde Lucy, og endog derved hang jeg mig, som den skibbrudne Sømand klamrer sig til den sidste Plank, som flyder.

Det fjerde Brev havde til min Forundring John Wallingfords Underskrift og var dateret fra Albany. Saa vidt var han kommen paa Veien hjemester, og havde skrevet mig et Par Linier til, der led saaledes:

„Kjære Miles!

„Her er jeg, og det gjør mig ondt, af Aviserne at
 „see, at De endnu er der. Høft paa, min kjære Dreng,
 „at Sukkeret vil smelte. Det var paa Tiden at De var
 „afsted, dette siger jeg for Deres egen Skyld, og ikke for
 „min; thi De veed, at jeg er tilstrækkelig sikkert. Priserne
 „kan imidlertid falde, og den, der kommer først til Mar-
 „kedet, kan vente til de muligen vil stige, medens den,
 „der kommer sidst, maa tage til Takke med hvad der bydes.

„For alt hvad De gjør, Miles, saa faae ikke den
 „Idee, at forandre Deres Testament. Sagerne ere nu
 „ordnede mellem os nøiagtigt, som de bør være, og jeg
 „hader Forandringer. Jeg er Deres og De er min Ar-
 „ving. Deres Consulent, Richard Harrisson Esq., er en
 „høist agtværdig Mand, og en Hemmelighed, som vor,
 „er fuldkommen sikkert gjemt hos ham. Der er mange
 „af mine Papirer i hans Bærge, og han har nu været
 „min Consulent lige fra den Tid, jeg behøvede een, og
 „han træder saa haardt paa Hamiltons Hale, at den sidste
 „undertiden føler hans Tæer. Dette er alligevel som
 „Consulent, og ikke som Advocat.

„Farvel, min kjære Dreng, vi ere begge Walling-
 „ford, og de nærmeste Slægtninge hvad Navnet angaaer.
 „Clawbonny vil være tryk hos os, og hver af os vil
 „være tryk paa Clawbonny.

„Deres hengivne Fætter,

„John Wallingsford.“

Jeg tilstaaer, at al denne Ungstlighed for Clawbonny begyndte at gjøre mig noget urolig, og at jeg ofte ønskede at jeg havde været mindre ærgjerrig, eller mindre hastig, vilde være et bedre Udtryk, og havde ladet mig nøies med at gaae til Soes igjen, i min simple Egen- skab af Skibsfører og Skibseier, og overladt Kjøbmanden til dem, der bedre forstod dette Kald.

Jeg gik nu til Fartøiet og ombord i Skibet. Marble havde Alting fuldkommen klar ved min Ankomst, og ti Minutter efter var Ankeret af Bund, efter de næste ti Minutters Forløb var det fattet og fippet, og the Dawn krydsede ned ad Bugten med en nykommen Flodtid og en laber Kuling fra Sydvest. Da Lodsens havde Com- mandoen, havde jeg intet Andet at gjøre end at gaae ned og skrive mine Breve. Jeg besvarede dem alle, endog det fra Statssecretairen, der dengang ikke var nogen ringere Person end James Madison. Ham havde jeg alligevel intet Andet at sige, end at erkjende Mod- tagelsen af Depescherne, og at love at aflevere dem. Mit Brev til Mr. Hardinge var, haaber jeg, saaledes som en Sen kunde have skrevet til en æret Fader. Jeg bad ham deri om Tilladelse til at forøge hans Bibliothek ved Kjøbet af et værdifuldt theologisk Værk, som paa den Tid kun kunde faaes i Europa. Dette skulde være hans Grindring fra min Søster. Jeg udbad mig ogsaa hans fremtidige Benskab, og at han leilighedsviis vilde see til Clawbonny, dog turde jeg ikke vove at omtale

Panteobligationen, om hvilken jeg nu følte en Slags Overbeviisning, at han ikke vilde bifalde den.

Brevet til John Wallingsford var syndigt ligesom hans til mig. Jeg sagde ham, at mit Testament var gjort ifølge en Overbeviisning om dets fuldkomne Retfærdighed, og jeg forsikrede ham om, at det ikke vilde blive forandret i Overilelse. Jeg fortalte ham, at Sukkrene vare sikke og lod ham forstaae, at de allerede vare paa Veien til Hamborg, hvorfra jeg haabede, om ikke lang Tid, at sende ham Underretning om deres fordelagtige Salg.

Til Lucy var jeg paa ingen Maade saa laconisk. Med Hensyn til Graces Perler bad jeg hende at gjøre, netop som hun selv ønskede, idet jeg alligevel tilføiede den Bøn, at hun vilde udvælge saadanne andre af min Søsters Prydelse, som hun maatte finde meest Behag i. I dette Punkt var jeg lidt alvorlig, da Perlerne ikke vare den Sum værd, som min Søster havde opgivet mig, og jeg følte mig overbevist om, at Lucy ikke ønskede at jeg skulde blive hendes Skyldner. Der var især et Par Braceletter, som Grace havde sat megen Priis paa, og som i sig selv vare meget smukke. Min Fader havde paa een af sine Reiser kjøbt Stenene — smukke Rubiner — til min Moder, der havde anseet dem for at være altfor glimrende til at hun vilde bære dem. Det er sandt, de indeholdt lidet, skjøndt meget lidet af mit Haar; thi dette havde Grace paastaet; men dette Haar var

egentlig en Banziir og kunde let bortskaffes. Dette yttrede jeg i mit Brev.

Jeg fandt det ikke muligt at skrive Noget angaaende min Søsters Død. Det Lidet, jeg sagde, var alligevel fuldkommen overeensstemmende med Lucys egne Følelser, det følte jeg mig overbevist om, og jeg havde ikke vanskeligt ved at troe, at hun vilde sympathisere i Alt, hvad jeg yttrede, og i Noget, som jeg ikke fandt Ord til at udtrykke.

Med Hensyn til Halsbaandet, fandt jeg Udtryk til at meddele Lidt af mine Tanker, skjøndt det stete i en Deel af Brevet, hvori man siger at Fruentimmerne meddele deres virkelige Tanker — Efterskriften. Til Svar paa hvad Lucy havde sagt om denne Gjenstand skrev jeg som følger: „Du taler om, at jeg tilbageholder de mere værdifulde Perler til Gen, som i den tilkommende Tid kan blive min Kone. Jeg tilstaaer, at dette var min oprindelige Hensigt, og det var overmaade behageligt for mig, at forestille mig, at Gen saa dyrebar vilde bære Perler, som jeg med egen Haand havde bragt op fra Dybet. Men, kjæreste Lucy, alle disse behagelige og bedragelige Forestillinger ere forfoundne. Du kan stole paa, at jeg aldrig gifter mig. Jeg veed, at denne Slags Erklæringer af unge Mænd paa tre og thye, ligesom af Piger paa nitten, hyppigere frembringe et Smil, end Tiltro; men jeg siger ikke dette, uden at have overveiet det, og jeg maa tilføie, uden at føle det. Hende, som jeg eengang troede at kunne overtale

til at ægte mig, er, skjøndt hun er mit Hjertes Veninde, ikke vant til at see mig i det Lys, der leder til Kjærlighed. Vi bleve ført sammen under Omstændigheder, der sandsynligviis har ledet hende til at betragte mig mere som en Broder, end som en Veiler, og medens de gylndne Dieblikke ere sundne, er hendes Kjærlighed bleven en Andens Eiendom. Jeg ligner i denne Henseende vor begrædte Grace, og vil rimeligviis aldrig forandre mig. Jeg er vel af en stærkere Natur og Constitution, end min stakkels Søster var; men jeg føler, at jeg ikke kan elske to Gange, ikke som jeg har elsket og som jeg endnu elsker, det er afgjort. Dog hvorfor besværer jeg Dig med alt dette? Jeg veed, at Du ikke vil modtage Halsbaandet; skjøndt Du var saa rede til at give mig Dit sidste Guldstykke, da jeg gif tilsoes, har Du altid været saa stolt at aflaae enhver Ting fra os, der havde det ringeste Skin af pecuniær Forbindelighed — og det nytter altsaa ikke at tale mere derom. Jeg har ingen Ret til at bebyrde Dig med mine Sorger, isærdeleshed i et Dieblik, da jeg veed, at Dit kjærlige Hjerte lider saa dybt under vort sidste Tab.“

Jeg tilstaaer, at medens jeg skrev dette, indbildte jeg mig, at jeg halvveis gjorde Lucy en Kjærligheds-Erklæring, der idetmindste kunde give hende et svagt Indblik i mit Hjertes sande Tilstand, og jeg fornåm en sørgmodig Tilfredshed ved at tænke, at den kjære Pige paa denne Maade kunde erfare, hvor stor Priis jeg havde sat og endnu satte

paa hende. Det var kun en Uge senere, da jeg tænkte over hvad jeg havde skrevet, at den Tanke opstod hos mig, at hvert Ord, jeg havde sagt, kunde ligesaa godt anvendes paa Emily Merton, som paa Lucy Hardinge. Særegne Omstændigheder havde bragt mig i et fortroligt Forhold til vor unge engelske Veninde, og disse Omstændigheder kunde godt have frembragt de Resultater, jeg har omtalt. Vi troede Alle, at Emily havde skjænket sin Kjærlighed til Rupert, der maatte have gjort sin Lykke medens jeg var tilsoes. Et beskedent og umistænkeligt Gemyt, som Lucys, vilde være meget tilbøielig til at søge Originalen til mit Maleri hos alle Andre, end hos hende selv.

Disse Breve beskæftigede mig i flere Timer. Det til Lucy var især langt og skrevet med Omhyggelighed. Da Alt var færdigt, forseglet og couverteret under Adresse til Postmesteren, gik jeg op paa Dækket. Lodsjen og Marble havde ikke været ledige medens jeg var nede, thi Skibet var netop ved at gaae til Luvarf af Sydvest-Pynten, hvorved vi vare komne saa langt til Luvarf, at jeg rigelig kunde lægge the Hook forover og staae tilsoes.

Det er vistnok, at jeg nødig forlod Hjemmet. Jeg lod mit Fødeland, Clawbonny, Graces Grav og Lucy, kjæreste Lucy, Alt blive tilbage, og i saadant et Dieblif føler man, at Baandene ere iværk med at løses. Dog ønsker enhver Somand at have rum Søs for sig, og det glædede mig at see the Dawn stævne den rette Cours,

med næsten firkantbraste Ræer og Forrebovenlæseil til. Lodsen var lutter Activitet og Marble kold og besindig i Udførelsen af sin Tjeneste, og ligesom af Instinkt bekendt med enhver enkelt Deel, der horte til Skibet, var han netop Mand for at udføre sine Hensigter til Tilfredshed.

Skibet begyndte at duve i Søen fra Oceanet, der nu lod sig føle, passerede Fyrtaarnet og den lave Punt af the Hook, og saa Minutter efter havde vi brast firkant overalt og det aabne Ocean laae atter for os. Jeg kunde ikke bære mig for at smile over Neb, netop da den store Havflade aabnede sig for os, og vi fik en uhindret Udsigt over det rullende Ocean imod Syd. Ansen var oppe paa Storemerseraa og var netop løben ud paa Raaen for at surre Rodenden af Læseilspiret, da Bramlæseil skulde tilføjes. Forend han igjen gik ind, hævede han sin herculiske Skikkelse og kastede et Blik til Uvart, hans Dine opspilede sig, Næseborene udvidedes, og det forekom mig, at han lignede en Jagthund, der havde faaet Færten af et eller andet Bilt, idet han indsnusede Solusten, der kom og vistede hans glindsende Ansigt, opfyldt af Saltpartikler og andre Dunster fra Oceanet. Jeg tvivler om at Neb tænkte paa Chloe i den paafølgende Time eller to.

Saa snart vi vare komne over Barren, gav jeg Lodsen mine Breve og han gik i sin Jolle. Det var ikke nødvendigt at mindste Seil derfor; thi vi løb ikke mere end fem Miles Fart.

„Seer De den Seiler der i Sydost,“ sagde Lodsjen, da han gik fra Borde, idet han pegede paa en hvid Plet paa Oceanet; „tag Dem iagt for den Karl, og hold Dem saa langt fra ham, som muligt, ellers kunde han maaskee faae Dem til at see Halifax eller Bermuda.“

„Halifax eller Bermuda! jeg har ikke noget at gjøre med nogen af dem, og gaaer ikke dertil. Hvorfor skulde jeg frygte for den Seiler?“

„Paa Grund af Deres Ladning og paa Grund af Deres Mandskab. Det er hans Majestæts Skib the Leander, det har nu længer end en Uge været paa disse Høider. De hjemkommende Skibe sige, at det handler ifølge nye Ordre, og de ansøre adskillige Skibe, der ere blevne seete at styre Nordost efter, efter at han har overhalet dem. Den nye Krig vil formodentlig medføre nye Ubehageligheder paa Kysten, og det vil være bedst for alle affeilende Skibe at være paa deres Post.“

„Hans Majestæts Skib,“ var et besynderligt Udtryk for en Amerikaner at bruge, om nogensomhelst Souverain, tyve Aar efter at Amerikas Uafhængighed var anerkjendt. Men det var den Gang almindeligt, heller ikke er det ganske ophørt, endog blandt Nutidens Aviser; saameget vanskeligere er det at substituere et nyt Sprog, end at frembringe en Revolution. Naagtet dette Beviis paa en slet Smag hos Lodsjen, kastede jeg ikke Brag paa Udvarselen. Der havde gaaet visse ubehagelige Nygter oppe i Byen, i mere end en Maaned, at de to store krigsførende

Magter atter vilde drive hinanden til de gamle Excesfer, da England og Frankrig den Gang havde saadant et Monopol paa Oceanet, at det noget nær gjorde Dem uafhængige af de fleste af de gammeltdags Begreber om Neutralitetens Rettigheder. Amerika leed under en Deconomie i Bestyrelsen, et Onde, der pleier at medføre ligesaa mange onde Følger, som den modsatte Last, Odselhed. De Penge der bleve betalte i Renter af de Summer der bleve anvendte i Krigen 1812, kunde have vedligeholdt en Sømagt, der vilde have bevirket, at begge de krigsførende Magter havde respecteret dets Rettigheder, og derved ganske frelst det væsentligste Tab, ikke at tale om de andre uhyre Tab der ledsagede en afbrudt Handel; men Demagogerne benyttede deres Ravnestruber, og det er ikke rimeligt at formode, at Mæsserne noie kan skjelne fjerntliggende Interesser, naar en siebliffelig Udgift er det Spørgsmaal der ligger lige for dem. Det er sandt, jeg erindrer en moderne fransk Logiker, som fremsatte den Læresætning, at Democraterne havde Gang til Overdrivelsjer; dersom man giver et Folk Magten, vil det beskafte sig selv til døde; men i hvor sand denne Theori kan være i Almindelighed, er den vistnok ikke sand med Hensyn til de gode Borgere i den store Mønster-Republik. Det var slemt nok at være fordømt ved en falsk Deconomie; men dette var ikke den tungeste Byrde der tyngede paa Nationens Interesser. Factions Dæmonen, Partiaanden, var stærkt i Virksomhed i Landet, og det var næsten ligesaa sjeldent at finde en

Borger der ene lededes af patriotiske og rigtige Diemed, som det vilde være at finde en ærlig Mand paa Galeierne. Nationen var i Reglen enten engelsk eller fransk. Nogle svor ved Førsteconsulen, andre ved Billy Pitt. Med Hensyn til de høieste Klasser i de commercielle Byer, da vare disse lidet mere end ligesaamange Tilbagestraalninger af engelske Følelser, forstørrede og gjort endnu mere kunstige ved Afstanden. De der ikke vilde nedsvælge alt hvad de engelske Torier fandt for godt at gyde i deres Struber, tog de napoleonske Piller uden Knæbel i Munden. Dersom der var Undtagelser, vare de meget faa, og isærdeleshed blandt bereiste Folk — Pilegrime, som ved at nærme sig deres respective Afguder, havde opdaget, at de vare dannede af Menneskehænder!

Presning til Søes og ud af neutrale Skibe, var naturligviis levet op paant, ved Krigens Fornyeelse, og alle amerikanske Skibe fandt det raadeligst at undgaae Krydsere, som kunde berøve dem deres Folk. Ihvorvel det maa synes forunderligt, forsvarede en stor og ledende amerikansk Klasse denne de Engelskes Paastand, som den blev iværksat ombord i deres eget Lands Skibe. Hvad vil Mennesket ikke være istand til at forsvare, naar de ere blændede og exalterede af Partier? Da denne Fremgangsmaade var at sætte Søfolk i den Nødvendighed at forsvare sig, og at paastaae at ethvert Menneske var en Engelsemand, som ude i Oceanet, maaskee et tusind Mile fra Land, ikke kunde bevise at han var en Amerikaner,

fulgte det, at engelske Sø-Officerer udøvede en Jurisdiction over Fremmede og under et fremmed Flag, der ikke vilde blive taalt af selve Lord Storcantseren i een af Londons Gader — den at vælte Byrden af at bevise sin egen Ustyldighed over paa det anklagede Parti! Der var Overflødighed paa andre Principer, der netop vare ligesaa tydelige og netop ligesaa ugjendrivelige som dette, som bleve krænkede ved den daglige Udøvelse af Presningen; men de frembragte tilsammen ingen Virkning paa Congress-medlemmerne, og de offentlige Skribenter, der understøttede de Engelskes Ret, der ligesaa blindt sluttede sig til den ene Side af Hoved-Spørgsmaalet, som deres Modstandere sluttede sig til det andet. Menneſker der handle under Indflydelsen af Factioner ere ikke ved deres fulde fem.

Jeg troer at jeg, uden at prale af min egen sunde Forstand, kan sige, at jeg ganske har holdt mig udenfor Partiernes Svælg, lige fra min Barndom og til nærværende Dieblif. Min Fader havde været en Føderalist; men en Føderalist der var bleven en heel Deel affjølet, ved at have seet fremmede Lande, og der var aldrig bleven gjort noget Forsøg paa at faae mig til at troe, at sort var hvidt, til Gunst for nogen Faction. Jeg vidste i det mindste, at Presning ud af fremmede Skibe, udenfor Storbritaniens Farvande, ikke havde anden Grund at støtte sig til end Magtens, og hvad Colonial-Productioner angik, og alle de Subtiliteter deres Transport vare underkastede, troede jeg at en Neutral havde fuldkommen Ret til at kjøbe

af den ene krigsførende Magt og sælge til den anden, forudsat at det var i hans Interesse at gjøre det, uden at overtræde en positiv — ikke en Papiirs — Blokade, og ikke medføre saadanne Artikler som kunde henføres under Benævnelsen: Krigscontrabande.

Med disse Anskuelser er det da ikke at undres over at jeg letteligen gik ind paa Todsens Mening, og besluttede at holde mig i tilbørlig Afstand fra the Leander.

Dette Skib var en Fregat paa halvhundrede Kanoner en meget tosset Slags Fartøier, skjøndt den havde viist sig brav i Slaget ved Milen, og ved een eller to andre berømte Leiligheder, og var et godt bygget Skib. Jeg var dog vis paa, at the Dawn kunde slippe fra den, under nogenlunde gunstige Omstændigheder. The Leander blev senere bekendt paa den amerikanske Kyst, som Folge af, at en Mand i en Kystfarer blev dræbt ved eet af dens Skud, mindre end fem Miles Afstand fra det Sted, hvor jeg nu saae den, en Begivenhed der havde sin Deel i at vække den Følelse, der frembragte Krigen 1812, en Krig hvis Virkninger netop begynder at vise sig i Republikkens Politikk, en Sandhed der imidlertid er kun lidet forstaaet, saavel hjemme, som i Udlandet. The Leander var et hurtigseilende Skib blandt sine Lige, men the Dawn var hurtigseilende i Sammenligning med alle Slags Fartøier, og jeg havde god Tro til den. Fregatten var rigtignok til luvert, men den var et godt Stykke borte mod Syd, og kunde maaskee have et eller andet i Sigte, der ikke

engang kunde sees fra vore Bramræer, hvorhen Neb var sendt, for at holde Udkik.

Vor Plan var snart lagt. Da Sydsiden af Long Island strakte sig lidt mod Nordost, gav jeg Ordre til at styre Ost til Syd, hvilket satte mig istand til at føre alle vore Læseil, da Binden var Syd Syd Vest. Lodskuddene vare regelmæssige og Landet i Sigte i mindre end to Miles Afstand. Paa denne Maade løb vi langs med Kysten, med omtrent sex Miles Fart, saasnart vi kom klar af Jersey Kysten.

Efter mindre end en Times Forløb, eller da vi var omtrent fire Mile fra Fyrtaarnet paa Sandy Hook, kovede Engelskmændene, og satte flere Seil til, for at afsjære os. Paa denne Tid havde vi ham netop paa vor luv Boug, en Stilling der ikke satte ham istand til at føre Læseil paa begge Sider; thi havde han holdt saa meget af, at han kunde dette, vilde han være kommen i vort Kjølvand, medens, ved gradeviis at falde af for at slutte sig til os, hans Forseil vilde komme i Dødvinden af hans Agterseil, og det i et Dieblif, hvor alle vore trak som et godt tilført Spænd Karreheste. Uagtet alt dette, skaffede det os dog en urolig Eftermiddag og Nat. Disse gamle Fregatter seile godt for Veiret, og meer end een Gang troede jeg, at the Leander vilde komme mig tværs for Bougen, ligesom den kom tværs for Franskmændene ved Nilen. The Dawn var alligevel ingen Sinke, og da Binden blev staaende hele Dagen og Natten igjennem,

friffede lidt mere op og endelig faldt lidt sydligere, havde jeg den Glæde næste Morgen ved Solens Opgang at see Montauf lidt paa min læ Boug, medens min Forfølger endnu var udenfor Skudvidde paa min luv Boug.

Marble og jeg holdt nu Raad om, hvorledes vi paa bedste Maade skulde tee os. Jeg havde halvveis besluttet at lade the Leander komme op til os og sende et Fartoi ombord. Hvad havde vi at frygte? vi vare bestemt til Hamborg, med ene Ladning, hvoraf den ene Halvdeel kom fra de engelske og den anden Halvdeel fra de franske Der, derom kunde jo ikke siges noget. Marble vilde alligevel ikke vide noget af dette Forslag. Han paa- stod at han var en dygtig Lods i alle Løbene, og at det vilde være bedre at vove alt, end at lade denne Fregat komme op til os.

„Hold af til Montauf, Sir,“ udbrod Styrmanden; „hold af til Montauf, og lad den Karl følge os om han tør! der er et Rev eller to indenfor, som jeg vil paatage mig at lede ham paa, dersom han skulde prøve paa det Spil, og det vil curere ham for hans Smag for at jage Dankeer.“

„Vil De paatage Dem, Moses, at bringe Skibet over Grunden, dersom jeg fører Dem i Deres Dnske, at løbe ind?“

„Jeg vil bringe hende ind i hvilken Havn det skal være østen for Bloct Island, Capitain Wallingsford. Skjøndt jeg er født i New-York, som det nu viser sig, er jeg op-

draget dernede i Østen, og har lært mig selv til at være Bekjendimand."

Dette afgjorde Sagen, og jeg besluttede mig til at holde paa.

Tolvte Kapitel.

En halv Time efter kom det kritiske Dieblif; vi havde været nødt til at luvé lidt for at gaae klar af et Rev, som endog Marble indrømmede at ligge paa Hoiden af Montauf, medens the Leander havde holdt ligesaa meget af for at naae os. Dette bragte Fregatten saa nær til os lige paa vor luv Boug, at det forlede dens Chef til at prøve Kanonkrudets Egenfkaber. Dens Boug-canon blev affhyret og dens Kugle, kun en Tolvpunder, recochetterede indtil den passerede foran for os i en Afstand af hundrede Yards, idet den gjorde sit sidste Spring op af Vandet, nøiagtig i lige Linie med the Dawns Forstævn. Dette var et umiskjendeligt Tegns paa, at Legen ikke kunde vare meget længer, med mindre Afstanden mellem de to Skibe betydeligen blev forøget. Lykkelignvis havde vi nu Montauf Fortet aabent, og vi havde det Valg at lægge den Bynt forover, og at løbe ind i Sundet.

eller at styre imod Bloek Island og stole paa vor Hurtighed. Efter en kort Raadslagning med Marble, besluttede jeg mig til det forste.

En af de væsentligste Fordelse en Orlogsmand har over en Goffardimand, naar han jager denne, er den Hurtighed hvormed han kan tilrette eller hjerpe Seil. Jeg vidste, at i det Dieblik vi vilde røre vore Brazer, Halser og Skjoder, vilde the Leander gjøre det samme, og at den vilde udføre sin Hensigt i Halvdelen af den Tid vi vilde bruge dertil. Lingen skulde imidlertid udføres, og vi begyndte paa Forberedelserne med Omhu og Utrættelighed. Det var en let Sag at brase op til luvart, til Ræerne næsten vare firkant, men at passe Læseilsgodset og at jætte Læseilene kant igjen, var et Arbeid, der vilde sysselsætte the Dawns Folk i flere Minutter. Marble raadede til at holde lidt efter lidt af, saa at vi bragte the Leander saameget paa vor Laaring, at Agterseilene vilde skjule hvad vi foretog os med Forseilene, og vi kunde da ved at bruge denne Forsigtighed stjæle lidt i Fart fra vor Forsølger. Jeg ansaae Ideen for at være god, og gav de forskjellige Ordre for at iværksætte den.

Man kan være vis paa at Engelskmændenes Riffertter hele Tiden vare rettede paa os. Der blev derfor anvendt nogen Behændighed i at brase Ræerne, uden at lade Folk sees ved Brazerne, dette skete ved at kaste dem løs fra Raglerne, føre dem saa langt forlig som muligt, og ved at lade Folkene hale, siddende paa Dækket. Paa denne

Maade fik vi Ræerne næsten firkant, eller saa nær firkant, som vor nye Cours fordrede det, medens vi sendte Folk til Beirs for at gjøre klar til Læseilene i Læ. Men vi gjorde Regning uden Bert. John Bull lod sig ikke fange paa den Maade. Folkene vare ikke saasnart oppe i Læ Forreisning, førend jeg saae Fregatten holde af til vor Cours, dens Ræer bleve firkant brast og den havde bagbords Læseil til ligesaa fuldt som vi selv. Coursforandringen havde alligevel een god Virkning, den bragte vor Forsølger saa vidt paa vor Laaring, at naar jeg stod paa Spillet, kunde jeg see ham mellem vore Mesansvanter. Dette befriede the Dawn ganske for Fregattens glatte Lag, da vi kun vare udsatte for fire eller fem af dens forreste Kanoner, dersom den skulde finde for godt at bruge dem. Om Englænderne nodig vilde gribe til saadanne aabenbare Fjendtligheder, saa suldkommen i de amerikanske Farvande, som det var tydeligt at vi vare, eller om de havde saa megen Tillid til deres Hurtighed at de ikke troede det nødvendigt at fyre, veed jeg ikke, men de skjød ikke oftere.

Som det kunde forudsees havde Engelfkmanden sine Extra-Seil sat kant nogen Tid førend vore vare tilsatte, og det forekom mig at man kunde spore Fordelen i dens forøgede Fart. Den halede ganske vist ind paa os, men vi nærmede os Landet bethdeligt; der var imidlertid en overhængende Fare for at den kunde naae os inden vi

klarede Bynten, med mindre et afgjørende Skridt blev foretaget for at forhindre det.

„Naar alt kommer til alt, Mr. Marble,“ sagde jeg, efter at Styrmanden og jeg længe og tankesuldt havde betragtet Sagernes Stilling — „Naar alt kommer til alt, Mr. Marble, er det ligesaagodt at vi bjerge vore Smaaseil, dreier til Vinden og lader Orlogsmanden komme op til os. Vi ere ærlige Folk og der er kun liden Fare ved at han seer alt hvad vi have at lade ham see.“

„Tænk aldrig paa det,“ raabte Styrmanden. „Efter denne lange Jagt vil Karlen være lige saa vild, som en Bjørn med et saaret Hoved. Han vil ikke lade os beholde en eneste Mand ombord, der kan tage Tørn ved Rattet, og der er ti Sandsynligheder mod een, for at han vil sende Skibet til Halifax, under et eller andet Paaskud, at Sukkerne ikke ere søde nok, eller at Kaffeen er voret paa en fransk Ø, og smager fransk. Nei, nei, Capitain Wallingsford, her har vi Vinden fra Syd-Syd-Vest, og vi styre Nordost til Ost allerede, med den Karl i Retningen af vort Mesansvant; saasnart vi kan styre en Streg nordligere, vil vi have ham i vort Kjølvand.“

„Ja, det kan være meget godt, som Theori betragtet, men hvad kan vi udrette i Praxis? Vi ere komne om mod Montauk med en atten Mills Fart, og De har selv sagt mig, at der er et Rev udenfor den Bynt, imod hvilket vi netop nu maa styre. Med denne Fart vil femten Minutter være tilstrækkelige til at splitte hele Skibet ad.“

Jeg kunde see at Marble var urolig, af den Maade paa hvilken han vendte og tyffede Tobakken, og det stirrende Blik han fæstede paa Vandet forude. Jeg havde den største Tillid til hans somandsagtige Klogskab og Forsigtighed, medens jeg vidste, at han var istand til at bedømme enhver Ting et Skib muligens kunde udrette, i et Dieblisk hvor det var nødvendigt at udføre en afgjørende Beslutning. I dette Dieblisk glemte han vore nærværende Forhold, og gik tilbage, som han ofte pleiede, naar han var exalteret, til den Tid da vi vare hinanden mere lige, og til mere prøvende Scener.

„Hør engang. Miles,“ sagde han, „vi har Revet ret forude; men der er et Løb mellem det og Bynten. Jeg gik gjennem det Løb i Revolutionsaaret, paa Jagt efter en engelsk Bestindiefarer, og stod selv ved Roddet hele Tiden. Hold af Reb, — hold en Streg af. — Saa — Støt saa — det var ret, hold hende saadan og lad John Bull følge os om han tør.“

„De burde være meget sikker paa Deres Løb, Mr. Marble,“ sagde jeg alvorlig, „naar De paatager Dem saa stort et Ansvar. Husk paa, at min hele timelige Formue er embarqveret i dette Skib, og at Assurancen ikke vil være en Serpence værd, naar vi løbe igjennem et Sted, som dette, ved høilys Dag. Jeg beder Dem, betænk Dem et Dieblisk, dersom De ikke er sikker paa hvad De gjør.“

„Og hvad vil Assurancen være værd i Halifax eller Bermuda? Jeg indestaaer med mit Liv for Løbet, og vil

tage bedre vare paa deres Skib, end om det var mit eget. Dersom De holder af mig, saa hold gaaende og lad os see, om den Klodsede Fregat tør følge os."

Jeg vilde gjerne samthkke, men jeg udsatte mig for en Fare, som jeg nu finder det umuligt at rettfærdiggjøre for mig selv. Jeg havde Ansvaret for John Wallingsforbs Eiendom, saavel som for min egen, eller hvad der næsten var ligesaa slemt, jeg satte Clawbonny i en umaadelig Fare. Dog vare mine Følelser i Oprør og til den Pirrelighed som Veddeløbet havde foraarsaget, kom den alvorlige men uvisse Frygt, som alle amerikanske Søfolk paa den Tid følte for de store frigsførende Magter. Det er et besynderligt Beviis paa den menneskelige Retfærdighed, at netop Følgerne af denne Frygt er gjort til en Gjensand for Bebreidelse mod dem.

Det er ikke min Hensigt at opholde mig længere ved Englands og Frankrigs Politik, under deres store Kamp om Overmagten, end det er nødvendigt for Beretningen om de Begivenheder, der staae i Forbindelse med mine egne Hændelser; men et Ord i Forbigaaende til Gunst for amerikanske Søfolk, vilde maaskee ikke være ude af sit Sted. Menneskene blive sjældent forurettede uden at blive bagtalte, og det Menneskesamfund, hvoraf jeg dengang var een, undgik ikke den Slags Erstaining for alle de Besværligheder de leed, hvilken bestaaer i at bevise at den Forurettede fortjener Lidelserne. Vi ere blevne beskyldte for at vildelede engelske Krydsere, ved falske Underretninger,

for at være Løgnere i høieste Grad, og for at lægge graadig Kjærlighed til Guld for Dagen, der overgik Menneskets sædvanlige Begjærighed. Jeg vil nu spørge vore Anklagere, om det i det Hele var noget overordentligt, at de, som dagligen følte sig forirædigede, greb til de Midler, som stod til deres Tjeneste for at hævne sig? Hvad Sanddruhed angaaer, kan ingen, der har naaet min nuværende Alder, være uvidende om, at Sandhed er den sjældneste Ting i Verden, hellerikke ere de, som have været Gjenstand for Drillerier, givne som Betaling for Uretfærdigheder, indbildte eller virkelige, de meest upartiske Dommere over Charakter og Handlinger. Hvad Beskyldningen for utilbørlig Pengekjærlighed angaaer, da er den ufortjent. Penge vil udrette meget mindre i Amerika end i ethvert andet mig bekjendt Land, og uendelig meget mindre end i enten England eller Frankrig. Der er kun i een Henseende Sandhed i denne Beskyldning, naar den anvendes paa en særegen Klasse eller paa Massen af det amerikanske Folk. Det er unægteligt, at da Nationen er ny med en Civilisation der er ufuldkommen i saa mange af dens høiere Egenskaber, medens den allerede er saa vidt fremskreden i de der danne Grundlaget til national Storhed, saa møder Penge hos os ikke den sædvanlige Medbeiler. Vore Institutioner, som gjøre Afkald paa enhver arvelig Anseelse, bortkaste dermed tillige en ledende og fremtrædende Kilde til Udmærkelse, som er tilstede efter andre Systemer, og de give saaledes til Rigmænd en

udelukkende Vigtighed, der dog snarere er tilspindelende end virkelig. Jeg indrømmer, at der blandt os tages lidet eller intet Hensyn til nogen af de intellectuelle Bestræbelser, da Nationens store Masse betragte litteraire Personer, Kunstnere, endog Forretningsmænd, som ligesaa mange offentlige Tjenere, der skal benyttes som andre Tjenere, idet man kun agter dem og deres Arbeid, for saavidt som de kan bidrage til det store Forraad af National-Rigdom og Berømmelse. Dette skjules tildeels et Lands Ungdom, i hvilket største Delen af det materielle Grundlag saa nylig skulde lægges, og tildeels den Omstændighed, at Mennesker, der ikke ere under noget af de andre Systemers kunstige Tvang, raar og pøbelagtige Skraalere, lade sig høre og føle i en Grad som andetsteds ikke vilde blive taalt. Uagtet alle disse Mangler, som ingen oplyst, og allermindst en bereist Amerikaner skulde, eller kan med Sandhed nægte, vil jeg paastaae at Guld ikke i ringeste Grad er mere en Amerikaners Maal, end det er Maalet for ethvert andet virksomt Medlem af Samsundet. Det kan ikke nægtes, at der netop nu kun er lidet at trage efter i Amerika; men det store Antal unge Mennesker som hellige sig Videnskaber og Konster, under saadanne ugunstige Omstændigheder, et Antal der langt overfluger hvad fremmede Nationer veed, beviser, at det er Omstændigheder, og ikke selve Folkets frydende Tilbøieligheder, der giver Guld et næsten uimodsigelig Indflydelse. Det store Antal blandt os, som hellige sig

Politikken, vistnok enhver anden Ting end Jagen efter Benge, bevijer at det er væsentligen Manglen paa andre Veie til Udmærkelse, der gjør Guldet til det eneste tilsyneladende Maal for den amerikanske Tilværelse. Men lad os vende tilbage fra denne filosofihjste Udflugt til vore Skibe.

The Dawns Fremstriden gav os snart intet Valg med Hensyn til hvilken Cours der skulde sthyres. Vi kunde see i Kortet, at Revet allerede var udenfor os, og der var nu intet Alternativ mellem at sætte paa Land eller gaae igjennem Marbles Løb. Det sidste lykkedes os, da vi vandt betydelig paa the Leander ved at gjøre dette, idet Engelskmanden dreiede til Binden, da han troede sig Faren saa nær, som Klogskaben tillod, og han opgav Jagten. Jeg stod endnu en Time nord efter, og da jeg saae at Fjendens Skrog var under Vandet i sydvestlig Retning, hjergede vi vore bagbords Læscil, dreiede til Binden og stod tilsoes igjen, østen for Block Island.

Der var stor Glæde ombord i the Dawn over at vi vare undslupne; thi det viste sig at vi vare undslupne. Den næste Morgen ved Solens Dvgang, saae vi en Seiler langt borte i Vest, som vi troede at være Fregatten; men den gjorde ikke Jagt. Marble og Folkene vare glade over at være slupne fra John Bull; medens jeg lærte Forsigtighed af denne Begivenhed, og besluttede ikke at lade noget andet Krigsskib komme nær nok til at genere mig, dersom jeg muligen kunde forhindre det.

I tyve Dage fra denne Dag foresaldt der intet mærkeligt paa vor Reise. Vi passerede New-Foundlands Banke og satte Cours efter den vestlige Spids af England, saavidt Vinden vilde tillade det. I flere Dage var jeg uenig med mig selv, om jeg skulde gaae norden om England, eller ikke, da jeg troede, at jeg vilde træffe færre Krydsere ved at lægge Skotland forover, end ved at gaae igjennem Kanalen. Den sidste var den korteste Vej, skjøndt saa meget afhænger af Vinden, at jeg foretrak denne sidste. Indtil vi havde tilbagelagt to Trediedele af Distancen over Oceanet, havde Vinden staaet temmelig stot Sydvest, og skjøndt vi ikke havde haardt Veir, gjorde vi god Fremgang; men 20° østen for Greenwich fik vi en Nordøst, og da vor bedste Strækboug var over bagbord, stod jeg i ti Dage Sydøst over. Dette bragte os i Stroget af alle de Skibe der gik til eller kom fra Middelhavet, og havde vi holdt længe nok gaaende, vilde vi faaet Land at see i Biscaiske Bugten. Jeg vidste alligevel, at vi vilde finde Oceanet opfyldt med engelske Krydsere, saasnart vi kom i europæisk Farvand, og vi gik overstag og stod Nordvest over, da vi omtrent var hundrede Mile fra Land.

Den tre og tredivte Dag vi vare til Søes, var af megen Bigtighed for mig. Vinden var sprungen om til Sydvest, og det blæste friskt, med meget tyk Luft, Regn blandet med let Disighed, der ofte forhindrede os i at see en quart Mil fra os. Forandringen foregik ved

Midnat, og der var al Udsigt til at Vinden vilde blive staaende indtil vi vare komne i Indgangen af Canalen, hvorfra vi den Gang var omtrent fire hundrede Dvartmil, ifølge mine Beregninger. Marble havde Bagt Klofken fire og han lod mig kalde, for at jeg skulde bestemme Cours og Seilføring. Coursen var Nord-Nord-Ost, men hvad Seilføringen angik besluttede jeg at holde gaaende for Mersseil, Fok, Rhyver og Mesan, indtil Dagens Frembrud. Da Solen var heelt oppe og der ingen Forandring var indtruffen, gav jeg Ordre til at tilfætte nogle af de større Læseil og Store-Bramseil, da jeg tvivlede om at Reisingen vilde bære endnu flere Seil i den stive Kuling vi nu havde.

„Dette er ikke meget langt fra det Sted, hvor vi overraskede Damen fra Nantes, Capitain Wallingford,“ bemærkede Marble, da jeg stod og saae paa at Forrebøven Læseil blev underflaaet, hvormed han med egne Hænder var beskæftiget, „heller ikke var Veiret tykkere end det nu er, skjøndt dengang var det Taage, og nu er det disigt.“

„De er nogle faa hundrede Mile ude af Deres Længde, Master Moses, men i andre Henseender er Sammenligningen god nok. Vi har ydermere to Gange saa meget Kuling og Sø, som den Gang, og det var Løtveir, medens dette er, naar jeg skal tale peent, lidt fugtigt.“

„Ja, ja, Sir, det er netop Forskjellen. Det var

lykkelige Dage, Capitain Wallingsford — jeg udsætter ikke noget paa disse; men de vare lykkelige Dage, som alle i the Cricis maa indrømme.“

„Maaskee vi vil tænke det samme om disse, om en fem, sex Aar.“

„Nu vel, det er Natur, det maa jeg bekjende. Det er forbausende, hvorledes den sidste Reise hænger i en Mand's Grindring, og hvor lidet vi tænke paa den nærværende! Jeg formoder, at Forsynet skabte os alle med denne Bestaffenhed, thi det er vist nok at vi alle føle det. Rap Dig, Neb, og lad os see Længden af det Læseilspiir!“

Men tværtimod Sædvane stod Neb opreist paa Fokkeraaen, holdende sig i Toplenten og saae over det luv Liig af Mersseilet, tilsyneladende paa en eller anden Gjenstand, der enten netop var synlig eller nylig havde været det.

„Hvad er det?“ raabte Marble, flaaet af den Sortes Stilling og Udsærd. „Hvad seer Du?“

„Jeg seer ham ikke nu, Sir, ingenting nu; men der var et Skib.“

„I hvad Retning?“ spurgte jeg.

„Der, Masser Mile, bagbords Boug, vel saa forlig, see godt efter, snart see ham selv, Sir.“

Skarpt nok saae vi, hver Mand, som var paa Dækket, og efter mindre end en Minut fik vi den Fremmede taalelig godt at see paa Bakken. Han kunde have været

synlig for os i en halv Minut, i een af disse øieblikke-
lige Betæninger i Taagen, som hyppigt indtraf, og som
tillode os at see en halv Dvartmiil fra Skibet, men Gjen-
standen var snart igjen tabt af Syne. Uagtet den lange
Tid, der ligger imellem, kan jeg fuldkommen erindre Skibets
Udseende, der kun blev seet et Dieblit, og saa uventet.
Det var en Fregat, saaledes som de dengang vare, eller
en Mellemting imellem en svær Corvet og en Lodatter,
der maaskee frembyder de største Proportioner for Activi-
tet og Styrke. Vi saae tydelig dens melkefarvede eller,
som det sædvanligere kaldes dens gule Gang, spættet med
fjorten Porte, Bougporten iberegnet, og skinnende klart i
Modsatning af det mørke og glindsende Skrog, over
hvilket Disigheden og Oceanets Skum kastede et Slags
dunkelt Lys. Den Fremmede havde torebede Mersseil,
Klyver og Mesan til; Under-Seilene vare opgivne. Da
det ikke kuledede haardere end til enkeltrebete Mersseil, endog
under Vinden, beviste denne ringe Seilføring, at Fregat-
ten laae paa sin Krydse-Station og streifede omkring for
at søge, hvad der maatte tilbyde sig. Denne Seilføring
gav netop en Krydser et mistænkeligt Udseende, da det
antydde en magelig Forberedelse, der i et Dieblit kunde
blive forandret til at gjøre Ulykke. Da alle Krydsere
pleie, naar de ikke have noget at bestille paa deres Sta-
tion, at tage Reeb ind om Astenen, og da det endnu
var tidligt paa Morgenen, var det muligt, at vi havde
indhentet dette Skib, forend Capitainen eller Næstcomman-

derende vare komne paa Dækket. Der var den i alle Tilfælde, mørk, glindsende smuk i sine Proportioner, med dens brede og symmetriske Ræer, dens vaade men stærke og nye Seil, Kobberet blankt som en Theekjedel, lignende en ny Cent (en Kobbermynt) dens Finkenetsklæder frembydende det uordentlige Skue, som denne Deel af Skibet i Almindelighed har om Ratten, og dens Skands- og Baks-Kanoner ragende ud mellem Tallierebene af Undervanterne, som ligesaamange slumrende Bulbidere med Mundkurve paa i deres Hundehuse.

Fregatten løb for Veiret, eller for at tale correctere, laa iverk for vor Cours med næsten firkant braste Ræer. Dersom begge Skibene havde fortsat deres nærværende Cours, vilde de om faa Minutter have passeret hinanden, indenfor Pistolskuds Afstand. Jeg kjendte neppe den pludselige Indskydelses Natur, der bragte mig til at raabe til Manden, der stod til Roers, at han skulde lægge Roret styrbord. Det var sandsynligviis en af de instinctmæssige Ideer, at det var bedst for en Neutral, at have saalidet, som muligt, at gjøre med en Krigsførende, blandt med en Forudsølelse om at jeg kunde miste nogle af mine Folk ved Presning. At raabe det gjorde jeg imidlertid, og the Dawn dreiede til Vinden, stævrende vester efter, eller i en Direction der var modsat den Fregatten løb i, da dens Ræer næsten var Firkant. Saasnart de lav Liig spillede, blev der støttet med Roret og afsted

strøg vi bidevind, med saa mange Seil til, som det var muligt at føre, i Forhold til Kulingen.

The Dawn kunde vel være en halv Qvartmiil til Luvarf af Fregatten, da denne Manoeuvre blev udført. Vi vare aldeles uvidende om, enten vort Skib var bleven seet eller ikke; men det vi fik at see af den Fremmede, overbeviste os om, at det var en Engelskmand. Gjennem hele den lange Krig der fulgte efter den franske Revolution, blev den Deel af Oceanet, der ligger udenfor Indgangen til Canalen, aarvaagent bevogtet af de Engelse, og det var i Sandhed sjældent at et Skib kunde passere det, uden at møde flere af deres Krydsere.

Jeg nærrede det Haab at begge Skibene vilde passere hinanden, uden at vi bleve seete. Disigheden blev meget tyk, netop i det Dieblik vi dreiede til, og havde denne Coursforandring fundet Sted efter at vi bleve skjulte i Taagen, var der stor Grund til at troe at det vilde have lykkedes. Naar vi først var en Qvartmiil borte fra Fregatten, var der kun liden Fare for at han vilde faae os at see, thi jeg var overbevist om, at vi den hele Morgen ikke vilde faae en Horizont, der havde den ovennævnte Udstrækning.

Klargjøringen til Læseilene blev naturligviis udsat. Neb fik Ordre at blive paa Stængesahlingen og holde skarpt Udkik, medens alles Dine paa Dækket vogtede ligesaa ængstlig paa Disigheden, som vi forhen havde vogtet paa det flyggeagtige Omrids af Le Dame de Nantes.

Marbles lange Erfaring sagde ham bedst i hvad Retning han skulde see, og han var den der nu først saa Fregatten. Den var ret i Læ af os, idet den skjød let hen under samme Seilføring; Nebene endnu inde, Underseilene opgivne og Mesanen med ophalet Hals, som det havde været Tilfældet om Natten.

„Ved George,“ raabte Styrmanden, „alle disse John Bulls sove endnu, og de have ikke seet os! dersom vi kunde slippe fra ham, Capitain Wallingford, ligesom vi slip fra the Leander, vilde the Dawn blive lige saa berømt, som den flyvende Hollænder! see, der jasker den afsted, som om den gik til Mølle eller til Kirke, og der er ikke mere Bevægelse ombord i ham, end i en Dvæker Forsamling! Hvor vilde min Moder, den gode gamle Sjæl ikke glæde sig over dette!“

Der gik Fregatten, det var vistnok, uden ringeste Tegns til at der var gjort nogen Allarm ombord i den. Skibene havde virkelig passeret hinanden og Disigheden tiltog atter. Sløret blev strax efter trukken for, og det smukke Skibs Stikkelse blev aldeles skjult for vort Blik. Marble gned Hænderne af Glæde; og alle Folkene begyndte at skjæmte paa Engelskmændenes Bekostning. „Naar en Goffardimand kan see en Orlogsmænd,“ blev der fuldkommen rigtigt anmærket. „burde en Orlogsmænd vistnok ogsaa kunde see en Goffardimand.“ Alle dens Udfig maa have sovet, ellers vilde det ikke have været os muligt at passere saa nær, under de Seil vi havde til, uden

at blive opdaget. Største Parten af the Dawns Besætning vare indfødte Amerikanere, skjøndt der var fire eller fem Europæere blandt dem. Af disse sidste var den ene rigtignok en Engelsemand, og (som jeg formodede) en Deserteur fra et af Regjeringens Skibe, og den anden uimodsigelig en Planter fra Smaragd-Den. Disse to Mand vare i Særdeleshed glade, skjøndt de vare vel forsynede med hine troværdige Documenter, som kaldes Pass, der ligesom Tiggerbreve, aldrig indeholde noget sandt; passede de dog hyppigen, ligesom Tiggerbrevene, ligesaagodt for den ene Mand, som for den anden. Det var den velbegrundede Svaghed i Vidnesbyrdets Charakter, der gav de engelske Officierer noget, der lignede et sandsynligt Paaskud for at ringeagte al Tydelighed i Præmisserne. Deres Wildfarelse bestod i, at de troede at have Ret til at jordre, at en Mand skulde bevise enhver Ting ombord i et fremmed Skib, medens Amerikas Feil bestod i, at tillade dets Borgere at blive stillede for fremmede Dommere, under enhver tænkelig Omstændighed. Naar England havde Brug for sine egne Folk, saa kunde de jo tage dem i deres egen Jurisdiction, og ikke forsøge paa at efterstræbe dem i neutrale Staters.

Godt, Skibene passerede hinanden, og jeg begyndte selv at troe at vi vare klar af den besværlige Nabo, da Neb ifølge Styrmandens Ordre kom ned fra Beiret.

„Tag Noret, Master Clawbonny,“ sagde Marble, der ofte gav Regeren hans Fødesteds Navn. „Vi kan

behøve nogle af Dine Trin førend vi har naaet Enden paa Dandsen. Hvilken Vei stod John Bull, da Du sidst saae ham?"

"Han stod øster over, Sir." Neb var ikke halv saa meget Nigger naar han var tilføes, som naar han var island, da der var noget i hans mandige Væsen, der hævede ham nærmere til de hvide Mænds Værdighed. "Men Sir, hans Folk begyndte at gjøre klar til at tilføette Seil."

"Hvoraf veed Du det? der er ikke noget om Sir, alle Mand sov."

"Godt, De see, Misser Marble, saa veed De, Sir."

Neb grinede, da han sagde dette, og jeg følte mig overbeviist om at han havde seet noget, som han forstod, men som han muligens ikke kunde forklare, men det betegnede tydeligen at John Bull ikke sov. Vi forblev ikke længe i Tvivl i denne Henseende. Disigheden aabnede sig igjen, og omtrent i tre Qvartmiils Afstand paa vor læ Raaring, saae vi Fregatten, og enhver af os var snart overbeviist om hvad han tog sig for. Engelskmanden laae i Bending, og netop iværk med at brase om agter; et sikkert Tegns paa at det var et godt Maneuvreffib. da denne Maneuvre var bleven udført mod en svær Sø og med torebete Mersseil. Han maatte have seet os i det Dieblif vi tabte ham af Syne, og han var iværk med at stifke Reeb ud.

Bed denne Leilighed kunde Fregatten vel sees fra

vort Dæk i en tre Minutter. Jeg bevogtede alle hans Bevægelser, som en Kat bevogler en Muus. For det første blev hans Reb udstukne, da han var faldet langt nok af, og det forekom mig at hans Mersseil bleve strakte, som af Instinct, eller som en Fugl spreder sine Vinger. Forre- og Store-Bramsseil slagrede i samme Dieblik i Vinden — det blæste for haardt for Bovenkrydsseil — og derpaa blev Seilene udspilede og Buglinerne halede. Hvorledes Store- og Fokkehals blev redet under, kan jeg ikke sige, da det skeete medens mine Dine vare sæstede paa Bovenseilene. Jeg fik alligevel et Glimt af Fokkefjøde, idet Skjodbarmen først vidste voldsomt, men derpaa snart blev bragt under Tvang af Skjodet. Mesanshals var tidligere halet ned for at hjælpe til at faae Skibet overstag.

Der kunde ikke tages seil af alt dette. Vi vare seete og blev jagede, alt var i et Dieblik sat kant ombord i Fregatten og den laae smukt fuld og bi. Den styrede i vort Kjølvand og jeg vidste at den snart vilde indhente et tungt ladet Skib, som the Dawn, paa den Maade, som den blev ført og manoevreret. Under disse Omstændigheder lod jeg derfor Marble gaae agterud med mig, hvor vi raadslog om hvad vi skulde foretage os. Jeg tilstaaer at jeg stemte for at mindske Seil og lade Krydsere komme op paa Siden af os; men Marble var, som sædvanligt, stemt for at holde gaaende.

„Vi ere bestemt til Hamborg,“ sagde Styrmanden,

„der ligger den Bei, tværs i Læ, og der er ingen der har Ret til at klage over at vi styre vor Cours. Disigheden har igjen gjort Fregatten usynlig, og da det er ganske vist at han vil indhente os under Binden, raader jeg Dem, Miles, at brase op overalt, holde to Streger af endnu og sætte Læseilene til til Luvart. Dersom det ikke klarer op meget snart, kan vi være tre eller fire Dvartmil i Læ, førend han seer hvor vi er, og da veed De nok, at Kjelvandsjagt er en lang Jagt.“

Dette gode Raad besluttede jeg at følge, det blæste haardt i dette Dieblif og the Dawn begyndte at styde svær Fart, saasnart det følte Virkningen af Læseilene. Vi løb nu en Cours, der dannede en stump Vinkel med Fregattens, og der var Mulighed i at forøge Distancen saa meget, at vi kom udenfor den Kreds, de tilfældige Abninger i Taagen rakte, førend vort Forsøg blev opdaget. Atmosfærens Uigjennemsigtighed vedblev virkelig saa længe, at jeg begyndte at faae godt Haab, da een af Folkene netop raabte „Fregatten!“ Denne Gang saae vi den ret agterud, næsten to Dvartmile borte. Vi havde saaledes vundet saameget, at ti Minutter til vilde have bragt os klar af den. Da vi nu saae den, var jeg vis paa at den snart vilde see os, thi det var uden for al Tvivl at der blev holdt skarpt Udkig efter os. Iffledestomindre løb Fregatten med godt fuld Seil, styrende samme Cours, som han sidst havde seet os styre. Dette varede alligevel kun et Dieblif, strax efter holdt Fregat-

ten af og da han nu løb heelt rumffjods, kunde vi see hans Læseil slagre, medens de ved Falder, Udhalere og Skjoder bleve satte kant, alle paa eengang. Disigheden skjulte igjen Skibet førend alt dette kunde blive udført. Hvad var der nu at gjøre? Marble sagde, at da vi ikke nøiagtigt styrede vor Cours, kunde det være hensigtsmæssigt at bringe Vinden ind paa vor styrbords Larring, sætte alle de Læseil til paa den Side, som vi kunde bære, og løbe Ost-Nord-Ost hen. Jeg heldede til den samme Mening og de nødvendige Forandringer bleve strax foretagne. Kulingen og Disigheden foregedes, og afsted løb vi i en divergerende Linie fra Engelftmandens Cours, med næsten ti Miles Fart. Dette varede i fulde fyrgethve Minutter og vi troede alle at vi endelig vare blevne Krydseren qvit. Skjemt og Latter verledes som sædvanligt blandt Mandskabet, og hver af os beghndte at føle sig saa lykkelig, som dette Held kunde gjøre os, da det mørke Elor løstedes i Sydvest; Solen saaes at kjæmpe mellem Skyerne, Dunsterne adspredte sig, og efterhaanden hævede det Tæppe sig, som hele Morgenen havde skjult Oceanet, idet Synskredsen lidt efter lidt uvidedes, indtil intet uden den naturlige Horizont begrændsede den.

Den Ungstlighed, hvormed vi bevogtede denne langsomme Hæven af Tæppet behøver jeg neppe at beskrive. Hvert Die var begierligt vendt i den Retning hvori man troede at finde Fregatten; og stor var vor Glæde da

Mil efter Mil aabnede sig i Kredsen rundt om os, uden at bringe dens skønne Former inden for Kredsens Grændser. Men dette kunde ikke vare bestandig, da der ikke havde været Tid nok til at bringe Skibet aldeles ud af Sigte. Som sædvanligt saae Marble den først. Den var gaaet i Læ af os og var næsten to Mile borte, jagende afsted med en Beddeløbers Hurtighed. Med en klar Horizont, et aabent Ocean, en stiv Kuling og en Times Dagslys, var det ikke at haabe at det vilde lykkes os at undslippe et velseilende Skib, som den Fremmede, og jeg besluttede nu at styre vor rette Cours, og ene sætte mit Haab til min gode Sag, da der ikke kunde være Spørgsmaal om at flygte. Den Læser, som vil bevise mig den Gunst, at gjennemlæse det følgende Capitel, vil erfare Resultatet af denne Beslutning.

Trettende Kapitel.

Først tog Fregatten eet Steeb ind i Mersseilene, satte Bramseil til, og dreiede klos til Vinden. Men da han ikke saae noget Tegns til at vore Læseil blev hjerpede, stak han Rebet ud, braste op i luv Braser, satte

Bovenlæseilene til og holdt af til en Cours, i hvilken han vilde være sikker paa at affjære os. Den var oppe i vor Cours lidt før end vi kom ned i dens. Han opgav sine Underseil, hjergede Bramseilene og alle Smaa-seil, Rhyveren undtagen. The Dawn fortsatte stadig sin Cours, med alt til hvad trække kunde. Vi havde Boven og Under-Læseil til og ikke en Hals eller et Skjode var bleven rørt, da Fregatten var kommen os nærmere end en quart engelsk Mil. Engelskmanden tonede nu Flag, og vi lod ham see Stjernerne og Striberne. Endnu blev ikke et Seil rørt hos os. Ligesom om han var forundret over vor Gjenstridighed, affyrede John een af sine Jagerkanoner, idet han tog sig godt iagt for ikke at sende Kuglen meget nær. Nu troede jeg det var Tid at mindske Seil, og at lade som jeg saae ham. Vi begyndte at hjerge vore Læseil paa coffardiviis, og havde Fregatten paa Siden af os, endog førend dette forberedende Skridt til at dreie til, var udført. Da vi nærmede os hinanden, holdt Fregatten af og løb paa Siden af os i et hundrede Favnes Afstand og holdt noise Die med os. I dette Dieblik gav jeg Ordre til at lade Bramseilene løbe, som Tegns til at vi havde i Sinde at lade ham borde os.

Da vi endelig havde reduceret vor Seilføring til rebede Mersseil, dreiede jeg bi med the Dawn, og ventede Engelskmandens Fartoi. Saasnart Fregatten saae, at vi laae ubevægelig, løb han op paa vor luv Laaring,

i en halv Cabellængdes Afstand, braste bak og dreiede hi. I samme Dieblik blev hans Læ Laaringsfartoi firet i Vandet, med Mandskabet i det, en ung Dreng, en Cadet, entrede ned ad Skibets Side og gik ogsaa i Fartoiet, en Lieutenant fulgte, og den lille Muslingeskjal af et Fartoi foer igjennem de skummende Søer, og roede snart efter agten om os. Jeg stod paa Skandsen i Læ og betragtede vore Gjester, medens de kæmpede sig frem mod Søen, for at faae fat med en Baadshage i vore Røstskinner. Folkene saae ud, som andre Orlogsgaster, nette, kraftfulde og med ærbødige Miner. Cadetten var en velklædt Dreng, tydeligt nok en Gentlemans Søn; men Lieutenanten var en af disse gamle, solbrændte Søhunde, som sjeldent sendes med Fartoiere, med mindre der er noget mere end sædvanligt at udrette. Han var en Mand paa fyrgethyve, med haarde Træk, koparret, et rødt og rynket Ansigt. Jeg fik siden efter at vide, at han var en Søn af een af de Underordnede i Portsmouth Værst, der havde arbeidet sig op til Lieutenant, og skyldte fornemmelig sit Avancement hans Færdighed i at presse Matroser. Hans Navn var Sennit.

Vi kastede naturligviis en Ende til Mr. Sennit, og Marble modtog ham ved Faldrebet med de sædvanlige Høflighedsbeviisninger. Det morede mig at see disse to Mænds Møde, da de nøiagtig havde den Lighed med hinanden, der er saa godt udtrykt i de Ord: „Diamant skjærer Diamant“. Begge vare dogmatiske, bestemte og

fulde af nautisk Indbildskraft, og begge havde hinandens Fødeland, ligesaa hjertelig som noget Menneske kunde hade, medens de begge foragtede Franskmændene. Men Sennit kjendte en Styrmand fra en Skibsfører ved første Diekast, og uden at tage Notice af Marbles Semands-Buk, en Ringeagt, Marble ikke saasnart tilgav ham, gif han lige agterud til mig, ikke meget vel tilfreds, som jeg troede, over at en Skibsfører havde forsømt at være ved Faldrebet for at modtage en Sølieutenant.

„Deres Tjener, Sir,“ begyndte Mr. Sennit, der nedlod sig til at lægge Mærke til mit Buk; „Deres Tjener, Sir, jeg formoder, at vi skyldte den Omstændighed, at Veiret klarede op, at vi nu nyde Fornøielsen af Deres Selskab.“

Dette lod fjendtligt fra Begyndelsen, og jeg var bestemt paa at give det ligesaa godt som jeg fik det.

„Sandshynligt nok, Sir,“ svarede jeg med saamegen Kulde, som det var mig muligt. — „Jeg troer ikke, at Deres Fordel var meget stor, saalænge Veiret var tykt.“

„Ja, De er en mærkværdig Mand til at lege Skjul, og jeg tvivler ikke om, at det vilde blevet en lang Jagt, om det var bleven mørk Nat. Men Hans Majestæts Skib Speedy lader sig ikke narre af en Yankee.“

„Det synes saa, Sir, ifølge Deres nærværende Held.“

„Folk pleie ikke at løbe deres Bei, naar de ikke har nogen Grund dertil. Det er min Forretning at ud-

finde, hvorfor De har forsøgt derpaa, jeg skal altsaa ubede mig Deres Skibs Navn, for at have noget at begynde med."

"The Dawn, fra New York."

"Ah, en Fuldblods-Yankee! — Jeg vidste af Eders Kneb, at I vare Ny-Englændere."

"New-York er ikke i New-England, heller ikke kalde vi et New-York-Skib en Yankee," faldt Marble ind.

"Ja, ja, dersom man vilde troe Alt, hvad I Skippere fra den anden Side af Oceanet sige, saa maatte man snart troe, at Kong Georgs Throne var anbetroet ham af Præcident Washington."

"Præcident Washington er død, Gud velsigne ham!" svarede Marble — „og dersom man vilde troe det Halve af hvad I Englændere sige, vilde man snart troe at Præcident Jefferson var i sin Stilling som een af Kong Georgs Tjenere."

Jeg gjorde Tegn til Marble, at han skulde forholde sig rolig, og betydede Lieutenanten, at jeg var rede til at besvare de andre Spørgsmaal, han maatte have at gjøre. Sennit fortsatte alligevel ikke uden at kaste et betydningsfuldt Blik til Styrmanden, der forekom mig at sige: „jeg har presset en Styrmand".

"Godt, Sir, the Dawn fra New-York," vedblev han, idet han noterede Navnet i en Lommebog. „Hvad er Deres eget Navn?"

„The Dawn fra New-York, Miles Wallingsford, Skibsfører.“

„Miles Wallingsford, Skibsfører! Hvorfra, hvortil bestemt, og med hvad Ladning?“

„Fra New-York, bestemt til Hamborg; Ladningen Kaffe, Suffer og Cochenille.“

„En meget kostbar Ladning, Sir,“ bemærkede Mr. Sennit lidt tørt. „Jeg vilde ønske for Deres Skyld, at den skulde gaae til enhver anden Deel af Verden, da denne sidste Krig har sendt Franskmændene til den Deel af Tydskland, og Hamborg er mistænkt for at være for meget under Bonapartes Indflydelse.“

„Og om vi ogsaa vare bestemte til Bordeaux, Sir, hvad Magt har De da til at stoppe et neutralt Skib, saa langt til Søes?“

„Med Hensyn til Magt, Mr. Wallingsford, da er De i en stor Vildfarelse. Vi have Magt nok til at adde Dem, om det skulde være nødvendigt. Jeg formoder, at De mener Ret.“

„Jeg vil ikke trættes med Dem om Ord, Sir.“

„Godt, for at bevise Dem, at jeg er saa venfabelig findet, som De selv, vil jeg ikke tale mere om den Gjenstand. Med Deres Tilladelse vil jeg nu undersøge Deres Papirer, og for at vise Dem, at jeg føler, at jeg er iblandt Venner, vil jeg først sende mit Fartoi tilbage til the Speedy.“

Jeg fandt slet ikke Behag i denne Mand's Adfærd.

Der var denne vulgaire Slags Vittighed, endog i hans Mine, som han affecterede saameget i sin Tale, og det Hele blev vanhelliget ved en Slags listig Ondskab, der gjorde ham ligesaa ubehagelig, som han forekom mig at være farlig. Jeg kunde alligevel ikke afflaae en af de krigsførende Magter at gennemsee mine Papirer, og gif ned for at hente dem, medens Sennit gav sin Cadet nogle hemmelige Ordre, og sendte ham bort til Fregatten.

Medens jeg er ved denne Gjenstand, maa Læseren undskylde en gammel Mands Lyst til at sladdre, idet jeg taler et Ord angaaende Spørgsmaalet om Ret til at visitere. Hvad det Spørgsmaal om Presning ud af neutrale Stibe angaaer, som var fremsat af nogle af Advocaterne, der nedlagde den Paaastand, at da den Krigsførende, naar han var ombord, var i der uomtvistede Rettighed at inquirere Skibets og Ladningens Charakter, havde han ogsaa Ret til at lægge Beslag paa enhver af hans egen Souverains Undersaatter, som han hændelsesviis maatte finde der, da er den ikke noget alvorligt Svar værd. Fordi en Mand har Ret til at foretage de indledende Skridt til at iværksætte den tilstaaede Magt, følger det ikke som et Tilfælde af denne Magt, at han kan gjøre Tilfældet til et Princip, og vende det om til en Retfærdiggjørelse af Handlinger, der i sig selv ere ulovlige. Om dette Punkt vil jeg derfor ikke sige noget, da jeg anseer det for at være udenfor al Dvæstion for dem, som i det Hele taget ere competente til at drøfte denne

Gjenstand. Men Misbruget af denne indrømmede Magt, at gaae ombord i, og forviise sig om et Skibs Charakter, har vaakt saa levende en Følelse hos os Amerikanere, at det har forledet os til at afvige fra nogle af de sunde Principer, der ere nødvendige for en civiliseret Nations Velvære. Vi have saaledes, efter min Mening, ganske nyligen og seilagtig nedlagt Paastand paa, at fremmede Krigsskibe ikke maa borde amerikanske Skibe paa Kysten af Africa, i Fredstid, for at forviise sig om deres Charakter.

Om denne Gjenstand agter jeg at tale uden Forbehold. For det første gjør jeg ingen Fordring paa den falske Patriotisme, som siger: „For Fødelandet, hvad enten det har Ret eller Uret“. Dette kan passe for Bøvelen, men det skikker sig ikke for Gud, hvem vi skyldte vore første og høieste Forbindtligheder. Gverken Landet eller Manden kan retfærdiggjøre det, som er Uret, og jeg anseer det for at være Uret, i politisk, om ikke i moralsk Henseende, at nægte en Orlogsmænd det Privilegium, som England her gjør Fordring paa. Jeg kan ikkun see eet sandsynligt Argument, som taler derimod, og det er grundet paa de Misbrug, der kan opstaae under dets Udøvelse. Men det gaaer ikke an at anticipere Misbrug i dette Tilfælde meer end i ethvert andet. Enhver Rettighed, den være national eller international, kan misbruges i dens Udøvelse, og Bevæisgrunden, om den ellers duer til noget, er ligesaameget imod enhver

anden international Lovs Rettighed, som den er imod denne. Misbrug kunde, efter at de ere begaaede, være en reisfærdiggjørende Grund til at ophæve Udvøvelsen af en indrømmet Rettighed, indtil et eller andet Middel er anvendt til at forhindre deres Gjentagelse; men de kan aldrig bruges som en passende Beviisgrund mod Rettigheden selv. Naar Misbrug begaaes, kan vi raade Bod paa dem ved passende Forestillinger, og skulde disse ikke frugte, have vi Nationernes sædvanlige Appel. Vi kunde ligesaa godt sige, Landets Lov skal ikke udøves, fordi Lovens Fuldbyrdere have gjort sig skyldige i Misbrug, som man kan sige, at Nationernes Love skal ophøre, fordi vi frygte for, at en vis kommerciel Kappelyst kan forlede Andre til at overtræde dem. Naar Feilen er begaaet, vil det være tidsnok at søge at faae den rettet.

At det er en Orlogsmands Rettighed at forviise sig om et Skibs Charakter tilsøes, er afhængig af dens Ret til at lægge Beslag paa en Sørover f. Ex. Paa hvilken Maade kan dette skee, naar en Sørover kan gaae ustraffet, ved simpelt væk at heise en eller anden Nations Flag, som Krydsferen er nødt til at respectere? Alt, hvad den sidste forlanger, er Magt til at forviise sig om det Flag ikke er et Bedrageri; og saameget burde ethvert Regjerings-Skib have Tilladelse til at gjøre, i Civilisationens Interesse, og for at overholde Orden paa Søen.

Beviisgrunden paa den anden Side betyder saameget, som at en autoriseret Krydser er i samme Stilling som Lovens Guldbyrder iland, der er berettiget til, paa eget Ansvar, at arrestere sin Fange. For det første kan der være Spørgsmaal om den almindelige Lovs Læresætning, som bekræfter Borgerens Privilegium paa at fortie sit Navn, er værdig for en i Sandhed politisk Frihed. Det maa ikke forglemmes, at Frihed først antog Skikkelsen af Privilegier, i hvilke Folk, paa enhver Maade de kunde, søgte Beskyttelse mod Magtens Misbrug, og ofte uden at tage Hensyn til de almindelige Principers Retmæssighed hvormed de stod i Forbindelse; da der som en Folge opstod Forvirring i disse Principer. Men naar vi indromme den almindelige Lovs Læresætning at være i sig selv saa viis, som den i Praxis er anerkjendt, kan der ikke drages nogen Paralel mellem de to Nødvendigheder at belægge med Arrest iland og tilsoes. I det første Tilfælde kan Guldbyrderen tage sin Tilflugt til Vidner; — han har Personen for sig og sammenligner ham med Beskrivelsen af Forbryderen, og skulde han under vildledende Omstændigheder have belagt en feil Person med Arrest; vilde hans Straf kun blive nominal — i mange Tilfælde aldeles ingen. Men medens den almindelige Lov yder Undersaatten denne Beskyttelse, nægter den ikke Guldbyrderens Ret til at belægge med Arrest. Den straffer kun denne Magts Misbrug, og det er netop det Nationerne bør gjøre, i det

Lilsfælde hvor Retten til at undersøge Goffardimænd, bliver misbrugt.

Krigsskibene kan ikke tage deres Tilflugt til Vidner, og kan ikke af det blot ydre Udseende dømme om Nationalcharakter, da et Skib som er bygget i Amerika, kan føres af en Portugiser. Sagens virkelige Nødvendighed taler til Gunst for den nærværende engelske Paastand, saavel som det store herskende Princip, der siger, at ingen stor eller væsentlig Rettighed kan eksistere, i internationale Love, uden at medføre de underordnede Privilegier, som ere nødvendige for at de kunne blive udøvede med Discretion.

Saa meget kunde jeg ikke afholde mig fra at sige, ikke fordi jeg troer, at John Bull meget hyppigt har Ret i hans Controverser med os, men fordi jeg troer, at han i dette Tilfælde har Ret; og fordi jeg troer det i Tidens Længde er langt sikkrere for en Nation eller et Individ, at have Retten paa sin Side, end bestandig at ville fornægte sin Interesse.

Jeg kom strax efter paa Dækket med mit Reiseskabel under Armen, da Mr. Sennit foretrak at foretage Undersøgelsen i fri Luft, for at gaae ned i Kahytten. Han læste Udklareringen og Manifestet med megen Opmærksomhed. Siden efter spurgte han om Skibsartiklerne. Jeg kunde see at han undersøgte Mandskabets Navne med megen Ivrighed; thi han sølte sig i sit Element naar han kunde føie en nye Mand til hans Fregats Besætning.

„Lad mig see denne Nebucadnezar Clawbonny, Mr.

Ballingsford," sagde han grinende, „der ligger et alias i dette Ravens Absurditet, og jeg tvivler ikke om, at jeg skal see en Landsmand, maaskee endog fra min egen Fødeby.“

„Bed at vende Hovedet, Sir, kan De let see Manden, han staaer til Noers.“

„En Sort! — ham — ja, disse Karle seile undertiden under snurrige Navne. Jeg troer ikke at Knekten er født i Gosport.“

„Han er født i min Faders Huus, Sir, og han er min Slave“

„Slave! Et smukt Ord at høre af en fri og uafhængig Søn af Friheden, Mr. Ballingsford. Det er en Lykke, at De ikke er bestemt til det despotiske Land, Gamle England; thi da vilde De see Lænkerne falde fra den Knøses Lemmer.“

Jeg var ærgerlig; thi jeg følte at der var noget retfærdigt i denne Spydighed, og det ovenikøbet netop i det Dieblik, da jeg følte, at den kun var halv fortjent, og maaskee slet ikke fortjent af en Engelsemand. Men Sennit kjendte lige saameget til mit Fædrelands Historie, som til sit eget, da han havde lært alt hvad han vidste om dem begge, af Aviserne. Det lykkedes mig alligevel at forblive rolig.

„Nathan Hitchock, denne Knøs har et mistænkeligt Danke navn, vil De lade mig see ham, Sir,“ bemærkede Lieutenanten.

„Knøsens Navn lader ham kun vedersfares Retfærdighed; thi jeg troer, at han netop er hvad vi kalde en Danke.“

Nathan kom, ifølge anden Sthyrmands Ordre, agterud, og Sennit havde ikke saasnart seet ham, førend han igjen lod ham gaae forud. Det var tydeligt at see, at Manden var fuldkommen istand til, alene ved Synet, at skjelne Folkene fra de to Lande, skjøndt Diet undertiden bedragede de meest øvede Dommere. Da the Speedy ikke havde stor Mangel paa Mandskab, havde han ikke ifinde at tage andre end hans egne Landsmænd. „Maa jeg bede Dem, Sir, at mynstre Deres Folk paa Kobryggen,“ sagde Sennit, idet han tilbageleverede mig Skibspapirerne. „Jeg er kun subalterne Officier ombord i the Speedy, og jeg venter, at vi snart skal have den Fornøielse at see dens Næstcommanderende her ombord, den hæderlige Mr. Bowlet. Vi er et aristocratisk Skib, da vi har Lord Harry Dermond til Chef, og en Mængde yngre Sønner iblandt os.“

Jeg brød mig kun lidet om hvem the Speedy's Chef og Officierer vare, men jeg sølte alt det ydmygende ved at underkaste mig at lade mit Mandskab mynstres af en fremmed Officier, og det ovenikjøbet i den Hensigt, at bortføre saadanne Individuer iblandt dem, som de maatte finde det passende at erklære for at være brittiske Under-saatter. Ifølge min Mening vilde det have været meget mere passende og meget klogere af den unge Hercules, at have bestræbt sig for at bruge sin Kælle, for at modsætte

sig saadan en fornærmelig og uretfærdig Anmasselse af Magt, end at opsætte tvivlsomme Baaftande paa at fastsætte almindelige Lov-Principer, som vil gjøre Udøvelsen af nogle af de meest nyttige og internationale Rettigheder fuldkommen barnagtige. Jeg havde Lyst til at modsætte mig Sennits Forlangende, og havde Udsaldet ikke angaaet andre end mig selv, troer jeg at jeg havde gjort det; men da jeg vidste at mit Mandskab vilde blive den lidende Part, troede jeg det var klogere at samtykke. Hele the Dawns Besætning blev følgelig kaldt op og opstillet i Nærheden af Skandsen.

Medens jeg bestræber mig for at lade Principer vederfares Retfærdighed, ønsker jeg ikke at gjøre Sennit Uret. Jeg maa tilstaae, at dette Menneske udpegede Engelskmændene og Irlænderne, saasnart hver af dem havde besvaret hans første Spørgsmaal. De beordredes til at pakke deres Sager sammen og gaae ombord i the Speedy, og det blev mig med den fuldkomneste Rolighed betydet, at jeg skulde udbetale dem hvad Hyre de maatte have tilgode. Marble stod i Nærheden, da denne Ordre blev given, og da det var høist sandsynligt at han læste Mis-hag i mit Ansigt, paatog han sig den Forretning at svare.

„De troer altsaa at Regningen skulde opgjøres førend disse Folk forlade Skibet?“ spurgte han med Gstertryk.

„Det gjør jeg, Sir, og det er min Pligt at see det udført. Jeg maa bede Dem om strax at gaae iværk dermed,“ svarede Lieutenanten.

„Godt, Sir, da det er Tilfældet, skal vi snarere have Penge end udbetale dem. Ved at gjennemsee Skibsartiklerne vil De see at enhver Mand af disse Folk modtog halvtredstindstyve Dollars, eller to Maaneders Hyre en avance (Matroskyre var den Gang hyppig fra tyve til tredive Dollars) og kun Halvdelen er til Dato fortjent. Vi vil derfor takke Hans Majestæt for at betale os de resterende fem og tyve Dollars for hver Mand.“

„Hvad Landsmand er De?“ svarede Lieutenanten med et truende Blik, „siden De er saa uforkammet, tag Dem iagt, Sir, jeg har før i mine Dage presset en Styrmand.“

„Jeg kom fra Gravstenenes Land, hvilket er en Fordeel, da jeg kjender den Vej vi alle maa vandre, seent eller tidligt. Mit Navn er Marble, til Deres Tjeneste, og der er en haard Natur under det, som De vil erfare ved at prøve det.“

I dette Dieblik kom Fregattens Fartoi agten om os, medbringende den hæderlige Mr. Bowlett, eller den Gentleman, som Sennit havde erklæret for dens Næstcommanderende. Jeg troer at Sennits vorende Brede satte sig lidt ved hans Superieurs Ankomst, da social Stilling og privat Rang gjorde større Forskiel imellem disse to, end deres Anciennitet i Marinen. Sennit undertrykte derfor sin Brede, skjøndt jeg tvivler ikke om at den Fortrydelse han følte over min Styrmands haanlige Manerer havde ikke liden Indflydelse paa hvad der senere paafulgte. Saa-

edes som Sagerne stode, ventede han inden han fortsatte, indtil the Speedys Fartsøi var kommen til Borde.

Det viste sig, at Mr. Bowlett var en ganske anden Person end Lieutenanten. Man kunde ikke tage feil af ham, hverken som Gentleman eller som Sømand. Der kunde ikke være nogen Tvivl om at han skulde Familie-Indflydelse sin Rang i Skibet, og han var en af disse aristocratistiske Bodeqviste (hvilket alligevel paa ingen Maade er Regel mellem de Heibaarne i England) der ikke var skicket til andet end Salon-Officier, skjøndt han var opdraget til Søen. Som jeg senere erfarede, indtog hans Fader en Ministers Rang, en Omstændighed der forklarede at han var Næstcommanderende paa en sex og tredive Kanon-Fregat, i sit tyvende Aar, med en subaltern Lieutenant under sig, der havde været Sømand nogle Aar førend han blev født. Men Capitainen paa the Speedy, Lord Harry Dermond, var kun fire og tyve Aar, skjøndt han havde commanderet sit Skib i to Aar, og havt en meget berømmelig Affaire med det.

Efter at jeg havde bukket ærbødigt for Mr. Bowlett, og til Gjengjæld modtaget en meget gentlemanmæssig Hilsen, førte Sennit sin Næstcommanderende til Side, og de havde en temmelig lang Samtale.

„Jeg vil ikke have noget med Mandsskabet at giøre, Sennit,“ hørte jeg Bowlett sige, i en Slags klagende Tone, da han gik fra ham. „Jeg kan virkelig ikke være

Anfører for en Trop, der presser Matroser. De er vant til disse Forretninger, og jeg overlader det ganske til Dem."

Jeg antog dette for at være et carte blanche for Sennit, til at borttage saa mange af mine Folk, som han fandt for godt; da der ikke er noget nyt eller overraskende i, at Menneſker taale af andre, Handlinger, som de selv vilde foragte at udføre. Saasnart han havde forladt sin Inferieur nærmede den ungdommelige Næstcommanderende sig mig. Jeg kalder ham ungdommelig, thi han forekom mig endog yngre end han var, ſkjøndt jeg havde jo selv commanderet et Skib, da jeg var i hans Alder. Det var let at ſee, at denne unge Mand følte, at han blev brugt i en Forretning af nogen Vigtighed.

„Man har berettet os ombord i the Speedy, Sir," begyndte den hæderlige Mr. Bowlett, „at De er bestemt til Hamborg."

„Til Hamborg, Sir, som mine Papirer vil udviſe."

„Vor Regjering betragter al Handel med den Deel af Continentet med megen Mistro, især ſiden Franſkmændenes ſidſte Bevægelſer. Jeg ønſter virkelig, Sir, at De ikke var bestemt til Hamborg."

„Jeg troer at Hamborg endnu er en neutral Havn, Sir, og dersom den ikke var det, indſeer jeg ikke, hvorfæ en Amerikaner ikke ſkulde kunne løbe derind, indtil den virkelig bliver bloqveret."

„Ah! dette er nogle af Deres meget eiendommelige amerikaniſke Ideer om ſaadanne Gjenſtande! jeg kan alligevel

ikke være af Deres Mening, da det er min Pligt at adlyde mine Ordre. Lord Harry har anmodet mig om at være meget streng i vore Undersøgelser, og jeg haaber De vil kunde fatte, at vi maa adlyde, i hvor ubehageligt det end maa være, Sir. Jeg anseer nu Sukker og Kaffe for at være meget mistænkelige Varer!"

"De ere meget uskyldige Ting, naar de blive brugte paa den rette Maade, hvilket jeg haaber mine vil blive."

"Har De nogen særlig Interesse i Ladningen, Capitain Wallingford?"

"Kun som Eier, Sir. Baade Skib og Ladning er min egen private Eiendom."

"Og De synes at være engelsk eller amerikansk, thi jeg tilstaaer, at jeg er ikke istand til at kjende Forskjellen mellem de to Folk fra de to Lande, skjøndt jeg tør nok sige, at der er en meget stor Forskjel."

"Jeg er en født Amerikaner, hvilket ogsaa mine Forfædre have været i flere Generationer."

"Jeg maa erklære, at det er mærkværdigt! Godt, jeg kan ikke see nogen Forskjel. Men naar De er en Amerikaner, kan jeg ikke indsee, hvorfor Kaffe og Sukkeret ikke ogsaa er amerikansk. Lord Harry forlangte alligevel at vi skulde, af een eller anden Aarsag, være meget omstændelige angaaende disse Ting. Veed De hændelsesviis hvor dette Sukker groede?"

"Røerne hvoraf det er lavet, groede, saavidt jeg veed, paa St. Domingo."

„St. Domingo! Er det ikke en fransk Ø?“

„Bistnok, tildeels, Sir; skjøndt Spanierne og Negrene strides med Franskmændene om Besiddelsen.“

„Jeg erklærer, at jeg maa sende Lord Harry Underretning herom; det gjør mig meget ondt, Capitain Wallingsford, at jeg maa opholde Deres Skib; men min Pligt fordrer at jeg sender en ung Gentleman ombord i the Speedy, for at indhente Ordre.“

Da jeg ikke kunde gjøre nogen grundet Indvending herimod, blev den unge Gentleman sendt tilbage til Fregatten. Sennit havde imidlertid ikke været ledig. Iblandt mit Mandskab var en Svensker og en Preusser, og da begge disse havde lært deres engelsk i London og Liverpool, affecterede han at troe at de vare Indbyggere af den gamle Ø, og gav dem Ordre til at samle deres Sager, for at være klar til at gaae ombord i Fregatten. Ingen af dem havde alligevel lyst til at adlyde ham, og da jeg stødte til Gruppen, idet jeg forlod Mr. Bowlett, der paa Skandsen ventede paa Fartøiets Tilbagekomst, traf jeg de tre i en varm Discussion over denne Gjenstand.

„Jeg skal sige Dem hvad det er, Mr. Wallingsford,“ raabte Sennit, da jeg nærmede mig, „vi vil drøfte Sagen. Her er to Karle, som naar Sandheden kom for Dagen, ere Folk fra Lancashire, som paaftaae at være Normænd eller Finner, eller fra et andet Sted i Udlandet, og jeg ønsker at de skulle tjene under Hans Majestæts Flag, hvor de sandsynligviis høre hjemme; men da de stride

saameget imod at modtage denne Vresbeviisning, vil jeg lade mig nøie med at tage denne nette Karl fra Kent, som er ligesaameget værd, som begge de to tilsammen."

Idet han sagde dette pegede Sennit paa Tom Voorhees, en athletisk smuk ung North River Mand, af hollandsk Extraction, en Karl i hvis Arer der ikke flød en Draabe engelsk Blod, og den dygtigste og bedste Matros i the Dawn, et Beviis paa at Lieutenantens nautiske Skjønsmhed ikke havde været sløv i at opdage.

"De forlanger, at jeg skal give Dem en Mand, der er født i mindre end ti Miles Afstand fra mit eget Fødested," svarede jeg, "og hvis Familie jeg veed at have været Amerikanere i næsten to Aarhundreder."

"Ja, ja; I ere alle af gamle Familier i Amerika, som Gud og hver Mand veed. Knekten er født engelsk, det sætter jeg hundrede Guineer paa; og jeg kunde nævne et Sted i Kent, ikke ti Mile fra det Sted, hvor han først saae Dagens Lys. Jeg siger alligevel ikke, at De ikke var hans Naboe, thi De seer selv ud, som De nok kunde være fra Dover."

"De vilde maaskee ikke være saa meget opsat paa at spørge, Sir, dersom dette var en sex og tredive Canon-fregat, eller dersom De og jeg vare iland."

Sennit saae foragtelig til mig og endte Affairen ved at befale Voorhees at gjøre sin Kiste klar, og at forene sig med de to andre Mænd han havde presset. Voorhees fulgte alligevel Svenskerens og Preusserens Grem-

pel og gif sin Bei uden at lave sig til at adlyde. Da jeg var høieligen forbittret paa denne raa Skurk, gif jeg agterud til den anden Lieutenant, der dog kun var en gentlemanmæssig Dosmer.

Mr. Bowlett begyndte nu at tale om London, og han fortalte mig, hvor ofte han havde været i Operaen, da han sidst var i Byen, og bemærkede, hvad det var for en overordentlig morsom sête champêtre Lady R. R. havde givet. Dette bestæftigede os til Fartøiet kom tilbage, med en meget høflig Anmodning fra the Speedys Capitain, om jeg vilde bevise ham den Gunst at komme ombord til ham, medbringende mine Skibspapirer. Da dette var noget, som ingen af de Krigsførende havde Ret til at forlange, skjøndt Kaperne bestandig gjorde det, stod det til mig at samtykke eller ei. Da jeg troede, at det kunde fremskynde Sagerne Gang, og da jeg betragtede den høflige Anmodning, som et godt Omen, og da jeg ønskede at handle med Hovedpersonen i en Sag, der til ingen Nytte begyndte at blive alvorlig, samtykkede jeg i at gaae. Jeg lod Marble kalde og gav ham en formelig Ordre til at overtage Commandoen af Skibet. Jeg saae et foragteligt Smil paa Sennits Ansigt i Anledning af denne lille Ceremonie, skjøndt han ikke lod sig forlyde med nogen Indvending. Jeg havde troet at Næstcommanderende vilde gaaet ombord i Fregatten med mig; men efter en kort Raadslagning med Lieutenanten, blev det overdraget denne at vise mig denne Tre.

Sennit syntes opsat paa at vise mig al den Ringeagt og Haan, som han var istand til at lægge for Dagen. Ligesom alle lavttænkende Mennecker kunde han ikke bare sig for at mishandle dem, som han havde i Sinde at forurette. Han lod mig gaae først ned i Fartøiet, og gik selv først op af the Speedys Side, da vi kom til Borde. Hans Capitains Opførsel var langt anderledes. Lord Harry havde ikke noget meget adeligt i sin Personlighed, som J, der tilbeder Rang, tro at Adelen besidde, men han var uimodsigelig velopdragen, og det var let nok at see, at han selv commanderede sit Skib, og at han var udmærket godt skiftet dertil. Jeg har havt Leilighed til at erfare, at der har været megen aristokratisk og democratisk Snak angaaende et Menneckes Ddre, Dygtighed og Opførsel, blandt Europæere af Fødsel og Stand. For det første har Naturen dannet dem meget nær, som den danner andre Mennecker, og den eneste physiske Forskjel der er, hidrører fra Bæner og Opdragelse. Dernæst har jeg, med Hensyn til Aristocratietis svækkende Virkninger og adelig Dwindaglighed, seet ti Gange saa meget deraf blandt Eders Krambodsvende og Bobbinetshandlere, som jeg har seet hos Søner af Hertuger og Prindsen, og i mine senere Dage har Omstændighederne bragt mig meget i Berøring med mange af de sidstnævnte. Det er langt mere sandsynligt, frygter jeg, at Mandighed i Charakteren ledsager aristokratisk en demokratisk Byrd; thi medens de, som nyde den første,

føle sig over den populære Mening, bukke de, som besidde den sidste, sig for den, som den asiatiske Slave bukker for sin Herre. Jeg vilde ønske, at jeg kunde tænke anderledes; men Erfaring har overtydet mig om disse Sandheder, og jeg har lært at føle Sandheden af en Axiom, der begynder at blive temmelig fortrolig blandt os, nemlig, at man maa være Aristocrat, for at blive en sand Democrat. Jeg er vis paa at alle de virkelige, mandige, uafhængige Democrater, som jeg har kjendt i Amerika, have været beskylde for Aristocratie, og det slet og ret fordi de havde i Sinde at gennemføre deres Principer, og ikke lade den herskesyge Gnehersker, Nabostanden, spille Tyran over dem. Med Hensyn til personlige Fortjenester, saa findes der næsten lige saa stort et Forhold af Talenter iblandt de Høibaarne, som blandt de Ringe; og den er kun en efter Folkegunst jagende Slags Philosoph, som hylder den modsatte Lære. Talleyrand var af et af de ældste og berømteste Huse i Europa, det samme var Turenne; medens Mansfield, Erskine, Grey, Wellington og en Masse af vor Tids berømte Engelskmænd, var af adeligt Blod. Nei, nei, de frie Institutioners Sag har meget høiere og meget retfærdigere Udmærkelser at prale af, end den i Udmængd fødtes indbildte Overlegenhed, over dem som nedstamme fra gamle Familier.

Lord Harry Vermond modtog mig netop, som Gen i hans Siilling burde modtage en Mand i min, høfligt,

uden i ringeste Maade at nedsætte sin egen Værdighed. Der var et godmodigt Smil i hans Ansigt, som jeg i Begyndelsen ikke vidste at udtyde. Han havde ogsaa en hemmelig Samtale med Sennit, men Smilet undergik ingen Forandring. Tilslidst kom jeg til den Slutning, at det var en Bane hos ham og havde intet at betyde. Men skjøndt han var saa meget disponeret til at smile, var Lord Harry Dermont lige saameget disponeret til at lytte til enhver af Sennits Indskydelser, som med Rimelighed kunde befordre hans Hovedoie med. Priispenge er vistnok en stor Plet paa alle Sømagters Ridderlighed, men det er en Plet, hvoraf Adelen ønsker at være lige saa stærkt farvet, som de Borgerlige. Den menneskelige Natur er besynderlig ligeartet med Hensyn til Penger; og for yngre Sønners Natur, i de Lande, hvor Majorater og Førstefødselsret gjør sig gjældende, er denne Aitaa saa levende, at den næsten er lige saa slynlig, som den største Plebeiers Rovgjerrighed, der nogensinde plyndrede en Lomme.

„Det gjør mig meget ondt, Capitain Wallingford,“ bemærkede Capitain, Lord Harry Dermont til mig, da hans hemmelige Samtale med Sennit var endt, og idet han viste sig at være langt ophøiet over Powllets Svagheit, der vilde have holdt en vidtloftig Discussion over denne Gjenstand, „at det er min Pligt at sende Deres Skib til Plymouth. Franskmændene have faaet saadan en Indskydelse paa Continentet, at vi ere nødsagede til at

være meget aarvaagne for at modarbejde dem; deres Ladning er ydermere produceret paa fjendelig Grund.

„Hvad Indflydelsen angaaer, Mylord, vil De kunne indsee, at vi Amerikanere intet have at skaffe med den, og da min Ladning nødvendigviis er af det sidste Aars Høst, maa den være voxet og fabriqueret paa en Tid, hvor der var almindelig Fred. Om den endog ikke var det, troer jeg ikke det vilde gjøre min Opbringelse lovmæssig.“

„Dette maa vi overlade til Sir William Scott at afgjøre, min gode Sir,“ svarede Capitainen med sit sædvanlige Smil; „og det nytter ikke at vi discutere denne Sag. En ubehagelig Pligt“ — som om han ansaae den Ting at putte to eller tre tusind Pund i sin Lomme, for ubehagelig! — „en ubehagelig Pligt behøver alligevel ikke at udføres paa en ubehagelig Maade. Derjom De vil udpege, hvilke af Deres Folk De ønsker at beholde ombord i Skibet, skal der blive taget Hensyn derpaa. De forbliver naturligviis selv ved Deres Eiendom, og jeg tilstaaer, at hvad der endog maa skee med Ladningen, troer jeg at Skibet vil blive frigivet. Da det er op paa Dagen og det vil medtage nogen Tid at ombytte Folkene, vil jeg føle mig særdeles lykkelig, hvis De vil bevise mig den Gunst at tage Frokost med mig i Kahytten.“

Dette var en Opførsel, der passede sig for en Gentleman, om den just ikke var lovmæssig. Jeg kunde for-

udsee en Mængde stemme følger for mig, ved dette Ophold, skjøndt jeg tilstaaer at min Frygt for at blive condemneret ikke var meget stor. Der var at tage Hensyn til min Forskrivning til John Wallingford, og to Maaneders Ophold kunde holde mig saa længe fra Hjemmet, at Betalingsterminen vilde forfalde. Dernæst kom Panteobligationen paa Clawbonny, med dens foruroligende Billeder, og jeg var alt andet end i godt Humeur til at nyde Lord Harry Dermonds Gjestfrihed. Jeg vidste alligevel, at det ikke kunde nytte noget at gjøre Indvendinger, og at det var uværdigt at knurre, og jeg var saa heldig at kunne gjøre gode Miner til dette flette Spil. Jeg ønskede blot at min Overstyrmand, Koffen og Reb maatte blive tilbage i the Dawn, da jeg overlod det til dem, der havde bragt mig op, at udtage saa mange af dens Folk, som de fandt forgodt. Lord Harry anmærkede, at det ikke var sædvanligt at lade en Styrmand blive; men for at søie mig vilde han samtykke. Fregatten vilde i Løbet af fjorten Dage gaae ind for at fylde Vand, og jeg kunde da stole paa at faae det hele Mandskab tilbage under min Commando, med Undtagelse af hans Majestæts Undersaatter.

Fjortende Kapitel.

Jeg har aldrig seet noget Menneſte være mere for-
 hauset eller mere opſat paa at komme i Harniſt, end det
 var Tilfældet med Mr. Moſes Claſſ Van Duzen Marble,
 da han fik at vide, at the Dawn ſkulde ſendes til Eng-
 land for at frikjendes. Der var intet, der kunde holde
 hans Mund inden for Maadeholdenhedens Grændſer, og
 jeg er langt fra at være viſ paa at det ſamme ikke
 havde været Tilfældet med hans Næver, undtagen mine
 Forſikringer, om at han vilde blive ſendt ombord i the
 Speedy, med mindre han opførte ſig klogt. Da vore
 Folk blev ſendt bort fra Skibet, troede jeg flere Gange
 at han vilde bryde løs med aabenbare Fiendtligheder;
 og han foreslog mig virkelig at ſlaae Sennit ihjel og
 faſte ham overbord. Med et betydningſfuldt Blik ſagde
 jeg ham, at dette ikke var den rette Tid dertil. Styr-
 manden lagde nu Fingeren paa Næſen, blinkede med
 Dinene, og fra dette Dieblik syntes han ikke alene munter,
 men han hjalp endog med at heife de forſkjellige
 Artikler ind og ud, ſom bleve omvexlede ved at bytte
 Mandſkabet.

Da alt var færdigt, viſte det ſig at Sennit ſkulde
 være vor Priiſtmester. Skjøndt han virkelig var Lieute-
 nant, var han kun bleven overladt af Admiralen til Lord
 Harry Dermond, for at completere denne favouriſerede

Officiers Besætning; da the Speedy havde sit reglementerede Antal af Officierer foruden ham. Da Krydstogtet var saa nær tilende og Skibet havde været meget heldigt i at presse, siden dets Afseiling, kunde Sennit undværes, og naar Sandheden kom for Dagen, tvivler jeg ikke om, at hans Messfammerater ombord i Fregatten vare glade ved at blive ham qvit, nu da de ikke længer havde Brug for hans særegne Dygtighed og Tjeneste.

Mr. Sennit bragte ti Matroser ombord med sig, som Priismandskab, foruden en Masters Mate, ved Navn Diggins. Under sædvanlige Omstændigheder vilde denne sidste Værdighed være dygtig nok til at bringe Skibet ind; men dette var den første Priis Lord Harry havde taget, den lovede at blive værdifuld isald den blev condemneret, og jeg formoder at han, og hans unge gentlemanmæssige Officierer, vare glade ved at blive deres simple Kammerat qvit. Hvorledes det nu forholdt sig eller ikke, saa kom Mr. Sennit og Diggins begge ombord til os med hele deres Bagage.

De forskjellige Afvexlinger, Frokosten og Jagten om Morgenens, havde medtaget saa meget af Dagen at begge Skibene ikke gif under Seil førend Kloffen fire om Estermiddagen, da de begge fyldte paa samme Tid; the Speedy under Vinden med to Reeb i Mersseilene, som da vi først saae den, for at snuse omkring efter flere Priser, og the Dawn med Læseil til, med

Winden næsten agterind. Da alt var klar, styrede hvert Skib bort fra det øde Sted paa Oceanet, hvor de havde ligget i flere Timer, bevægende sig i divergerende Linier, med en Fart, der snart lagde en vid Afstand imellem dem.

Den Omstændighed, at blive underlagt en Mand's Commando, som Sennit, følte jeg næsten ligesaa ubehagelig, som jeg følte Tabet af mit Skib. Han og hans Mate tog inden den første Times Forløb Kahytten i Besiddelse, paa en Maade, der vilde have frembragt en Explosion, dersom Politik ikke havde forbudt det fra min Side. Sennit tog endog min agterste Kahyt i Besiddelse, hvor han gav Ordre til at hænge hans Køie, og hvorfra han ganske koldblodig gav Ordre til at flytte mine Sager. Da Kistebænkene vare under Laas, tillod jeg ham uden nogen Indvending at tage Kahytten i Besiddelse. Diggens stuede sine Koieklæder i Marbles Køie, idet han overlod det til min Styrmand og mig at sørge for os selv. Ifølge Marbles Raad lod jeg, som jeg var meget indigneret over denne Behandling, idet jeg gav Marble Ordre til at gjøre en Plads ryddelig i Forlufaset, hvor jeg vilde opholde mig, og at hænge Køier op der til Marble og mig. Denne Foranstaltning gjorde nogen Virkning paa Sennit, der gjerne vilde have Udgang til nogle af de mindre Varejorter, som alle vare under Laas og Lukke, hvilke han ikke turde bryde, ifølge en Ordre fra Admiralitetet. Det var ham derfor af megen Vigtighed at høre til min Messer, og den Nød-

vendighed, at gjøre noget for at mildne min Brede, blev ham strax iøinesaldende. Han gjorde nogle Undskyldninger for sin Opførsel, idet han søgte at forsvare, hvad han havde gjort, paa Grund af hans Rang og Orlogsskik, og jeg troede det klogt at antage hans Undskyldninger, for at undgaae et aabent Brud. Sennit blev i Befiddelse af agterste Kahyt; men jeg forblev i Forlukaset, idet jeg alligevel samtykkede i at spise i Kahytten. Dette Arrangement, som jeg paa min Side havde overlagt iforveien, gav mig ofte Leilighed til at raadslaae hemmelig med Marble, og til at foretage adskillige Forberedelser, til at benytte den første Leilighed, der maatte tilbyde sig, til at tage Skibet tilbage. Paa den Tid hændtes det hyppigt at Skibe bleve tilbageerobrede, og jeg havde ikke faasnart faaet at vide, at the Dawn skulde bringes op, førend jeg begyndte at grunde over Midlerne til at iværksætte min Hensigt. Jeg havde beholdt Marble ombord i Skibet udtrykkelig i den Hensigt

Jeg formoder, at Læseren har et almindeligt Begreb om Skibets Tilstand, saavel som om de Omstændigheder, hvori det befandt sig. Vi vare netop tre hundrede og to og halvtredsindstyve Mile sydvest for Scilly, ifølge Observation, og da det var en stiv Kuling fra Syd-Sydvest, var der ingen Tid at spille. Den første Leilighed, som frembød sig til at tale med min Styrmand, var medens vi begge vare beskæftigede i Forlukaset, med

at bortstuve vore Sager og med at træffe saadanne Foranstaltninger, at vi kunde faae det lidt hyggeligt.

„Hvad tænker De, Moses, om denne Mr. Sennit og hans Folk?“ spurgte jeg jagte, idet jeg lænede mig over et Bandsfad, for at faae Hovedet nærmere til Styrmanden. „De see ikke ud som de bedste Orlogsgaster; skulde vi ikke ved Activitet og Overrumpling kunne faae Bugt med dem?“

Marble lagde Fingeren paa Næsen, blinkede, saae saa klog ud, som om han vidste paa hvad Maade, og gik derefter hen til Døren, der stod i Forbindelse med Kabytsgangen, for at lytte om alt var sikkert i den Kant. Overbeviist om, at der ingen var i Nærheden, meddeelte han mig sine Tanker, som følger:

„Den samme Idee har arbeidet her,“ idet han bankede paa Panden med Begefingeren, „og der kunde komme noget godt ud af det. Denne Mr. Sennit er en listig Knekt, ham maa vi tage os iagt for, men denne Mate drikker som en Kuldrager; jeg kan see det paa hans Ansigt, en Toplanterne lysrer ikke bedre. Han maa tracteres med Brændeviin. Et Sæt mere ubehændige Landkrabber blev aldrig sendt ombord for at manoevrere en Raaseiler end disse, som ere sendte ombord fra the Speedy. De maa have givet os deres værste Lastfeiere.“

„De veed, hvorledes det er med disse unge Orlogscapitainer; de gjemme deres bedste Materialier til Ba-

dens Eiermands Hjerte angaaer, saa veed De godt, hvor det er at finde, Miles. Der er sagt nok for en Begyndelse. Vi vil see os om i Eftermiddag og tale nærmere sammen efter Aftensmaaltid."

"Godt. Tal et Par Ord med Billings, Koffen, og jeg vil meddele Neb Sagen. Paa den sidste er vi sikker; men det var maaffee ikke saa galt at love Deres Mand noget."

"Overlad det til mig, Miles. Jeg kjender min Mand og jeg vil behandle ham, som jeg vilde handle mod en Skibseier."

Marble og jeg skiltes nu ad, og jeg gif op paa Dækket for at see, hvorledes Sagerne lovede der. Paa denne Tid begyndte the Speedys Mersseil at dukke under og the Dawn skjød fremad i sin Cours, med alt til hvad trække kunde. Alle Engelskmændene vare paa Dækket, Sennit med. Han hilsende mig høfligt nok, da jeg kom hen paa Skandsen, men jeg undgik at komme i Samtale med ham. Det var min Opgave, at lægge Mærke til Folkene, og saavidt som muligt, at forviise mig om, hvorledes de bleve fordeelte til Ratten. Det var tydeligt, at Diggens var en Karl med et rødt Ansigt, der sandsynligviis var gaaet glip af Forfremmelse, for medelst hans Lyft til Flasken, dog var han, som det ofte er Tilfældet med saadanne Personer, en udmærket Sømand og en rigtig Orlogsgast. Ham troede jeg at kunne sikke mig ved Brændeviin. Sennit forekom mig at være

en langt vansteligere Person at komme tilrette med. Der var ogsaa Cognatsmærker i hans Ansigt, men han havde høiere Rang, mere Ansvar og et lysere Haab end Mafsters Maten. Derhos var det tydeligt nok, at han havde mere Kjendskab til Verden, end hans Følgesvend, og der var bestandig en Slags urolig Narvaagenhed i hans Blik og Udfærd, som foruroligede mig lidt.

Jeg ønskede om muligt at slaae et Slag, endnu samme Nat, da hvert Minut bragte os hurtig mod Indgangen af Canalen, hvor Englænderne havde saa mange Krydsere, at det næsten vilde gjøre en afgjørende Flugt umulig, om det endog lykkedes os at gjenvinde Commandoen over vort Skib. Jeg frygtede ydermere for at det skulde falde Sennit ind at have alle Mand paa Dækket hele Natten, under det Paaskud, at vi stod ind imod Land. Skulde han virkelig beslutte sig hertil var vor Sag haabløs.

„Deres Styrmand synes at holde af Skjenken, Mr. Wallingford,“ bemærkede Sennit til mig, paa en godmodig Maade, tydeligt nok med det Ønske at oprette et venskabeligere Forhold mellem os, end der hidtil havde fundet Sted; „han har i de sidste ti Minutter været inde i og i Nærheden af Kabyssen med sin Blikpotte, ligesom en Uføvant, der savner sin Moders Thee.“

Sennit lo over sit eget Lune, og det faldt mig vanstelig at svare med et Smil, thi jeg vidste, at Styr-

manden havde opfundet dette Middel for at aabne en Underhandling med Koffen.

„Mr. Marble er bekendt for at holde af stærke Drikke,“ svarede jeg undvigende.

„Nu, det seer han ikke ud til. Jeg har sjelden seet nogen, der seer mere ud som en ægte Søhund, end Deres Styrmand, Capitain Ballingsford.“ Dette var første Gang Sennit havde beæret mig med denne Titel, „og jeg fattede Godhed for ham af den Grund, saasnart som jeg saae ham. Jeg haaber, at De gjør mig den Forskielse, at spise til Aften med os i Kabytten, thi jeg seer Tegns ved Kabysen til at den snart er færdig.“

„Jeg venter at være ved Deres Bord, Sir, nu, det er kommen til en Forklaring mellem os. Jeg formoder at min Styrmand skal være i mit Selskab, saavel som i Deres?“

„Ganske vist. Jeg skal udbede mig den Gunst, at De vil lade Mr. Marble afløse Diggens, en halv Time eller saa omtrent, medens den stakkels Fyr saae sig en Bid. Vi vil gjøre det samme for Dem en anden Gang.“

Dette blev sagt i en Slags tør leende Maneer, der beviste, at Sennit var sig fuldkommen bevidst, at han fremkom med et Forlangende, der var lidt uden for Reglen, at bede en Mand om at hjælpe lidt til med at føre sit eget Skib i Havn, som Prise; men jeg tog det, som det var meent, som en raa Skjemt, paa hvis Bund der laa Magelighed.

Det varede ikke længe førend Neb kom og meldte at Aftensmaden var klar. Sennit havde kun faaet et maadeligt Middagsmaaltid, som det lod, og han syntes godt opsat paa at hævne sig ved nærværende Leilighed. Idet han kaldte paa mig for at følge sig, førte han mig muntert til Kahytten, da han foregav at være meget glad over at vi skulde spise sammen. Strængt taget havde en Priis-Besætning, under Omstændigheder, som de i hvilke the Dawn nu befandt sig, ingen Ret til at forlange nogen af Skibets Provisioner, da Condemnation var nødvendig for at lovliggjøre Lord Harry Dermonds Fremgangsmaade, endog ifølge hans eget Lands Love. Men jeg havde givet Neb Ordre til at være rundhaandet med mine Midler, og der var sat et meget respectabelt Maaltid for os, da vi kom ind i Kahytten. Sennit var snart i fuldt Arbeid, men under det Paaskud at see efter noget bedre Sukker, end det der var sat paa Bordet, fik jeg hemmelig stukken tre Glasfer Brændeviin i Hænderne paa Neb, idet jeg hvistede til ham, at give den ene til Mastersmatten paa Dækket, og de to andre til Mandskabet. Jeg vidste at der var altfor mange Motiver til en Bestikkelse i Forening med vort Traktament, Omsorgen for vor private Eiendom og andre Ting af samme Natur, til at jeg skulde nære nogen Frygt for at den sande Aarsag til denne Rundhaandethed vilde blive mistænkt af dem, der skulde høre Fordelen af den.

Sennit, Marble og jeg sad næsten en Time tilbords.

Den første drak slittig Viin; men han vilde ikke have noget med Brændeviin at bestille. Da han havde taget to eller tre Glas i min Nærværelse, af den afflaaede Liqueur, førend de to Skibe skiltes ad, var jeg overbevist om, at hans nærværende Afholdenhed havde sin Grund i Bevidstheden om de delicate Omstændigheder, i hvilke han befandt sig, og jeg blev forsigtigere i min Fremgangsmaade. Endelig beghndte Lieutenanten at tale om „den stakkels Djævel paa Dækket,“ og Marble blev sendt op for at tage vare paa Skibet, medens Diggins kom ned for at spise. Saasnart Mastersmaten kom ned, kunde jeg see, at Brændevinet havde gjort sin Virkning paa ham, og jeg frygtede for, at hans Superieur skulde mærke det. Dette gjorde han alligevel ikke, da han var alt for godt tilfreds med den Madera, jeg havde sat for ham, til at bryde sig om nogle faa Snapse meer eller mindre, som kunde have faldet hans Underordnede til Deel.

Endelig havde dette mindeværdige Aftensmaaltid, ligesom enhver anden Ting, her paa Jorden, Ende, og vi gik alle op paa Dækket, idet det blev overladt til Neb og Skoffen, at tage af Bordet. Det var nu Nat, skjøndt et svagt Stjernelys spredte sig over Havet. Det havde løiet lidt af og Ratten lod til at ville gaae hen uden noget Extra-Arbeid for Mandskabet, da nogle af Læseilene vare blevne bjergede, ifølge Diggins Ordre, da han gik ned.

Naar Somænd komme paa Dækket tilføes, er der gjerne i Begyndelsen en Pause i deres Samtale, medens

hver især lægger Mærke til Beiret, Skibets Stilling og andre Gjenstande. Marble overgav Commandoen paa Dækket til Diggins, og gik forud, Neb og Roffen gjorde den sædvanlige Støi med Tallerkner, Knive og Gaffler.

„Har Mandskabet faaet Aftensmad, Mr. Diggins?“ spurgte Lieutenanten.

„Endnu ikke, Sir. Vi har ingen Kof selv, som De veed, Sir, vi har altsaa været nødt til at vente, Sir.“

„Kongens Folk vente ikke efter nogen. Befal den sorte Knegt at give dem deres Aftensmad strax; medens det skeer vil vi fordele til Bagt i Nat.“

Det var tydeligt, at Diggins mere og mere følte Virkningen af Brændevinet; da han havde stjult Flasken et Sted i Nærheden, var han istand til ubemærket slittigen at tage sig en Slurk af den. Han gav alligevel de nødvendige Ordre, og Folkene bleve strax mønstrede agterude, for at blive inddeelte i to Bagter, som vare nødvendige for Skibets Tjeneste; dette var snart gjort, idet Sennit valgte fem og Diggins fem.

„Klokken er over otte,“ sagde Sennit, da Fordelingen var gjort. „Gaae ned alle Mand, undtagen Koergængerer, gaae ned om Læ og skaf. Rap jer med Aftensmaden, Gutter, dette er for stort et Skib til at være uden Udflid forude, dog tør jeg nok sige, at Yankeeerne hjælpe os medens I skaffer.“

„Det skal vi ganske sikkert, Sir,“ raabte Marble, der var kommen hen til Faldrebet, for at see hvad der

gik for sig. „Sei Du Reb, kom ud af Skabysjen og ageer Baksgaast, medens John Bull faaer sin Aftensmad. Han er altid gnaven, naar han er sulten, og vi vil fodre ham godt for at holde godt Raboskab.“

Dette fik nogle af dem der hørte det til at lee, og andre til at bande og knurre. De syntes alligevel alle villige til at benytte sig af dette Arrangement, thi Engelskmændene vare snart efter nede og ivrig iværk med Maaltidet. Det faldt mig nu ind, at Marble havde ifinde at kaste Forlugen over, og styrte ind paa Lieutenanten og Roergængereren. Naar vi lod en Mand blive tilbage for at sikke Lugen, var vi netop en Mand tilbage for hver af dem, som var paa Dækket; og jeg tvivler ikke om at Udførelsen vilde have lykkedes, dersom det var bleven forsøgt paa den Maade. Jeg var af Naturen stærkere end Sennit, da jeg desuden var yngre og i min kraftigste Alder; medens Diggins ikkun vilde have været et Barn i Marbles Hænder. Hvad Roergængereren angaaer, da kunde Reb have kastet ham halveis op til Krydsmeris, naar det kneb. Men det syntes som min Styrmand havde en dybere Hensigt for Die, heller ikke var den anden fuldkommen sikker, hvilket jeg snart erfoer, da en af Engelskmændene strax efter kom op paa Bakken, for at skaffe paa Dækket, da han maaske troede at der kunde være nogen Fare ved at alle Mand vare nede. Det var nu tilstrækkeligt mørkt for vore Hensigter, og jeg begyndte for Alvor at tænke over den bedste Fremgangsmaade, da der

paa engang blev hørt et stærkt Plump i Vandet, og Marble raabte: „En Mand overbord!“

Sennit og jeg løb hen til læ Stovant, hvor vi netop saae et Glimt af den stakkels Karls Hat, han syntes at svømme kraftigt da Skibet løb ham forbi.

„Styrbord med Roret!“ raabte Marble. „Styrbord med Roret! Kom til Forbraserne, Neb, rap Dig herhen, Kof. Gjør Fartøiet klar, Mr. Sennit, vi skal nok sørge for Agterræerne.“

Dette var nu altsammen overtænkt af Styrmanden i Førveien. Herved fik han ikke alene alle vore egne Folk samlede; men han fik dem bort fra Fartøiet. Det hele skete saa naturligt, at der ikke vakttes den ringeste Mistanke om nogen Hensigt. Naar jeg skal lade Mr. Sennit vederfares Rejsfærdighed, maa jeg tilstaae, at han opførte sig særdeles godt ved dette pludselige Krav paa hans Activitet og Landsnærverelse. Tabet af en Mand havde for ham dyb Betydning. da alle hans Baner og Tilboieligheder bevægede ham til at være omhyggelig for et Skibs Besætning. En Mand hjerget var ligesaa godt, som en presset Mand; og han var den første i Fartøiet. Paa denne Tid var Skibets Fart standset, Fartøiet var klart, og jeg hørte Sennit give Ordre til at fire det af. Vi Amerikanere havde nok at bestille med at faae Ræerne paa Storreisningen brast om ilide, og med at sætte Bramsaldene fast agterude for at støtte Stængerne. Efter to Minutters Forløb lignede the Dawn alligevel en Strids-

hest, der pludselig har kastet sin Rytter af, dreier af fra sin Cours og farer tværs over Marken, i ret Vinkel med hans forrige Retning, idet han stønner og pruster. Alle Forseilene vare juld, men da Agterræerne fra Begyndelsen af havde været firkant, laae Seilene bak, og Stibet skjød langsomt over Stævn, med Søen squulpende mod Bougen som for at anmode det om at standse.

Jeg gik nu agterud til Hakkebrettet for at overbevise mig om Sagernes Stilling. Da jeg naaede Agterenden, var Sennit netop i Værk med at opmuntre sine Folk til at trække paa Marerne. Jeg saae, at han havde sex af sine Folk med sig, og uden Tvivl sex af hans bedste Folk; da de dristigste og meest active altid ere meest i Forhaanden ved saadan en Leilighed. Der var ingen Tid at spille og jeg vendte mig om for at see efter Marble. Han stod bag ved mig, da han havde søgt mig i samme Diemed. Vi fjernede os fra Roergængerer for ikke at blive overhørt.

„Nu er det Deres Tid, Miles,“ mumlede Styrmanden, idet han stak mig een af mine egne Pistoler i Haanden, medens han talte. „Denne Mastersmate er saa drukken som en Skjeldersvend ved Midnat, og jeg kan faae ham til at gjøre hvad jeg vil. Neb har faaet sine Ordre og Koffen er klar og villig. De behøver kun at sige et Ord for at begynde.“

„Der synes kun at være liden Nødvendighed for at udghe Blod,“ svarede jeg. „Derfom De har den anden

Pistol, saa brug den ikke uden i Nødstilfælde, vi kan trænge til den for Fartøiet."

"Fartøiet!" afbrød Marble, „hvad have vi videre at gjøre med Fartøiet? Nei, nei, Miles, lad denne Mr. Semmit gaae til England, hvor han hører hjemme. Nu skal De see hvorledes jeg kan vende og dreie Diggins," tilføiede han; „jeg trænger til en svær Arbeidstallie, der ligger nede om Læ under Bakkens, vil De give tre eller fire af Deres Folk der forude Ordre til at gaae ned og lange den op til mig?"

„Hører I, der forude," raabte Diggins med tykt Mæle, „spring ned under Bakkens, en tre af Jer, og lang den Arbeidstallie op til Mr. Marble."

Nu var der kun tre Engelskmænd tilbage i Skibet, foruden Mastersmaten og Morgængeren. Denne Ordre sendte selvfølgelig alle tre strax ned under Bakkens. Marble lagde ganske koldblodig Lugen over, sikrede den, befalede Koffen at passe paa der forud, og idet han gik agterud, som om intet var forefaldet, sagde han ganske rolig.

„Skibet er igjen Deres, Capitain Ballingsford."

„Mr. Diggins," sagde jeg, idet jeg nærmede mig Mastersmaten, „da jeg har Brug for dette Skib, som er min Eiendom, saa vil jeg, om De behager, Sir, nu selv tage Commandoen over det. De gjorde bedst i at gaae ned, og gjøre Dem det mageligt, De kan faae godt Brændeviin, naar De blot vil forlange det, og De kan tilbringe Aftenen meget behageligt, og gaae til Køis naar De har lyst."

Diggins var en Druffenbolt og en Nar; men han manglede ikke Mod. Han havde først Mod paa at staaes, idet han raabte paa sine Folk, at de skulde staae ham bi, men jeg gjorde en Ende herpaa, ved at gribe ham i Kraven, og stode ham uden videre Ceremonie ned ad Kahytsgangen. En halv Time efter var han døddruffen og laae og snorkede paa Kahytsdækket.

Der var nu kun Rorgængerens tilbage at faae Bugt med. Han var naturligviis en Sømand og en af disse rolige og ordentlige Folk, der sædvanligviis give efter for Overmagten. Idet jeg nærmede mig ham, sagde jeg:

„Du seer, hvorledes det hænger sammen, min Gut, Skibet har igjen byttet Herre. Hvad Dig angaaer, skal Du blive behandlet som Du opfører Dig. Tag Din Tørn ved Roret og Du skal blive godt behandlet og faae fuldt op af Grog; men gør Du Dig ud til Beens, vil Du være i Bolt og Jern, inden Du veed et Ord af det.“

„Ei, ei Sir,“ svarede Manden, idet han tog til Hatten, og lod sig nøie med sit korte og sædvanlige Svar. „Nu, Mr. Marble,“ vedblev jeg, „er det Tid at have et Die med Fartøiet, der snart vil finde Manden eller opgive ham. Jeg tilstaaer, at jeg vilde ønske at vi havde taget Skibet tilbage uden at kaste den stakkels Karl overbord.“

„Karl overbord,“ raabte Marble leende, — „jeg vilde have kastet hele England overbord, om det havde været nødvendigt, og om det havde staaet i min Magt;

men det var ikke nødvendigt at faste saameget som et Barn overhord. Personen de ere ude efter er ikke andet end et af Friholdterne, med et Blod ved den spidse Ende og en Stump Smerting svøbt om den Anden. Mr. Sennit behøver slet ikke at skynde sig, thi jeg vil svare ham for at den Overbordsaldne vil flyde ligesaa længe, som hans Jolle."

Hele Marbles Paafund var saaledes forklaret, og jeg tilstaaer at Sagens sande Sammenhæng var mig meget tilfredsstillende. Foruden den store Lettelse jeg følte ved Overbeviisningen om ikke at have berøvet noget Menneſte Livet, vilde ogsaa denne Omstændighed være af megen Vigtighed for os, dersom vi igjen skulde falde i Engelskmænds Hænder, en Ting der aldeles ikke var usandsynlig, i den Stilling hvori vi befandt os. Jeg maatte imidlertid tage vare paa Fartøiet og Skibet.

Det første vi gjorde var at bjerge de tre Bramseil. Dette gav os lettere Commando over Skibet, med den lille Besætning vi udgjorde, og the Dawns Reising blev derved mindre udsat naar vi laae ved Binden. Da dette var gjort lod jeg Folkene staae til Agterbraserne, og braste Ræerne saaledes at Eigene netop begyndte at leve. Det var paa Tiden, thi vi hørte allerede Marerne, og derpaa fik jeg Fartøiet at see, som kom løbende ned paa vor luv Laaring. Jeg gav strax Ordre til at brase fuldt agter, og at holde fuld og bi. Braserne bleve be-mandede saa godt som det lod sig gjøre af Marble, Reb

og Koffen, medens jeg holdt Die med Fartøiet og nu og da kastede et Blik til Morgængeren.

„Fartøiet hoi!“ raabte jeg, saasnart Lieutenanten kom saa nær at jeg kunde tale med ham.

„Ja, Fartøiet hoi, ganske vist,“ knurrede Sennit; „een eller anden Gentlemans Ryg skal komme til at betale denne Spads. Manden overbord, er ikke andet end en stor Skruptudse, lavet af et Friholdt med en Stump Smerting om. Jeg har Deres Styrmand mistænkt for dette, Mr. Wallingsford.“

„Min Styrmand tilstaaer Fornærmelsen, Sir, det skete for at faae Dem ud af Skibet, medens vi igjen tog det i Besiddelse. The Dawn er igjen under min Commando, Mr. Sennit, og forend jeg igjen tillader Dem at komme ombord, maae vi være paa det Rene i denne Henseende.“

En lang betydningsfuld Fløiten, og en eller to fremmumlede Eder, overbeviste mig om, at Lieutenanten ikke havde den ringeste Mistanke om Sandheden, forend den saaledes pludselig blev ham forkyndt. Paa denne Tid var Fartøiet under vort Agterspeil, hvorhen det var bragt for at hugge Jolletallierne, da Folkene havde i Sinde at entre op af Tallierne. Dette brød jeg mig alligevel ikke om, da det var en let Sag for mig, der stod paa Hakkebrettet, at slaae enhver af dem paa Hovedet, der paa den Maade vilde have forsøgt paa at entre os. Til ydermere Sikkerhed blev Neb kaldt til Rors, idet Marble tog den engelske

Matros forud, for at hjælpe ham med at sætte Seilene kant og hale Buglinerne. Da Skibet nu begyndte at styde Fart, kastede jeg Lampen af et Underseilsfald ned til Sennit, befalede hans Blyghugger at slippe Talsien og lade Jollen sakke et passende Stykke agterud. Neb fik Ordre til at holde de Luv Liig spillende, saa at vi netop havde tilstrækkelig Fart paa Skibet, for at kunne udføre det Hele, uden at sætte noget Mennekeliv i Fare.

„De har dog ikke isinde at forlade os her i Atlanterhavet, Mr. Ballingsford, fem hundrede Mile fra Landend,“ raabte Sennit, da han havde havt Tid nok til at overveie.

„Det kommer an paa som De opfører Dem, Sir. Jeg ønsker Dem ikke personlig noget ondt, Mr. Sennit, men jeg ønsker kun selv at commandere mit Skib. Ratten tegner til at blive god og Rulingen løier af, saa at Jollen vil være fuldkommen sikker. Jeg vil lade den hale op og vi vil kaste et Bahreseil ned til Dem, som De kan dække over Dem, og De kan have den Trøst at vide, at vi holde Vagt, medens De sove.“

„Ja, Sir, jeg forstaaer det Hele, det vil blive en daarlig Trøst. Da jeg formoder, at De ikke lader Dem fraliste den Fordeel, De har vundet over os, har vi intet andet Valg end at adlyde. Giv os desuden noget Kød og Vand, og for Guds Skyld, lad os ikke rage i Drift med denne Jolle, saa langt fra Land.“

Jeg forsikrede Sennit, at vi vilde tage vare paa

ham, og der blev givet Ordre til at opfylde hans Ønsker. Seilet blev langet ned i Jollen, samt en Sæk med Brød, noget Dre og Svinekjød, og et Anker Ferskvand. Jeg var saa meget villigere til at foretage disse Forsigtighedsregler, da jeg ikke vidste, om vi kunde blive nødt til at kaste Fartøiet los, og et saadant Skridt vilde man jo nødigt gribe til, uden at gjøre det muligt for Mandskabet at opholde Livet. Jeg skulder Marble at sige, at han var activ i at udføre disse Foranstaltninger, skjøndt havde den Opgave været stillet, at ødelægge den hele Priisbesætning paa den ene Side, og at miste Skibet paa den anden, vilde han ikke have betænkt sig paa at bore selve Storbritanien i Sænk, dersom dette havde kunnet lade sig udføre. Jeg var menneskeligere, og følte mig overordentlig lettet, da jeg igjen havde Commando over the Dawn, efter et mindre end ti Timers Interregnum, uden at der var flydt en eneste Draabe Blod.

Saa snart alt det Forlangte var sendt ned i Jollen, lod vi den samme agterud, næsten hele Læseilsjaldets Længde. Dette vilde bevirke, at den slæbte sikkrere for begge Partier, for dem som vare i den, fordi der var mindre Fare for at Skibet vilde slæbe den under, og for os, fordi det bortryddede den Fare, at Engelskmændene skulde takke for vor Hosflighed ved til Gjengjæld at overraske os. I saadan en Afstand fra Skibet, vilde der altid være Tid nok for os til at afvise og aflaae ethvert Forsøg paa at komme op paa Siden af os.

Femtende Kapitel.

Bed saadanne simple Midler, og saa at sige uden Modstand, kom vi igjen i Besiddelse af mit Skib, the Dawn. Men nu, da det gode Skib var i min Magt, var det paa ingen Maade en let Sag at sige, hvad vi skulde foretage os med det. Vi vare netop paa Grændsen af det Sted, hvor de engelske Canal-Krydsere opholdt sig, og det var dumt at ville troe, at vi skulde kunne slippe fri for dem. Vi kunde rigtignok møde thye engelske Orlogsmænd, uden at træffe paa en anden Speedy, som vilde stoppe os og sende os ind til Plymouth, dersom alt havde været i Orden og den sædvanlige Stand; men ingen Krydser vilde eller kunde horde os, uden at spørge om Grunden. hvorfor saa stort et Skib blev navigeret af saa lille en Besætning. Det var over denne Slags Gjenstande, at Marble og jeg nu holdt Raad, da der ingen andre var paa Skandsen, end Styrmanden, der stod til Roers, og jeg. Kokken holdt Udkik paa Bakken. Engelskmanden havde ifølge min Ordre lagt sig ned ved Stormasten, saa at jeg kunde holde Die med ham; medens Reb, der altid var klar til at sove, naar han ikke var i Tjeneste, fik sig en Luur paa Rundholterne.

„Vi have faaet Skibet,“ begyndte jeg; „og det næste Spørgsmaal, der opkaster sig, er, hvad vi skal foretage os med det?“

„Bringe det til sin Havn og Bestemmelse, Capitain Wallingsford. Hvad andet kan vi foretage os med det, Sir?“

„Ja, det er godt nok, dersom det kan udføres. Men foruden den Vanskelighed det er for fire Mand at manoevrere et Skib paa femhundrede Tons, har vi et Farvand for os, der vrimler af engelske Krydsere.“

„Hvad de fire Mand angaae, da kan De virkelig regne os for otte. Jeg indestaaer for, at vi udrette lige saameget i en haard Kuling som otte saadanne Karle, der nuomstunder plukkes op langs med Kysterne. Denne Tids Folk er ikke stort andet end Børn mod dem man traf paa i min Ungdom, Miles!“

„Hverken Neb eller Rokken eller jeg er fra nogen anden Tid end Nutiden, os kan De altsaa kun regne for tre, naar alt kommer til alt. Jeg veed, vi formaae at udrette meget; men vi kunde faae en Storm, der vilde overbevise os om vor Ubetydelighed. Saaledes som det er, formaae vi kun at beslaae Bovenkrydsseilet i en Byge, naar vi have een Mand til Rors og en anden ved Redskabet. Nei, nei, Moses, vi maae tilstaae, at vi har en svag Besætning, ihvorvel vi har den bedste Willie.“

„Naar De generalisere paa den Maade, Miles, min kjære Gut, saa maa jeg indrømme, at De har Ret. Vi kan gaae op ad Canalen og der er ti Sandsynligheder mod een for, at vi vil træffe paa een eller anden Pantee, der vil laane os en Mand eller to.“

„Der er to Gange saa megen Sandsynlighed for, at vi vil træffe paa et af Kong Georg's Skibe, der vil overhale vore Papirer, og vilde gjerne vide, hvad der er bleven af vore manglende Folk.“

„Saa sig vi dem, at de øvrige ere blevne pressede; de kjende deres egne Kneb altfor godt, til at de ikke skulde kunde indsee det Sandsynlige deri.“

„Ingen Officier vilde lade et Skib af denne Størrelse gaae med kun Capitainen, Styrmanden, Koffen og een Mand til at tage vare paa det: om han endog havde funden en Besætning i det, der bestod af lutter Deserterter fra hans eget Skib. I saadant et Tilfælde, og om man endog i det Hele indrømmer Rettigheden til at presse fra fremmede Skibe, vilde det være hans Bligt at sende Folk til at bringe Skibet i Havn. Nei, nei, Moses, vi maae nu holde os i tilbørlig Afstand fra alle Engelskmænd, eller de vil endnu bringe os ind til Plymouth.“

„Blæse være med det Hul! Jeg var derinde som Krigsfange under Revolutionskrigen, og jeg ønsker aldrig mere at see det igjen. De har, hvad de der kalde Møllefængslet, og det er en Mølle, der maler endnu mindre efter min Smag, end den Tingest De har i Clawbonny. Hvorfor ikke gaae norden om, Miles? Der er vistnok kun saa Krysere den Vej.“

„Veien er altfor lang, Veiret kan blive for thkt og Kysten er altfor farlig for os, Moses. Vi har kun to Ting at vælge imellem, at styre vester efter og forsøge

paa at komme hjem, stolende paa vor Lykke at møde nogle Amerikanere, der ville hjælpe os, eller at styre ret øster i og løbe ind i en fransk Havn, Bordeaux for Exempel, hvor vi enten kan sælge vor Ladning eller faae en ny Besætning ombord, og gaae til vor Bestemmelse, Hamborg."

"Forsøg da i alle Tilfælde det sidste. Med denne Vind kan vi i Løbet af to eller tre Dage løbe Land i Sigte og gaae klar af alle Ting. Jeg kan nok lide den Idee og troer, at den kan udføres. Der er altid fuldt af Amerikanere i Bordeaux, og der maa være Folk nok, blot ved at forlange dem, naar man seer sig lidt om paa Kaierne."

Efter lidt længer Samtale besluttede vi os til denne Plan, og vi begyndte strax at iværksætte den. Under Tildreiningen var Skibet bragt til Vinden med bagbords Halse og stod Nordvest øster. Istedensfor den Cours vi nu agtede at styre, nemlig Øst. Det var derfor nødvendigt at gaae rundt for Veiret og faae Skibets Stævn i den rette Direction. Dette var aldeles ikke nogen vanskelig Manoeuvre, og da Engelskmanden hjalp os med tilsyneladende Velvillie, blev den snart lykkelig udført. Da dette var udrettet, sendte jeg den engelske Matros ned i Kahytten, for at holde Diggins med Selskab, og vi opsatte Bagten med to og to Mand, da Marble og jeg efter gammel Skik tog Tørn, fire Timer ad Gangen.

Jeg indrømmer, at jeg kun sov lidt den Nat. To eller tre Gange opdagede vi, at Sennit forsøgte paa at

hale flos op under Skibets Agterspeil, uden al Tvivl i den Hensigt at overraske os, men ligesaa ofte maatte han lade sække saa langt agterud, som hans Slæber kunde række, da han saae Marbles eller mit Hoved bemærke ham over Hakkebrettet. Da det dagedes, blev jeg purret og var snart oppe for at speide rundt om Horizonten, efterhaanden som det blev lysere og den udvidede sig omkring Skibet. Hovedsagen var at forvisse sig om, saa tidligt som muligt, hvilke Skibe der muligen kunde være i Nærheden af os.

Men kun en eneste Seiler var synlig. Den syntes at være et stort Skib, flos bidevind styrende Sydost. Bed at styre vor fastsatte Cours, eller divergere lidt imod Nord, vilde det være let at praeie den. Da jeg tydeligen kunde see, at det ikke var en Orlogsmænd, havde jeg lagt min Plan i et Dieblis. Da jeg meddeelte Marble den, mødte jeg hans fuldkomne Bifald. Vi skred altsaa strax til at udføre den.

For det første befalede jeg Sennit, der var vaagen, og jeg troer, han havde været det hele Natten, at hale op med Jollen og at holde an i een af Jolletallerne. Dette var han villig nok til at gjøre, da han udentvivel ventede, at han under en Slags Tractat skulde optages i Skibet. Jeg stod paa Udkik for at forhindre et Angreb, da een Mand var fuldkommen tilstræffelig til at holde et Dufin i Skak, der kun kunde nærme sig ved at entre Haand for Haand op af et Loug, medens Marble gif

ned for at see til de to Hæderspersoner, der hele Matten havde snorket i Kabinen. Efter en Minuts Forløb kom Marble op igjen, medbringende Matrosen, der endnu snarere sov end var vaagen. Denne Mand fik Ordre at entre ned af Jolletallien og gaae i Jollen. Da der ikke var andet for, og det var lettere at gaae ned end at stige op, blev dette snart udført, og vi vare nu fri for een fleer af vore Fjender. Sennit begyndte nu at gjøre Indsigelser, og at udpege den Fare, der var for at blive slæbt under, da Ekibet hele Tiden løb med fem til sex Miles Fart. Jeg vidste alligevel, at Engelskmændene vare altfor dygtige til at løbe Fare for at drukne uden Nødvendighed, og at de vilde kaste løs paa Tallien, førend de udsatte Jollen for at synkes. Jeg tilstaaer, det var et vanskeligt Arbeid, men det lykkedes dem fortræffeligt at tage vare paa dem selv.

Vi havde mere Vanskelighed med Diggins. Denne Karl havde været saa bæstift drukken, at han, da han var vaagen, neppe vidste hvad han tog sig for, og Marble maatte næsten slæbe ham op paa Dækket og agterud til Hakkebrettet, da han vanskelig kunde gaae. Saavidt fik vi ham endelig og snart dinglede han i Tallien. Men Mastersmaten var saa sløv og enerveret, at han slap sit Hold og faldt overbord. Jeg tvivler ikke om, at Dukningen bekom ham godt, og han blev bjerget af sine Venner, da een af Matroserne fik ham ved Nakken og halede ham op i Jollen.

Sennit benyttede sig af dette Tilfælde til atter at gjøre Indvendinger mod at faae flere Folk ned i Jollen. Det var tydeligt at see, at det var ligesaameget hans Politik at faae alle Mand ud af det lille Fartoi, som det var min, at faae alle Engelskmændene i det.

„For Guds Skyld, Capitain Wallingsford, lad det være nok hermed, om De behager,“ raabte Lieutenanten meget høfligt og høfligt. „De seer, hvorledes det er fat, vi kan neppe holde Fartoiet fri for Vand, med det Antal der er i det, og ofte i Løbet af Natten troede jeg, at Skibet vilde flæbe os under. Der er intet, der kan være lettere for Dem end at sikkre os allesammen, naar De vil lade os komme ombord een ad Gangen.“

„Jeg ønsker ikke at see Dem i Jern, Mr. Sennit, og dette vil befrie os fra den Nødvendighed at gribe til saa ubehageligt et Middel. Hold derfor fast ved Tallien, da jeg bliver nødt til at lade Dem rage i Drift, hvis De ikke adlyder.“

Denne Trudsels havde den forønskede Virkning. Folkene bleve een efter een ført op fra Bakken og sendt ned i Fartoiet. Kogt Kjød, Brød, Rum og Vand bleve Engelskmændene forsynede med, og for at være beredt paa ethvert mødende Tilfælde, firede vi et Compas og Sennits Quadrant ned til dem. Det sidste skete ifølge hans indstændige Begjering, thi det syntes, som han troede, at vi havde i Sinde at lade ham rage i Drift, hvilket virkelig ogsaa var min Plan, naar den passende Tid kom.

Omendstjøndt der nu var tolv Mand i Jollen, var den aldeles ikke i nogen Fare, da det var en stærk sex Aarers Jolle, som vagede godt og som, naar det kneb, gjerne kunde baaret tyve Mand. Veiret saae ogsaa ud til at blive godt og det blæste ikke mere end en Bramseils-Kuling. Det eneste der forarsagede mig nogen Bekymring var den Omstændighed, at sydvestlige Vinde pleiede at medføre disigt Veir og at Jollen saaledes kunde gaae tabt. Nødvendigheden retsærdiggjorde ikke destomindre at vove noget, og jeg gennemførte stadig min Plan.

Saasnart alle Englænderne vare i Jollen og godt forshnede med Nødvendigheder, kunde vi med mere Frihed bevæge os i Skibet og beskæftige os med at tage vare paa det. Den der stod til Roers kunde holde Die med Sjenden, da the Dawn styrede som en Lodsbaad. Neb blev sendt til Veirs for at udføre et nødvendigt Arbeid, og da Bramseilene vare løs og Givougene overhalede, bleve Seilene tilsatte. Dette gjorde jeg mere for at det engelske Skib ikke skulde troe, at der var noget i Veien, naar det saae et Skib seile for Veiret med saadan en Seilføring, end fordi jeg ønskede at løbe stærkere Fart, da vi allerede løb saa stærkt, at det vilde være umuligt at passere det andet Skib i Nærheden, medmindre vi forandrede vor Cours for at møde det.

Koffen, Diogenes Billings, havde nu lidt Frihed til at lave os en varm Frokost. Dersom Mr. Sennit lever endnu, haaber jeg han vil være saa retsærdig mod

os at sige, at vi ikke glemte ham. Vi sendte Folkene i Fartøiet noget god varm Kaffe, med tilstrækkeligt Sukker, og de fik en passende Deel af de andre Fødevarer, som vi selv nød af. Vi fremtog ogsaa Jollens Master og Seil og langede dem ned i Fartøiet, der var indrettet til to Sprydseil.

Paa denne Tid var det fremmede Skib i mindre end to Miles Afstand fra os, og det blev nu nødvendigt at handle. Jeg sendte Marble tilveirs for at undersøge Horizonten og han kom ned for at melde mig, at der intet var i Sigte. Dette spaaede godt. Jeg gik nu hen til Kaffebrættet, hvor jeg praiede Jollen og bad Mr. Sennit om at hale saa høit op, at vi kunde tale sammen. Dette skete strax.

„Mr. Sennit,“ begyndte jeg, „det er nødvendigt, at vi her stilles ad. Det Skib der er i Sigte, er en Englænder, og det vil tage Dem op. Jeg har i Sinde at praie det og skal sørge, for at de faae at vide hvor De er. Ved at styre ret Ost vil De letteligen kunne afskjære det, og der kan ikke være nogen Tvivl om, at han vil tage Dem op.“

„For Himlens Skyld, betænk Dem et Dieblisk, Capitain Wallingford,“ udbrod Sennit, „førend De forlader os her, et tusind Mile fra Land.“

„De er netop tre hundrede og sex og halvfjerdsindstyve Quartmiil fra Scilly, og ikke meget længer fra Lands-End, Mr. Sennit, med en Bind, der blæser lige ind paa

begge Punkter. Desuden vil Deres egne Landsmænd ganske vist fiske Dem op og bringe Dem sikker i Havn."

"Ja, til en af de vestindiske Øer; dersom hint Skib i det hele er en Engelskmand, er det en Bestfarer; det kan maaskee bringe os alle til Jamaica."

"Godt da, saa vil De have Leilighed til at gaae tilbage efter eget Behag. De havde i Sinde at bringe mig næsten ligesaameget ud af min Cours, eller om ikke absolut ud af min Cours, da næsten ligesaameget ud af min Tid. Jeg føler ligesaa lidt Smag for Portsmouth, som De synes at føle for Jamaica."

"Men den Fremmede kan være en Franskmand — nu jeg seer ret paa ham, seer han fransk ud."

"Dersom det skulde være en Franskmand, vil han behandle Dem godt, det vil være at ombytte Drekjød med tynd Suppe i en Uge eller to. Disse Franskmænd spise og drikke ligesaa godt som I Engelskmænd."

"Men, Capitain Ballingsford, deres Fanger! Denne Karl, Bonaparte, udverler ingen i denne Krig; og dersom jeg kommer til Frankrig, er jeg en ødelagt Mand!"

"Og dersom jeg var kommen til Plymouth, frygter jeg ogsaa for, at jeg vilde have været en ødelagt Mand."

"Huff paa, Sir, at vi ere af eet og samme Blod, naar alt kommer til alt, Folk af samme Stamme, netop ligesaameget Landsmænd, som Indbyggerne i Kent og Suffolk. Begge af gammel saxisk Blod."

"Jeg takker Dem, Sir, jeg vil ikke fragaae Slægt-

skabet, siden De behager at gjøre Fordring derpaa. Det undrer mig alligevel, at De ikke lod Deres Fætters Skib passere uden at opholde det."

"Hvad kunde jeg derfor, min Fjære Wallingsford? Lord Harry er en Adelsmand og Capitain, og hvad kunde en stakkels Djævel af en Lieutenant, hvis Udnævnelse ikke er et Aar gammel, gjøre mod saadan en Overmagt! Nei, nei, der burde være mere Følelse og godt Kammeradskab mellem saadanne to Knøse, som De og jeg, der skal bane sig en Vej i Verden."

"De minder mig om at sætte mig i Bevægelse; Adieu, Mr. Sennit. Kap væk, Marble!"

Marble kappede Læseilsfaldet over med Øren, og bort gled the Dawn, og efterlod Jollen dansende paa Søen, thye Favne agten for os. Hvad Mr. Sennit sagde, kunde jeg nu ikke høre, men jeg saae meget tydeligt, at han truede med knyttet Næve og med Hovedet, og jeg tvivler ingenlunde om, at han kaldte mig enhver anden Ting end Gentleman. Ti Minutter efter var Jollen en god Qvartmiil agterud. I Forstningen syntes Sennit ikke at ville foretage noget, da han laae paa Vandet uden at røre sig, i døsig Stilhed; men klogere Tanker fulgte, og idet han reiste begge sine Master, saae jeg efter mindre end thye Minutters Forløb, hans Seil tilsatte og Jollen skyndte sig det bedste den kunde med at naae den Fremmedes Cours.

Det havde oprindelig været min Hensigt at praie

dem havde ladet sig see i England, sex Maanedet efter den Dag.

Vi havde nu Skibet for os selv, skjønt med en bethdelig formindsket Besætning. Dagen var vor Sovetid, og da vi løste hinanden af ved Roret, sov de der vare fri for Tjeneste den meste Tid, naar de ikke spiste. Klokkerne om Eftermiddagen vare alligevel alle Mand paa Dækket for at gjøre vore Forberedelser til Natten.

Binden var paa denne Tid stadig og gunstig, Horizonen var fri for Skibe af hvilken som helst Slags og der var ret gode Udsigter til en rolig Nat. Vi havde omtrent løbet et hundrede Dvartmil ud om Dagen, og jeg anslog Afstanden til Brest at være lidt mindre end fire hundrede Dvartmil. Naar jeg kom nærmere ind mod Land, vilde jeg have Valget at styre til hvilken som helst fransk Havn, jeg ønskede, imellem Cherbourg og Bayonne.

„Godt, Moses,“ sagde jeg til min gamle Ven og Skibskammerat, da vi havde endt vor Undersøgelse, „dette har et lovende Udseende! Saalænge Binden bliver staaende i den Kant, vil det gaae godt nok, skulde vi virkelig komme ind i god Behold, skal Opholdet ikke fortryde mig, da Bevidstheden om at have udført saadan en Ting og at have udført den saa godt, er mig langt mere værd end Renterne af Capitalen og Slitage og Skamfling paa Redskabet muligen kan være. Hvad Mr. Sennit angaaer, saa tænker jeg, han er en tredjindstyve til firfjindstyve

Qvartmiil der i Sydvest, og med ham ere vi færdige for denne Reise."

"Sæt at han skulde støde paa the Speedy og indberette, hvad der er forefaldet, Miles," gjensvarede Styrmanden. "Jeg har tænkt over dette Tilfælde. Den Fremmede stod lige imod Fregattens Krydsstation og han kan møde den. Det er ikke værd at raabe Hundene af, førend vi ere ude af Skoven."

"Den Fare er saa usandsynlig, at den ikke skal forurolige mig. Det er min Hensigt at søge ind under Land med saa megen Fart som muligt, og da at benytte Vinden, som den falder, til at løbe ind i den nærmeste Havn. Dersom De har en bedre Plan, saa tal, Moses."

Marble samtykkede, skjøndt jeg nok mærkede, at han ikke var ganske fri for den Frygt, han havde omtalt, førend den næste Morgen kom og ikke medbragte nogen Forandring, da vi endnu ingen Seilere havde i Sigte. Den Dag og den paafølgende Nat avancerede vi ogsaa betydeligt, og tredie Dags Middag, efter at vi igjen havde taget the Dawn i Besiddelse, var vi efter Bestikket netop hundrede og fire Qvartmiil Sydvest for Ushant. Vinden var alligevel sprungen om og det var laaber Kuling af Nordost. Alle Mand gif i værk med at bjerge Læseilene, samt brase om og skjærpe agter; en Operation, der næsten medtog to Timer. Vi vare saa ivrigen beskæftigede, at vi havde liden eller ingen Tid til at holde Udflif; jeg blev derfor ikke saa meget forundret ved at høre Roffen raabe:

„En Seiler i Sigte.“ Jeg var netop iværk med at skjærpe Storraaen, da jeg hørte Raabet, og ved at see op, fik jeg Die paa en Lugger, der stod imod os, og som allerede var paa Kanonskuds Afstand. Jeg fik siden efter at vide, at da den havde seet os nærme sig den, havde den ligget som en Snog i Græsset, for Lakkel og Loug, indtil den troede os nær nok, da den satte Seil til for at jage. Jeg gjorde ved første Diekast adskillige vigtige Opdagelser. For det første var Luggeren uden al Tvivl en Franskmaud, for det andet var det en Krydser, offentlig eller privat, for det tredie var det aldeles umuligt at slippe fra den, under Omstændigheder som de forhaandenværende. Men hvorfor skulde vi søge at undslippe dette Fartøi? Landene vare i Fred, vi havde nylig kjøbt Louisiana af Frankrig, og betalt femten Millioner Dollars for det, idet vi derved ikke alene selv beholdt Landet, men hindrede John Bull i at faae det, og man sagde, at vi igjen vare de hypperligste Venner. Dernæst havde the Dawn befriet sig selv fra de engelske Klør, kun en Dag eller to i Forveien, Luggeren vilde da uden al Tvivl give os al den Hjælp; vi kunde ønske.

„Jeg holder et tusind Dollars paa, at den er fransk, Moses!“ sagde jeg, idet jeg tog Rifferten fra Diet, efter at have seet paa den Fremmede, „og ved at holde to Streger af, vil vi kunne praeie den inden femten Minutter.“

„Ja, fransk,“ gjensvarede Styrmanden; „men blæse være med den; jeg vilde hellere være fri for at have

noget med de Kjeltringer at skaffe. Jeg skal sige Dem, Miles, dette er en demoraliseret Tid, og Havet bliver oversaaet med saa mange Van Tassels, at jeg frygter for, at det vil gaae Dem og mig netop som det gik den fjære, gode, gamle Sjel, min Moder og den lille Kitty; de vil true os, eller om ikke netop true os, saa dog forurette os med Hensyn til vore lovlige Rettigheder."

"Frygt ikke derfor denne Gang, Moses, — dette er en Franskmænd; da vi ere bestemte til en fransk Havn, vil han ikke betænke sig paa at laane os et halvt Dousin Folk til at hjælpe os ind."

"Ja, og tage det halve Skib og Ladning i Bjergeløn; jeg kjender disse Røvere, og De burde ogsaa kjende dem, Miles; thi det er ikke mere end to eller tre Aar siden, De var Krigsfange blandt dem. Det var en behagelig Følelse, antager jeg."

"Tiderne have forandret sig, Moses, og jeg vil vise Lillid til denne Forandring. Lad falde, Reb, hold af imod Luggereens Fokkemast; ret saa!"

Ifølge denne Ordre kom begge Skibene snart paa Siden af hinanden. Da Luggeren nærmede sig, saae vi, at det var et svært, velseilende Fartøi paa serten Kanoner med en tilshneladende stor Besætning. Den heiste det trefarvede Flag, da den var i en halv Dvartmils Afstand og sikker paa sit Bytte, ifald det skulde vise sig, at vi var en Prise. Vi viste ham naturligviis Stjernerne og Striberne, da vi troede, at han vilde behandle os som Ven.

Det varede ikke længe førend begge Skibene havde dreiet til og der blev gjort Forberedelser til at praie.

„Hvad er det for et Skib?“ spurgte Gen paa rad-brækket Engelsk.

„The Dawn, fra New York; maa jeg spørge om Navnet paa Deres Lugger?“

„Le Polisson — Fransk Kaper — Hvad er Deres Ladning?“

„Sukker, Caffee, Cochenille og nogle andre saae Varer.“

„Peste! — Maa jeg spørge, hvorhen De er bestemt?“

„Hamborg.“

„Diable — dette er ikke denne Vei. — Hvorledes er De kommen her, Sir, med denne Sydvest Vind?“

„Vi løbe ind til Brest, da vi trænge til Hjælp?“

„De sønker Hjælp, eh! Parbleu, den kan vi give Dem saa godt som nogen anden.“

Jeg blev derpaa, paa Kapermaneer, beordret til at fire et Fartoi af, og komme ombord i Luggeren med mine Papirer. Da jeg sagde dem, at jeg hverken havde Højtjolle eller Laaringsfartoi, yttrede Franskmanden Tegn paa Forundring; men han sendte sin egen Jolle efter mig. Den Maade paa hvilken jeg blev modtaget ombord i the Polisson var noget fri for en Franskmand. Capitainen modtog mig i egen Person, og jeg saae ved første Diekast, at jeg havde med en Mand at gjøre, der var ude i rum Sø for at søge efter Guld, med Frygten for et engelsk Prisonskib bestandig for Die. Jeg blev

ikke budt ned i Kahyitten, et bepakket, mørkt og snarset Hul, thi i de Tider vare de franske Skibe høist ureenlige; men man befalede mig at forevise mine Papiirer, idet vi sadde os paa et Hønschuus.

Da Alting var i Orden med Hensyn til Biilbrev, Fortegnelse over Ladning og Udklarering, kunde jeg see, at Monsieur Gallois var ikke i det bedste Humeur. Han havde Gen, hvem jeg antog for en overløben Engelskmand, hos sig, for at hjælpe ham med Examinationen; men da denne Mand aldrig talte i min Nærværelse, var jeg ikke istand til nøiagtig at forvise mig om hvem han var. De to havde en lang hemmelig Samtale, men efter den nøiagtigste Undersøgelse havde de ikke kunnet opdage en eneste Feil i Papiirerne. Derpaa nærmede Monsieur Gallois sig og fornyede Samtalen.

„Hvorfor har De ingen Jolle, Sir?“ spurgte han.

„Jeg mistede min Jolle for tre Dage siden, omtrent hundrede Mile i Sydvest herfra.“

„Det har ikke været haardt Veir! — Hvorfor har De ingen Matroser ombord i Deres Skib?“

Jeg indsaae det vilde være det bedste at følge den rene Sandhed, thi skulde jeg have nogen Hjælp af denne Lugger, vilde Sandheden dog tidligere eller senere blive bekjendt. Jeg gav sølgelig Franskmænden og hans engelsk udseende Kammerat en fuldstændig Beretning om hvad der var forefaldet mellem os og the Speedy. Efter denne Forklaring var der atter en lang Samtale mellem

Monfieur Gallois og hans Ven. Derpaa blev Jollen igjen bemanded og Capitainen paa Luggeren, ledsaget af hans hemmelige Consulent og mig, gik ombord i the Dawn. Her overbeviste en meget flygtig Underføgelse mine Besøgere om mit Udsagns Sandhed.

Jeg tilstaaer, at jeg ventede nogen Paastjønne hos en Franskmænd, naar han erfarede, hvor slinkt vi havde faaet vort Skib ud af Philisternes Hænder. Dette var alligevel ikke Tilfældet; et udtryksfuldt „bon“ havde rigtignok undsluppen Monsieur Gallois een eller to Gange, men det var tydeligt nok, at han saa meget skarper ud efter et eller andet Paaskud, for at gjøre os til Prise, end til at finde Grund til at anbefale vor Opførsel. Ethvert nyt Skib Sagen fik, blev noiagtigt drøftet og der blev atter holdt en hemmelig Samtale med Raadgiveren.

„Sir!“ sagde Monsieur Gallois, „det gjør mig meget ondt; men Deres Skib er god Prise. De har været Krigsfange hos Engländerne, disse Frankrigs Fjender, og De har ikke Lov til selv at tage Deres Skib tilbage. Amerika har ikke Krig, det er neutral, som De siger, og Amerikanerne kan altsaa ikke gjøre Priser. Jeg betragter Deres Skib, Monsieur, som i engelske Hænder, og gjør det til Prise. Det gjør mig ondt, Sir, men jeg kan ikke handle anderledes. Denne Kaper maa gjøre sin Pligt, ligesom De ogsaa maa. Jeg vil sende Dem til Brest, hvor jeg, dersom De ikke bliver solgt ifølge et Decret, skal føle mig lykkelig ved at tilbagegive Dem deres Skib.“

Saaledes blev Knuden løst ved Hævn, jeg blev gjort til Priise, fordi jeg selv havde taget til Priise. „Gengang Corporal, altid Corporal.“ Ligesom de Engelske havde taget mig, vilde Franskmændene tage mig. Er Du Priise idag maa Du være Priise imorgen. Jeg har altid tænkt mig, at dette the Dawns Tilfælde var en af den lange Række af Uretfærdigheder, som senere blev udøvet mod den amerikanske Handel, ifølge det samme Princip, maafee lidt mere udvidet og kraftigere gennemført, og som slutteligen endte med paa Bapiret at blokere hele Europa, og forbyde Seilads paa Havene.

Jeg vidste hvor unyttigt det var at gjøre Indvendinger mod en rovgjerrig Kapergast. Lad ham bringe mig ind, tænkte jeg i Begyndelsen, det er netop hvad jeg onsker; naar jeg først er inde, maa Ministeren klare for mig. Karlen vil kun blive til Nar for hans Begjærlighed, og jeg vil vinde ligesaa meget derved, som han vil tabe.

Jeg troer, at Monsieur Gallois saae Sagen fra en ganske anden Side, thi han viste megen Activitet med at faste en Besætning, af ikke mindre end sytten Mand, store og smaa, ombord i os. Jeg saae med Taushed paa disse Operationer, hvilket Neb og Diogenes ogsaa gjorde. Hvad Marble angik, da tændte han en Cigar, tog Plads paa Bradspillet og sad med værdig Brede, klar til at bryde ud, ved den ringeste Leilighed; dog vidste han, at han vilde blive taget bort fra Skibet, om han kun havde

forraadt Halvdelen af hvad han sølte. Ingen af os blev alligevel sendt fra Skibet, da Franskmændene formodentlig ikke havde lyst til at besvære sig med Passagerer i det snævre Rum, de havde for dem selv.

Sættende Kapitel.

Det var Kloffen fire om Eftermiddagen at the Dawn og le Polisson skiltes ad, da den første styrede sin gamle Cours til Brest, medens den sidste fortsatte sit Krydstogt. Ruggeren seilede som en Hex og soer afsted mod Indgangen til Canalen, klos under Vinden, idet den lod os tilbage, styrende mod den franske Kyst, ogsaa under Vinden, men over den anden Boug.

Det er neppe nødvendigt at dvæle ved de Følelser med hvilke vi fire, som vare Dievidner til hvad der foregik, saae paa alt dette. Endog Diogenes var indigneret. Jeg har allerede henpeget til Marbles Sindsstemning, og dersom jeg ikke havde det, vilde følgende Samtale, der foresaldt ved Solens Nedgang (den første hemmelige Samtale vi havde havt siden den anden Erobring, medens

Franskmændene spiste deres Aftensmad) tilstrækkelig forklarer den.

„Nu, Miles,“ bemærkede Styrmanden tørt, „hvad vi endog have i Sinde at gjøre, det maa gjøres strax. Naar skal vi begynde, paa Hunde- eller Dagvagten?“

„Begynde, hvilket, Moses?“ spurgte jeg lidt forundret over denne bestemte Maade, hvorpaa dette Spørgsmaal blev fremført.

„At faste disse Franskmænd overbord. De har naturligtviis ikke i Sinde at lade dem bringe Deres Skib ind til Brest.“

„Hvorfor ikke? Vi vare bestemte til Brest, da vi traf paa dem, og naar de vil bringe os derind, vil det kun spare os den Uleilighed, at gjøre det selv.“

„Lad Dem ikke bedrage af saadant et Haab. Miles. Jeg har været i Hænderne paa Franskmændene, førend jeg kjendte Dem, og der er kun lidet Haab om at slippe fra dem, saalænge Skib og Ladning kan betale Omkostningerne ved at holde dem tilbage. Nei, nei, min kjære Gut, De veed, at jeg holder mere af Dem, end af nogen anden Ting paa Jorden, den kjære gamle Sjæl, min Moder, og Kitty undtagen; thi det vilde ikke være overensstemmende med Religionen at holde mere af Dem end af min egen Slægt; men efter disse to, holder jeg mere af Dem end af nogen anden paa Jorden, og jeg kan ikke med Rolighed see paa, at De løber Deres Giendommelige ind i Jlden. Lad aldrig Skibet komme ind til Frank-

rig, efter hvad der er foregaaet, dersom De ellers kan undgaae det."

"Er der Mulighed i at vi kan undgaae det? eller tænker De paa at fire Mand skal kunne tage Skibet tilbage fra sytten?"

"Na, Usandsynligheden er ikke saa stor, Miles," svarede Marble, idet han roligent saa sig om imellem den Flok støiende smaa Franskmænd, der alle snakkede i Munden paa hinanden over deres Suppe, — vistnok ikke nogen frygtelig Bande i Haandgemæng, men dog fulde af Ild og Liv. "Vi ere fire og der er kun sytten af dem, saadan som de ere. Jeg troer nok, at kunne haandiere dem i en ordentlig Kævekamp. Der er nu Neb; han er saa stærk som et Pakæsel; Diogenes er en anden Hercules, og hverken De eller jeg ere Kyllinger. Jeg anseer Dem for at være Mand for fire af de bedste af disse Knose i et ordentligt Sammenstød."

Dette blev fremført aldeles uden Pral, skjøndt Styrmændens Bedømmelse af vor comparative Styrke vistnok ikke var paa rette Sted. Det er vel sandt, at vi fire vare usædvanlige kraftige og athletiske Mænd; men det er ogsaa sandt, at sex af Franskmændene meget godt kunde sættes i samme Kategorie. Jeg nærede ikke den vulgaire Fordom om national Overlegenhed, een af de stærkeste af alle vor meget svage Naturs Svagheder. Jeg har endnu aldrig været i et Land, i hvilket Folket ikke i alle Enkeltheder troede sig de hypperste, skjøndt der er mange for-

fjellige Maader, paa hvilke der prales af saadanne Ting. I nærværende Tilfælde have alligevel Marble ikke ringeste Tanke om at prale; thi han troede virkelig, at vi fire i et aabent Angreb, hvori der ikke var Tale om Ildvaaben, kunde have faaet Bugt med de sytten Franskmænd. Jeg er selv af den Mening, at vi kunde have betvunget det dobbelte af vort eget Antal, naar vi gjorde et passende Udvalg blandt Kapergasterne og reducerede Kampen til de naturlige Vaaben; men jeg vilde endog have betænkt mig længe paa et aabent Angreb mod dem. Jeg begyndte alligevel at ansee Muligheden i at undslippe, dersom Kaperen skulde bringe os ind i en fransk Havn, som langt mindre vis, end den i Førstningen var forekommet mig. Marble havde saameget at fortælle om Anarchisterne i Frankrig, da han havde kjendt dem i Revolutionens værste Periode, og saa mange Historier om de angrebne Skibe og ruinerede Kjøbmænd, at min Tillid til Retfærdigheden blev rystet. Bonaparte var paa det høieste af sin Magt som Førsteconsul — ja virkelig paa Nippet til at blive Keiser, og han havde begyndt denne ny Krig med en Bitterhed og Foragt for anerkjendte Rettigheder, ved at tilbageholde alle de Engelskmænd, der den Gang opholdt sig i Frankrig, hvilket tjente til at forøge den tiltagende Mistillid. Hvad der endog kan siges om Napoleons omfattende og store Geni, som Soldat og Statsmand, troer jeg, at der nu kun gives faa retskafne og oplyste Mennesker, som rose ham med Hensyn til Folket. Jeg be-

gyndte i alle Tilfælde at nære Tvivl i den Henseende, og Raadslagningen mellem min Styrmand og mig endte med, at vi kom til det Resultat, at vi, om det var muligt, vilde behandle det franske Priismandskab, som vi havde behandlet det engelske, idet vi kun forandrede Udførelsen overeensstemmende med Sagernes Stilling. Denne sidste Forsigtighed var nødvendig, da jeg efter min fulde Overbeviisning havde gjort Monsieur Gallois bekendt med alle Omstændighederne ved at faste Friholtet overbord, og om den Maade, paa hvilken vi havde taget Skibet i Besiddelse. Det var derfor ikke at vente, at nogen særegen List kunde lykkes med ham.

Det maa have været Resultatet af Fordom og den bestandige Læsning af Artikler, uddragne af de engelske Journaler, der havde Indflydelse paa mig; men jeg tilstaaer, at det forekom mig langt lettere at tage mit Skib tilbage fra sytten Franskmænd, end fra tolv Engelskmænd. Jeg var ikke saa forblindet at troe, at Overrumpling eller List ikke vilde blive nødvendig i noget af Tilfældene; men havde Udfaldet beroet paa fysisk Kraft, vilde jeg have begyndt Striden med større Tillid til det første, end til det andet Tilfælde. Alt dette vilde have været meget forkeert i vor særegne Stilling, skjøndt den i Regelen og udført af Sosfolk kunde være tvivlsom. Hvor ofte og hvor meget har jeg ikke seet Grund til at fortryde den Indflydelse, der saaledes stiltiende har faaet Overhaand over os, ved at vi have beqvemmet os til at høre med

andre Folks Fordomme! Gen af de Grunde, hvorfor vi saalænge have været servile i dette Punkt, skyldes det Ufuldkomne ved Indretningen af Landets forskjellige ledende Presser. Vi forsøge istedetfor at udvide disse Foretagender. Manglen paa at concentrere Talentet drive dem, som bestyre dem, til at tage Tilflugt til Særen istedetfor til Pennen; og det er næsten ligesaa nødvendigt for en amerikansk Forfatter at omgaaes med Særen, som det er det for en Skrædder. Saaledes er Publicum nødt til at tage tiltakke med Hachis istedetfor nylavede Netter, og da Ting, som komme langveis fra, uomtvistelig besidder en Fortrylselse, faae de Londons originale Kogekunst istedetfor deres eget Lands.

Fordom eller ikke, Dristighed er en god Ting, naar et Sammenstød er uundgaaeligt. Det kan være godt at have Agtelse for en Fjende, lige til det Dieblig Striden begynder; men naar den er begyndt, er det godt jo mere han foragtes. Da det blev sagt til Diogenes og Neb, at det vilde blive nødvendigt at gjøre Arbeidet om igjen, hvilket vi saa nylig troede at have fuldført, viste ingen af Negerne den ringeste Bekymring. Diogenes havde været med ombord i the Crisis, saavel som Neb, og han havde begyndt at nære en meget anglikansk Mening om fransk Tapperhed tilføes, og hvad min egen Sorte angik, da vilde han uden ringeste Indvending have fulgt, hvor-somhelst det behagede Masser Mile at føre ham.

„Dem er kun Franskmænd,“ sagde Diogenes, temmelig filosofisk, „vi kan tumle dem som Børn.“

Skjøndt jeg indsaae det daarlige i denne Tanke, vilde jeg ikke neddæmpe den hos ham. Da jeg havde underrettet vore to Hjelpere om at holde sig klar til et Angreb, forlod Marble og jeg dem for at overveie paa hvad Maade vi skulde gaae frem. Hvad der endog maatte foretages, maatte skee den Nat, da der var Grund til at troe, at Skibet vilde blive bragt ind et eller andet Sted den næste Dag.

Vor Priismesters Navn var Le Gros. Han havde ikke noget fordeelagtigt Dre, da han var en lille sammenstrumpen Karl med et gulagtigt Ansigt, og i det Hele ikke saae ud til at være nogen Hercules. Ganske det Modsatte af Sennit, var han ikkedestomindre luttet Bevægelighed og Activitet. Han forlod aldrig Dækket, og da vi vare saa nær inde under Kysten, var jeg temmelig sikker paa, at vi vilde beholde hans Sejskab paa Dækket hele Natten. Hvad der endog skulde forsøges, maatte forsøges til Trods for hans Narvaagenhed. Heller ikke var dette alt; yderligere Klogskab var nødvendig, da vi vare Kysten saa nær, at det meget forøgede Sandsynligheden for, at vi vilde blive tagne af een eller anden fransk Krydser, om vi ogsaa slap fra denne. Den yderste Forsigtighed var derfor vor Opgave, og Marble og jeg skiltes ad for tilsyneladende at søge Hvile, fuldkommen bekjendt med alle disse Punkter.

Monfieur Le Gros tog ingen Notits af Kahytten, eller Begemmelighederne om Læ. Hele hans Omforg var henvendt paa Skibet. Frygt for at træffe paa en engelft Krydfer holdt hans Dine heelt aabne, og han ftirrede beftändig rundt i Horizonten, faavidt Mørket vilde tillade ham det. Jeg var felv uophørlig paa Pofte, idet jeg liftede mig op af Kahytten, faalangt fom til Nedgangen, idetmindfte et Doufin Gange i Løbet af Natten, i Haab om at finde ham sovende; men hver Gang faae jeg ham gaae op og ned ad Skandsedækket, med hurtige Skridt, bevæbnet lige til Tænderne, og tilfhyndende ufølfom for Anftængelfe og alle andre Naturfvagheder. Det var ikke at tænke paa at finde ham ikke at være paa fin Pofte, og trætte faldt Marble og jeg i dyb Søvn omtrent Kloffen tre om Morgenen, aldeles udmattede af Anftængelfe. De to Negere fov hele Natten, idet de ventede, at vi ffulde purre dem, naar vi behøvede deres Tjenefte. Ifærdelefhed følte Neb den Befrielfe for al Anfvarlighed, der udmærker Slavens Tilværelfe, da han næften følte den famme Eigeghldighed for Skibets Bevægelfer, fom ethvert andet mennefteligt Væfen føler for Bevægelfen af den Jord, paa hvilken han er Paffageer.

Kloffen var ti, da jeg vaagnede, ftyrket, men med ftuffede Forventninger. Marble fnorkede endnu i fin Koie, og jeg blev nødt til at purre ham. Jeg kunde paa Skibets Duving mærke, at der var Kuling, og at vi løb fvær Fart, da vi laae Bidevind. En Somand bruger kun

en Minut eller to til at komme i Klæderne, og ved denne Leilighed blev ingen Tid spildt. Medens Styrmanden og jeg vare saaledes beskæftigede, kastede den første handelsviis et Blik ud af Kahytvinduet, der paa Grund af det varme Veir, stod aabent, og hindrede ikke i at see langt ud over Oceanet ret i vort Kjølvand.

„Hallo, Miles!“ udbød Marble. „Bed Jupiter, vi blive jagede! Det er Grunden til, at de Herrer Frøer ere saa levende denne Morgenstund. Derhenne kommer en Fregat, eller mit Navn er ikke Slaff Marble.“

En Fregat var der, det var vistnok. Den var omtrent to Mil agten for os, og lignede en pyramidedannet Sky, der bevægede sig hen over Vandet, saa fuldkommen var dens Reising bedækket med Seil. At det var en Engelskmand, var meer end sandsynligt, saavel paa Grund af Krydsstationen, som af den Grund, at Priisbesætningen søgte at undslippe den. Paa den Tid opholdt ingen fransk Orlogsmænd sig længe paa noget særegent Punkt, da dens Fjender vare saa talrige, at den ganske vist vilde blive forfulgt inden mange Timer vare forløbne. Efter at vi vare blevne enige om disse Facta, gik Marble og jeg paa Dækket.

Jeg saae først forud; til min store Sorg laae Landet der, virkelig i mindre end tre Miles Afstand fra os. Det kulede frisk af Nordost og Monsieur Le Gros syntes at styre efter en Øgruppe, der laae lidt paa vor læ Boug. Om Brest var der ikke Spørgsmaal; dersom vi kunde

komme ind under Land, mellem disse Døer, var det Alt, hvad vi kunde opnaae, førend Jageren der agterud havde naaet os. Franskmændene var tydelig nok urolig, da et engelsk Prisonskib, med alle dets bekjendte Rædsler, stod meget tydeligt for hans Dine. Monsieur Le Gros brolede og gav tyve Ordre i een Minut, medens de andre sexten Mand gjorde mere Støi, end man vilde høre blandt tusind Amerikanere. Himmel, hvilken Støi gjorde ikke disse Folk, og altsammen over ingen Ting, Skibet havde alt til hvad trække kunde. Jeg følte mig ligesom Araberen, der eiede den bedste Hest i Orkenen, men som nærmede sig Dyver, der havde stjaalen den, idet han selv red paa en ringere Hest, og det altsammen fordi den Slynge ikke forstod den Hemmelighed, at benytte Hestens gode Egenskaber. „Knib hende i det høire Øre, ellers indhenter jeg Dig,“ raabte Araberen, og mere end tyve Gange havde jeg Lust til at sætte the Dawns Seil kant og sætte Neb til Kors, for at undgaae den Skam at blive indhentet af Fregatten. Der var alligevel en Mulighed for at det kunde komme mig tilgode, om Skibet atter blev taget, og jeg troede det bedst at lade Tingene gaae sin egen Gang. Min nye Grobror kunde maaſkee lade sig føre bag Lyset, hvorimod der kun var lidet Haab for os, dersom Monsieur Le Gros bragte os ind, efter saadan en Forvirring.

Efter lidt meer end en Times Forløb, begyndte the Dawn at mindske Seil, idet den hjerpede Under-

og Bram-Seil, da der hævede sig Klipper i mindre end en halv Dvartmiils Afstand fra os. Her mødte en stor Baad os, der kom paa Siden, saasnart den havde forvissnet sig om, hvem vi vare. Folkene i denne Baad vare Fiskere, og de vare saa godt vante til alle Bevægelser paa Kysten, at de fattede Sagens Natur, saasnart de fik at vide, hvem vi var. De bleve naturligviis ivrigen udspurgte angaaende Muligheden af at bringe the Dawn ind igjennem een af de Klippepassager, der laae for os. Monsieur Le Gros saae noget forserdet ud, da man sagde ham, at alt hans Haab beroede paa, om der var Vand nok i een af Canalerne, og herom tilstod Fiskerne at være uvidende. Dersom Støien og Forvirringen var besværlig, førend disse Folk kom tilborde, var den efter den Tid forserdelig. Fregatten nærmede sig imidlertid hurtigt, og inden en halv Times Forløb vilde den være paa Kanonstuds Afstand. Der er noget berusende ved en omkap Seillads. Jeg følte en stor Attraa efter at slippe bort fra Engelskmanden, da jeg i dette Diebslik troede, at Sandsynligheden for at blive retfærdigt behandlet, vilde være mindst, naar jeg var i Franskmændenes Hænder. Da jeg nu følte, at der ikke var nogen Tid at give bort, henvendte jeg mig personlig til Monsieur Le Gros, idet jeg foreslog ham, at vi begge skulde gaae ind med Fisterbaaden og selv undersøge Passagen. Naar vi vilde være active, kunde det Hele gøres i et Dvarteer; vi vilde da erfare, om vi kunde bringe Skibet ind, eller om

vi skulde løbe paa Klipperne og bjerge, hvad vi kunde af Ladningen, ved Hjælp af Bramme.

Det er ikke muligt at holde Orden i et Skib uden Koldblodighed, Stilhed og Lydighed. En stoiende Sømand er altid en flet Sømand, da Koldblodighed og Rolighed er uundværlig for denne Stand, saavidt Erfaringen har lært. Ingen dygtig Officier er nogensinde stoiende, undtagen naar Elementernes Rasen gjør det nødvendigt for at blive hørt. Paa den Tid kjendte franske Orlogsmænd ikke denne vigtige Hemmelighed, og franske Kapere endnu mindre. Jeg kan kun sammenligne den Stoi, der nu var paa the Dawns læ Kobrygge, med den der opstaaer blandt hollandske Fiskerfjerlinger, naar Baadene komme fra Søen med deres Ladninger. At tale om Billingsgate i Sammenligning med disse Fruentimmer, vilde være at gjøre de hollandske og flamske Damer stor Uret, da engelsk Flegma er langt roligere end hollandsk Flegma. Ikke saasnart var mit Forslag gjort, ferend det blev modtaget med Bisald, og Kapergasterne begyndte at styrte ned i Baaden over Hals og Hoved, uden Orden, og jeg kan tilføie, uden Ordre. Monsieur Le Gros blev revet med i Strømmen, og da Fiskerne fastede løs, var der kun tre Franskmænd tilbage i Skibet, alle de andre vare blevne bortrevne i deres Iver for at være nyttige, som maastee blev lidt foreget ved Rædserne for et engelsk Fangeskib.

Endog Diogenes lo over den hovedfulds Maade

paa hvilken vi vare blevne Herrer over vort eget Skib. Der er ingen Spørgsmaal om at Franskmændene havde i Sinde at komme tilbage, medens det var ligesaa vidst, at de havde i Sinde at gaae. Kort sagt, de vare for- tumlede og handlede ifølge en Indstybelse, istedetfor at lade sig lede af deres Forstand.

„Vil De have den Godhed, Monsieur Wallingsford,“ raabte Le Gros, da Baaden satte af fra Skibet, „at brase fuldt agter og styre ind imod Passagen, naar vi vinke med vore Hætte.“

„Ei, ei,“ svarede jeg, „lad kun mig om at brase fuldt, og at smutte væk fra John Bull.“

Det blev sagt paa fransk, og blev ledsaget af mange Udraab af „Bon“ og „Vive la France!“ Jeg vil ikke indlade mig paa, at sige, hvad Folkene tænkte, men dersom de troede, at de igjen skulde komme ombord i the Dawn, kjendte de ikke den Mand, de lod blive tilbage. De Franskmænd, der bleve tilbage, kunde Marble og jeg ene tage paa vor Samvittighed, og jeg var glad over, at vi havde dem, da vi kunde bruge dem til at hale.

Skibet laae for tre Mersseil, Rhyver og Mesan, da Monsieur Le Gros beshynderligt nok, saaledes overgav det til min Varetægt; Store-Mersseil laae bak. Mit første Skridt var at brase fuldt og saae Fart paa Skibet. Dette skete snart, og da vi saldt af og stod ind imod Klipperne, som vi snart havde paa luv Boug, besluttede jeg, at løbe dem saa nær, som jeg turde, da jeg troede

at skræmme Engelskmanden saameget, at det skulde bringe ham til at holde sig i tilbørlig Afstand. Jeg kunde rigtignok forlise Skibet; men dette vilde endog være at foretrække for igjen at falde i Engelskmændenes Hænder, efter alt hvad der saa nylig var foregaaet. Om et Aar eller to kunde Affairen med the Speedys Mandskab være forglemmt, men saalænge en Ting er ny, er der altid nogen Fare for, at den skal oppvække Følelser. Saaledes raisonneerede jeg idetmindste og saaledes handlede jeg.

Jeg havde nu atter the Dawn under min Commando, og dersom jeg kunde holde mig ude af Kanonskuds Afstand fra Fregatten, brød jeg mig meget lidt om Monsieur Le Gros. I Førstningen troede Kapergasterne, at jeg ved at brase fuldt, kun havde i Sinde at fremme deres Hensigter; men ikke saasnart opdagede de, at Skibet styrede i Lø af Passagen, førend Sandheden syntes at opklare deres taagede Øvner. Dette var alligevel ikke før end de havde forvissnet sig om, at Vandets Dybde var tilstrækkeligt for deres Hensigter, og herpaa fulgte en saadan Svingen med Seildugs Hatte og snavsede Huer, som jeg endnu aldrig har seet Mage til. Der blev alligevel ikke taget Hensyn paa alle disse Signaler og Raab; men the Dawn løb med Ræerne een Streg opbraste og Vinden tværs, langs med Kysten saa nær ved Øerne, som jeg troede det raadeligt. Fregatten holdt endnu Luven for at komme saa høit op, at den kunde være sikker

paa sit Bytte. I dette Dieblif var der omtrent en Mills Afstand mellem begge Skibene.

Monsieur Le Gros havde ikke saasnart mærket den Streg, jeg havde spillet ham, førend han styrede ud efter med Fisserbaaden, satte Seil til for at jage mig, og hjalp sit tunge Fartoi afsted med et halvt Dussin Rarer. Da jeg saae dette, lod jeg Fokken falde, skoddede Storebram-Skjøder for og heiste Seilet; ikke fordi jeg frygtede for Baaden, men fordi det var mit Ønske om muligt at undgaae, Blodsudgydelse. Iblandt de andre Dumheder Franskmændene havde begaaet i deres Hastværk for at komme bort fra Fregatten, var den, at efterlade sex eller otte Muffetter med adskillige Patronastæker. Med disse Baaben vilde det have været let for os at give Kapergasterne saadan en Lectie, som ikke vilde seile i at holde dem i tilbørlig Afstand. Desuden havde jeg mine Pistoler, som ikke alene vare udmærkede Baaben, men dobbeltløbede og ladte. Den eneste Grund, der var til at forurolige os, hidrørte derfor fra Engelskmanden.

Monsieur Le Gros var maastkee af en anden Mening, thi han fortsatte Jagten med Iver og tilshneladende for ramme Alvor. Men uagtet al hans Flid, lod the Dawn ham dog blive agterud, da vi løb med omtrent sex Miles Fart. Men Fregatten havde omtrent otte Miles Fart, hvilket gjorde det vist, at den vilde have os paa Skudvidde efter een, eller i det høieste to Timers Forløb, med

mindre vi, formedelst det krøblede Farvand og grundt Vand, maatte vinde en eller anden stor Fordeel over ham.

Da jeg i det forrige Aar var i Bordeaux, havde jeg kjøbt et Kaart over den franske Kyst, tilligemed en Bog, der indeholdt Veiledninger i Lighed med dem, der findes i vor egen „Kyst-Leds.“ Jeg havde dem naturligviis begge med mig, og jeg havde megen Nytte af dem ved denne Leilighed. Bogen beskrev de Der, hvilke vi vare i Nærheden af, som adskiltes ved snævre Canaler, hvori der var dybt Vand, men dog ikke uden Fare, formedelst blinde Skjær. Det var disse Skjær, som havde bragt Fisserne til at erklære Passagen for impracticabel, og min Kystveileder raadede alle Søfarende at være forsigtige, naar de nærmede sig dem. *The Dawn* var alligevel netop i en Stilling, hvori disse Klipper kunde være den til den største Nytte, og da jeg foretrak at strande for at see mit Skib igjen i Englændernes eller Franskmændenes Hænder, besluttede jeg mig til at lade Farerne ved denne Seillads tjene til mit Skjold. Jeg kunde muligen gaae klar af Skjærene; men det var afgjort, at dersom jeg holdt udenom, kunde jeg ikke undløbe Fregatten. En tilfældig Omstændighed, der stod i Forbindelse med Baaden, begunstigede os, og jeg var ikke seen med at drage Nytte af den Fordeel, den tilbød. Da Monsieur Le Gros fandt det umuligt at indhente Skibet ved at holde i dets Kjølvand, havde han skudt en Gjenvei mellem nogle Smaaøer, som vi vare nødte til at gaae

udenom, og han kom virkelig frem forud for os. Men iftedensfor at forsøge paa at støde til Skibet, styrede han alligevel ind i en uhyre snæver Passage, idet de gjorde heftige Gebærder for at vi skulde følge dem. Dette var i det Dieblik, da Fregatten syrede sit første Skud efter os; Kuglen vandede i meget kort Afstand fra os. Dersom vi løb igjennem den Canal, ind i hvilken Monsieur Le Gros havde bragt Baaden, vilde vi falde i Lø af hele Dgruppen, og alt vilde da beroe paa vor Hurtighed. Der var kun et Dieblik at betænke sig i, i næste Minut vilde Skibet være passeret Abningen, der kun igjen kunde naaes ved at stagvende, om den i det hele kunde naaes. Jeg gav Ordre til at lue.

Bore tre Franskmænd, der nu virkelig troede sig bestemt til la belle France, vare saa active som Katte. Da Neb og Diogenes ogsaa med den bedste Villie anvendte deres Kræfter paa Braserne, havde vi snart stærket haardt overalt, idet vi stod godt til Luvart af Passagen. Monsieur Le Gros blev fornøiet. Tilskyndende troede han, at alt igjen var i Orden, og han viste Bei, svingende med begge Armene, medens alle i Baaden, Bisterne inclusive, hylede, skreg og gesticulerede paa en Maade, som vistnok vilde have forvirret os, dersom jeg havde taget ringeste Hensyn til dem. Jeg ansaae det for godt nok at følge Baaden, men deres Raab blev upaaagtet. Dersom Monsieur Le Gros havde fundet for godt at vente paa Skibet i det snævrreste af Indløbet, havde han

funnet sat os i Forlegenhed; men langt fra det, syntes han at blive reven bort af den Exaltation, som Jagten havde bragt ham i, og var ligesaa ivrig i at fortsætte, som en Dreng, der stred for at komme først til Maalet.

Det var et rystende Dieblif, da the Dawns Boug først kom ind i den snævre Passage. Bredden mellem Klipperne paa begge Sider, naar jeg kun taler om de synlige Gjenstande, kunde vel være tredive Favne, og dette Stræde blev snarere smallere end videre, i en Strækning af flere hundrede Fod, indtil det reducerede sig til en Trediedeel af ovennævnte Brede. Strømmen løb som en Møllebæk, og det var maastee heldigt for os, at der ikke var Tid til at anstille Betragtninger eller være tvivlsraadige, da det saae saa alvorligt ud, at det nok kunde have bragt den meest determinerede til at vafle. Strømmen trak Skibet ind som en Malstrøm, og vi foer afsted med en saa rivende Fart, at dersom vi havde tøret paa et blindt Skjær, vilde Skibet være bleven splittet ad lige fra Kjolen til Stødholterne. Chancerne vare omtrent lige, thi jeg betragtede Lodsningen for at være ganske i Blinde. Vi stod derfor i aandeløs Forventning, da vi ikke vidste, hvad Dieblif vi vilde blive ødelagte.

Denne farlige Stilling varede omtrent fem Minutter. Da denne korte Tid var udløben, havde vi tilbagelagt en Qvartmiil, mere dreven frem af Strømmen end af Vinden. Vor Fart igjennem den snævrreste Deel var saa rivende, at jeg ganske uvilkaarlig greb fat i Lønningen,

idet vi fore forbi Klipperne, for ikke at falde. Franskmændene udstødte et høit Blædeshyl, da Baaden kom ud af denne Snævring og ud i en vid og rummelig Bugt, indenfor Øgruppen, der saae ud til at danne en temmelig anseelig Rhed. Paa Pynten af den sidste Ø var der et Batteri, et Fyrtaarn og en Rhyng Fiskerhytter, hvilket altsammen antydede, at det var et betydeligt Tilflugtssted.

Monsieur Le Gros ventede paa os, omtrent to Gabellægder fra det Sted, hvor vi kom ud i Bugten, da han meget betænksomt havde valgt en Ankerplads for os paa et Sted, der kunde bestryges af de fire Sexogtredivepundige paa Batteriet. Distancen satte mig istand til at see mig om. Inden for Drækken var der et Slags Sund, næsten en Mil bredt, og i dette Sund frembød Faste-kyisten adskillige Bugter, i hvilke Kystfarere laae tilankers. De fleste af de fremspringende Pynter havde smaae Batterier, ikke af nogen Styrke mod en Flaade, eller engang imod et enkelt svært Skib, men som vare tilstrækkelig stærke til at holde en Corvet eller en Fregat i tilbørlig Afstand. Da alle Kanonerne vare af svær Caliber, vilde et Skib, der passerede midt igjennem dette Sund, neppe være sikkert, især hvis Artilleristerne gjorde deres Skyldighed. Men dersom vi gik til Ankers paa det Sted, hvor Baaden ventede paa os, opgav vi med det samme Skibet til Kapergasterne, da det førstnævnte Batteri fuldkommen dominerede det Punkt. Da Lykken alligevel var

os saa gunstig at tilbyde os et Middel i Vindens og Strømmens Retning, der vare hinanden modsatte, benyttede jeg, uden at betænke mig, Omstændighederne saa hurtigt som muligt.

Om vi ogsaa gjorde alt hvad vi kunde, var the Dawn dog ikke istand til at naae det Sted, hvor Baaden havde ladet sit Dræg falde. Vi passerede den alligevel paa Braiehold, og da vi kom saa nær, at de kunde høres, raabte de høit, at vi skulde hjerpe Seil og gaae til Ankers. Da jeg lod, som jeg ønskede at komme lige op til det Sted, hvor Baaden laae, forvirrede jeg Monsieur Le Gros med mine Svar, idet jeg sagde ham, at jeg vilde holde et lille Stræk gaaende, og naar jeg kunde lægge ham op, vilde jeg vende. Da dette var forstaaeligt nok, tilfredsstillede det Kapergasten, skjøndt et hundrede „n'importes“ bleve skraalede efter os, og „n'importes“ var det virkelig, da det ene Sted var ligesaagodt at ankre paa, som det andet, i en halv Miils Afstand rundt om os.

The Dawn teede sig meget godt den Dag, og der var Leilighed til det, da Fregatten bestandig vedblev at jage os. Den Omvei, den maatte gjøre og den Afstand, den troede det klogt at holde sig i fra Batteriet, satte os istand til at vinde betydeligt paa den. Da vi passerede Baaden, var Engelskmandens øverste Seil synlige paa Ydresiden af Den, strygende forbi Klipperne med en Hurtighed, der vidnede om dens Fart. Han passerede om

Bynten, da vi var midt i Sundet, men her var Batteriet os til stor Nytte; thi istedenfor at dreie klos til Vinden, var Engelskmanden nødt til at holde af for Veiret, for at komme ud af Skudvidde. Dens Nærværelse var alligevel sandsynligviis til stor Gavn for the Dawn, thi der havde været Communication mellem Monsieur Le Gros og Batteriet, ved et lille Fartoi, sendt fra det sidste, og vi vilde rimeligviis have faaet et Sendebud, i Skikkelse af en Kugle, sendt efter os, da det blev seet, at vi stod over mod Fastlandet, istedenfor at gaae overstag og søge Ankerpladsen, dersom Folkene paa Batteriet ikke havde haat det vigtigere Spil med Fregatten i Sigte. Saasnart John Bull kom paa Skudvidde, begyndte Artilleristerne at spille paa ham; men Afstanden var saa stor, at Ilden var frugtesløs.

Enhver, der i ringeste Maade kjender et Skibs Bevægelser, vil indsee den Fordeel, vi nu besad. The Dawn krydsede igjennem en god, bred Passage, med en nykommen Flodtid, der satte os op til luvart, og med en stadig Kuling til en sex Mills Fart. Passagen mellem disse Der og Fastlandet var omtrent fire Mile lang, medens den, som Fiskerne først havde ønsket, vi skulde løbe ind i, var noget nær paa Midten af Øgruppen. Vi vare allerede en Dvartmiil fra Baaden og godt til luvart af den, saameget havde Strømmen hjulpen os, da Monsieur Le Gros fandt for godt at lette sit Dræg og begynde en ny Jagt. Han var saa klog at see, at vi snart maatte

vende for Fastlandet, og igjen staae over imod Den; istedenfor at følge vort Kjølvand, benyttede han sølgelig Strømmens Sætning og roede ret op til luvart, i den Hensigt at affkjære os. Alt dette saae vi meget tydeligt; men vi brød os saare lidet om Monsieur Le Gros og hans Baad. Skibet kunde meget let hale fra den sidste, i saadan en Kuling, og det stod altid i vor Magt at vende, naar vi vare midt i Kanalen, istedenfor at staae tværs over den, eller komme i Nærheden af ham. Fregatten gjorde mig langt mere af det.

Jeg erfarede senere, at Engelskmanden var et fransk bygget Skib, ved Ravn Fortunée; eller som Jack nu kaldte den, da den skulde betegnes i den Engelskiske Dialect, the Fortunee, frit oversat i Modersmaalet „Happy-Go-Lucky“ — (Den Lykkelige.) Det var et gammelt Skib, men en meget hurtig Seiler, og dets Chef havde gjort sig berømt i Anledning af den Raade, paa hvilken han vovede sig ind under de franske Kyster. Dette var tredje Gang, han havde gaaet igjennem dette samme Sund til Trods for Batterierne, og da han havde nogen Erfaring i dette krøblede Farvand, var han nu saameget bedre istand til at passere det skadesløst, end ved foregaaende Leiligheder. Saasnart han troede sig i en betryggende Afstand fra Serogtredivepunderen, dreiede han til og gjorde saa korte Stræk under Fastekysten, hvor Floden og Kulingens fulde Styrke var ham gunstigst og

hvor der intet kunde skade ham, da den almindelige Rhed naturligviis var under Den.

Den første Time var tilstrækkelig til at overbevise mig om, at der ikke var nogen Sandsynlighed for at undslippe Fregatten, dersom vi vedblev at krydse op igjennem Passagen; vi kunde rigtignok naae den vestlige Ende, lidt tidligere end han, men der vilde aldeles ikke være noget Haab tilbage om at slippe bort, naar vi igjen naaede det aabne Ocean, og den var mellem Landet og os. I denne Klemme kom Marble med et af sine heldige Indfald, og min eneste Fortjeneste var at gribe det rette Dieblik, og iværksætte hans Idee med Punktlighed. Den førstnævnte Passage laae i lige Linie med os, og vi havde al Grund til at troe, at Skibet kunde gaae igjennem den. Da vi bleve tilskyndede til at løbe derind, var Vandstanden omtrent sex Fod lavere end den nu var, og min Styrmand meente, at vi skulde prøve paa at gaae igjennem for at slippe ud.

„Engelskmanden tør aldrig følge os paa Grund af Batteriet, som ligger paa Siden af det,“ tilføiede han, „hvorimod Franskmændene ikke vil fyre paa os, da de troe, at vi undløbe en fælleds Fjende.“

Det Rigtige i hvad der var bleven anført, var mig paa een Gang indlysende. Jeg heiste det tresarvede Flag over det engelske, for at faae Folkene paa det andet Batteri til at troe, at vi var en engelsk Prise, og stod lige imod Passet, udenfor hvilket netop laae en lille Brig

til Anfers. For at gjøre Bedrageriet endnu fuldkomnere opgav vi Underseilene og lod Bramseilene løbe, som for at være klar til at dreie bi. Da Monsieur Le Gros saae dette, troede han, at vi vilde gaae til Anfers under Batteriet og at vi havde heist vore Flag for at spotte Engländerne, thi Huer og Hatte bleve svungne med Begeistring i Baaden, der den Gang var et tusind Alen fra os. Vi passerede flos forbi Briggen, der hilste os med Bisalds raab og „vive la France,“ idet vi skjød forbi den. Mit Die var hele Tiden sæstet paa Batteriet. Det var bygget til at forsvare Rheden, uden Hensyn til Passet, hvilket ingen Fjende vilde forsøge paa at gaae igjennem. To svære Kanoner bar rigtignok paa dette Indløb, men de laae i et detacheret Fort, der aldrig blev bemanded uden høieste Nødvendighed.

Jeg trak Veiret dybt og følte en svær Byrde væltet af min Sjæl, da Skibet var ude af Skudvidde af den sidste Kanon i den lille Halvcirkel. Soldaterne gjorde Tegn til os, for at give os tilkjende, at vi gif vesten for den rette Ankerplads, men vi tog ikke Notits af dem. Istedenfor at mindste Seil blev Store- og Fokke- Hals redet under og Bramseilene sat til. Dette afflørede vor Hensigt, og Støien paa Kysten naaede endog Skibet. Der blev gjort Forberedelser til at faae en let Piece til at bære paa os, og nogle og thye Artillerister begav sig paa Veien til det detacherede Batteri. Hele Sagen var nu reduceret til et reent Beddeløb. Vi passerede det

sidste Batteri ti Minutter førend Franskmændene kunde naae det, da de sidste maatte gaae rundt om en betydelig Bugt; og sex Minutter efter stod vi tilføes, under amerikansk Flag og med vaiende Gjøes og Stander fra hver Top, og hvor ellers et saadant Seierstegn passende kunde vises.

Syttende Kapitel.

Marble og jeg saae paa hinanden og derpaa brast vi i Latter, da de Franske skydede et enkelt Skud fra det Batteri, der var monteret med to Kanoner, Kuglen gik alligevel foran for os, men kunde neppe have rammet os, formedelsst nogle Klipper, der laae imellem os og Batteriet. Jeg forandrede Coursen lidt for at komme ud af Skudlinie, hvorefter vi intet havde at frygte af Franskmændene. Baaden forsøgte ikke paa at følge os, og saaledes endtes vort Sammenstød med Le Polisson og dens Folk for den Gang. Svad La Fortunée angaaer, da vilde det udfordre idetmindste fire Timer for den at krydse sig rundt om Øgruppen, og da den saae, at der ikke var Haab om at dette vilde lykkes mod et Skib som the

Dawn, gjorde dens Chef et Slag ind imod den ulykkelige Brig, hvilken det virkelig lykkedes ham at skjære ud fra Rheden, til Trods for al Batteriets Modstand. Det sidste jeg horte fra denne Gentleman var Knaldet af Kanonerne, der bleve verlede mellem Batteriet og Fregatten, medens det sidste jeg saae til dem var Røgen, der svævede over Stedet, længe efter at Derne vare dukkede under Horizonen. The Dawn stod ret ud tilføes, med Vinden endnu nordlig.

„Godt, Miles,“ raabte Marble, da han og jeg sad paa Dækket og spiste vor Middagsmad, hvor Neb havde faaet Ordre at anrette den; „De veed, hvad jeg bestandig har sagt om Deres Lykke. Den holder Stand mod enhver Ting, undtagen Forsynet! De maa og vil De, tidlig eller seent, men ikke forend de har udrettet noget mærkværdigt. At seile med Dem, min Gut, — jeg betragter Deres Selskab som en staaende Assurance-Police, og bryder mig ikke det ringeste om Lykken, naar jeg er under Deres Commando. Med enhver anden Mand vilde jeg ikke være andet end en blodig Eremit, istedenfor den lydige Søn og kjerlige Onkel jeg er. Men hvad har De nu i Sinde at tage Dem for?“

„Jeg har tænkt paa, Moses, at det bedste vi kan gjøre, er at sætte Cours for Hamborg, hvorhen vi er bestemt. Denne nordlige Vind kan ikke staae længe paa denne Varsiid, og en Sydvest vilde være os tjenlig. I en ti til fjorten Dage kunde vi naae vor Havn.“

„Og saa saa disse franske Knose, som ere isærd med

at angribe Svinekjødet der henne, som om det var et Stykke Wildt; de Karle have nok aldrig seet god solid Kaaft fer."

"Fød dem godt, behandl dem godt og lad dem arbeide. Det vil aldrig falde dem ind at besvære os; heller ikke troer jeg, at de forstaae noget Somandskab. Jeg seer, at de ryge og skraa; vi vil give dem lige saameget Tobak, som de kunne ønske sig, eller som deres Munde kan rumme, og det vil holde dem ved godt Humeur."

"Og John Bull?"

"Nu, John er vistnok en ganske anden Person at omgaaes. Jeg er ikke sikker paa om en tredie engelsk Krydser vil antaste os. Vi kan nok bevare vor Hemmelighed angaaende Sennit og hans Compagni; og det kunde jo dog hændes, at vi ikke træffer paa flere. Det er min Plan at løbe klos ind under den engelske Kyst og dristig vise vort Flag; saa vil ni af ti engelske Orlogsmænd lade os passere ubemærket, idet de troe, at vi ere bestemte til London, med mindre de skulde have een af disse pressende Mænd ombord, som Sennit. Man har ofte sagt mig, at Skibe, der gaae klos ind under den engelske Kyst, i Almindelighed passere uden at blive praeiede, især af de større Skibe, skjøndt de nok kan have noget at frygte af Brigger og Kuttere. Den lille Yngel giver altid den største Uleilighed, Moses."

"Det har ikke stadfæstet sig paa denne Reise, Miles. Dog De er ikke alene Capitain, men De er Cier, og jeg

overlader det til Dem at pagaie med Deres egen Canoe. Et Sted maae vi gaae hen, og jeg vil ikke sige, at Deres Plan ikke er ligesaa god, som nogen jeg kan finde paa, med tredive Mars længer Triaring."

Vi talte længe om den Sag og efter at have drøftet den nøie, besluttede vi os til at iværksætte den.

Vi vedbleve at staae tilsoes, indtil den franske Kyst aldeles var ude af Sigte, hvorpaa vi dreiede til Vinden, saa nær som muligt den Cours vi agtede at styre. Den øvrige Deel af Dagen foresaldt der intet, som forårsagede os Uleilighed eller Uro, skjøndt det kom til en Forklaring mellem mine tre Franskmænd og mig, der først havde et truende Udseende. De negtede at arbejde, og jeg blev nødt til at sige dem, at jeg vilde sætte dem ombord i den første engelske Orlogsmand vi mødte. Dette havde den forønskede Virkning, og efter en venstabelig Samtale, lovede jeg at betale dem en høi Hyre ved vor Ankomst til en venstabelig Havn, og de samtykkede i at tjene mig efter bedste Evne. Syv Mand var egentlig mindre end Halvdelen af en Besætning til et Skib paa the Dawn's Størrelse; men det var dog muligt at hjælpe sig med det Antal. Styringen var den haardeste Tjeneste, da ingen af Franskmændene vare istand til at tage Lørn ved Rattet. Vi kom dog ud af det med det nødvendige Arbeid, og vi vare alle saa glade ved at være bleven baade Engelskmand og Franskmand qvit, at jeg nok tør sige, at vi med Glæde vilde have slidt dobbelt saa meget, naar vi blot

kunde være vis paa ikke at møde flere af deres Krydsere. Forsynet havde alligevel besluttet det ganske anderledes.

Om Ratten sprang Binden igjen om til Sydvest, saa at vi kunde styre Cours; men jeg troede det bedst ikke at føre for meget Seil om Ratten. Jeg gav sølgelig Ordre til at purre mig ved Solopgang, paa hvilken Tid Marble havde Vagt. Da jeg ifølge denne Aftale kom paa Dækket, fandt jeg min Styrmand beskæftiget med at undersøge Horizonten, med en Betænkelse, som om han havde faaet Die paa fremmede Seilere.

„Vi ere et lystigt Selskab denne Morgen, Capitain Ballingsford,“ raabte Marble, saasnart han saae mig, „jeg har fundet ikke mindre end sex Seilere i Sigte siden Daggr.“

„Jeg haaber, at der ikke er nogen Lugger iblandt dem. Jeg er for Diebliffet mere bange for den Polisson end for alle andre christne Navne. Den Karl maa holde krydsende oppe imod Kanalen, og vi arbeide os godt frem mod den Deel af Verden.“

„Det haaber jeg ogsaa, Sir, men denne Karl i Nordvest, har et mistænkeligt luggeragtigt Udseende. Det kan være, at jeg kun seer det øverste af tre Mersseil, men de have paafaldende Lighed med Luggerseil!“

Jeg saae nu selv efter. Det Skib som Marble havde mistænkt, erklærede jeg, uden at betænke mig, for at være en Lugger, og den havde overmaade megen Lighed med the Polisson. De andre fire Fartøier vare tremastede

Skibe, og de fem dannede tilsammen en fuldkommen Cirkel, hvortil the Dawn var Centrum. Laggeren var os alligevel nogle Mile nærmere end de andre, medens det var alt det, at de fremmede kunde see hinanden indbyrdes, om de i det Hele kunde see hinanden. Under disse Omstændigheder troede jeg, at det var klogest at fortsætte vor Cours, som ærlige Folk. Marble var af samme Mening, og, for at sige Sanheden, var der kun lidet andet at vælge, da Skibet var saa fuldkommen omringet. Det værste ved hele Sagen var den Stilling vi indtog, thi alle Krydserne vilde naturligviis drage til Centrum og følgelig til os.

To Timers Forløb frembragte en væsentlig Forandring. Alle fem Fremmede havde nu nærmet sig os, og vi vare nu istand til at domme temmelig nøiagtigt om deres Charakter. De to agterste, den ene paa vor styrbords og den anden paa vor bagbords Vaaring, vare tydeligt nok svære Skibe og i Følgeskab, men hvilke Landsmænd de vare, var det endnu ikke saa let at afgjøre. At de vare i Følgeskab, var tydeligt af de Signaler de vekslede med hinanden, og af den Maade, paa hvilken de sluttede sig til hinanden; da de førte Boven og Under-Læseil, halede de stærkt ind paa os, og vilde efter al Sandsynlighed være paa Siden af os, efter to eller tre Timers Forløb.

Jeg kunde see, at de to vare Fregatter, da de vendte Bredviden mod os; den ene Række Kanonporte var tydelig

at see over Vandet; men det var muligt at de kunde vise sig at være Lodøffere; der var ingen Spørgsmaal om, at det var Orlogsmænd, og som Følge af deres Bovenfeils Brede, antog jeg dem for Englændere. De to vare i Følgeffab, da de vexlede Signaler, og fluttede sig til hinanden over forffjellige Bouge. Liggeren var der ikke længer Spørgsmaal om, det var the Polisson, og den holdt lige imod os, ffjøndt det var en kilden Sag, da det tilbageblevne Skib, som jeg antog for at være en Corvet, allerede var i dens Kjølvand, under Force af Seil, farende frem som en Her, og kun omtrent to Mil agten for den.

Monsieur Gallois havde faamegen Lillid til sin overlegne Seillads, at han holdt gaaende uden at bryde sig om sin Forsølger. Jeg troede det bedst at gjøre gode Miner til Spillet, da jeg vidste, at der maatte medgaae tilffræffkelig Tid til at sætte Corvetten iftand til at komme nær nok, til at forhindre Kaperen i igjen at besætte os. Min væsentligste Frygt bestod i, at han ffulde tage os alle fra Skibet, og til Hævn for hvad der var gjort, stifte Id i det. Jeg vilde alligevel efter yderffe Evne modfætte mig ethvert af disffe Skridt.

Kloffen var ti, da the Polisson for anden Gang lagde paa Siden af os, og vi dreiede bi. Det var tydeligt nok, at Fransffmanden gjenffjendte os, og den Støi der opstod, maa have lignet Babylons Forffthrelse, da Folkene snaffede i Munden paa hinanden, uden at

forstaae hverandre. Da Monsieur Gallois vidste, at vi ingen Jolle havde, skyndte han sig at fire sin egen Jolle af, og kom i egen Person paa Siden af os. Da jeg havde befalet de tre Franskmænd at blive nede, fandt han ikke andre paa Dækket end Marble, Diogenes, Neb og mig.

„Parbleu, Monsieur Wallingford!“ udbød Kaper-gasten, idet han, uagtet Sagernes Stilling, hilste mig meget høfligt; „c'est bien extraordinaire! Hvad har De gjort med mit Mandskab? sendt dem fra Borde, ligesom Engelskmændene?“

Jeg blev skaanet for den Nødvendighed at afgive en Forklaring, da mine egne tre Fanger, der ikke havde brudt sig om mine Ordre, pludselig kom styrtnende op til deres rette Chef, og med megen Iver og stor Tungefærdighed fortalte ham, hvad der var foregaaet. Alle tre brød ud paa een Gang, og der paafulgte en høist latterlig Scene. Det var en vedvarende Strøm af Ord, Udraab, Eder og Lovtaler over Amerikanernes Charakter, sammenblandet paa en Maade, der gjorde det aldeles umuligt for Monsieur Gallois at forstaae dem. Han saae sig nødt til at henvende sig til mig, og jeg gav ham ganske aabenhjertig en Beretning om hele Affairen paa engelsk, et Sprog, som han meget bedre forstod end talte.

Monsieur Gallois besad en Stratenrovers Rovgjerrighed, men den var paa en beshynderlig Maade blandet med fransk Høflighed. Han havde ikke altid været Kaper-gast.

et Kald der medfører en utilbørlig Higen efter Guld, og han var fuldkommen istand til at skjelne imellem Ret og Uret, i Tilfælde, hvor ikke hans egen Lomme kom directe i Betragtning. Saa snart han fattede Sammenhængen, begyndte han at lee og at raabe „Bon!“ Jeg mærkede, at han var i godt Humeur og ikke oplagt til at ærgre sig over hvad der var skeet, og jeg endte min Historie i en sarcastisk Tone, idet jeg maaskee lidt tørt skildrede Monsieur Le Gros's Høflighed ved at forlade Skibet og lodse det ind i Bugten. Der blev imidlertid yttret adskillige „sacr — r — r — es“ og „bétes.“ men alt uden Brede, som om Monsieur Gallois ansaae et godt Puds, som det bedste efter en god Prise.

„Tenex, mon ami!“ raabte han, idet han rystede min Haand, og saae om efter Corvetten, der nu var mindre end en Mill fra os. „De er, hvad I Engelskmænd kalde, en brav Karl; jeg beundre Deres Skarpsindighed! De er sluppen admirablement, og jeg føler levende Smerte over ikke at kunne fortsætte Deres Bekendtskab. Men det er mig, der er den tabende — mille pardons — De har ikke for mange Folk, men det er mig umuligt at lade mine Landsmænd blive tilbage. „Allons, mes enfants! au canot.“

Dette var Signalet til Franskmændene at forlade os; og de tre Mand, som jeg havde ombord, tog Afsted uden videre Ceremoni. Monsieur Gallois var naturligtviis den sidste i Jollen, og han fik Tid til endnu en Gang at

trykke min Haand og at fornye sine „vifs regrets“ ved ikke længer at kunne profitere af mit Bekjendtskab. Corvetten var allerede saa nær, at det blev nødvendigt for the Polisson at komme i Bevægelse; en anden Gang kunde vi maaskee være heldigere.

Paa denne Maade skiltes jeg fra en Mand, der ikke havde betænkt sig paa at kapre mig, da jeg var i Nød, ligesom Gods, han havde fundet paa Strandbredden. Ved at besætte mig vilde Briismandskabet være faldet i Hænderne paa Fjenden, og idet han gjorde en Dyd af Nødvendighed, var Monsieur Gallois høflig mod dem, som han ikke kunde plyndre. Det kan maaskee synes besynderligt, men jeg folte Indflydelsen af denne Udsærd i en Grad, der næsten forsonede mig med den Handling, der i Forveien var udøvet, skjøndt denne netop var ligesaa lastværdig og ulovlig, som nogen der kunde udføres. Af saa langt større Bigtighed er, hos de fleste Mennecker, Maaden paa hvilken en Ting bliver udført, end Sagen selv, da kun meget saa veed at give den sidste dens rette Betydning.

Polisson var ikke seen med at sætte sig i Bevægelse, efter at have heist sin Jolle. Den passerede saa tæt forbi os paa Toppen af en Sø, at det var let at læse Udtrykket i Mandskabets Ansigter, af hvilke kun saa udtrykte deres Chefs Tilfredshed, ligesom vi ogsaa hørte den Tjadderens, der bestandig vedligeholdtes der ombord, Dag og Nat, fra Morgen til Aften. Monsieur Gallois bukkede høfligt, og han smilede saa venligt, som om han

aldrig havde stukken Gaanden i en anden Mand's Lomme; men hans Riffert blev strax efter vendt mod Corvetten, der nu begyndte at gjøre ham lidt urolig. At befatte os med den Karl, skydende frem med den Fart han løb, kunde der aldrig have været Tale om.

Da vi nu vare reducerede til vort gamle Antal af fire, indsaae jeg, at det ikke vilde være til nogen Nytte at slide os ihjel ved at brase fuldt, da vi vare visse paa, at Corvetten vilde faae os til at brase baak igjen. The Dawn blev derfor liggende i samme Stilling, ventende med filosofihist Laalmodighed paa Udfaldet.

„Det nytter ikke, Moses, at forsøge paa at undstye,“ bemærkede jeg; „vi have ikke Folk nok til at faae Seil tilsat, førend han er paa Siden af os.“

„Ja, og der har vi hans Flag og et Skud,“ svarede Styrmanden. „Det hvide engelske Campagnesflag, der viser, at han staaer under en eller anden Admiral, Vice-admiral eller Contreadmiral af den hvide Escadre, medens, om jeg ikke tager feil, de to Fregatter heise blaat Flag. Dersom dette er Tilfældet, høre de ikke sammen.“

Rifferten bekræftede dette, og vi maatte formode, at alle tre Fregatter ikke horte til een og samme Escadre. I dette Dieblis var Sagernes Stilling saaledes: The Dawn lagde bi, med begge Underseilene opgivne, Storemersseile baak og Bramseilene løbne, Rhyver og Mesan til. La Polisson fløi afsted paa Loppene af Søerne klos ved Vinden, da han siensynligt havde i Sinde

at skaffe sig Læ under de to Fregatter til Luvart, som vi antog for, og han sandsynligt vidste, vare franske. Skibene i Læ passerede hinanden paa mindre end Braieraabs Afstand; den der var østligst stogvendte strax efter, og da han kom op i sin Kammerats Kjølvand, tilfattede de begge alt hvad trække kunde. Skibene i Syd, eller de formodede Franskmænd, kunde den Gang være to, medens de som vare i Læ vare tre Mile fra os. Hvad Corvetten angik, da syntes han at styre lige ned paa os. Der kom han ansættende, med Altning sat smukt kant, udspjende Vandet af sine Klyds under Opduvninger, og skummende for Bougen som en Sky. Den var mindre end en Qvartmiil borte fra os.

Corvetten gjorde nu Signaler til Skibene til Luvart. De bleve besvarede; men paa en Maade der viste, at de ikke forstod hinanden. Den gjorde nu et Forsøg med Skibene i Læ, og Afstanden uagtet, lykkedes det bedre. Jeg kunde see, at disse to Fregatter, eller rettere sagt den der førte an, sendte Spørgsmaal og Svar til Corvetten, stjøndt min bedste Rikkert ikke fatte mig istand til at skjelne Signalerne. Jeg formoder, at Corvetten spurgte om de engelske Skibes Navne, meddeelte sit eget, og underrettede om, at Skibene til Luvart vare Fjender.

Faa Minutter efter kom vore Affairer, saavidt de stod i Forbindelse med Corvetten, til en Crisis. Dette Skib kom nu klos op under Læ af os, idet den løb mindre Fart medens den passerede os, for at have bedre

Tid til at udveerle Spørgsmaal og Svar; jeg bemærkede ogsaa, at han fastede alle sine Bugliner løs, hvilket bidrog meget til at mindske Farten, hvoraf han dog beholdt tilstrækkelig til at have Skibet under Commando. Følgende Samtale foresaldt nu, idet Engelskmanden naturligtviis opfastede Spørgsmaalene, da dette er et udelukkende Privilegium for Orlogsmændene ved saadanne Leiligheder.

„Hvad er det for et Skib, og hvorhen bestemt?“

„Dawn af New York, Miles Wallingford, fra Hjemstedet til Hamborg.“

„Entrede den Ligger Dem ikke?“

„Jo vel, for anden Gang i tre Dage.“

„Hvad hedder den, og hvor mange Kanoner fører den?“

„Le Polisson af Brest; sexten smaa Kanoner og omtrent hundrede Mand.“

„Beed De noget om Skibene til Luvert?“

„Aldeles intet; men jeg troer det er Franskmænd.“

„Maa jeg spørge Dem, Sir, hvorfor for — — —“

Afstarden forhindrede mig i at høre mere. Afsted gik Corvetten, idet den støttede Buglinerne, og Qvarteer-mesterpiben gjorde Signal til at gjøre fast, da hvert af Seilene var sat kant efter den vagthavende Officiers Hoved. Faa Minutter efter kunde vi ikke engang høre Pibens svingende Lyd. Corvetten fortsatte sin Jagt efter Liggeren uden at tage Hensyn til de fire andre Skibe, skjøndt

de to til Luwart tonede det tresfarvede Flag og affhyrede Udfordringsstud.

Mr. Gallois stagsvendte snart efter, da han tydeligt nok agtede at søge til Fregatterne, hans Landsmænd, da Corvetten ogsaa sieblikkelig vendte, idet den stærkede op mod disse, i den Hensigt at affhjære Luggeren, om det ogsaa skulde skee ved at vove sig indenfor Skudvidde af dens Beskyttere. Det var en dristig Manoeuvre og fortjente Held, om ikke for andet, saa for den Mand og Dristighed, hvormed den blev udført.

Jeg antog alligevel, at Fregatterne tog meget lidt Notits af Luggeren. Ved en ubetydelig Forandring i deres Cours, vilde det have staaet i deres Magt at dække den fuldkommen for Corvettens Forsøg; men istedetfor at gjøre dette, afvege de snarere lidt til den anden Side, som om de vare begjerlige efter at nærme sig de to Skibe i Læ, paa den Side, der vilde forhindre, at de bleve afskaarne fra Land. Da ingen af Parterne syntes at ville tage Notits af os, braste vi Storemersseil fuldt og stod ud af Cirkelen, for Smaaseil, da vi ansaae det for en daarlig Politikk at synes at have Hastværk. Hastværk var alligevel en Ting, der laae ganske udenfor vore Gyner, da det udfordrede Tid for fire Mand at til sætte Seil.

Omtrent Kloffen elleve, eller elleve en halv, vare de fire Fregatter lidt mere end en Miil fra hinanden, the Dawn var netop den Gang en halv Miil fra de to Franskmænd og snarere lidt længere fra Englænderne.

Derfom en Bataille dengang var bleven begyndt, kunde vi have været en Qvartmiil udenfor Skudvidde. Nysgierrig efter at vide Resultatet, holdt jeg gaaende et lille Stykke endnu og bakkede derpaa Storemersseil for at vente paa Udfaldet. Jeg blev bevæget til at gjøre dette Skridt i den Forventning at begge Partier, efter en Kamp med en Ligemand, vilde være mindre oplagte til at fortrædige en Neutral, og at jeg muligens kunde faae Hjælp hos den Seirende — da der i hiin Tid kun fandtes faa Krydsere, der ikke havde fremmede Folk ombord, som de gjerne vilde give til et Skib, der var i Nød. Med Hensyn til den Beretning, jeg vilde give til den, som jeg havde i Sinde at henvende mig til, da vilde den beroe paa Omstændighederne. Derfom Franskmændene beholdt Marken, kunde jeg fortælle Historien om the Speedys Priisbesætning, og blev Engelskmændene den seirende, vilde Polisson svare til Hensigten. I ingen af Tilfældene vilde der blive sagt Usandhed, skjøndt der kunde være og sandsynligviis vilde have været visse beslægtede Facta at skjule.

Franskmændene begyndte at hjerpe deres Smaaaseil paa samme Tid som vi dreiede bi. Dette skete saa uehændigt og uregelmæssigt, som om der kun var liden Orden ombord hos dem. Marble frembrummede sine Bemærkninger, idet han ansaae den hele Procedure for et daarligt Dmen for det trefarvede Flag. Det er vistnok, at den franske Marine i 1803 ikke var nogen Tjeneste til at prale af. Engelskmændene pleiede at sige, at

de sjelden tog et franſt Skib uden at arbejde for det, og dette var ſandſynligviis ſandt, da Nationen er frigeriſt, og ikke giver ſig uden at gjøre Modſtand. Dog kunde Frankrig dengang neppe ſiges at være maritim, og de Revolutioner og Forandringer, det havde undergaaet, vilde neppe begunſtige Skabelſen af et godt Corps af Søofficerer. Der var langt flere tappre Mænd end dygtige Sømand; og dertil kom Tilbøieligheden til Støien og Snakken, en af de værſte af alle menneſkelige Feil til at frembringe Uorden i et Skib.

Det var et ſmukt Syn at ſee diſſe fire Skibe hjerge Seil for at gjøre klar til Bataille, ihvorvel de Franſkes Seil ikke bleve hjergede ſaa ganſke overeensſtemmende med Reglerne. Engelfkmændene havde alligevel ingen Haſtværk, da de to Franſkmænd vare under deres tre Mersſeil, Rhyver og Meſan, med Bramſeilene Løbne og Skjoderne opſtukne, førend John Bull endog havde hjerget ſine Bovenbramſeil. Det vil erindres, at den ſidſte var i Læ og ſkulde op til ſine Modſtandere. Dette udførte de i eet Stræk, ſaa høit op i Retning mod os, i Haab om at vende i Fjendens Kjølvand, at jeg ſaae, at de vilde kunne præie os. Jeg maa bekjende, at dette var mere end jeg havde gjort Regning paa, men det var nu for ſeent at løbe, hvilket rimeligviis vilde have ledet til, at vi vare blevne tagne. Jeg beſluttede derfor at afvente Udfaldet med Værdighed.

Retop ſom de engelfke Skibe vare komne paa mindre

end Musketkugls Afstand fra the Dawn, kovedte de franske Skibe — der dengang var halvanden Qvartmiil østen for, og en halv Qvartmiil sønden for os — og dreiede til, vester over eller i Retning mod os. Da dette var at nærme istedetfor at fjerne sig fra dem, begyndte Engelsemændene at stikke Halsen og Skjoder op for at være klar. Deres Bovenbramsseil løb i samme Dieblig, og Jageren blev halet ned, og i næste Dieblig blev Seilene opgivne og beslaaet med det samme. Derpaa blev Ræerne firet ned, og alle Smaaseilene forsvandt ligesom en Fugl, der folder Bingerne sammen. Herefter blev Underseilene smukt opgivne, men hængende i Sivtoug og Gaardinger. Paa denne Tid var den Førende af de to Fregatter mindre end en Cabellængdes Afstand fra os, idet han netop luvede saameget, at han var i tilbørlig Afstand fra vor Iuv Laaring.

„Bed George, Miles,“ sagde Marble, som stod ved Siden af mig, betragtede den Fremmedes Bevægelser, „den anden Fregat er the Speedy! jeg kjendte dens Bgning og den Afstand, der er fra Gallionen til Ankerporten. De har aldrig før seet saa stor Plads for et Anker! De seer ogsaa, at den er paa sex og tredive Kanoner, med hvide Finkenetsklæder, hvem har nogenstinde før seet det to Gange, til Søes?“

Marble havde Ret, det var ganske vist the Speedy, og uidentivl vilde Lord Harry Dermonds og hans Officerers Dine inden meget saa Minutter være fæstede paa

os, da Afstanden mellem begge Fregatterne var mindre end to Cabellængder. Jeg maatte imidlertid have Opmærksomheden henvendt paa det forreste Skib.

„Kan De sige mig Noget om de to Skibe sønden for os?“ spurgte den Fremmede gjennem Raaberen, uden videre Indledning.

„Ikke andet end hvad De seer. Jeg formoder, at de ere franske, og seer, at de holde efter Dem.“

„Efter os!“ udbrod den engelske Capitain med en Stemme, der var høi nok, og nu saa nær, at den kunde høres uden at han brugte Raaberen. „Ja virkelig, efter os. Klar til at vende — Roret i Læ — Bras om agter — Bras om og skjærp for!“

Disse Commandoord fulgte paa hinanden med korte Mellemrum og med en Tordenrøst, der medførte den nøiagtigste Efterlevelse. Følgen var, at dette Skib stagvandt paa vor luv Boug og saa nær ved os, at vi kunde have kastet en Beskøit derombord. Men den vendte smukt og tabte aldeles ikke Farten, og den styrede bort mod sin Fjende.

„Nu er det Tid for os at brase fuldt, Miles, og flyde over Stævn. The Speedy vil troe, at vi ere blevne praiede og alt er i Orden. Den maa stagvende omtrent her i dens Kammeraters Kjølvand, og en blind Mand kunde ikke undgaae at læse vort Ravn, saa klos vil den passere os. Klar ved Læ Braser, midtskibs med Roret, Neb!“

Vi braste fuldt og lagde Roret saa meget op, at der blev en god Cabellængdes Afstand mellem the Speedy og os, da dette Skib var kommen langt nok forud til at stagvende, eller til det Sted, vi netop havde forladt. Jeg troer, at vi bleve gjenkjendte; det er virkelig ikke muligt at troe andet, da den simpleste Riffert vilde sætte det svageste Die istand til at læse Navnet, om andre Tegn til Gjenkjendelse ikke havde været tilstede. Men Søfolk kjende Skibe paa saa mange Tegn, at de ikke letteligen skuffes.

The Speedy laae i Bending, da vi bleve overbeviste om, at vi vare kjendte. Dens Agterræer vare endnu ikke ombraسته, men den blev liggende, som Gen der nøler, og ikke veed, om han skal gaae eller blive. Der stod en Officier paa Kobryggen og betragtede os gennem en Riffert, og da Skibet saldt saa meget af, at vi kom ud af hans Synslinie, løb han agterud og kom igjen tilsynne paa Hakkebrættet. Det var den yngste Lieutenant; jeg kunde ved Hjælp af min Riffert tydelig gjenkjende ham. Der kom snart flere hen til ham, og iblandt dem var Lord Harry Vermond. Jeg troede endog, at de kjendte mig, og at alle deres Riffertter vare stillede lige paa mit Ansigt. Det var et spændende Dieblik. Skibene vare kun et Par Cabellængder fra hinanden, skjøndt the Dawn forøgede denne Afstand med stor Hurtighed, og ved at holde mere af, vilde vi være udatte for the Speedys glatte Lag. Hvor var dens Priismandskab?

Iffe ombord i the Dawn, thi ellers vilde Sennit vistnok have talt med sin Chef, og naar de ikke vare ombord i Skibet, maatte de være paa Oceanet! Eller vare Fangerne nede om Læ og bleve med Flid holdt ude af Syne? Alle disse Tanker maatte have fareet giennem Hovedet paa de engelske Officierer.

Jeg troede, at vi atter vare forlorne, men Forsynet frelst os endnu engang. I hele denne Tid nærmede den førende engelske Fregat og de to Franskmænd sig stærkt. Om saa Minutter maatte de slaaes, medens the Speedy var et langt Stykke fra sin Kammerat. I dette kritiske Øieblik affyrede en af de franske Fregatter et Udsforingsstød. Denne Lyd syntes at vække the Speedy af dens Dvale. Dens Agterræer bleve i et Nu ombraste, alle Officiererne forsvandt fra Gakkebrættet, Store og Fokke Hals blev redet under og Bramseilene heiste. Ved denne forøgede Seilsøring skjød det velseilende Skib over Stævn og var snart paa sin bestemte Plads, eller en halv Kabellængde agten for the black Prince, som jeg siden efter erfarede var Navnet paa det commanderende engelske Skib ved denne Leilighed. Jeg kan ligesaa godt her tilføie, at det franske commanderende Skib hed La Désirée, og dets Kammerat Le Cerf. Monsieur Meneval var den franske commanderende Officier, og Sir Gotham Ward den engelske. Jeg har aldrig vidst Navnet paa den anden engelske Capitain, eller dersom jeg har vidst det, er det gaaet mig af Minde.

Det havde været min Hensigt at holde af, for at komme saa langt som muligt bort fra the Speedy, for at den ikke skulde gjenfjende os, og især for at den ikke skulde læse vort Navn paa Agterspeilet. Men at løbe saa langt ned i Læ var ikke det Sted, man kunde ønske sig at indtage, naar et Søslag skulde holdes ret til Luvart og i mindre end et halvt Kanonskuds Afstand. Mylord Harry Vermond var derfor ikke saasnart igjen i Bevægelse, førend vi dreiede til Vinden med the Dawn, for snarest muligt at komme ud af Skudvidde. De Kæmpende kunde rigtignok omverle deres Stillinger, saa at ethvert Sted i Periferien af en Cirkel rundt om dem, vilde være alt Andet, end et behageligt Opholdssted; men der var stor Sandsynlighed for, at Bataillen vilde begynde med det ene Parti til Luvart af det andet.

Bort Skib teede sig godt ved denne Leilighed, idet vi kom af Veien med tilstrækkelig Hurtighed. Medens dette udførtes, fik jeg Leilighed til at see efter Corvetten og Luggeren. Den sidste var endnu forrest, idet det var lykkedes den ved Smaaslag at krydse sig et godt Stykke op til Luvart af de to franske Fregatter. Her havde den gjort det sidste Stræk øster over, i den Hensigt at løbe ind under Kysten. Corvetten var endnu i dens Kjølvand og fulgte i Hælene paa den med en brændende Fart.

Ende paa første Deel.

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Etthundrede og fem og firfjendstyvende til etthundrede
og syv og firfjendstyvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Førlagt af og trykt hos S. Trier.
1858.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS 309

1962-1963

Lucy Hardinge.

Fortsettelse af „Tilføes og iland“.

Oversat fra Engelsk

af

J. A. Meyer.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1858.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHILOSOPHY

PHILOSOPHY

PHILOSOPHY

PHILOSOPHY

PHILOSOPHY

PHILOSOPHY

Første Kapitel.

Læseren maa tillade, at jeg fremstiller et verdende Panorama for ham. Saasnart the Dawn var kommen halvanden Qvartmiil fra de engelske Fregatter, en Afstand, der blev lidt forøget derved, at disse nærmede sig deres Fjender, braste vi igjen Storemersseil bak; thi jeg havde en uovervindelig Lyst til at see paa, hvad der vilde foregaae. Denne Følelse var fælleds hos os alle Fire, og det var næsten umuligt at faae Neb eller Diogenes til at hale i en Ende, da de ikke kunde undlade at gabe efter Fregatterne. Jeg troer virkelig, det var umuligt at faae Nogen til at styre, thi Ingen af os var istand til længe nok at have Blikket vendt fra de Kæmpende, til at tage vare paa vort eget Skib.

Der ere dem, som kunde synes at det var taabeligt, ikke at anvende Tiden til at bestræbe os for at komme saa langt som muligt bort fra the Speedy.

Maaftee det ogsaa var det; men i en halv Mills Afstand var der virkelig mindre at frygte end det i Forstningen kunde synes. Det var ikke sandsynligt, at Englænderne vilde forlade de franske Skibe, førend de vare erobrede, og jeg var ikke saa ganske uvidende i mit Fag, at jeg skulde troe, at Skibe, som de af La Grande Nation, som vare i Sigte, skulde lade sig tage, uden at tilføie deres Modstandere en heel Deel Skade. Dernæst vilde selve Priserne fordre Tilsyn, og der var endnu flere Sandsynligheder for, at vi nu skulde gaae ustraffede, medens der virkelig var meget liden Grund til at være i Fare. Men alle disse Betragtninger tilfidesat, var Nysgjerrigheden og Interessesen saa levende hos os Alle, at det næsten var os moralsk umuligt at forlade Stedet, førend Bataillen var afgjort. Jeg er ikke engang vis paa, at the Dawn vilde have bevæget sig, dersom vi havde havt i Sinde at den skulde det. Efter denne korte Forklaring ville vi da henvende vor Opmærksomhed udelukkende paa Fregatterne.

Da vi med the Dawn havde indtaget den Plads, vi ønskede, stod de Stridende tæt imod hinanden. The Speedy havde ført Seil saa længe til den var kommen lidt til Luvart af dens Kammerats Kjølvand, skjøndt den var en halv Kabellængde agten for den. Franskmændene sluttede endnu tættere, og de vilde snart være saa langt avancerede, at de førende Skibe paa begge Partier kunde komme i Ilden. Jeg antog, at Modstanderne vilde pas-

fere hinanden i en Kabellængdes Afstand. Alle Fire gif med Mersseil, Rhyver og Mesan, Underseilene hang i Girtouge og Gaardinger. The Black Prince og the Speedy havde Bramseil løs med opstufne Skjoder, medens La Désirée og Le Cerf havde Bramskjoder skoddet for og Ræerne løbne ned paa Stængeæselhovederne. Alle fire Skibe havde taget Bovenbramræerne til Dæks. Dette var Batailleseil og Alt tydede paa, at Monsieur Menneval vilde gjøre sit Bedste.

Det første Skud, der ved denne Leilighed blev affyret, var fra La Désirée, det førende franske Skib. Det blev fyret mod the Black Prince og det ramte formodentlig, da Sir Gotherham Ward siebliffelig holdt af, siensynligt i den Hensigt at undgaae at blive beskudt langskibs. De Franske gjorde det samme for at komme tværs for deres Modstandere, og de fire Skibe løb nu i parallelle Linier, skjøndt modsatte Veie, og i en lille Kabellængdes Afstand fra hinanden. La Désirée gav nu Skud paa Skud med hver Afdeling, efterhaanden som Kanonerne kom til at bære, indtil hele hans Lag var affyret. The Black Prince modtog det uden at besvare, skjøndt jeg kunde see, at han leed betydelig Skade, især tilveirs. Endelig lod Sir Gotherham Ward høre fra sig. Han affyrede sit hele Lag næsten i eet Dieblif; og det var et hadesuldt truende Brøl. Rogen begyndte nu at skjule hans Skib, skjøndt La Désirée, ved at styre imod os, gif foran for Krudtdampen.

The Speedy aabnede strax efter sin Ild paa den franske Commanderende, thi af Braget agterud kunde jeg vide, at Le Cerf sloges i Rogen. Alle fire Skibe luf fede, saa at Mersseilene levede, for at passere hinanden langsommere; og det forekom mig, som der var et Dieblik, i hvilket de alle fire stoppede under den tætte Røgsky, de havde udspyet, for at gjøre hinanden al den Skade, de formaaede. Franskmændene kom alligevel snart frem fra Rogen, og Standsningen af Skydningen forkyndte, at Skibene havde passeret hinanden. I Begyndelsen kunde jeg ikke see meget til Engelskmændene, paa Grund af Rogen; men deres Modstandere kom ud af Striden, kort som den havde været, med forskudte Seil, knækkede Ræer; og Le Cerfs Krydsstang hang ned i Læ. I det samme jeg blev denne Ulykke vaer, fik jeg et Glimt af the Black Prince, klos bi de Vind, luvende op tværs i Fjendens Kjølvand og truede aabenbart med at vinde Luven. The Speedy fulgte med et Uhrværks Nøiagtighed, idet den snarere havde sluttet sig tættere til den Commanderende, end at være kommen længer agten for den. Strax efter stagvendte the Black Prince, men idet den gjorde det, faldt dens Storebramstang, naturligviis medtagende Raa og Seil. Dette var et Tegn til, at Mr. Menneval ikke havde skudt Salutskud.

Franskmændene holdt gaaende i flere Minutter efter dette uvenlige Forsøg mod deres Fjender, i hvilken Tid vi kunde see deres Mandskab ivrigt, men uden Orden,

isærd med at klare det Havarerede, reparere Taffeladsen og anden Bestadigelse. Le Cerf havde især meget travlt med Krydsstangen, der hang og dinglede over dens Iæ Skandse, og dens Mandskab gjorde fortvivlede, men hensigtsmæssige Bestræbelser, for at faae den klaret væk. Det lykkedes dem, og omtrent ti Minutter efterat Ilden var ophørt, lagde de franske Skibe Roret op og stod plat for Veiret nord efter, som om de inviterede deres Fjender til at komme og sægte Striden tilende paa den Maade, om de følte sig oplagte til at forfølge Sagen videre.

Det var nu paa Tiden for os at gjøre Noget; thi dette Ophold havde bragt alle fire Skibe saa langt vestlig, at de kun vare en Kvartmiil fra the Dawn, og jeg faae mig nedt til igjen at komme af Veien. Vi braste fuldt og stod væk saa hurtigt vi kunde. Det var ogsaa i en anden Henseende Tid til at gjøre Noget. Da Mr. Menneval holdt af, skjød hans Modstandere hurtig op paa hans Iuv Laaring, og med mindre han havde i Sinde at slaaes i Læ, var det magtpaaliggende for ham at komme bort.

Sir Gatham Ward var alligevel altfor dygtig en Somand til at forsømme den Fordel, som Mr. Menneval havde givet ham. I det Dieblik Franskmændene holdt af, gjorde han det samme, men istedetfor at holde plat af, luffede han igjen i rette Tid, da han ikke havde rørt en Bras, og seilede tværs over Fjendens Kjølvand, idet

han gav et morderiff glat Lag ind gjennem Le Cerfs Rahytvinduer. Til min Forundring fortsatte La Désirée sin Cours, indtil the Speedy havde gjentaget denne Dosis. Engelftmændene kovendte derpaa og vare tilspne-ladende iværk med at gjen tage denne Operation. Da Mr. Menneval fandt, at dette var et tabende Spil, dreiede han til, idet han fryede efterhaanden som Kanonerne kom til at bære, og Le Cerf gjorde det samme, styrende den anden Bei, idet de anrettede stor Ødelæggelse. Eng-lænderne sluttede til hinanden, og efter en Minuts Forløb vare alle fire Skibe indhyslede i en Sky af hvid Røg. Alt, hvad vi nu kunde see, var Reisingen fra Knappen og ned efter, saa langt som til Mastetoppene; men som oftest ikke længer end til Merseræerne. I et Dvarteerstid faldt Skuddene hurtigt efter hinanden, hvorefter Hurtigheden astog, skjøndt der endnu vexledes mere end hundrede Skud inde i Skyen.

Flere Kugler kom i Retningen mod os og to gif virkelig mellem vore Master. Den Interessse, vi vedblev at føle for Udsaldet, var alligevel saa levende, at vi igjen braste Storemersseil bak, og der blev vi liggende som Dilsfuere, der vare ligesaa ligegyldige for den Fare, vi udsatte os for, som om vi havde været i Land. Den ene Minut forløb efter den anden, indtil et betydeligt Tidsrum var udløbet; dog blev ingen af de Kæmpende ganske tydelig for os. Nu og da blev en Deel af et Skrog synligt, naar Vinden blæste Røgen tilside, men vi

kunde aldrig faae at see, til hvilken Nation det hørte. Omfider udvidede Røgmassen sig i den Grad, at vi ikke længer kunde see Reisningerne.

Paa denne Maade forløb en Time, og jeg var i den meest spændte Forventning; den forekom mig som en heel Dag. saa ivrig var jeg efter at forviise mig om Udfaldet. Jeg havde været flere Gange i Affaire, som Læseren veed; men dengang fløi Minutterne, hvorimod denne Bataille forekom mig at vare en Evighed. Jeg har sagt, at der medgik en Time, inden vi endog kunde gjætte os til det sandsynlige Udfald. Da denne Tid var forløben, ophørte Skydningen aldeles. Den havde i den sidste halve Time aftaget lidt efter lidt, men nu var den aldeles ophørt. Røgen, der syntes at være sammenpakked paa Oceanet, begyndte at hæve og adsplitte sig, og lidt efter lidt hævede Sløret sig for denne Kampscene.

Det Skib, vi først saae, var vor gamle Bekjendt the Speedy. Den havde mistet alle tre Fasteftænger, Forstangen lige under Sahlngen og de andre to tæt ovenfor Ueselhovederne. Den ene Rok var skudt af Stor-raaen, og dens Underreisning og Siderne vare belemede af Brag. Den havde Fok, Fokkestagsseil, Ube og Mesan til, som næsten vare alle de Seil, den var istand til at tilfætte.

Vi havde neppe Tid til at undersøge the Speedy, førend Le Cerfs mørke Skrog kom tilsyne; dette Skib var bleven meget haardt medtaget, da der ikke stod en

Stump i det, der var tyve Fod over Dækket, med Undtagelse af Fokkemasten, hvis Top var bortskudt. Søen rundt omkring den var bedækket med Brag, og ikke mindre end tre af dens Fartøier vare ude for at samle Folk op, der drev omkring paa dens Rundholter. Den laae omtrent en Cabellængde fra the Speedy, og ønskede nok gjerne at være længere borte, da den ikke saasnart havde faaet heist Fartøierne op, førend den lod Fokken falde og holdt plat af for den.

Medens vi lagde Mærke til Le Cerfs Bevægelser, fik vi først et Glimt af La Désirée. Dette Skib kom igjen tilsynne næsten i Linie med sin Kammerat, og holdt ligesom den for Veiret. Det syntes som om det var deres fælleds Hensigt at komme hinanden saa nær, at de kunde understøtte hinanden, og forøge Afstanden mellem dem og deres Fjender. Begge disse Skibe havde det trefarvede Flag vaiende fra Stumperne af deres Master. La Désirée var alligevel sluppen lidt bedre end dens Kammerat, da den havde Stor- og Fokkemasten staaende i god Behold; men Mesansmasten var bortskudt tæt over Dækket. Hvad der var en meget slem Affaire for den var, at Fokkeraaen var skudt over ved Borgen, saa at begge de inderste Gænder laae ned paa Bakken, medens Ropperne hang løst i Toplexterne. Dette Skib holdt af for Storfeil og Fokke-Stagsfeil.

The Black Prince var den, der sidst kom klar af Rogen. Den havde enhver Ting paa sit Sted, lige fra

Stængesahlingerne og ned efter. Alle tre Bramstænger vare væk, og Stumperne vare allerede klaret afveien, men alle Mersseræerne laae paa Vælhovederne, og dens Reising, Rundholter og Topper vrimlede af Folk, hvilket ogsaa var Tilfældet ombord i the Speedy. Dette var Hemmeligheden ved Pausen i Træfningen. De to engelske Fregatter havde sendt deres Folk til Veirs for at sikke Rundholterne, medens Franskmændene, ved at holde plad for Veiret, vare i en Stilling, hvori de ikke kunde bringe een eneste af Kanonerne i Laget til at bære; og paa hin Tid vare de agterste Jagerkanoner sjelden til synderlig Nytte, paa Grund af Agterstævnsens Heldning. Det har altid forekommet mig, at Spanierne byggede de bedste Skibe i denne Henseende, da Englænderne, og Amerikanerne i Særdeleshed, aldrig syntes at tænke paa Muligheden af at flygte. Jeg anfører alligevel ikke dette med Hensyn til de spanske Skibe, under den Forudsætning, at den spanske Nation mangler Mod, thi en mere falsk Hentydning kunde aldrig existere; men kun for at fremføre deres Overlegenhed i eet Punkt: i Skibsbygningskunsten, til samme Tid som de, naar de have bygget et smukt Skib, ikke veed, hvorledes de skal benytte det.

De første ti Minutter, efter at Gambattanterne vare klar af Røgen, blev med megen Activitet anvendte til at reparere Beskadigelser, hos de Franske i stor Forvirring, og jeg tvivler ikke om, under megen Støi; hos Englænderne med megen Hurtighed og fuldkommen Kjendskab til

deres Forretning. Uagtet dette var den almindelige Charakter af de respective Parters Bestræbelser, var der dog Undtagelser fra Reglen. Jeg bemærkede for Exempel, ombord i Le Cerf, en Afdeling af Mandskabet, der var iværkt med at klare Skibet for Braget af Stormasten, og de lagde en Koldblodighed, Iver og Dydighed for Dagen, der viste, hvilke Materialier, der blev bortkastet i den Tjeneste, af Mangel paa et godt System, og i Særdeleshed, hvilket jeg altid har troet, fordi Officiererne ikke fattede den uhyre Vigtighed det er, at vedligeholde Kolighed ombord i et Skib med en stor Besætning. Englændernes medfødte Laushed, forøget ved den sociale Disciplin i denne velordnede — maaskee for velordnede — Nation, har vundet dem lige saa mange Slag paa Søen, som deres Fjenders medfødte Snakksomhed, der maaskee er forøget under deres Borgerregerings politiske Overdrivelse — have tabt. Det er en Lykke for os, at den amerikanske Charakter har Gang til Stilhed og Tankesfuldhed i alvorlige Tilfælde, det er kun i Politik at vi ere støiende, fladder-vorne og sprudlende.

Da vi opdagede, at Stormen rimeligviis vilde drive i læ, forblev vi lidt længer paa vor Plads, for at see Slutningsscenen. Det forundrede mig, at the Black Prince holdt Luven, efter at the Speedy havde holdt af og løb ned i Fjendens Skjoldvand, girende først paa den ene Laaring af Le Cerf og dernæst paa den anden, idet han sendte ham en tæt og tilsyneladende ødelæggende

Id. Endelig holdt Sir Gotham Ward af og stod for Beiret, idet han skjød tre Fod over Stævn, i samme Tid som the Speedy skjød to, som Folge af, at han var i Stand til at føre alle sine tre Mersseil. Det lod til, at Monsieur Menneval ikke var tilfreds med den Maade, paa hvilken hans Kammerat blev behandlet; thi istedenfor at vente til han blev angreben, paa samme Maade, lagde han Roeret bagbord og dreiede til Vinden, idet han gav et glat Lag, da han luvede, hvilket snart forklarede the Black Princes Røsen. Dette Skib havde faaet opsat Bagstage for at sikke sine Master, og noget af Vigtighed maa være bleven overflødt ved dette Lag fra La Désirée, da Stormasten faldt strax efter at den havde faaet Laget, idet den tog Krydsstangen med sig. Det engelske Skib viste alligevel, hvad det duede til, under disse kritiske Omstændigheder. Alle Seilene paa Forreisningen traf endnu, og den vedblev at styre løs paa Fjenden, heller ikke forsøgte den paa at luve, førend den var mindre end to hundrede Yards fra Fjenden, da den tungt og langsomt dreiede til Vinden, en Manoeuvre, der væsentlig blev hjulpen derved, at Forstangen fulgte efter Storreisningen, netop paa den Tid, da dens Roer maatte være lagt bagbord. Da Le Cerf mærkede, at Bataillen igjen blev stationair, dreiede den ogsaa til Vinden, og alle fire Skibe hamrede nu løs paany, ligesaa ivrigt, som om Affairen nylig var begyndt.

Det er ikke let at fortælle alle Enkelthederne ved

denne anden Træfning. I to Timer laae de fire Skibe i mindre end en Cabellængdes Afstand fra hinanden, idet de vedligeholdte en saa levende Ild, som Omstændighederne vilde tillade. The Black Princes tappre Udsærd var høist paafaldende; uagtet han var nødt til at styde mellem Bragstumper og Gods, der hang ned fra hans Master, vedligeholdte han dog en morderisk Ild, der især var rettet paa hans Modstander La Désirée. Jeg kan ikke sige, at nogen af de fire Skibe stod tilbage i at opfylde deres Pligt; men dog troer jeg, at Sir Gotham Ward i det Hele lagde den største Dygtighed for Dagen, sandsynligviis af den Grund, at han meest behøvede det. Belemret af saa meget Redsald, som han ikke kunde klare fra sig, medens han var udsat for saa heftig en Ild, maaatte the Black Prince alligevel tilsidst blive tilbage for sin Fjende La Désirée, der lidt efter lidt skjød over Skævn, indtil ingen af disse to Skibe kunde bringe nogen Kanon til at bære. Engelskmanden dreiede nu til, for at klare Braget fra sig, medens Franskmanden under slog en ny Fok og Mesan, da de, som havde været under, vare skudt i Løser.

The Speedy og Le Cerf havde imidlertid ikke været ledige. Det franske Skib sloges tappert, der var heller intet andet Valg for dem, da den sidste køvendte og fulgte sin Kammerat, idet den verlede et Lag med the Black Prince, da den passerede ham.

Derfom Englændernes virkelige Overlegenhed tilføes over Franskmændene ikke var kommen med i Betragtning, vilde denne Bataille have været lige for begge Parter, skjøndt ledsaget af den sædvanlige Charakter af saadanne Affairer, ved Slutningen af det forrige og i Begyndelsen af nærværende Aarhundrede; følgelig maatte de sidste betragte sig som seirende, naar de blot slap derfra. Men begge Parter vare reducerede til den Nødvendighed at reparere deres Skade, og det var et Arbeid, der fordrede nautisk Dygtighed. Enhver kan lade og afsyre en Kanon, men der skal en dygtig Sømand til at imødegaae de uventede Tilfælde, som Krigen kan medføre. Enhver Klodrian kan hugge en Mast ud af et Skib, men der skal en Sømand til at sætte den ind. Fra Affairens Begyndelse havde vi alle ombord i the Dawn beundret den Orden, Regelmæssighed og Hurtighed, hvormed the Black Prince og the Speedy havde tilsat og hjerget Seil, og den Hurtighed og Behændighed, hvormed de havde udført alt hvad Sømandskab kunde fordre, i at sikkre forskudte Rundholter og Seil, medens der ingen Ende havde været paa Marbles Finter og Anmærkninger, over Franskmændenes ubehændige Forvirring. Denne Forskjel blev nu dobbelt tydelig, da der ikke længer var nogen Røg eller Kanonade til at afvende de respective Mandskabers Opmærksomhed. Efter en halv Times Forløb havde the Black Prince flaret alt Braget

fra sig, og havde underflaaet adskillige nye Seil, medens Vansfeligheden ombord i Modstanderen nu syntes at være paa sit høieste. Denne samme Forskjel fandt Sted mellem de to andre Skibe, skjøndt *Le Cerf* i det Hele taget kom hurtigere og med mere Dygtighed ud af sin Forlegenhed, end dens Kammerat. Med Hensyn til *the Speedy*, da maa jeg lade min gamle Bekjendt, Lord Harry Dermond vederfares den Retsfærdighed at sige, at han baade sloges med sit Skib og reparerede dets Skade paa ægte Sømandsviis. Jeg vil svare for, at den hæderlige Lieutenant Pawlett havde ikke meget at gjøre med nogen af Delene. Det havde været meget bedre, om han den Dag havde været i sin Moders Selskabsværelse, og tilladt en Dygtigere at indtage hans Plads. Sennit var den Gang paa Veien til Barbadoes, og jeg troer heller ikke, at denne Hververansfører duede meget lige over for en Sjende.

Hele to Timer forløb, medens Gambattanterne vare beskæftigede med at reparere deres Havari. Ved denne Tids Forløb var *La Désirée* og *Le Cerf* løbne mere end en Quartmiil østen for de engelske Skibe; de sidste fulgte dem, saasnart de havde klaret deres Havari, men under formindsket Seilsføring. *The Black Prince* havde virkelig faaet tre Bahre-Stænger omhoug i dette Mellemrum, og var nu klar til at sætte Seilene til. *The Speedy* var mindre activ eller mindre dygtig, skjøndt den heller ikke havde været ledig. Englænderne halede

nu stærkt ind paa Fjenden. Monsieur Renneval holdt denne Gang betimelig af, og under denne Manoeuvre aabnede begge Skibene Ilden paa deres Modstandere, i omtrent en halv Dvartmils Afstand. Virkningen af denne tidlige Bevægelse blev snart tydelig, da det er en stor Feil at tilbageholde et Skibs Ild mod en Fjende, indtil de ere klos paa Livet af hinanden. M'Donough skjødte sin Seir i Wattsburg Bay, at have fulgt denne Regel, og Franskmændene bleve slagte ved Nilen, fordi de ikke gjorde det; skjøndt Nelson under alle Omstændigheder vilde have betvunget dem, da Energien hos en Mand af hans Charakter mere end overveier enhver lille factisk Fordeel.

Ved nærværende Leilighed kunde vi see Virkningen af de Franskes Ild paa the Black Princes Rundholter, saasnart de aabnede Ilden. Da Sagen senere blev forklaret i officiel Beretning, var dette Skibs Undermaster beskadigede, førend han satte sine Bahrestænger omhoug, og da han nu blev ydermere beskadiget, faldt det ene Stykke ned efter det andet, indtil der ikke var andet tilbage end Stumperne af hans tre Undermaster, den høieste mindre end tyve Fod over Dækket. Sir Gatham Ward var nu i den værste Tilstand, han den Dag havde været; da hans Skib ikke var istand til at avancere en Fod, med Undtagelse af hvad han drev, indtil alt var kappet bort. For Gen, der ikke er Sømand, kan det maastee ansees for en let Sag at kappe Lougværk med Ører, og

saaledes befrie Skibet fra alt, hvad der belemrer det, og for hvad Rundholter der kan falde ned fra Veiret; men Sømanden veed, at det ofte er en meget vanskelig, og besværlig Deel af Tjenesten. Havet er aldrig roligt, og et Skib, der ikke er støttet ved Vindens Tryk i Seilene, ruller ofte paa en Maade, der endog gjør det til en vanskelig Sag at staae fast paa Dækket. Fregatter og Linieskibe vise sig ofte at være mere urolige end mindre Skibe, under saadanne Omstændigheder.

Der var een lykkelig Omstændighed for Englænderne, forbunden med denne Ulykke. Franskmændene havde saa stort Mod paa at asmaste the Black Prince, at de kun toge lidet Hensyn paa the Speedy, saa at dette Skib virkelig passerede i en kort Afstand til Luvert af sin Modstander, uden at de lagde Mærke til, eller beskædigede ham. Da Franskmændene hele Tiden holdt ned i Læ. satte det the Speedy istand til at holde sig uden for deres Skudvidde, indtil han holdt af. Saasnart dette skete, fulgte han sin Fjende med dobbelt saa stor Seilsøring som deres. Han var naturligviis saaledes istand til i mindre end en halv Time at indhente Le Cerf, da han løb op paa dens Laaring og aabnede en heftig Jldkugle paa Livet af ham. I hele denne Tid laae the Black Prince som en Klods paa Vandet, i Begreb med at klare Braget, medens Kampen drev langsomt bort fra ham mod Læ. Hans Folk arbejdede som Myrer, og vi hørte endog de Hurraraab de udsendte, da deres Skibs

Strog gled ud af den Masse af Master, Ræer, Seil og Takkellads, hvori det saa længe havde været indviklet. Dette var ikke saasnart skeet, førend den lod falde et Seil fra sin Blinderaa, der til den Ende var blevet underflaaet, og et Bovembramsseil blev tilsat paa et let Spiir, der var surret til Stumpen af Stormasten, som var den høieste af de tre Stumper, der stod ovenfor Dækket.

Medens Bataillen, ligesom en Byge i Luften, passerede ned mod Læ, besluttede Marble og jeg at brase fuldt, og følge de Stridende, da det netop var den Cours, vi ønskede at styre. Dog for at holde os uden for Skudvidde dreiede vi først øster over, da vi havde i Sinde at løbe i the Black Prince's Kjølvand. Vi havde naturligtviis ingen Hastværk, da det nu stod i vor Magt at løbe sex Gange saa megen Fart som det Skib.

Idet vi iværksatte vor Hensigt, passerede vi tæt forbi Braget af den engelske Fregats Rundholter. Der laae de og rullede omkring paa det urolige Hav, og vi saae virkelig et Mennekses Legeme indviklet i Takkelladsen, idet Søen nu og da hævede det til Overfladen. Den stakkels Karl var rimeligviis gaaet overbord med Masten og var druknet, førend der kunde sendes ham Hjælp. Med en Bjende for sig, der flygter, ere Orlogsmændene ikke meget samvittighedsfulde med at sanke deres Døde op.

Jeg vovede ikke at løbe lige ned i Engelsemandens Kjølvand, men vi girede, saa at vi ikke kom den nærmere end en Dvartmiil. I hele denne Tid bestjød the Speedy

Le Cerfs Laaring. Det sidste Skib var bleven altfor ramponeret til at kunne lube, medens Monsieur Menneval uhindret holdt ned i Læ, da han havde faaet en Fordeel i Seillads, som han nodig vilde give Slip paa ved igjen at komme i Jlden. Denne Officier manglede ikke Mod, men Franskmændene vare blevne saa vante til at blive slaaede, i deres Foretagender tilsoes mod Engländerne, at de ligesom adskillige andre Nationer tillands, havde begyndt at ansee Seiren som haabløs. Le Cerf sloges tappert. Uagtet de uheldige Omstændigheder dette Skib var i, holdt det dog ud indtil the Black Prince havde givet det et glat Lag, flos paa dets bagbords Laaring, medens the Speedy bestandig holdt paa dets styrbords Laaring, vedligeholdende en vel rettet og næsten uophørlig Jld. Le Cerf strøg ikke, førend Bataillen blev to mod een, foruden en Mængde andre ugunstige Omstændigheder.

Dette endte Sagen saavidt det angik Bataillen. La Désirée fortsatte sin Cours uhindret, dog erfarede jeg senere, at den den næste Morgen blev tagen af en hjemgaaende Fregat, da den strøg sit Flag uden Modstand.

Læseren er maaskee noget nysgjerrig efter at vide, hvorledes vi sølte os tilmode ombord i the Dawn, i de fem Timer, der forløb fra den første indtil den sidste Kanon blev affyret ved denne Leilighed, hvad der blev sagt blandt os og hvad vi foretoge os, saasnart Seiren var afgjort. Det sidste vil han faae at vide i Historiens

regelmæssige Fremstreden; og det første er snart fortalt. Det var ikke let at finde fire Mænd, der vare mere upartiske, med Hensyn til Combattanterne, end dem i the Dawn. Jeg havde vistnok tidligere foretrukket England, hvilket var meget almindeligt blandt alle de bedre opdragne Amerikanere i min Periode, idetmindste saa langt tilbage som til Krigen 1812. Men ved at gaae udenfor Scenen af den indvortes politiske Discussion, og sætte Jagttagelser istedenfor Avisernes Sandsynligheder og Sophismer, vare mine Anskuelser blevne en Deel forandrede. England var for mig den Gang ikke mere end enhver anden Nation, jeg var alligevel ikke af den franske politiske Skala, og holdt mig ligesaa fjernt fra den ene af disse fremmede Skalaer for politisk Fornuftlære, som fra den anden. Jeg kunde siges at have været en født Føderalist, men denne Forandring af Mening havde forhindret mig i nogensinde at give en føderal Stemme, siden jeg blev myndig.

Marble havde bestandig siden Revolutionen næret en stærk Uvillie mod England. Men paa samme Tid havde han arvet sin Klasse's vulgaire Foragt for Franskmændene, og jeg maa tilstaae, at han følte en Slags vild Blæde i at see Combattanterne ødelægge hinanden. Havde vi været nær nok til at være Vidne til de personlige Lidelser, fremkaldte ved et Sotlags frygtelige Lemlæstelser, tvivler jeg ikke om, at hans Følelser vilde have været forskjellige; men saaledes som Tingene vare,

saae han kun franske og engelske Skibe sønderlemme hinanden. Da Affairen var paa sit Høieste, sagde han til mig — „Derksom denne Monsieur Gallois og hans blodige Lugges, blot kunde komme med i Legen, Miles, saa vilde jeg være tilfreds. Jeg vilde juble, naar jeg saae Corvetten og Le Polisson kradsse Dinene ud paa hinanden, ligesom to Fiskerfjerlinger, hvis Ordbog er fluppen op.

Neb og Diogenes betragtede hele Sagen omtrent paa samme Maade, som jeg formoder Cæcarerne pleiede at see paa Arenaen, naar Gladiatorene vare meest blodtørstige. Regerne pleiede at lee og raabe „golly!“ eller vitre med Hovedet af Glæde, naar et halvt Dousin Kanoner gif af paa eengang; idet de hørte paa Knaldet, som et Beviis paa den Knusen der foregik ombord i Skibene; men jeg overhørte en Samtale mellem disse to Africas Børn, der bedst vil fremstille deres Følelser.

„Hvem Du tænke saae Bank, Neb?“ spurgte Diogenes med et Grin, der viiste hver Elfenbeenstand, der var i hans Mund.

„Jeg troe dem begge saae dygtig,“ svarede hans Kammerat, „Du selv see, hvor Speedy rapper sig.“

„Jeg vil ønske dem komme lidt nærmer, Neb. — Nogle Skud slet ikke ramme.“

„Det altid saaledes Kof, i Batallie. See der, det var et Smæx for John Bull.“

„Ham inte behøve at presse Matroser, netop nu, hvad Neb.“

„Nu Du seer Johnny Crepaud fik det! Krr—rak! Det knager i dem Kahlvinduere!“

„Hvad gjør det os, Neb? Antag dem æde hinanden, skade ikke os!“

Her udbrød begge Tilskuerne i en høj Latter, idet de flappede i Hænderne og svang Legemet frem og tilbage, som om hele Sagen var en lystig Spads. Diogenes var saa tilfreds, da hele the Black Princes Reisning faldt, at han endog begyndte at dandse, og Neb betragtede hans Spring med en godmodig Medfølelse. Der er ingen Tvivl om, at Mennesket i Grunden har meget af det vilde Dyr ved sig, og at han kan bringes til at betragte ethvert Skue, det være grusomt eller sølsomt, som en Aarsag til Interesse og Underholdning. Naar en Forbryder skal henrettes, finde vi altid Tusinder af begge Kjøen og alle Aldere, forsamlede for at see en Medskabnings Dødsangst; og skjøndt disse nysgjerrige Mennesker ofte mærke en benouende Følelse, under dette oprørende Skue, vende de dog ikke deres Dine bort, førend de have seet alt det Rædselsfulde og Oprørende ved Scenen.

Jeg maa tilføie et Ord om vor Bekjendt, Monsieur Gallois. I det Dieblif Masterne paa The Black Prince gif overbord, saae jeg ham et langt Stykke til Luvart, strækkende ind mod Kysten, med alle de Seil til,

som Luggeren kunde bære. Corvetten var endnu flos i Hælene paa den, og Marble drog snart min Opmærksomhed hen paa den, for at bemærke Røgen, der steg op fra Corvetten. Afstanden var saa stor og Kanonerne saa lette, at vi ikke hørte Knaldet; men Røgen vedblev at stige op indtil begge Skibene vare ude af Sigte i Sydvest. Senere hørte jeg, at Luggeren var undkommet. Den havde været haardt i Knibe og vilde være bleven taget, dersom ikke det engelske Skib i sin Iver for at indhente den, havde seilet sin Storebramstang overbord. Gne denne Omstændighed havde Monsieur Gallois at takke for sin Frelse. Jeg stoler paa, at han og Monsieur Le Gros havde et behageligt Møde.

Andet Kapitel.

Det var paa den høie Tid for the Dawn at komme afsted. Af alle Skibene i Læ var the Speedy den, vi havde meest at frygte, og den var bedst istand til at skade os. Vi kunde jo rigtignok den Gang seile fra den, men en Orlogsmands Mandskab vilde snart være istand til at gjengive den Evnen til at indhente

os, om den endog ikke i dette Dieblif var istand dertil. Jeg kaldte paa min Styrmand og raadslog med ham.

„Det vil ikke være os tjenligt at nøle længer her, Moses,“ begyndte jeg; „Englænderne ere Dagens Herrer, og da the Speedys Officierer uden al Tvivl have gjenkjendt os, vil den saa hurtig som muligt være i Hælene paa os.“

„Jeg troer rigtignok, Miles, at den i nogle Timer ikke vil være istand til at komme synderlig langt. Der ligger den imidlertid, og den har vort Mandskab ombord og det vilde være godt, om det ellers var muligt, at faae nogle af dem tilbage. Dersom vi havde et Fartøi, kunde jeg roe derhen med Parlamentairflag og høre, paa hvilke Vilkaar de vilde gaae ind.“

Jeg lo over denne Idee og sagde Marble, at det vilde være klogest, at han blev hvor han var. Jeg vilde give the Speedy fire Timer til at bringe sig i nogenlunde seilbar Stand, under den Forudsætning at den havde i Sinde at forfølge os. Dersom der ikke var nogen sieblikkelig Hastværk, vilde det derimod medtage den fire og tyve Timer.

„Jeg tænker, den har Lyst til at følge den anden franske Fregat, som tydeligt nok styrer mod Brest,“ tilfoiede jeg; „i hvilket Tilfælde vi intet have at frygte. Bed George! Der gaaer et Skud, og her kommer Kuglen i Retning mod os, De kan see den, Moses. Hvor den

hopper hen over Bandet, næsten i Linie mellem os og Fregatten — ja, her kommer den!”

Dette var bogstavelig sandt. *The Speedy* laa med Bougen vendt mod os, og den havde pludselig afshyret den Kugle, som jeg henpegede til, og som nu kom dandsende fra Sø til Sø, indtil den faldt i Linie med Skibet i omtrent hundrede Yards Afstand.

„Holloi;“ raabte Marble, der havde vendt sin Kikkert mod Fregatterne. — „Der er Fanden paa Spil, Miles — et Fartøi, der roer paa Liv og Død denne Wei, og et andet efter det. Skuddet var meent den forreste Baad og ikke os.“

Jeg rettede nu ogsaa min Kikkert, og vistnok var det, at en lille Jolle roede imod os og naturligtviis ret til luvart af Fregatten, idet Folkene i den trak paa Aarerne af Livsens Kraft. Der var syv Mand i Jollen sex ved Aarerne og een styrede. Den rette Sammenhæng faldt mig sieblikkelig ind. Dette var nogle af vore egne Folk, anført af anden Styrmænd, der havde benyttet sig af den Omstændighed, at da et af the Speedys Fartøier havde været sat ud, uden at der var Mandskab i det, vare de løbne bort med det i den Forvirring, der i Dieblicket herskede. *The Black Prince* havde taget Besiddelse af Prisen, som vi i Forveien havde seet, og det med et eneste Fartøi, og det forfølgende Fartøi forekom mig at komme fra Franskmændene. Jeg underrettede strax Marble om min Anskuelse af Sagen,

og han greb begjerlig Ideen, som baade sandsynlig og naturlig.

„Det er vore Folk, Miles!“ udbrod han; „vi maa brase fuldt og møde dem paa Halvveien!“

Det stod vistnok i vor Magt at formindske den Distance Flygtninge havde at tilbagelægge, ved at holde ned og møde den forreste Baad. Dette kunde alligevel ikke skee uden at komme under Englændernes Kanoner; da det sidste Forsøg netop viste, at vi nu laae lige udenfor Skudvidde. Jeg har aldrig seet Folk besjelede af mere Liv og Virksomhed end det der nu overkom os. Vi braste siebliffelig fuldt; det kunde i det mindste ikke gjøre nogen Skade, hvorimod det kunde være til megen Gavn. Det kunde ikke et Dieblif falde mig ind, at Englænderne sendte Fartøier efter os, da det med den Kuling vi havde, vilde være let for *the Dawn*, at løbe flere Mile fra dem i den første Time. Hvert Dieblif gjorde min første Slutning sandsynligere. Der kunde ikke tages feil af Mandskabets Anstrengelser i de to Baade, da de Forsølgende gjorde deres Bedste ligesaavel som de Forsfulgte. Fregatten kunde alligevel ikke længer skyde, da begge Fartøierne nu vare i een Linie, og de vare begge ligemeget udsatte for Skuddet.

Jeg maa underrette Læseren om, at store Skibe sjældent indlade sig i Bataille, uden at sætte et eller flere Fartøier i Bandet, naar Soen tillader det, og at alvorlige Søbatailler sjelden foresalde, uden at de fleste af

Fartøierne blive mere eller mindre bestadigede. Det kan ofte hændes sig, at en Fregat kun har eet eller to Fartøier, der kan flyde efter en Affaire, og hyppigen kun det ene, som er sat i Vandet førend Træfningen. Det var af en saadan Aarsag, at kun een Baad fulgte Flygtningene i nærværende Tilfælde. Veddeløbet maatte nødvendigviis blive kort, og det vilde have været unyttigt at sende endnu et Fartøi til at forfølge, om de ogsaa havde haft et, efter at de to eller tre Minutter, hvorpaa Alt beroede, vare gaaede tabt.

The Dawn tonedes sit Flag, som et Tegn paa, at vi saa vore stakkels Folk, der kæmpede for at naae os, og derpaa braste vi Store Mersseil fuldt, braste ind og stod lige ned mod Flygtningene. Det var et Vidunder at see, hvorledes Storraaen blev brast om, uagtet der var kun tre Mand i Brasen. Enhver af os halede og arbejdede som en Kæmpe. Enhvers Følelse, Interesse og Sikkerhed ansporede os til at gjøre det. Med vor nærværende Styrke kunde Skibet neppe siges at være sikkert; hvorimod de syv Mand til, og det ydermere vore egne Folk, som anstrengte enhver Nerve for at naae os, vilde paa engang sætte os istand til at bringe Skibet til Hamborg.

Vort gode Skib teede sig fortræffeligt. Neb var til Rors, Rokken paa Bakken, medens Marble og jeg gjorde en Trosser klar til at hvide til Flygtningene, saasnart de vare nær nok til at tage imod den. Vi stod

raff ned mod Jollen og det var ogsaa paa Eiden, thi det forfølgende Fartøi, der roede med ti Aarer og var stærkt bemanded, vandt betydelig paa Flygtningene. Vi fik senere at vide, at vore Folk i deres Iver for at komme afsted, havde faaet Toppen af en Sø ind i Jollen, og de vare nu i det ugunstige Tilfælde at have mere end en Fod Vand i Jollen, hvilket squalpede omkring i Bunden af den og gjorde Fartøiet tungt og uregjerligt.

Den Interesse vi alle havde for Udfaldet af denne Kamp var saa levende, at vore Følelser under Bataillen ikke kunde sammenlignes med dem. Jeg saa, at Marble bevægede Legemet som den, der sidder i et Fartøi, pleier at gøre ved hvert Aaretag, i Følelsen af, at det hjælper paa Farten. Diogenes raabte virkelig idelmindste et Dusin Gange, for at opmuntre Folkene til at trække paa Aarerne, skjøndt de endnu neppe vare en Qvartmil nær os. Den bestandige Hæven og Synken af Fartøierne forhindrede mig i at gøre nøiagtige Observationer, men jeg saa dog gjennem Rifferten tydeligt Ansigtet paa min anden Styrmand, der sad agter, og jeg kunde ogsaa see, at han styrede med den ene Haand og øste med den anden. Vi svingede med Hattene i Haab om at blive seete, men fik ingen Signal til Svar, da Afstanden endnu var for stor.

I det Dieblis brød jeg mig intet om det engelske Skibs Kanoner, skjøndt vi løb lige imod dem. Jollen — Jollen var vort Diemed! Den styrede vi saa usra-

vigelig efter, som Søens Bevægelse vilde tillade os. Det var godt Manoeuvre-Beir og hvad der var af endnu mere Viglighed for os, det var stadig Kuling. Det forekom mig alligevel at Skibet ikke rørte sig, skjøndt den Fart, hvormed vi nærmede os Jollen, kunde have sagt os noget ganske andet. Men Ungstlighed var traadt istedenfor Fornuften, og vi vare alle tilbøielige til snarere at see Tingene, som vi følte dem, end som vi virkelig fandt dem.

Der var tilstrækkelig Grund til Uro, da den Forsøgende tydeligt vandt paa Jollen. Bemandet med dens reglementerede Mandskab, med Altting i fuldkommen Orden, og med Folk, der vare vante til at roe sammen, det største Fartoi, og roende med ti Aarer mod sex, tvivler jeg ikke om, at the Black Princes Fartoi vilde have vundet betydeligt i en sædvanlig Kaproning, og især i saa hoi Sø, som den, hvori Striden foregik. Men med saa meget Vand inde, var der kun lidet Haab om, at Flygtningene vilde undslippe.

Den Gang vidste vi naturligtviis ikke andet end hvad vi kunde see, og vi vare ikke sene til at opdage hvor stærkt Forsølgerne halede ind paa de Forsulte. Jeg begyndte virkelig at skjælve for Resultatet, og dette saa meget mere, som det største Fartoi nu var nær nok, til at jeg ved Hjælp af Rifferten kunde see Lobene af flere Musketter hæve sig over dets Agterjæde. Dersom det kunde komme nær nok for at Officiererne kunde

bruge disse Vaaben, var det ude med vore Folk — da det ikke kunde haabes, at de havde Vaaben.

Enden nærmede sig. The Dawn havde faaet god Fart — da Marble og Diogenes havde skoddet Store Bramskjoder for og heist Seilet. Vandet skummede for vor Bog og Jollen var snart saa nær, at det blev nødvendigt at dreie til Vinden, dette gjorde vi stærnende Best, uden at røre ved Brajerne, skjondt vi luffede tilstræffeligt til, for at faae alle Raaseilene til at leve. Dette skete for at formindske Skibets Fart, saa at Flygtningene kunde naae os.

Striden blev nu frygtelig gribende; vore Folk vare saa nær, at vi kunde gjenkjende dem uden Rifferten, og ved dennes Hjælp kunde jeg, i min anden Styrmands Aashn, læse hans glødende Vengstlighed. Hvert Dieblif kom Forsølgerne nærmere, indtil de virkelig vare meget nærmere de Forsulgte, end disse vare the Dawn. For første Gang ahnedede jeg nu Sandheden, ved Jollens tunge Bevægelse og den Umstændighed, at anden Styrmand bestandig øste med sin Hat. Marble bragte Muffetterne op, som Kapergasterne havde efterladt, og begyndte at komme nyt Fængkrudt paa. Han vilde gjerne strax fyre paa den forfølgende Jolle, der nu var i Musket-skuds Afstand, men det vidste jeg var ikke lovligt. Jeg lovede at bruge dem, dersom Engelskmændene forsøgte paa at entre Skibet; men denne Begivenhed turde jeg ikke foregribe.

Baadene kom nærmere og nærmere, idet den Jagende bestandig vandt paa den Jagede, og nu syrede the **Black Prince** og the **Speedy** hver et Skud, der gik tæt over os. Vi vare omtrent en Quartmiil fra de tre Fregatter, dog snarere forøgende end formindskende Distancen, da de drev i Læ, medens vi luvede saa smaat, med lidt indbraste Seil. Reb styrede Skibet, som om det kunde have været en Lodsbaad. Han havde et Die med Fartsøierne saavelsom med Seilene, kjendte alt hvad der var i Veien og alt hvad der skulde gjøres. Jeg har aldrig seet nogen Mand styre bedre, og heller ikke noget Skib, der bedre lystrede sit Ror. The **Dawns** Fart var formindsket saa meget, at det gav Flygtningene al Leilighed til at nærme sig, idet den bestandig kom op tværs paa deres Cours, klar til at tage imod dem.

I dette Dieblif syrede Officieren i the **Black Princes** Jolle, paa the **Speedys** Fartøi, og een af vore Folk tabte vieblikkelig Aaren, han var truffen. Jeg troede, at den stakkels Karls Arm var knuust, thi jeg kunde see ham lægge Haanden paa den saarede Deel, ligesom et Menneſke der lider Smerte. Han skiftede strax Blads med anden Styrmand, der greb hans Aare og brugte den med megen Kraft. Endnu tre Mustetter bleve affyrede, tilshneladende uden Virkning. Men den forreste Jolle tabte ved dette Ophold, medens dens Forsølger holdt stadig gaaende. Vore egne Folk vare mindre end hundrede og halvtredstindstve Dards fra os. — Eng-

lænderne mindre end tyve agten for dem. Hvorfor de sidte nu ikke skjød, veed jeg virkelig ikke; men jeg formoder, det var fordi alle deres Musketter vare affyrede og Kaproeningen var nu for levende, til at tillade deres Officier at lade paany. Muligen ønskede han ikke uden Nødvendighed at dræbe, da Lykken syntes at helde til hans Side.

Jeg raabte til Marble, at han skulde være klar ved Trossen. Skibet skjød saa smaat over Stævn, og der var ikke et Minut at spille. Jeg raabte derpaa til min anden Styrmand, at han skulde være ved godt Mod, hvilket han besvarede med et Hurra. De Engelske raabte ogsaa Hurra, og vi besvarede det fra Skibet.

„Klar i Jollen til at tage imod Trossen!“ raabte jeg. „Hiv Marble, hiv!“

Marble hev den fra Mesans-Rostet og Trossen blev greben, ved en Bevægelse med Haanden tilkjendegav jeg Reb at han skulde holde af, indtil alle Seilene trak. Dette skete og Lyden af Givtougsklokkene tilkjendegav, at Diogenes halede ned i Storehals med Kjempekraft. Seilet fyldte, og Moses og jeg halede ind paa Skjødets indtil Skibet følte det uhyre forøgede Tryk af dette brede Seil. I dette Dieblik lod et Hurra fra Jollen. Idet jeg sprang op paa Galkebrættet saae jeg Folkene staae opreist, svingende med deres Hatte og med Blikket sæstet paa den forfølgende Jolle, der nu var mindre end hundrede Fod fra dem, og søgte forgjeves at indhente

Jollen, der nu næsten flæbte Bougen under, idet den følte Virkningen af vor Burering. Officieren opmuntrede sit Mandskab til fornyede Anstrengelser, og begyndte at lade sin Musket paany. I dette Dieblit gif Trossen løs af Jollens Toft, og vi soer, som det forekom mig, et hundrede Fod frem, paa Toppen af den næste Sø. Der var ikke Tid levnet for Amerikanerne til at sidde ned og gribe til Aarerne igjen, førend den anden Jolle havde Tag i dem. Alt hvad vi havde vundet var nu tabt, og efterat have været saa nær ved at gjenvinde den bedste Deel af vort Mandskab, var jeg nu igjen ladt tilbage paa Oceanet med de gamle fire, til at manoevrere the Dawn.

Den engelske Lieutenant kjendte sin Tjeneste for godt til at opgive Skibet, saalænge der var Haab om at gjenvinde det. Det løiede lidt af og han ansaae det nok værd at gjøre et Forsøg. I det han blot tog Aarerne bort fra the Speedys Jolle, roede han efter os i vort Kjølvand. I Forstningen vandt han paa os, hvilket ikke var mig imod, da jeg ønskede at tale med ham. Store- og Fokke-Skjode blev affiret, og Neb fik Ordre at holde Mersseilene netop fulde. Saaledes begunstiget kom han snart paa mindre end halvtredsindehve Yards fra os, idet enhver Nerve blev anstrengt for at komme nærmere. Officieren lagde sin Musket an paa mig og befalede mig at brase bak. Jeg sprang ned fra Halkebrættet og med Legemet skjult indtil Skuldrene,

lagde jeg een af de franske Musketter an paa ham, og advarede ham om at holde inde.

„Hvad har de gjort med Priisbesætningen, der blev sat ombord i dem fra the Speedy, forgangen Dag?“ raabte Lieutenanten.

„Ladet dem rage i Drift,“ svarede jeg. „Vi har haft nok af Priismandskab i dette Skib, og skytter ikke om flere.“

„Bras bak! Sir, hvis De ikke vil betragtes som en Sørover.“

„Ei, ei,“ raabte Marble, der ikke længer kunde by sig. „tag først en Sørover! Fyr kun, om De er tjed af deres Krydstogt. Jeg vilde ønske, at hine blodige Franskmænd havde lagt Stop paa alt deres Grog.“

Dette var hverken værdigt eller politisk, og jeg befalede min Styrmand at være stille. I en godmodig Tone spurgte jeg om Navnene paa de sidste Combattanter, og de forskjellige Skibes Tab, men dette var alt for koldt for vor Forfølgers Lune, og jeg fik intet Svar. Han turde alligevel ikke syre, da han sandt, at vi vare bevæbnede, og som jeg havde formodet. da han saae, at der ikke var nogen Udsigt til saa let at komme ombord i os, om han ogsaa kom paa Siden af os, opgav han Jagten og vendte tilbage til sin erobrede Jolle. Vi fyldte igjen og satte alting kant og løb da med en svy Wiils Fart.

Fregatterne syrede ikke efter os, efter de Skud, som alt ere omtalte. Hvorfor, kan jeg ikke med Bestemthed

fige; men jeg troede den Gang at de havde mange andre Ting at tage vare, foruden det, at de saae, at der kun var liden Sandsynlighed for at indhente os, om det endog skulde lykkes dem at træffe et Rundholt eller to.

Bort feilslagne Haab var stort ombord i the Dawn ved Udfaldet paa denne begivenhedsfulde Dags Hændelser. Marble svor og bandede; thi ingen af mine Formaninger kunde helbrede ham for denne hæslige Bane, især naar han var lidt exalteret. Diogenes grinede trodsende og viste endog knyttede Næver mod Jollen, medens Neb halv lo og græd, et sikkert Tegns paa, at hans Følelser vare i det frygteligste Oprør.

Hvad mig selv angik, da følte jeg ligesaa meget, som nogen af Parterne; men jeg kunde bedre beherske mig selv. Jeg saae nu, at det var nødvendigt at forlade dette Naboskab, og at foretage nogle afgjørende Skridt, for at bevare mit Skib og min Eiendom. Der var alligevel kun lidet at frygte af Fregatterne, med mindre det skulde blive stille. I dette Tilfælde kunde de entre os med deres Fartøier, som een eller to Timers Arbeid sandsynligviis vilde sætte dem istand til at bruge igjen. Men jeg havde ikke til Hensigt at forblive i deres Naboskab, da jeg ønskede at benytte mig af den Vind vi havde.

Seilene bleve sølgelig sat kant og vi styrede Nordvest efter, en Cours, i hvilken vi passerede de tre Skibe i saa betydelig en Afstand, at vi undgik al Fare fra deres Batterier. Saasnart dette var steet og vi styrede vor Cours

med en rask Fart, kaldte jeg Marble hen til Rattet, thi jeg havde selv paataget mig at være Roergænger i en Time eller to; med et Ord, jeg gjorde hvad jeg fra min barnlige Erfaring paa Hudson en Gang havde troet ikke alene var en Pligt, men en Fornøielse for enhver Skibsfører, nemlig at styre. Lidet vidste jeg, førend Praxis lærte mig det, at af alt Arbeid ombord i et Skib, som udfordres af en Matros, er hans Løn til Roers den han synes mindst om, med mindre det skulde være at beslaae Rhyveren i haardt Veir.

„Nu, Moses,“ begyndte jeg, „denne Historie er forbi og Atlanterhavet ligger igjen for os, med alle Europas Havne at vælge imellem, og en Capitain, en Styrmand, en Kof og en Matros til at føre Skibet, hvorhen vi have Lyst.“

„Ja, ja, det har været en slem Streg, denne sidste. Jeg var saa sikker paa de Knøse, indtil Lieutenanten afsyrede sin Musket, som jeg nogensinde har været paa en god Andvning af Land med en gunstlig Vind. Jeg kan ikke beskrive Dem, Miles, det feilslagne Haab jeg følte, da jeg saae Trossen slippe. Jeg kan bedst sammenligne det med det der overkom mig, da jeg opdagede, at jeg ikke var andet end en blodig Eremit, efter alt hvad jeg havde generaliseret over at være Gouverneur og Lord-Storadmiral paa en Ø, som jeg, saa at sige, havde ganste for mig selv.“

„Derved er ikke noget at gjøre og vi maae tage

Tingene som vi finde dem. Spørgsmaalet er nu, hvad vi skal foretage os med Skibet. Dersom vi vove os ind i Kanalen, vil hine Karle være efter os med den Nyhed, at en Yankee, hvem de havde sat en Priisbesætning ombord i, var under Veis uden dette Mandskab, og der er et halvt hundrede Krydsere klar til at plukke os op. Denne Nyhed vil sprede sig over hele Canalen i en Uge, og Sandsynligheden for, at vi vil komme gjennem Strædet ved Dover, vil være saa lille, at den ikke er værd at omtale; nei, disse Karle vil snart reparere deres Havarie, og kunde maaskee selv indhente os. The Speedy er kun halv ramponeret."

"Jeg seer det, jeg seer det. De har noget ved Dem. Miles, der faaer nogle faa Ord til at gaae en lang Ve. Jeg forstaaer Dem og jeg bifalder det. Men jeg har faaet en Idee, som jeg vil meddele Dem og naar De har tænkt over den, kan De jo gjøre med den hvad De vil. Hvad synes De om at gaae vesten om Schilly Nerne, istedenfor at gaae østen om dem, og gaae igjennem den irske Canal. Nyheden vil ikke følge os den Ve i nogen Tid, og vi kan træffe paa en eller anden Amerikaner, der er bestemt til Liverpool. Det værste der kan hænde os er, at gaae mellem Irland og Scotland, og gaae omkring Cap Wrath, og til vor bestemte Havn. Jeg veed nok, at det er en lang Ve og en streng Tour paa visse Aars-tider, men ved Midsummertid kan man meget magelig passere den Ve."

„Jeg synes nok om Deres Idee, Marble, og er rede til at udføre den, saavidt det staaer i vor Magt. Det vilde virkelig være meget haardt af Skjebnen, om vi ikke skulde træffe paa en eller anden Fisker eller Kystfarer, der ikke vilde lade os faae en Mand eller to for dobbelt Hyre.“

„Nu, i den Henseende, Miles, ligger Vanskeligheden i Krigen og den haarde Presning, der nu maa være i Gang. Engelskmændene ville nødvendig besøge den modsatte Kyst, og gode Folk ere vanskelige at finde nu for Tiden, flydende omkring paa Englands Kyster, tænker jeg, med mindre de fare under en Bimpel.“

„En Mand eller to, der kunde styre, vilde være en betydelig Hjælp for os, Moses, om de endog ikke dueede til at gaae tilveirs. Lad da Neb komme og tage Roret, og vi vil see efter i Kaartet, hvad Cours vi skal styre.“

Som sagt saa skeet. Efter en halv Times Forløb styrede the Dawn mod Englands Vestkyst, med alt til hvad trække kunde. To Timer efter at vi havde forladt det Sted, hvor Fregatterne laae, tabte vi dem ganske af Sigte. Veiret vedblev at være godt, frisk og stadig Kuling, og vi løb en herlig Fart. Vi beghyndte nu at vænne os til vor Stilling og fandt den mindre vanskelig, end vi havde frygtet. Vinden var saa gunstig, at vi nærrede det bedste Haab, skjøndt vi gruede ved Tanken om den betydelige Distance, vi havde at tilbagelægge, ved at gaae norden om, isteden for at gaae lige gennem Canalen. Der udtrævedes

fire og tyve Timer til at bringe os saa langt nord paa, som til Lands-End, og jeg besluttede mig til at lade Lykken raade. Dersom Vinden skulde springe om, havde vi altid den lige Vej for os, og jeg var lidt i Tvivl om det ikke skulde være det klogeste, at see Faren lige ind i Vinene, styre klos ind under den engelske Kyst og lade som jeg var bestemt til London. Der var jo rigtignok den Risiko, at the Speedy skulde fortælle vor Historie, i hvilket Tilfælde der vilde blive holdt skarpt Udkik efter os; ligesom der ogsaa var lige saamegen Sandsynlighed for, at han ikke var istand til at meddele noget i den første Uge. Dtte og fyrgetyve Timer forud for den, vilde jeg ikke have frygtet meget, for hvad den kunde have at fortælle om os.

Det er ikke nødvendigt at være meget omstændelig i Meddelelsen af de næste Dages Hændelser. Veiret vedblev at være godt, Vinden gunstig og vor Fremgang forholdsmæssig dertil. Vi havde intet i Sigte, førend vi vare mindre end to Mile fra Schilly Fyr, da vi bleve holdede af en Lodsbaad fra disse Der. Dette skete ved Solopgang med en laber Kuling af Nordost, og een Seiler i Sigte, til Luvart, der havde Udseende af at være en Orlogsbrig, skjøndt dens Skrog endnu ikke var synligt.

Jeg mærkede, at vor lille Besætning og den Cours vi styrede, vare Lodserne paasaldende, saasnart de havde bemærket det første. Det var ikke sædvanligt den Gang, og jeg troer heller ikke det er det nu, at dybtledede

Amerikanere der komme Sydost fra, og styre Nordvest efter, løbe saa nær ind under engelske Kyster. Formanden for Lodserne lod en Bemærkning af denne Natur falde, saasnart jeg sagde ham, at jeg ikke havde i Sinde at anløbe nogen af de nærliggende Havne.

„Jeg har kun faa Folk, og vilde gjerne have tre eller fire gode Matroser,“ sagde jeg, „som skal faae en god Hyre, og fri Hjemreise.“

„Ja, jeg seer De har kun en liden Besætning for saa svært et Skib, Master,“ svarede Lodsjen. „Maa jeg spørge Dem, hvad der kan være Aarsagen til, at Deres Besætning er bleven saaledes reduceret?“

„Nu, De veed, hvorledes det gaaer med Deres Krydsere i denne Krigstid — en engelsk Fregat tog alle Mand fra mig, paa dem nær, De seer.“

Dette var nu paa een Maade overeensstemmende med Sandheden; men jeg saae nok, at man ikke troede mig.

„Det er ikke hyppigt, at hans Majestæts Skibe barbere saa klos,“ svarede Lodsjen med et Griin, som jeg ikke holdt af. „De pleie gjerne at sende Folk ind med et Skib, naar de finde det nødvendigt at tage dets eget Mandskab.“

„Ja, jeg formoder, at Loven fordrer dette med engelske Skibe, men med Amerikanere ere de ikke saa nøieregnende, i ethvert Tilfælde seer De os alle her, og det vilde glæde mig meget, om De vilde overlade mig en Mand eller to af Deres Fartøis Besætning.“

„Hvortil er De bestemt, Master? Førend vi indskibe os, vilde vi nok vide, til hvilken Havn De er bestemt.“

„Hamborg.“

„Hamborg! Nu vel, Master, Deres Cours gaaer slet ikke til Hamborg, thi da skulde De igjennem den engelske og ikke ad den irske Kanal.“

„Det veed jeg meget godt; men jeg frygter for at gaae igennem den engelske Kanal med saa faa Folk. Hiint snævre Farvand er vanskeligt, med mindre man har fuld Besætning.“

„Kanalen er et godt Sted at finde Folk, Master. Dog kan der ingen af os gaae med Dem; det kan altsaa ikke nytte at tale mere derom. Da De ikke har Brug for nogen Lods, maae vi afsted og see os om efter andre Skibe.“

Karlen forlod mig uden at sige mere, og jeg saa nok, at det ikke kunde hjælpe at holde ham tilbage. Han var kommen en Mil bort fra os, medens vi fortsatte vor Cours, førend vi opdagede, at han gjorde Signaler med Briggen, der havde holdt plat af og sat Væsel til paa begge Sider. Da denne Seilføring langt overgik, hvad vi vare istand til at føre, troede jeg, at der kun var liden Sandsynlighed for at undslippe. Vi havde en lang Dag for os, med en let og uidentvivel hurtigseilende Krydser, der jagede en tungt lastet Coffardimand. Men da en Kjølvandsjagt, ifølge Ordsproget er en lang Jagt,

besluttede jeg at gjøre hvad jeg kunde, for at undgaae ham. Vi satte følgelig saa mange Seil til, som vi efter Omstændighederne turde, og vi holdt lidt mere af for at kunne opnaae den bedste Seillads i vor nuværende Stilling. Vi saae at Briggen praiede Lodsbaaden, og vidste fra dette Dieblik, at Chesfen havde faaet Schilly-Mandens Mistanke til os, foruden sin egen Tvivl. Virkningen var meget snart synlig; thi da de to skiltes ad, stod Lodsbaaden ind mod sine egne Klipper, medens Briggen fornyede sin Jagt.

Det var en urolig Dag: Orlogsmanden halede ind paa os, skjøndt det gik meget langsomt. Den kunde vel vinde en Knob paa os i Timen, og da den var ti Qvartmiil agterud, var der endnu Haab om, at det kunde blive mørkt, inden den naaede os. Vinden var ogsaa ustadig og henimod Middag blev det saa labert, at begge Skibene ikke løb mere end to eller tre Knobs Fart. Dette foregedede naturligliviis betydeligt Forstjellen i vor Seillads, og jeg havde nu godt Haab om, at Ratten vilde falde paa, førend vor Forfølger havde indhentet os.

Mit Haab blev heller ikke skuffet. Det vedblev at være labert indtil Solnedgang, da vi fik en frisk Kuling af Nordvest, saa at vi vare ret til Luvert af Briggen, der den Gang var sex Qvartmiil fra os. Vi fik Skibet saa hurtigt som muligt under en passende Seilsføring, skjøndt Briggen vedblev at presse paa med alt hvad trække kunde, længe førend vi vare klar med det nød-

vendige Arbeid. Da vi vare komne i Orden, fandt jeg alligevel, at den ikke havde stor Fordeel for os, og jeg begyndte at haabe, at vi skulde slippe fra den om Natten. Marble var vis derpaa, og denne Visshed var, naar det angik Somandskab, altid berettiget til at fortjene Tillid.

Omtrent Kloffen ti laae begge Skibene med bagbords Halse, støvrende Sydvest til Vest, eller ret ud mod Atlanterhavet, Briggen omtrent en Mil i Læ af, og lidt forud for the Dawn. Dette var den gunstige Stilling vi kunde være i, for at iværksætte vor Hensigt, da Krydseren ikke kunde komme os nærmere over den Boug. Horizonten til Luvart og langs med Havets Rand mod Nord, var bedækket med Skyer, hvilket truede med Kuling. Denne mørke Baggrund vilde rimeligviis forhindre os i at blive seet, og i det Dieblisk Nattens Mørke skjulte Briggens Seil for os, gav jeg Ordre til at lægge Roret i Læ.

Det var et travlt Stykke Arbeid at stagvende med et Skib, som the Dawn, med saa mange Seil til og i saadan en Kuling, med fire Mand. Roret blev surret haardt i Læ, og vi gik paa som Tigre. Agter-Ræerne røg rundt af dem selv, men Store-Hals og Skjode gav os nok at bestille. Vi skjærpede haardt agter, inden vi forlod Braserne, efter at vi først havde brast af for. Der-efter skjærpede vi for, og halede Buglinerne med en Kraft, der syntes uimodstaaelig.

Det var os ikke muligt at forviise os om, at Briggen vendte eller ikke paa denne Tid. Overensstemmende

med Reglerne for at jage skulde den have vendt, da den var tværs, med mindre den troede at vinde i Luven ved at holde gaaende. Vi vidste, at den ikke vendte, da den var tværs; men vi kunde ikke senere see om den vendte eller ei. Enten den nu vendte eller ikke, maatte den i alle Tilfælde endnu være næsten en Mil i Læ af os, og vi trak ind mod den engelske Kyst, indtil Dagen atter brød frem, uden at nogen af os fik Sovn den Nat. Med hvormegen Vengstlighed undersøgte vi ikke Havet agterud og i Læ, efterhaanden som det blev lysere og lysere. Intet var i Sigte, endog da Solen kom tilsynne og badede Havet med sin straalende Glands. Ikke en hvid Plet var at see, og Briggen saae eller hørte vi aldrig siden noget til. Udentvivel holdt den gaaende i den gamle Cours, i Haab om efterhaanden at nærme sig os, eller at løbe saa langt forud og til Luvart, at den var sikker paa sit Bytte om Morgen.

Følge vort Bestik stævnedes vi nu godt op mod Kysten af Wales, hvilken vi kunde vente at anduere i Lobet af de næste fire og tyve Timer, dersom Vinden vilde blive staaende. Jeg besluttede derfor at gjøre det bedste ud af det jeg kunde, og søge lige op i den irske Kanal, i Haab om at træffe paa en eller anden Baad fra Nordkysten, der ikke havde saadanne skarpsindige Personer ombord, som vor Schilly-Lods havde viist sig at være. Vi holdt folgelig gaaende hele Dagen, og Solen gik atter ned uden at vi havde faaet Land i Sigte. Om

Eftermiddagen saae vi flere Skibe i Afstand, men vi vare nu i en Deel af Oceanet, hvor et amerikansk Skib rimeligvis ikke vilde blive forstyrret. Det var det almindelige Strøg for Skibe bestemt til Liverpool, og disse sidste bleve saalidet molesterede, som Manglen paa Folk i det hele vilde tillade. Kunde vi komme forbi den Havn, vilde det maaskee blive os muligt at opsanke et halvt Douzin Irlændere.

Tredie Kapitel.

Vi kunde kun lidet forudssee alt hvad der ventede os. Binden blev staaende Nordvest, indtil Skibet var kommet paa mindre end thye Dvartmiles Afstand fra Kysten af Wales; saa blev den igjen laber fra Syd. Vi vare nu saa nær ved Liverpool, at jeg hver Time troede at faae en Amerikaner at see, som var bestemt dertil. Vi saae alligevel ingen, og vi stod op i Kanalen, stævrende mod Irlands Kyst, bestemt paa at fortsætte Reisen nord paa, saa godt vi kunde. Veiret forblev uforandret i to Dage og Nætter, i hvilken Tid det lykkedes os at komme saa høit op, som til Whitehaven, da vi fik Binden ret forind med stiv Kuling. Jeg forudsaae.

da vi havde faaet denne Vind, at den sandsynligviis vilde drive os ud af Canalen, og atter ud i Atlanterhavet, medmindre vi kunde komme til Ankers. Jeg tænkte paa at iværksætte det sidste, et eller andet Sted under den irske Kyst, i Haab om at erholde Hjelp af St. Patrick's Børn. Vi vidste, at irlandske Matroser ikke vare bekjendte for deres Duelighed, men enhver Mand, der kunde arbejde og hale, vilde være af stor Værd for os i haardt Veir. Vi havde nu i meer end en Uge været indskrænket til fire Mand i det hele til at manoevrere Skibet; men istedenfor i ringeste Grad at trættes, vare vi paa en Maade blevne vant til vor Stilling, og klarede os uden Vanskelighed, dog var der Dieblikke hvor lidt mere Kraft vilde være til uendelig Nytte for os, og jeg kunde see paa Skjernes truende Udseende, at disse Dieblikke snart vilde blive hyppigere.

Det Farvand, hvori vi befandt os, var saa snævert, at det ikke varede længe, førend vi trak klos ind under den irske Kyst. Her saae vi, til min store Glæde en stor Fisterbaad, et Stykke tilsoes, og under Omstændigheder, der gjorde det let for dem der vare i den, at løbe klos i Læ af os. Vi gjorde derfor et Signal, og havde snart efter, da Storemersseil vare brast bak, de Fremmede paa Siden af os, i det smulde Vand under vor Læ. Det er neppe nødvendigt at sige, at vi efterhaanden, ligesom det blev nødvendigt, havde hjerget Seil, indtil vi laae for to rebede Mersseil, Fok, Rlyver og Mesan. Det andet

Reeb behøvede vi egentlig ikke at have inde, men vi havde taget det ind, da der var Rimelighed for, at Kulingen vilde tiltage.

Den første af dem der kom ombord til os hed Terence D'— et eller andet Hans Ansigt var en snurrig Blanding af Skjemt, Forslagenhed, og Fusentasteri, der saa ofte findes hos irske Bønder, og som synes at være eiendommelig for hele Slægter paa den D.

„En smuk Morgen, Sir,“ begyndte han med en Rolighed, som intet kunde forstyrre, skjøndt det var noget over Middag og Dagen var alt undtagen det, som en Sømand holdt af. „En smuk Morgen, Sir, og ligesaa smukt et Skib! Er det Fisk, Herren vil have?“

„Jeg tager nogle af Eders Fisk, min Ven, og betaler godt for dem.“

„Gid De maa leve længe!“

„Jeg vilde netop til at sige, jeg vil betale Dig langt mere, om Du kan vise mig et Læ i Nærheden, der har god Holdebund, hvor et Skib kan ride den Storm af, som vil komme.“

„Det vil jeg ganske sikkert, Sir, der er vistnok ikke den Knøs paa hele Kysten, der bedre veed, hvad Herren ønsker, eller der er saa villig til at hjælpe dem.“

„Du kjenner naturligviis Kysten og er rimeligviis født her i Nærheden?“

„Naturligviis? Hvor skulde Terence D'— være født.

naar det ikke var her i Nærheden? Skulde jeg ikke kjende Kysten? jo vi ere gamle Bekjendte."

"Og hvor har Du i Sinde at bringe Skibet til Anfers Terence?"

"Er det Holdebund, som Herren spørger om?"

"Ja ganske vist, en Bund, hvor Ankeret ikke vil rippe."

"Och! er det det? Godt! hele Bunden i dette Land er netop af den Natur. De vil ikke rippe nogensteds, undtagen det skulde blæse meget haardt. Jeg sværger for enhver Deel af den."

"Du tænker da vistnok ikke paa at bringe et Skib til Anfers herude, en Mil fra Land, hvor der hverken er Lø for Vind eller Sø, og en Storm have vi i Vente."

"Jeg ankre! Fanden heller, jeg har aldrig ankret med et Skib eller en Brig, eller en Gang en Slup. Jeg er ikke kommen saa høit til Veirs, min Herre; men der er gamle Michael Sweeney, han har ladet mangen et Anker falde, mangen en Gang, thi han siger, at han er Sømand og kjender Tingene fra Grunden af. Det er Michael De mangler, og Michael skal De have."

Der blev kaldt paa Michael og han entrede op fra Baaden, saa godt han kunde, hvilket ikke var saa ganske let en Sag, da Fisserne med Banskælighed holdt deres flodsede og tunge Baad klar af Mesanskrøftet. Imidlertid fik Marble og jeg Leilighed til at tale et Par Ord sammen. Vi vare enige om, at Mr. Terence M'Seale eller D'— et eller andet — thi jeg glemte Karlens Gjernavn —

sandsynligviis kun vilde due til at hale Makrel og andre Fisk ind, men ikke til at tage vare paa the Dawn. Michael lovede heller ikke meget mere, saavidt man kunde domme. Han var meget gammel, vistnok en firfjendstyve Aar, og syntes at have undergravet sin Smule Forstand ved den hyppige Rydelse af Whisky, hvis Lugt fulgte ham som en duftende Snylteplante, ligesom Lugten af Læder hænger ved Garveren. Han var alligevel ikke drukken netop paa den Tid, men syntes rolig og fattet. Jeg gjorde denne Mand bekendt med mit Ønske, og det glædede mig, at han havde et taaleligt godt Begreb om nautiske Udtryk, og det var ikke rimeligt, at han ligesom Terence, ved sin Uvidenhed vilde bringe os i Forlegenhed.

„De vil altsaa ankre, min Herre?“ svarede Michael, da han havde hørt mig tilende. „Ja det er vistnok en ganske let Sag, og det er nok ogsaa paa Tiden, thi Kulingen voxer som en Kæmpe. Hvad Guineerne angaae, som min Herre omtaler, saa er det ikke noget at tale om mellem Benner. Jeg vil tage dem, blot for at tjene Dem, naar min Herre endelig vil have det; men Skibet skulde blive bragt til Ankers, om der ikke var et Gran Guld i den hele Verden. Vil min Herre helst ligge lidt langt ude, eller foretrækker De at ligge mellem Klipperne, ligesom et Barn i sin Bugge.“

„Jeg skulde foretrække en sikker Rhed, hellere end at vove mig for langt ind uden nogen authoriseret Lods. Saavidt jeg kan see paa Landet, skulde jeg troe, at det

vilde være let at finde et Læ for Vinden, forudsat at vi kan faae en god Holdebund. Det er den Vanfselighed, jeg meest frygter for."

"Stol paa gamle Irland i saa Henseende, min Herre, ja stol ogsaa paa os i den Henseende. Vi behøve kun at brase Storemersseil fuldt og staae ind, gamle Michael og gamle Irland ville begge tage vare paa Eder."

Jeg tilstaaer, at jeg slet ikke holdt af denne Kyst, med saadan en Lods; men de ydre Tegne vare endnu værre. Med den lille Besætning vi var, vilde det være umuligt at holde gaaende i Canalen, dersom Veiret blev saa haardt, som det truede til, og et eneste Forsøg overbeviste mig om, at de fire Mand i Baaden kun vilde være til liden Nytte med at manoevrere Skibet; thi jeg har aldrig seet Menneſker, der kjendte saa lidet til Søen, og vare saa ubehændige, som disse viste sig at være paa vort Dæk. Michael vidste rigtignok lidt Bæst; men han var for gammel til at bringe sin Kundskab i Udførelse, thi da jeg satte ham til Roers, maatte Neb blive hos ham, for at hjælpe ham med at styre. Der var altsaa intet at vælge imellem, og jeg besluttede at staae klos ind, da det altid stod i vor Magt at kovende ud fra Land, dersom ikke nogen passende Ankerplads tilbød sig. Vi lod altsaa Hifterbaaden jakke agterud, beholdt alle Folkene ombord i Skibet, og stod nærmere ind til Kysten, idet the Dawn, med de Seil vi havde til, hev over i Bygterne, saa at det var vanfseligt at staae opreist paa Dækket.

Kysten var lovende nok med Hensyn til dens Dannelse, ihvorvel der var Alt at frygte af Holdebunden. Det er en kilden Sag at stole paa Ankeret mellem Klipper, og jeg frygtede for, at det vilde blive vanskeligt at finde en passende Bund saa langt ude, som jeg troede det raadeligt at holde mig. Men Michael, og Terence og Pat og Murphy, eller hvad det saa var vore foregivne fortrolige Benner hed, paastod, at gamle Irland aldrig vilde svigte os. Marble og jeg stod paa Bakken, idet vi lagde Mærke til Kystens Dannelse og gjorde vore Bemærkninger, medens Skibet stod ind mellem de korte Søer, og duvede saa at Gallionsfiguren af og til begravedes. Endelig troede vi, at en Landpynt, der kom tilsyne lidt under vor læ Boug, havde et lovende Udseende, og Michael blev kaldt fra Roret og udspurgt desangaaende. Karlen paastod, at han kjendte Stedet godt, og at Holdebunden paa begge Sider af den var fortræffelig, og han gik strax ind paa mit Forslag, at ankre op i Læ af den. Vi styrede altsaa efter dette Punkt og gjorde klar til at ankre.

Jeg var altfor ivrig beskæftiget med at bjerge Seilene, til i de paafølgende tyve Minutter at lægge Mærke til Skibets Fremgang. Vi var alle fire iværk med at beslaae Klyveren, medens vi lod Michael staae til Rors. Det var et frygteligt Arbeid, skjøndt (jeg siger det i al Ydmynghed) fire dygtigere Karle har aldrig lagt paa et Rundholt, end de der udførte dette Arbeid ved denne Leilighed. Vi fik den rigtignok beslaaet; men jeg behøver neppe at fortælle

Somænd, at den ikke laae i glat Skind. Marble paaftod at ville være Anførelsen, og aldrig har jeg nogensinde seet den gamle Karl arbejde som paa den Dag. Han havde det i sin Magt at incorporere sit Legeme med Træ og Lougværk, medens han stod ligesom i Luften, idet han haledede og arbejdede med sine Arme og brede Skuldre paa en Maade, der syntes at give ham lige saameget Herredømme over sin Styrke, som en anden Mand vilde være i Besiddelse af, naar han stod paa Jorden.

Tilslidst fik vi Seilføringen reduceret til Forrestænge Stagseil og torebet Storemersseil. Det var paa Tiden, at det skulde være trebet, (der var fire Reeb i vore Mersseil), men vi haabede, at Seilet vilde holde til vi skulde bjerge det heelt. Kastene begyndte alligevel at blive meget voldsomme, og jeg forudsaae, at vi snart vilde faae dem saaledes, at vi maatte være yderst agtpaagivende.

Skibet var nu indenfor den yderste Spids af Landpynten, da vi havde fyrgetyve Favne paa Loddet. Jeg havde i Forveien spurgt Michael, hvad Dybde vi kunde vente at faae, men dette tilstod han aabenhjertig, at han ikke vidste. Han var vis paa, at Skibe undertiden ankrede der; men paa hvad Dybde, var mere end han vidste. Han var ingen Drolmand, og det kunde være farligt at gjette, han vilde derfor hellere tie. Det var en betænkkelig Sag for en Skibseier at bringe sit Skib ind paa en Kyst, med en Lods som denne. Jeg vilde vistnok have vendt, under disse Omstændigheder, dersom det ikke havde været Til-

jældet, at vi havde den aabne Sø for os i Læ, og at det altid vilde være lige saa let at løbe ud i aaben Sø, saaledes som Vinden den Gang var.

Marble og jeg begyndte nu at udsperge vor Fister om det Sted, hvor han havde i Sinde at ankre. Michael var forlegen, og det var tydeligt nok, at hans Kjendskab var af den almindeligste Slags. Med Hensyn til Enkelthederne i hans Fag, da behandlede han dem med den koldeste Ligegyldighed. Han havde rigtignok i sin Ungdom været meget til Søes; men det var i Orlogsmænd, hvor det er overladt til Matroserne at hale, hvorimod det er overladt til Officiererne at tænke. Han kunde sige os om Skibe pleiede eller ikke pleiede at ankre i Nærheden af et eller andet betegnet Sted, men han vidste ligesaa lidet Grunden til det ene, som til det andet. Med eet Ord, han havde netop saa meget Kundskab til Sømandskab, som det Menneſke har om Verden, der lever i en Provinds, hvor vi alle lære Menneſkelighedens ledende Grundsaetninger, og antage opdigtede Fortællinger for Livets Finesser.

Loddet viste sig at være en bedre Veileder end Michael, og da vi saae nogle Brændinger indenfor os, gav jeg Ordre til at stikke Store-Mersesfjoder op, og at luve til Vinden, førend Skibet tabte sin Fart. Bore Irændere halede godt nok, saasnart der blev anvist dem hvad de skulde gjøre, hvilket saae Marble og mig istand til at staae hver ved sin Stopper. Vi havde i Forveien firet begge Bouganterne for Kranen (Lougene vare blevne

istufne, saasnart vi fik Land i Sigte) og der manglede ikke andet end at lade Ankeret falde. Neb var til Rors og havde faaet Ordre at springe til Touget, saasnart han horte det russe ud, og alting var nu klart. Jeg gav nu Ordre til at lade Ankerne falde, og i samme Dieblik faldt begge Ankerne paa to og thve Favne Vand. Tougene russede ud med en frygtelig Fart, men da Marble og Diogenes var ved det ene, og Neb og jeg ved det andet Anker, lykkedes det os at stoppe op i Tide. Der var et Dieblik jeg frygtede for at Ankertougene skulde springe, eller at Støtterne til Bradspillet skulde blive revne ud af Skibet; men ved at stikke saa smaat, kom vi endelig til at ride godt. Storemersseil blev strax efter beslaaet.

Michael og hans Kammerater kom nu for at ønske mig til Lykke, fik deres Guineer og tog Afked. Søen var allerede bleven saa høi, at den eneste Maade, der stod dem aaben at komme ned i deres Fartøi, var at lade sig falde fra Rokken af Mesanbommen. Jeg forsøgte paa at overtale to eller tre af disse Karle til at blive ved Skibet; men det var forgjeves. De vare alle gifte, og havde i deres nærværende Leveviis en Slags Beskyttelse mod at blive pressede, hvorimod de, naar de bleve trufne tilføes, rimeligviis vilde blive plukket op af en eller anden Dragsmand, og Michaels Fortællinger om gamle Dage, havde ikke givet dem nogen Smag for det Slags Liv, han beskrev.

Da de irlandske Fiskere forlod os, og stod ind til

Land, vare vi atter overladte til vore egne Kræfter. Jeg havde alligevel forklaret Michael vor Mangel paa Mandſkab, hvilken jeg tilskrev Hændelsen og Presning, og han troede at kunne overtale fire eller fem unge Knøse til at komme ud, ſaaſnart Stormen var aſtaget, paa de Vilkaar, at vi vilde tage dem med til Amerika, ſaaſnart vi havde loſſet vor Ladning i Hamborg. Dette vilde rigtignok kun være Bønder; thi Søfolk vare ſjeldne i den Deel af Verden; men de vilde dog være bedre end ingen. Et halvt Douſin ſtarke unge Irlændere vilde befrie os Somænd for en betydelig Deel af det grove Slid, ombord i Skibet, og lade os anvende vor Styrke og vor Mand til hvad der uundgaaelig maatte falde i vort Lod. Under den Betingeſe, at Michael ſkulde have een Guinee for hver ſund Karl han bragte os, ſkiltes vi fra ham, der ſandſynligviis aldrig ſenere har lodſet et Skib, ligesom jeg ſtorligen tvivler om, at han nogensinde før havde gjort det.

Fjerde Kapitel.

Jeg har aldrig nøiagtigt vidſt paa hvilket Punkt af Irlands Kyſt vi vare komne til Ankens. Det var et Sted mellem Strangford og Dundrum Bay, ſkjøndt jeg

ikke kjender Navnet paa den Landpynt, der skaffede os Beskyttelse. Paa denne Deel af Den er Kystens omtrentlige Retning Nord og Syd, ihvorvel dens Retning paa det Sted, hvor vi ankrede, var meget nær Nord-Nord-Ost og Syd-Syd-Vest, hvilket, under Begyndelsen af Stormen var meget nær den Direction, hvori Vinden blæste. I det Dieblik vi ankrede, havde Vinden taget sig lidt nordligere, hvilket gav os bedre Læ; men Michael havde ikke saasnart forladt os, førend den til min Sorg sprang om til stik Nordost, der var lige i Canalens Retning. Ved denne Leilighed fik vi ikke meget Læ, da Pynten forud ikke sprang langt frem, og vi laae netop indensfor den. Jeg saae efter i de Kaarter jeg havde og kom til den Slutning, at vi vare udenfor Grevskabet Down, en Deel af Kongeriget, der i det mindste var civiliseret, og hvor det var rimeligt, at vi vilde blive godt behandlet, i det Tilfælde vi skulde lide Skibbrud. Vore Fiskere sagde os, at de tilhørte en eller anden Bally, men hvad han for Resten hed, har jeg glemt, dersom jeg ellers nogensinde har forstaaet dem.

Det var over Middag, da vi gik til Ankers, og en halv Time efter trak Vinden sig mere østlig. Der kunde aldrig være Spørgsmaal om at tænke paa at komme let igjen, i saa haard en Kuling, og med en saa svag Besætning. Havde det været fuldkommen smult Vand, og dersom der hverken havde været Strøm eller Lust, vilde det i det mindste have medtaget en halv Dag at faae begge Kranankerne hjem. I den Stilling vi vare, vilde det altsaa

være Daarskab at tænke derpaa. Der var ikke andet for end at ride Stormen af saa godt vi kunde.

I flere Timer foresaldt der intet, uden at Stormen tiltog betydeligt, og ligesom en hidsig Sygdom, kom den snart til en Crisis. Henimod Solnedgang foresaldt alligevel et lille Tilfælde, der foraarjagede mig megen Uro, ihvorvel jeg havde havt flemme Ahnelser ligesaa Begyndelsen af denne Storm. To Seilere kom i Sigte til Luvart, og de vare ganske nær ved os og klos inde under den irske Kyst, ferend nogen af dem blev observeret fra the Dawn. Det forreste Fartoi var en Orlogskutter, der løb næsten plai for Veiret, med klosrebede Seil, der vare saa lave, at de i nogen Afstand godt kunde forveksles med Havets Skum. Den passerede Landphynten og stod ud fra Kysten, for, som det syntes, at komme i rum S, da den pludselig tog en Giir i Retningen mod os. Som om den var nysgierrig efter at overbevise sig om, hvad der kunde have bragt en stor Naaseiler, som the Dawn, paa en Ankerplads, som denne, løb denne Kutter foran for os, idet han passerede mellem Landet og os, i en Afstand af omtrent halvtredsindstyve Yards fra os. Vi bleve opmærksomt tagne i Diehni, men der blev ikke gjort Forsøg paa at tale med os. Jeg følte aldeles ingen Frygt for disse to Krydseres Nærhed, thi jeg vidste, at det ikke var muligt for nogen Jolle at vage, da Søen var altfor voldsom.

Fregatten fulgte efter Kutteren, men den passerede agten om os, og løb os endog nærmere end dens Kammerat.

Jeg fik først et rigtigt Begreb om Stormens Styrke, da jeg saae dette store Skib fare forbi os, næsten plad for Veiret, under en rebet Fok og klostrebet Storemersjeil. Da den kom nærmere, tog den en Giir, ligesom et Skib der florer i Oceanet, og et Dieblisk frygtede jeg, at den vilde rende lige ind i os, men den støttede betimelig med Roret, for at gaae klar af alting. Et Dusin af dens Officierer stod og betragtede os paa Kobryggen, Skandskanonerne og i Banterne. Alle vare nødte til at holde sig godt fast, og Forundring stod malet i Ansigtet paa dem alle. Jeg kunde kun see deres Træk i en halv Minut, eller endog kortere Tid; men jeg kunde læse Udtrykket i ethvert Ansigt. Nogle saae op paa Rundholterne, som om de vilde overbevise sig om at alt var i Orden, medens andre saae tilbage paa den Landpynt de nylig havde passeret, som om de vilde undersøge Rhedens Bestaaffenhed. De fleste af dem rystede paa Hovedet og meddeelte hinanden deres Anmærkninger. Den, som jeg antog for at være Capitainen, praiede os. „Hvad bestiller De her?“ spurgte han gjennem Raaberen. Spørgsmaalet var tydeligt nok; men der kunde ikke være Tale om at svare. Førend jeg kunde saae Raaberen til Munden var Fregatten allerede uden for Braiehold. Nogle Hoveder viste sig i nogen Tid over Hakkebrættet og jeg indbildte mig, at disse Orlogsgaster betragtede os, som de Velunderrettede betragte de Uvidende, hvem de ansee for at være i Fare. Marble snærrede lidt over den Nysgjerrighed de to Orlogsmænd

lagde for Dagen, men hvad mig selv angik, da forarsagede det mig megen Uro. Det forekom mig efter deres Adfærd, at de vare godt kjendt med Kysterne, og at det forbausede dem at see en Fremmed til Ankers, der hvor vi laae.

Jeg sov kun lidet den Nat. Marble gjorde mig Selskab den meste Deel af den; men Neb og Diogenes vare saa rolige, som om de sov paa bløde Madraser, der vare udpolstrede med Luft og ikke med Dun — inden for et Castels Volde. Der var ikke noget, der forstyrrede disse Regre, der fulgte vor Skjebne med den suldkomne Tillid, som ved Bane og Opdragelse var indpodet i dem. I denne Henseende var de bogstavelig uldsarvede, for at bruge et af de Kræmmerudtryk, som ere saa almindelige hos os.

Ved Midnat tog Stormen lidt af; men da det atter blev Dag, kom Stormen igjen hylende ned over os paa en Maade, der forkyndte en meer end almindelig Storm. Vi vare nu alle paa Dækket, og havde vor hele Opmærksomhed henvendt paa Skibet. Min største Bekymring var, at nogle af Seilene skulde blæse løs, thi de vare bleve beslaaede af saa og udasede Folk. Dette skete alligevel ikke, da baade Beslaaeseisinger og Surringer vare forsvarlige. Vi fik derfor vor Frokost paa sædvanlig Maade, og Marble og jeg gik forud paa Bakken, for at lægge Mærke til Tidernes Tegn, ligesom trofaste Vægtere, der ere bekymrede for at være saa nær ved Faren, som muligt.

Det var umaadeligt hvor Skibet duvede, Gallions-

figuren var hyppigt heelt under Vand, og Lønder Vand kom ind paa Bakken og fhyllede heelt agter efter, saa at vi kun kunde staae tørt oppe paa Støtterne til Bradspillet, eller i Store-Stagbraag. Tørre vare vi ikke og vi tænkte heller ikke paa at være det; men vi vare nødie til at gribe til saadanne Midler, for at kunne staae fast paa et Sted, og ofte for at sætte os istand til at drage Vand. Jeg undredes ikke længer over den Maade, paa hvilken Kutteren og Fregatten havde lagt Mærke til vor Stilling. Det var tydeligt nok, at Fiskerne kun vidste faare lidet at finde en passende Ankerplads for et Skib, og at vi noget nær ligesaagodt kunde have ankret midt i St Georges Canal, dersom vore Ankertouge havde været lange nok til at naae Bund, som der hvor vi laae til Ankers.

Omtrent Klokken ni stod Marble og jeg i Nærheden af hinanden paa Skandækslisten, og talte om hvad Ud-sigt der kunde være for os. Omendstjændt vi begge holdt os fast ved eet og samme Mærse-Skjøde, vare vi dog nødie til at raabe, for at gjøre os forstaaelige for hinanden, da Stormens Hulen gjennem Takelladsen forvandlede denne til en Slags frygtelig Hølsharpe, medens Søens Brølen spillede Bas til denne Hav-Musik. Det var Marble, der havde foranlediget denne Samtale og han var den, der aabnede den.

„Jeg siger, Miles,“ raabte han, idet hans Mund var mindre end tre Fod fra mit Øre, „hun springer som

en Hval, der har en Harpun i Livet, jeg har frygtet for at hun skulde rive Stævnen ud af sig."

"Det har ingen Fare, Moses, jeg frygter meest for det styrbords Ankertoug, der bærer en Deel mere end det bagbords, og De kan see hvor Gorbelerne ere langstrakte."

"Ja, ja, det er at generalisere over Styrke, som man siger. Jeg troer, vi skal lægge Roret bagbord og prøve Virkningen deraf."

"Det har jeg netop tænkt paa, da der løber en stærk Strøm, det kan muligens hjælpe."

Disse Ord vare neppe undslupne, førend tre Søer af en uhyre Høide kom rullende ned over os, ligesom tre store Pralhalse mellem en Sværm dumme Menneſker, the Dawns Boug hævede sig saa høit paa den første, at vi begge ventede i aandeløs Tausshed paa Udfaldet. Redueringen i Huulningen mellem Søerne stod netop i Forhold til Opduvningen, og jeg følte et Ryk, som om noget sprang i den heftige Spænding, som paafulgte. Den Bandflod, som strømmede ind paa Bakken, gjorde at man ingen Ting kunde see, men Bougen hævede sig, sank atter og derpaa syntes Skibet at være roligere.

"Vi ere ragede i Drift, Miles!" raabte Marble, idet han lænede sig forover for at blive hørt. "Begge Ankertougene ere sprungne som Traade, og vi driver ind imod Land."

Dette var altsammen fuldkommen sandt. Ankertougene vare sprungne og Skibet faldt af for Stormen ligesom

en Stridshest, der dukker Hovedet ned, førend den begynder sit ustandselige Løb. Jeg saae mig om efter Negrene, men Neb var allerede til Roers. Den herlige, trofaste Knøs havde opdaget Hændelsen, ligesaa hurtig som nogen af os, og han sprang netop til det Sted i Skibet, hvor han meest behøvedes. Han havde alle en Somands gode Egenskaber, skjøndt han vistnok ikke var stærk i at overveie. Ved en Haandbevægelse befalede jeg ham at lægge Roret haardt op, og Ordren blev siebliffelig efterlevet. Vi kunde ikke gjøre andet i dette Dieblif; men vi afventede Udfaldet med spændt Forventning.

The Dawn faldt af indtil vi fik Vinden tværs, dette bragte hende til at slingre, saa at de læ Raanokke næsten naaede Vandet. Dernæst fik hun Magten over den Vandmasse, der sydede rundt om hende, og begyndte at skyde tungt over Stævn. I detmindste tre Søer skyllede over Dækket, førend hun lystrede Roret, og medtog enhver Ting der ikke var forsvarligt surret, eller som ikke besad dyrist Liv til at styre sine Bevægelser, bort i Læ. Hønselhusene bleve bortskyllede og fire eller fem Vandfade bleve løstrevne af deres Surringer, som om disse ikke havde bestaaet af andet end Seilgarn. Ruffet over Kabysen gik ogsaa overbord ved den sidste af disse frygtelige Søer, og intet frelst selv Kabysen, uden dens svære Bægt og den forsvarlige Maade paa hvilken den var fastsat. Med eet Ord, der blev kun lidet tilbage som var istand

til at gaae overbord, undtagen Storbaaden, hvis Baads-
krapper og Surringer lykkeligviis stod Pal.

Da denne Odelæggelse var fuldbragt, begyndte Skibet
at falde af, og dets Bevægelse igjennem Vandet blev
meget kjendelig. Først drev det ind imod Land og løb
omtrent en halv Dvartmiil paa skjends i den Retning,
førend det faldt heelt af for Veiret, en Cours der bragte
os næsten i Linie med Kysten. Marble og jeg kom nu
uden synderlig Meie agterud, og lagde Roret lidt Styr-
bord, i den Hensigt, saa vidt som muligt, at styre ud i
Pasjagen. Stormens Retning var noget nær ned ad
Canalen, saa at der ikke vilde være nogen øieblikkelig
Fare, dersom vi havde rum Sø for os, men vi vare
neppe drevne i mere end tre til fire Limer for Stormen,
før vi saae Land forud, da Kysten paa denne Deel af
Den strakte sig temmelig nær i Nord og Syd. Marble
antog, at det var klogeft at sætte Store-Mersseil til og
forcere Skibet ud fra Land, da vi havde Kysten i Nærheden
af Dublin paa vor læ Bøug. Vi havde været saa for-
sigtige at klostrebe Seilene inden vi beslog dem, og jeg
gik selv til Veirs for at gjøre dette Seil løs. Dersom
jeg havde fattet en ærbodig Mening om Stormens Stryke,
medens jeg var paa Dækket, saa blev denne Mening be-
tydelig forhøiet, da jeg kom til at føle dens Stød, paa
Storemersseraaen. Det var i det Hele ikke nogen let
Sag at holde sig fast, og til at arbeide udfordredes der
Behændighed og Stryke. Jeg fik ikke destomindre Seilet

løs, og derpaa gif jeg ned for at hjælpe Marble og Koffen at skodde Skjoderne for. Det var os alligevel ikke muligt at faae dem heelt for, uagtet vi luvede til; men vi fik dog Seilet til at staae taalelig godt.

Skibet følte siebliffelig Virkningen af endog denne Stump Seil. Det løb med en umaadelig Fart, som jeg nok kan anslaae til en elleve à tolv Mil. Afdriften var uundgaelig bethdelig, og jeg troer, at Strømmen tværede os ind imod Land, men vi holdt os dog nogenlunde i samme Afstand fra Kysten, skummende forbi den, paa samme Maade, som vi havde seet Fregatten gjøre det Dagen isorveien. Med den Fart vi løb, vilde tolv til fjorten Timer bringe os ned til Passagen mellem Holy-Head og Irland, vi vilde da faae mere Sorum, da Landet strækker sig mere mod Vest.

Timerne svandt langsomt for Marble og mig, medens vi bemærkede Skibets Fremgang, den Dag og den paafølgende Nat, idet hver af os tog vort Tørn til Roers og gjorde saavel Matros- som Capitains-Tjeneste. I Hele denne Tid løb Skibet med en glubende Fart ud imod Atlanterhavet, hvilket det naaede inden den paafølgende Dags Morgen. Netop før Dagen gryede fore vi forbi et stort Skib, som lagde bi for et enkelt Storm-Stagsseil og som jeg gjenkjendte at være Fregatten, der havde toget os i Dieshyn paa vor Ankerplads. Kutteren var i Nærheden, og den Maade paa hvilken disse stærkt bemandede Skibe duvede og girede, gav mig en Idee om

hvordan vor Stilling vilde blive, dersom vi bleve nødte til at dreie til Vinden. Jeg formoder, at de havde gjort dette for at holde sig saa længe som muligt paa Krydsstationen, nær ved Indløbet til den irske Canal.

Da Lyset vendte tilbage, aabnede der sig en vild Scene for os. Atlanterhavet lignede et Vand-Chaos, da de Dele af den rullende Masse, som ikke var hvid af Skum, havde et vredsladent grønt Udseende. Skyerne skjulte Solen, og Stormen syntes at naae sit hoiste. Kloffen ti passerede vi en Amerikaner, der havde mistet sin Reising paa Fokkemasten nær. Ligesom vi, stod han for Veiret; men vi havde langt stærkere Fart. En halv Time efter havde vi det sørgelige Syn for os, at en engelsk Brig pludselig forsvandt. Den lagde vi lige i vor Cours, og jeg betragtede den fra Spillet, idet jeg tænkte paa at luvte til for ogsaa at ligge bi. Pludselig gav Briggen et Sæt og den dukkede ned, som et Marsvin. Hvad der havde bevirket denne Ulykke, har jeg aldrig faaet at vide; men fem Minutter efter passerede vi saa nær som muligt over Stedet, og ikke et Spor af den var at see. Jeg kunde ikke opdage saameget som en Haandspade slyde paa Vandet, skjøndt jeg spejdede med ængstlig Opmærksomhed i Haab om at opfiske en Medskabning, der klynge sig til et Rundholdt. Hvad det angaaer at stoppe for at undersøge, da kunde Gen, som ikke forstaaer Sproget, ligesaagodt haabe at læse en tydsk Ind-

skrift paa en Milepæl, medens han flyver forbi den paa en Jernbane.

Ved Middag blæste vort Forremersseil ud af Beslaa-seisingerne. Den ene Seising sprang efter den anden, indtil hele Seilet var los. De Stød, som denne svære Seilmasse gav i Reisingen, idet den slog i Binden, truede med at rive Fokkemasten ud af Skibet. Efter omtrent tre Minutters Forløb hørte vi et Knald, som af en middelmaadig Kanon, og Seilet skjævede i Laster. Ti Minutter efter gik Store Mersseil. Dette Seil forsvandt saa godt som aldeles, og jeg troede virkelig, at et Rødsfud blev affyret i Nærheden af os, fra et Skib vi ikke havde seet. Riget var tilbage, Skjoderne, Rokbændslerne, Reebseisingerne holdt altsammen, da Seilet var ligesom skaaren bort paa alle fire Sider. Den derpaa følgende Scene veed jeg neppe hvorledes jeg skal beskrive. Den udrevne Deel af Storemersseil blæste forefter, og kastede sig agten om Fortoppen, hvor det stod udspilet, saa at sige holdt af Toppen, Svigtingen, Lakkelladsen og andre Hindringer. Dette var Fjæderen der knækkede Kamelens Ryg. Den ene Bolt efter den anden, der hørte til Forreisningen, knækkede med et høit Knald, eller rev sig los, og Fokkemasten med alt hvad der hørte til den gik overbord ud over Bougen. Forreisningen tog Storstangen med sig, og med denne fulgte Bovenkrydsstangen. Det at Skibet duvede i alt den nedfaldne Lakkellads, der laae for Bougen, medens saameget af Agterreisningen endnu stod, foraar-

sagede, at Agterseilene, uagtet al den Flid Marble, der stod til Roers, anvendte for at forhindre det, svaiede rundt og Skibet luvede til. Under Lilluvningen brød Søen tværs over det, idet den baade rev Storbaaden og Kabysen med sig, tilligemed alt det Opstaaende paa Kobryggen. Neb var netop den Gang i Storbaaden, for at lede efter et eller andet, og det sidste jeg saae til den stakkels Karl, var da han stod opreist i Bougen af Baaden, medens denne, paa Toppen af en Sø blev revet ud over Siden af Skibet, som en Boble, der flyder paa en rivende Strøm. Det lod til at Diogenes i det Dieblik var gaaet til Kabysen, for at see til den tarvelige Middagsmad, han forsøgte paa at koge, og da han rimeligviis greb fat om Jernet, som den meest solide Gjenstand, der var i Nærheden, blev han revet overbord med den og kom aldrig mere til Syne. Marble var paa et nogenlunde sikkert Sted i Skibet, da han stod til Roers, og uagtet Vandet skyllede over ham lige op under hans Arme, beholdt han dog Fodsæste. Hvad mig selv angaaer, da blev jeg kun frelst ved at klamre mig fast til Stovantet, hvorchon jeg var bleven skyllet.

Jeg maatte beundre Marbles koldblodige Adfærd, endogsaa i dette rædselsfulde Dieblik. For det første lagde han Roret haardt i Læ, og surrede Rattet, det flogeste der kunde gøres af Folk i vor Stilling. Dette gjorde han af et Slags nautisk Instinkt, der sætter Somænd stand til at handle i de meest fortviede Dieblikke, næsten

uden at tænke eller, som Een der luffer Dinene for at undgaae en Fare, der truer Pupillen. Derpaa tog han et Overblik over Sagerne's Tilstand indenbords idet han løb forefter med Lampen af en Ende, for at kaste til Diogenes, dersom han atter skulde komme til Synne i Nærheden af Skibet. Paa den Tid han havde overbevist sig om, at hans Haab, om paa denne Maade at kunne være til Gavn, var bleven sluffet, var jeg kommen ned paa Dækket, og vi Lo stod Ansigt til Ansigt, midt i denne Udelæggelses og Forskyrrelses Scene. Marble greb min Haand med et Blik, der talte ligesaa tydeligt som Ord. Det forkyndte mig den Glæde, han følte ved at see, at jeg var frelst, og hans Beslutning at blive mig tro til det Sidste; dog hvor ringe var hans Haab om vor fælleds Frelse! Det var et Blik, som enhver Mand vilde være glad ved at see hos en Kammerat i Slagets Hede, skjøndt det ikke var noget Blik, der forkyndte Seir.

Skibets Stilling vilde nu have været meget bedre end den tidligere havde været, dersom vi blot havde det nedfoldne Brag borte fra os. Alle Rundholterne, der vare styrtebe ud over læ Boug, vilde have lagt i en taalelig gunstig Stilling til at blive bortskaffede af en kraftig Besætning; men i vor Stilling vare vi nødte til at lade Tingene gaae sin egen Gang. Vi kunde jo rigtignok kappe væk, og det gjorde vi ogsaa efter bedste Evne; men Rodenden af Fokkemasten laae paa Bakken, hvor den under Skibets Arbeiden malede Alting i Stykker, som

Iaae i dens Nærhed. Alt det Opstaaende paa den Deel af Skibet truedes med snart at blive bortreven, og jeg frygtede for at Kranbjelken skulde blive udreven og efterlade en farlig Læk. Vi havde desuden Lækadser nok, da Storbaaden, Kabysen, Vandfadene og Bahre-Rundholterne, ved at styrte overbord, havde udreven Bullerter og Knæer, samt skjoret Plankerne, saa at der trak meget Vand ind hver Gang læ Keling rullede under. Jeg opgav for det Første mit Sukker og min Kaffe, og indskrænkede mit Haab alene til at frelse Skibet, da jeg først ret havde seet Overstibets Tilstand.

Marble og jeg opgav, ifølge den Skole, hvori vi havde været opdragne, ikke saa let Haabet. Jeg troer, at dersom min Styrmand havde befundet sig paa en Planke midt i Atlanterhavet, vilde han have givet sig til at tiltakle en Rødmast, ved at spalte et Stykke ud af Planken og sprede sin Skjorte som Seil. Jeg har aldrig kjendt nogen saa utrættelig Sømand; thi naar det ene Middel slog feil, greb han sieblikkelig til det næste, der havde nogen Sandsynlighed for at lykkes. Vi vare aligevel ikke enige med os selv, om vi skulde gjøre et Forsøg paa at stille os ved Fokkemasten eller ikke. Med Undtagelse af den Skade, den forvoldede paa Bakken, var den os til Nytte, idet den holdt Skibets Boug op mod Vinden og støttede Skibet. Det at Stor- og Mesanmasten stod, medens Fokkemasten var gaaet overbord, havde den Virkning at tvinge Skibets Agterdeel ned imod Læ, me-

dens Mastens Modstand i Søen forhindrede Bougen i at falde af, og vi red meget tættere til Vinden, end det sædvanligt er Tilfældet med et Skib, der ligger bi. Yderenderne af de overbordfaldne Rundholter begyndte rigtignok at drive i Læ, og idet de virkede som en lang Bærebom, arbejdede de efterhaanden den brækkede Ende af Fokkemasten tværs over Bakken, knusende og sønderrivende Alt paa Relingen, og begyndte at blive farlig for Store Stagstrop. Dette gjorde det ønskeligt at blive Braget quit, medens der paa den anden Side var Fare for Skibets Bund, hvis det stødte mod Enden af Masten, naar denne gik overbord. Under disse Omstændigheder besluttede vi alligevel at kappe saameget af Takkelladsen væk, som muligt, og at lade de overbordgaaede Rundholter selv arbejde sig klar af os, om de kunde.

Det var paa ingen Maade noget let Arbeid; det var endog vanskeligt at staae paa The Dawns Dæk, og denne Vanskelighed blev ydermere forøget forude, da der var saalidet at støtte sig ved. Men vi arbejdede alligevel, indtil det meste af Takkelladsen var klarat væk fra Skibet, i Løbet af en halv Time. Vi bleve ogsaa opmuntrede ved Veirets Udseende, da det lod til, at Stormen vilde aftage. Det forekom mig, at Skibet blev lidt roligere og vi kunde bevæge os med mindre Fare for at blive skuldede overbord. Efter nogen Tids Forløb tog vi nogle Forfriskninger, idet vi spiste Levningerne fra et foregaaende Maaltid og muntrede os op med eet eller to Glas god

Viin. Maadehold kan være meget gavnligt; men det er ogsaa et Glas god Viin, naar det bliver passende brugt. Derpaa tog vi fat igjen, idet vi arbejdede med Liv og Lyst. Agterud var det ikke meget vanskeligt at klare Braget, og idet jeg gik tilveirs med en Dre, afventede jeg det rette Dieblif, kappede eet eller to Hovedtouge og et Stag, netop som Skibet begyndte at hive over i Læ, og fik saaledes det Hele klart væk fra Skibet, uden nogen videre Ulykke. Dette var til megen Nytte, thi saaledes som Rundholterne hidtil havde hængt og slingret, havde de ofte sat vort Liv i Fare. Vi gik nu for sidste Gang løs paa Braget forude, da vi vare sikke paa at faae det i Drift, dersom vi blot kunde overhugge eet eller to af de svære Touge, der forbandt det med Skibet. De læ Banter gjorde os især meget af det, thi det var umuligt at komme til dem indenbords, da Fokkerøstet var ligesaa længe under, som over Vand, og det Opstaaende var aldeles borte. Det var endog umuligt at staae længe nok for at kappe alle Tallierebene. Marble var en driftig Karl til Veirs ved alle Leiligheder, og da han saae, at han kunde faae godt Fodsæste ude ved Toppen, greb han uden at sige et Ord en Dre og løb ud paa Masten, hvor han begyndte at kappe væk paa Godset om Toppen af denne. Dette var snart gjort; men Masten sølte sig ikke saasnart fri, førend den ved Hjælp af en Sø, der nær havde druknet Styrmanden, slap ned fra Bakken i Havet, idet den klarede Skibet fra Braget, men medtog

min Styrmand, drivende paa den. Forremersesbras holdt den alligevel fast ved Skibet, da denne var bleven overseet ved at klare de smækkre Guder væk. Virkningen af denne Hindring var, at den hele Masse af Braget svingede langsomt rundt, indtil det hang fast ved Skibet alene i denne Ende.

Her var en ny og en meget alvorlig Tingenes Stilling. Jeg vidste at min Styrmand vilde gjøre Alt, hvad der stod i et Mennekses Magt, i den Stilling han befandt sig; men hvilket Menneške kunde svømme imod saadan en Sø, endog det korte Stykke, der var mellem Rundholterne og Skibet. Den Deel af Braget, der var Skibet nærmest, var Rokken af Merse Raaen, hvor Brasen foer igjennem Blokken, og denne blev ved Stivningen (Lampen af Brasen stod fast paa Stortoppen) undertiden havet flere Favne over Vandet, hvilket gjorde det yderst vanskeligt for Marble at naae Brasen, ved hvilket Middel jeg nu kunde see, at han, uagtet alle Besværlighederne, haabede at naae Skibet. Da Stormen og Havets Brølen var betydelig aftaget i de sidste faa Timer, maatte min Stemme kunne høres af Gen, der var ret i Lø; jeg raabte derfor til Marble hvad jeg havde i Sinde at gjøre.

„Vær klar til at tage fat i Brasen, naar jeg firer den af.“ raabte jeg, „saa vil De være frelst!“

Styrmanden forstod mig og gav et bifaldende Tegns med Armen. Da vi begge vare klar, firede jeg Brasen pludselig af, og Marble naaede virkelig, deels krybende,

deels flydende og deels ved at slæbe sig frem paa Maven, Roffen af Raaen, der alligevel strax blev hævet op af Vandet, da Rundholterne faldede længer agterud, imedens han anstrængte sig for at udføre sin Hensigt. Jeg skjælvede, da jeg saae denne djærve Somand med drivende Klæder, saaledes løftet op i Luften, med den fraadende Sø under sig, ligesom en Løve, der gjør et Spring for at gribe sit Bytte. Marbles Haand var virkelig udstrakt for at gribe Brasen, da Brassroppen ved Brasens Stivning smøiede sig af Raaen, og denne sank ned i Havet. Alt forspandt for mit Blik i Hulningen mellem Søerne, og jeg stod i den pinligste Tvivl om Udsaldet, da jeg opdagede Styrmanden klamrende sig fast til Toppen, som den Deel af Braget, der flød høiest. Det var lykkedes ham at komme ind igjen, og han gif ganske koldblodig iværk med at sikke sig paa det bedste Sted, han kunde finde, da han igjen havde naaet Hovedmassen af Braget. Da han hævede sig paa Toppen af en Sø, gjorde den stakkels Karl et Afskedstegn til mig — en Somands Farvel.

Det var saaledes Forslynets Billie at stille os Fire ad, der allerede havde gjenne-gaaet saameget sammen. Med hvilken selsom Sørgmodighed betragtede jeg ikke Braget, som det langsomt fjernede sig fra Skibet. Jeg tænkte ikke længere paa at anstrænge mig for at frelse the Dawn, og jeg kan med Sandhed sige, at neppe en eneste Tanke om mit eget Livs Frelse paatrængte sig mig.

Der stod jeg næsten en Time, lænenende mig mod Mesanmasten med sammenfoldede Arme, stirrende Blik, uden at agte paa Skibets Arbeiden, med alle mine Tanker fæstede paa Marbles Skikkelse, idet jeg hver Gang, Toppen hævede sig, ventede at finde den tom. Han havde alligevel surret sig altfor godt fast, til at blive skyllet bort; men han var næsten ligesaa meget under som over Vandet. Det var ikke muligt at udrette Noget for at bjerge ham. Der var intet Fartøi tilbage, og havde der ogsaa været eet, kunde det ikke have vaget, og heller ikke havde jeg kunnet regjere det. Rundholter havde han rigtignok, men hvad vilde der blive af ham uden Føde og Vand? Jeg fastede to Vandankere overbord og en Veste med Brød, i det forsængelige Haab, at de kunde drive ned i Nærheden af Braget og hjælpe til at vedligeholde den Lidendes Liv. Det blev Altsammen tumlet om mellem Søerne og forsvandt i Lø, Gud veed hvor. Da Marble ikke længer var synlig fra Dækket, gif jeg op paa Stortoppen og holdt Die med den Masse af Rundholter og Reisingen, hvorpaa han havde forladt mig, saalænge som nogen Deel deraf endnu var synlig. Dernæst saae jeg efter, i hvad Compasstreg jeg havde det, og en Time før Solens Nedgang, eller saasnart Stormens Aftagen vilde tillade det, heiste jeg et Flag for at vise min Styemand, at jeg havde ham i Tankerne.

„Han veed, at jeg ikke vil forlade ham, saalænge som der er Haab, saalænge jeg lever!“ mumlede jeg for

mig selv, og denne Tanke var mig en Trost i dette bittere Dieblif.

I Sandhed et bittert Dieblif! Liden har neppe formindstet det Bittre i de Følelser, jeg udstod, naar Tankerne vende tilbage til den Dags Hændelser. Fra den Time jeg seilede fra Hjemmet, var Lucy's Billed sjelden borte for min Fantasi i ti Minutter ad Gangen. Jeg tænkte paa hende sovende og vaagende, i alle mine Ulykker; den Interesse, jeg havde følt ved Søslaget, jeg havde været Vidne til, kunde ikke forhindre mine Tanker i at vende tilbage til deres Polarstjerne, deres mægtige Magnet; men jeg erindrer ikke at have tænkt paa Lucy een eneste Gang, efterat Marble saaledes blev revet bort fra min Side. Dgsaa Neb med hans taalmodige Trældom, hans Dyder, hans Feil, hans uomtvistede Mod, hans ubegrændsede Hengivenhed for mig, havde en Plads i mit Hjerte, og hans Tab havde grebet mig dybt. Men jeg erindrer, at jeg havde tænkt meget paa Lucy, endog efter at Neb var skyllet bort, skjøndt hendes Billed svandt bort fra mine Tanker de første Timer, efter at jeg saaledes var bleven skilt fra Marble.

Med Solens Nedgang havde Storm og Sø lagt sig saameget, at der ikke var Noget at frygte fra den Kant. Skibet laae roligt bi og jeg havde ingen Grund til at være bekymret for det. Dersom det havde været lyst, vilde jeg nu have lagt Roret op og løbet i Lø, i Haab om at finde Braget, og idetmindste komme i Nær-

heden af Marble; men da jeg frygtede for at løbe forbi ham i Mørket, opfatte jeg dette til om Morgenens. Alt, hvad jeg kunde gjøre, var at holde Die med Veiret, for at iværksætte dette Forsøg, inden Vinden sprang om.

Det var en skrækkelig Nat, jeg tilbragte. Da det var blevet mørkt, peilede jeg Pumperne og fandt sex Fod Vand i Lasten. Det vilde være Daarskab for een Mand at forsøge paa at pumpe et Skib af the Dawns Størrelse lens, og jeg tænkte heller ikke videre herpaa. Overfisket havde lidt saameget, at jeg havde en Slags Overbeviisning om, at det maatte synke, med mindre et andet Skib traf paa det. Jeg kan ikke sige, at Frygt for min egen Skjebne generede mig meget, eller at jeg tænkte paa min Formues Tab, der stod saa noie i Forbindelse med Skibet. Mine Tanker vendte bestandig tilbage til mine Kammerater, kunde jeg have faaet dem tilbage, vilde jeg idetmindste for en Tid have været lykkelig.

Jeg sov to eller tre Timer, da jeg henimod Morgen var aldeles udmattet. Jeg vaagnede som Følge af at Solstraalerne brændte mig i Ansigtet. Idet jeg sprang op, kastede jeg et forvirret Blik rundt om mig. Vinden var endnu Nordost; men det blæste kun en Mersseils Kuling. Søen havde lagt sig og en smukkere Dag har aldrig lyst over Atlanterhavet. Jeg skyndte mig op paa Dækket og stirrede med længselsfulde Blikke i Lø, for at forvisse mig om Noget var synligt, af Braget af vore Rundholter. Intet var at see. Fra Stortoppen havde

jeg en temmelig vid Horizont, men Oceanet frembød kun en stor glimrende Glade, kun forstyrret af Skummet paa Toppen af Søerne. Jeg var vis paa, at Rundholterne maatte være i Læ, men Skibet kunde have skudt flere Mile over Stævni i de sidste tolv Dimer, og der var stor Sandsynlighed for, at jeg var et beindelig Stykke sønden for det flydende Brag, da Skibet havde stævnet den Cours, siden vi dreiede til. Min første Omsorg var derfor at bringe Skibet for Veiret, hvorefter jeg kunde prøve paa at forcere det nordest, for at prøve min Lykke med at træffe paa Braget. Dersom jeg kunde finde min Styrmand, havde jeg dog den sørgelige Trost, at vi kunde dø sammen.

Femte Kapitel.

Da jeg følte at det var nødvendigt at være i Besiddelse af min hele Styrke, spiste jeg Frokost, inden jeg begyndte paa Arbeidet. Det var med et tungt Hjerte og kun med liden Appetit at jeg indtog dette eenlige Maaltid; men det virkede velgjørende paa mig. Da jeg var fær-

dig, knælede jeg ned paa Dækket og bad inderlig til Gud, om hans naadige Bistand i min store Nød. Hvorfor skulde en gammel Mand, hvis Tid snart er udrunden, betænke sig paa at tilstaae, at han i sin Ungdoms Styrke og Stolthed fik at føle, hvor lidet vi Alle ere istand til at hjælpe os selv? Ja, jeg bad, og jeg haaber i en passende Aand, thi jeg sandt, at denne aandige Bederqvælgelse gjorde mig endnu mere godt, end den materielle, som jeg netop i Forveien havde nydt. Jeg reiste mig med en Følelse af Haab, som jeg bestræbte mig for at neddæmpe lidt, da den baade var ufornuftig og farlig. Maaskee det var min salig Søsters Aand tilladt at see ned til mig, i denne ulykkelige Stilling, og at opsende sine rene Bønner til Gunst for en Broder, hun saa inderligt havde elsket. Jeg begyndte at føle mig mindre ene, og Arbeidet gik bedre fra Haanden, efter denne lønlige Overbeviisning om deres Sjæles Nærværelse, som havde følt Interesse for mig, medens de vare her paa Jorden.

Det Første, jeg gjorde, var at skjære Klyverstander (der var sprungen oppe ved Forstangen) igjennem en Blok paa Toppen af Stormasten, efterat jeg havde spledjet et Stykke til den. Efterat have skaarit Faldet, gjorde jeg Klyveren løs og tilsatte den, hvilket Arbeid næsten medtog to Timer. Dette Seil stod naturligtviis ikke godt; men det var den eneste Maade, paa hvilken jeg kunde

sætte Forseil paa Skibet. Saasnart Rhyveren var tilfat paa denne usuldfomne Maade, lagde jeg Roret op og faldt af for Binden. Derefter halede jeg Mesanen ud og firede Bomstjødets af. Ved Hjælp af disse Midler og Kulingens Magt paa Skrog og Rundholter, lykkedes det mig at faae en tre Knobs Fart paa Skibet, idet jeg holdt lidt nordlig, i hvilken Direction jeg var overbeviist om det var nødvendigt at fortsætte, for at søge Braget. Dettets Drift gissede jeg at være een Knob i Timen, og naar jeg sammenlignede dette med Skibets Drift, antog jeg, at Braget den Gang maatte være en ti til tolv Qvartmiil i Læ af mig. Denne Distance havde jeg udlobet ved Middag, da jeg dreiede saameget til, at jeg fik Binden tværs, støvnende nordest. Da nu Skibet kunde styre sig selv med den ubetydelige Fart, det havde, tog jeg nogle Fødemidler og min Riffert op med i Storemers, for at spise til Middag og undersøge Havet rundt om mig.

Hvilke ængstelige og forventningsfulde Timer tilbragte jeg ikke i Merjet! Ikke en eneste Gjenstand af nogen- somhelst Slags var at see paa det vide Hav's Overflade. Det syntes endog, som om Fuglene og Fiskene havde forladt mig i min Gensomhed. Jeg stirrede og stirrede paa det omgivende Hav, indtil mine Hænder bleve trætte af at holde Rifferten, og mine Dine smertede af Anstrengelse. Lykkeligviis blev Brisen staaende, og Soen lagde sig saa meget, at jeg havde al den Leilighed, jeg kunde ønske mig, til at udføre min Hensigt. Skibet girede

rigtignok en Deel; men i det Hele styrede det dog taalelig godt. Jeg kunde see paa Vandet, at det løb stadigt hen med to Knobs Fart, dog løiede det af længer op ad Dagen, og Farten blev omtrent indskrænket til det Halve.

Efterat have tilbragt flere Timer til Veirs, gif jeg endelig ned, for at see til, hvad der var at udrette. Ved at peile Pumpen fandt jeg, at der var ti Fod Vand i Lasten, skjøndt Overskibet nu aldeles ikke blev skyllet over og Skibet var meget roligt. At the Dawn gradviis sank under mig, var et Factum, der var alifor tydeligt, til at kunne negtes, og alle dette Livs Bekymringer begyndte at indskrænke sig til et Tidsrum af fire og thye Timer. Saalænge vilde Skibet sandsynligviis styde, maaskee lidt længere, dersom Veiret vedblev at være taaleligt. Rulingen var endnu i Aftagende, og da jeg troede, at jeg vilde faae en rolig Nat, besluttede jeg at tilbringe den med at forberede mig til den store Overgang. Jeg behøvede ikke at opsætte noget Testament, thi jeg havde i Sandhed kun lidet at efterlade, naar mit Skib var gaaet tabt, da den Gjæld, jeg var i til John Wallingsford, vilde noget nær opsluge hele min Eiendom. Naar hans 40,000 Dollars bleve betalte ved et forceret Salg af Eiendommen, vilde der virkelig kun være lidet tilbage.

Forcholdene vilde maaskee have været anderledes, under et sædvanligt Salg, men et forceret Salg vilde rimeligviis seie Alting bort. Creditoren var rigtignok min Arving; thi naar jeg undtager et Legat til Lucy og nogle

faa Gaver til mine Slaver, havde jeg formelig testamenteret Alt, hvad jeg eiede til min Cousin. Hvad de Sorte selv angik, vilde de under New-Yorks nye Regjering snart blive fri, og jeg havde ingen videre Interesse i deres Skjebne, end den, Bane og Hengivenhed medfører.

Men hvorfor tale om Eiendom i en Stilling, som den, hvori jeg befandt mig? Om jeg havde eiet hele Grevskabet Ulster, maatte mine Dnsker og ethvert Testament, jeg maatte opsætte, doe med mig. Oceanet vilde snart opsluge det Hele. Nærede jeg ikke noget Dnske om at frelse mit Liv, eller idetmindste om at forlænge min Tilværelse ved Hjælp af en Flaade? Fartøier var der ingen af ved Skibet. Englænderne havde Jollen, og Storbaaden var revet overbord. Bahre-Kundholterne vare ogsaa gaaede overbord, saavel som de Bandsfade, der havde været surrede paa Dækket. Jeg kunde muligens have udrettet Noget med Rugerne og Krydsstangen, dersom jeg havde kundet faae den sidste overbord; men dette Foretagende var saa vanskeligt at udføre, at det ikke kunde nytte at tænke derpaa. Endogsaa Haandspaderne vare gaaede overbord med Storbaaden, og to af Boierne vare blevne ved Ankerne paa den irske Kyst. Under disse Omstændigheder forekom det mig, at det vilde være mere mandigt og resigneret at gaae Skjebnen dristigt imøde, end at gjøre et svagt Forsøg paa at forlænge Tilværelsen nogle faa Timer. Jeg kom derfor til den endelige Beslutning at synke med mit Skib.

Hvad var der vel, som i Særdeleshed kunde gjøre Livet kjært for mig? Mit Hjem, mit elskede Clambonny maatte i alle Tilfælde gaae tabt, og jeg tilstaaer, at en bitter Mistanke gjennemfoer mig, da jeg tænkte paa disse Ting, og at jeg begyndte at troe, at John Wallingsford havde overtalt mig til at laane ham Penge, udtrykkelig i den Hensigt at opnaae en Leilighed til at faae Fingre i en Eiendom, der var høit skattet af enhver Wallingsford. Jeg undertrykte alligevel denne Følelse, og med lydelig Røst bad jeg min Fætter om Forladelse, som om han personlig havde været tilstede. Lucy havde jeg ikke længer noget Haab om; Grace var allerede i Himlen, og der vare kun Faa i Verden, som brød sig om mig. Mr. Hardinge og Lucy naturligviis altid undtagne, holdt ieg nu meest af Marble og Reb, og disse To vare sandsynligviis døde eller dømte ligesom jeg selv. Gengang maae vi Alle give Slip paa Livet, og skjøndt min Time rigtignok kom tidligt, skulde den imødegaaes som Manden imødegaaer enhver Ting, endog selve Døden.

Før Solens Nedgang gif jeg nogle Gange til Beirs, for at see ud over Havet. Jeg troer ikke, det var noget Ønske om at forlænge mit Liv, der bragte mig til at gaae til Beirs, men der var en længselsfuld Attraa hos mig, til at see efter min Styrmand. Havet straaede herligt den Aften, og jeg indbildte mig at det gav et svagt Gjenstik af dets guddommelige Skabers Afsyn, der smilede i godbædig Kjærlighed. Jeg følte mit Hjerte blidere, jeg

stirrede rundt om mig, og jeg troede at høre himmelsk Musik, der opsendte Lovsange til Gud fra det umaadelige Dybs Overflade. Jeg knælede derpaa i Mærset og bad inderligt til Gud.

Da jeg reiste mig op, skuede jeg ud over Havet, som jeg troede, for sidste Gang. Ingen Seiler var at see nogensteds. Jeg kan ikke sige, at jeg blev stuffet derved, jeg ventede mig ikke nogen Hjælp fra den Kant. Min Hensigt var at finde min Styrmand, for at vi kunde døe sammen. Jeg hævede Rifferten langsomt, og Horizonten blev med Omhyggelighed undersøgt. Intet var til Syn. Jeg havde lukket Rifferten og var iværk med at kaste den over Skulderen, da jeg fik Døe paa Noget, der flød paa Havet, i mindre end en Qvartmils Afstand i Læ og forud; jeg havde overseet det, idet jeg havde løstet Rifferten over det, medens jeg undersøgte Horizonten. Jeg kunde ikke tage Feil, det var Braget, og ved Hjælp af Rifferten overbeviste jeg mig snart om Sandheden. Toppen var fuldkommen kjendelig, den flød høit over Overfladen, og Dele af Ræer og Stænger vare nu og da synlige, naar Oceanets Bevægelse lod dem blive blottede. Jeg saae en Gjenstand uden Bevægelse liggende over Randen af Mærset, som jeg formodede at være Marble; han var enten død eller han sov.

Hvilken Strøm af Følelser foer der ikke gjennem mig ved dette Syn! En Minut før, og jeg var fuldkommen ene, affaaeren fra alle andre Menneſker, og fattet

i den Skjebne at maatte forlade denne Tilværelse uden at tale med flere af mine Medskabninger. Alt var nu forandret; her var min Kammerat i saa mange foregaaende Farer, den Mand der havde lært mig mit Kald, hvem jeg med Sandhed kan sige, at jeg elskede, nær ved mig og maatte døende, uden at jeg var istand til at hjælpe ham. Inden et Dieblifs Forløb var jeg nede paa Dækket, Skjoderne blev firede og Roret lagt op. Skibet faldt af og snart efter saae jeg, fra det Sted jeg stod, ved Roret, et Glimt af Braget lidt udenfor Luv Kranbjelke. Paa denne Tid var Rulingen bleven saa flov, og Skibet stak nu saa dybt, at dets Bevægelse var meget langsom, vel knap en halv Knobs Fart. Jeg begyndte nu at frygte for, at jeg slet ikke vilde naae mit Maal.

Der var nu Mellemrum, i hvilke det var blif Stille, saa kom der nogle Smaablas, der drev den svære Masse tungt fremad. Jeg sløitede, jeg bad, jeg raabte paa Vinden, fort sagt, jeg greb til ethvert bekjendt Middell, ligesom det som den raaste Somandssovertro anbefaler, til den inderligste Baakaldelse af den forbarmende Gud. Jeg troer ikke, at alt dette frembragte nogen Forandring, skjøndt den forløbne Tid gjorde det. Omtrent en halv Time førend Solen gik ned, var Skibet mindre end hundrede Yards fra Braget. Dette kunde jeg med stjaalne Dietkast forvisse mig om, thi ved den Cours jeg nu var nødt til at styre, forhindrede Forskibet mig i at see Braget, og jeg turde ikke forlade Roret og løbe forefter, af Frygt for at løbe

forbi Braget. Jeg havde gjort et Entredræg klart og lagt det paa Kobryggen i Læ med en Trossse istuffen, og naar jeg blot kunde komme den flydende Takkellads paa nogle faa Fod nær, var jeg overbevist om at kunne kaste Drægget i noget af det. Det forekom mig nu som om Skibet ikke rørte sig af Stedet. Det skød alligevel over Stærn, skjøndt ikke meer end sin egen Længde i fem eller sex Minutter. Jeg overbeviste mig om, at endnu to af disse Længder vilde være tilstrækkeligt til at naae mit Niemed. Jeg aandede knap af bar Iver for at styre noiagtigt. Det var mig paafaldende, at Marble ikke praiede og da jeg troede han sov, raabte jeg saa høit jeg kunde for at purre ham. Hvilken glædelig Lyd vil det ikke være i hans Øren, tænkte jeg ved mig selv; skjøndt min Stemme lod overjordisk og foruroligende for mig selv. Der kom ingen Svar. Derpaa følte jeg et svagt Stød, som om Stærnen havde tøret mod noget. I det jeg forlod Rattet sprang jeg hen paa Kobryggen og løstede Drægget op. Nu kom de øverste Rundholter svaiende raff rundt, da Skibets Bund trykkede mod Enden af Fokkemasten. Jeg saae ikke andet end den store Masse af Lougværk og Brag, og var neppe istand til at drage Mande af Frygt for at forseile mit Maal. Der var stor Grund til at frygte, at den hele Masse vilde flyde bort uden at sætte mig istand til at kaste Drægget, thi Stangen inclinerede ikke længer ind imod Skibet, og jeg kunde see, at dette og Braget skiltes langsomt ad. Et sagte Stød imod Skibets Bund, ret

neden under mig, bragte mig til at see ud over Siden, og jeg fandt da, at Fokkeraaen, staaende ret op og ned, skræbede med den ene Nof langs hen med Skibets Bund. Dette var den eneste Leilighed der tilbød sig eller rimeligviis vilde tilbyde sig, og jeg kastede Drægget tværs over den. Da jeg stoppede Trossen greb lykkeligviis en Flig lige under Raaen, indenfor Nofperten, Brasblokken og alt det øvrige Gods, der ligger paa en Underraanof. Skibets Bevægelse var saa langsom, at mit Dræg holdt, og hele Bragmassen begyndte at give efter for Trykket. Jeg sprang nu hen til Rlyver Fald og lod Seilet løbe, derpaa opgav jeg Mesanen halvt for at mindske Farten.

Jeg kan sige, at jeg indtil dette Dieblik ikke en Gang havde seet efter Marble. Min Frygt for at gaae glip af Braget, havde været saa stor, at jeg ikke tænkte paa andet og ikke havde Die for andet. Da jeg nu havde overbevist mig om, at Trossen vilde holde, løb jeg forud for at see ned paa Toppen, som Stivningen af Trossen nu havde bragt lige ind under Skibets Boug. Den var tom, den Gjenstand jeg havde antaget for Marble, død eller levende, var en Deel af Bugen paa Storemersseil, der var bleven halet ned over Randen af Mersset og surret der, enten for at danne et Ly imod Søens Braad, eller en Røie. Hvad endog Hensigten med den Rede kan have været, saa var der ikke længer Nogen, der benyttede den. Marble var sandsynligviis bleven fhyllt bort i en af sine Bestræbelseser for at sikke sig bedre, eller gjøre sig det lidt hyggeligere.

Det skuffede Haab jeg følte ved at overbevise mig om dette Factum var neppe mindre smertelig, end den Sorg jeg havde følt, da jeg saa min Strymand blive reven bort ud i Oceanet. Det vilde have været en sørgelig Tilfredsstillelse, at have fundet hans Legeme, for at vi i det mindste samlede kunde have gaaet tilbunds, og saaledes sovet i en fælleds Grav i Havets Dyb, over hvilket vi i Selskab havde tilbagelagt saa mange tusind Mil. Jeg gik hen og kastede mig ned paa Dækket, ligegyldig for min Skjebne, og græd bitterligen. Jeg havde lagt en Madras paa Skandsen og paa denne havde jeg kastet mig. Endelig fik Trætheden Overhaand og jeg faldt i en dyb Søvn. Da min Samling forlod mig, var min sidste Tanke, at jeg vilde synke med Skibet, som jeg laae der. Saa fuldkommen var Naturens Triumph, at jeg ikke en Gang drømte. Jeg erindrer ikke, at jeg nogensinde har nydt en dybere og mere forfriskende Slummer — en Slummer der vedblev, indtil det tilbagevendende Lys vækkede mig. Næst Gud skulder jeg sandsynligviis denne Nats No., at jeg er istand til at meddele disse Hændelser.

Det er neppe nødvendigt at sige, at Ratten havde været rolig, thi ellers vilde en Somands Dre have varflet ham. Da jeg tørnede ud, fandt jeg, at Oceanet glimrede som et Speil, uden nogen anden Bevægelse end den der saa ofte er bleven sammenlignet med et slumrende Uhres Vandedrag. Traget huggede mod Skibets Bund og forkyndte dets Tilstedeværelse, førend jeg forlod Madrasen.

Det var fuldkommen Havblif. Engang imellem var det som om Skibet vilde reise sig for at drage Lande, naar en svær Dønning rullede langs med dets Side, og Elementets Squulpen forkyndte Omstændighederne ved et saadant Besøg; iøvrigt var alt saa roligt, som Oceanet i sin Fødsel. Jeg knælede igjen ned og bad til det op-høiede Væsen, med hvem det nu forekom mig, at jeg stod ene midt i Universet.

Lige til det Dieblif da jeg reiste mig fra Bønnen, faldt den Tanke, at gjøre et Forsøg paa at frelse mig, eller at prøve paa at forlænge min Tilværelse nogle saa Limer, ved Hjælp af Braget, mig ikke ind; men da jeg saae mig om, for at lægge Mærke til Havets rolige Tilstand, og overveie Sandsynligheden, der tilbød sig, skjøndt den rigtignok kun var ubetydelig, blev Kjærligheden til Livet fornyet i mig, og jeg gav mig alvorligt iværk med de nødvendige Midler til at iværksætte Planen til at frelse det.

Det første Skridt var paa ny at peile Bumperne. Vandet var om Natten ikke steget saa hurtigt, som den foregaaende Dag; men det var steget, da der nu var tre Fod mere end ved den sidste Peiling, det useilbare Beviis paa, at der var en Læk, som det ikke var muligt for mig at stoppe. Der var altsaa intet Haab om at bjerge Skibet, det var allerede sunken saa dybt, at de underste Bolte baade i Fokke og Stor-Nøstet var under Vand, og jeg troede, at det endnu kunde flyde i fire og thye Limer,

med mindre en Skade jeg havde opdaget under bagbords Kranbjelke, og som var bleven foraarsaget af Braget, tidligere naaede Vandet. Det forekom mig som Stødet af en Klædningsplanke var slaet ind paa det Sted; en saadan Læk vilde vistnok fremskynde Skibets Undergang flere Timer.

Da jeg saaledes havde gjort et Overslag over den Tid jeg endnu kunde være i Skibet, begyndte jeg for Alvor at tage fat paa min Flaade. I een eller to Henseender kunde den ikke forbedres meget; thi da Ræerne laae underneden Masten og Stængerne, bragtes den til at flyde saa godt som muligt i taaleligt Veir. Det faldt mig alligevel ind, at naar jeg kunde faae Bram og Bovenbram Stangen med deres Ræer ind omkring Toppen, kunde jeg indrette en Stilling ved Hjælp af Rugerne, som ikke alene vilde holde mig fri af Vandet i godt Veir; men som vilde kunne rumme alt hvad en Mand kunde fortære af Spise- og Drikkevarer i en heel Maaned. Paa denne Gjenstand henvendte jeg altsaa først min Opmærksomhed.

Det faldt ikke vanskeligt at faae de omtalte Rundholter løs, og at hale dem langs med Toppen. Det var et Arbeid, der udfordrede meer Tid end Kraft; thi det faldt mig ikke vanskeligt at røre mig, da Stængegodset næsten var ligesaa tot, som da Masten og Stangen stod opreist. Den øvrige Taffellads kappede jeg bort, og da jeg havde faaet Slutholterne ud af de to Stænger, stødte

jeg Stængerne med Foden ud af deres respective Hjelhoveder. Jeg var naturligtviis nødt til at være i Vandet, for at kunne arbejde, men jeg havde taget de fleste af mine Klæder af ved denne Leilighed, og da Veiret var varmt, sølte jeg mig meget forfrisket ved dette Bad. Efter et Par Timers Forløb havde jeg min Bramstang og Naa godt surret til Randen af Mersset og Hjelhovedet, efter at have saugtet dem i Stykker til dette Diemed. De vare befæstede baade med Spiger og Surringer, da Tommermandens Forraad forsynede mig tilstrækkeligt med forstnævnte, saavel som med alt Slags Værkto.

Da dette var fuldendt spiste jeg Frokost med en hjertelig Appetit, og derpaa begyndte jeg at anbringe Lugerne som et Slags Dæk paa mine oprindelige Iverhjelker. Dette var ikke vanskeligt, da Lugerne vare lange og Ringene satte mig istand til at surre dem, foruden at de bleve spigrede fast. Længe førend Solen var i Meridianen, havde jeg en stærk lille Platform, der næsten var atten Tommer over Vandet, og omgivet med et Slags lavt Stræktoug, der var anbragt for at Gjenstandene ikke letteligen skulde rulle overbord. Det næste Arbeid var at kappe Seilene fra Næerne, og at kappe al Taffelladsen og Jernet bort, som ikke tjente til at holde Draget samlet. Det vil være Læseren tydeligt, at det Hele kom til at flyde langt bedre ved disse Foranstaltninger. Fokken alene veiede langt mere end jeg og alle de Forraad, som jeg vilde have paa Platformen. Hvad Forre-

mersseil angaaer, da var der ikke meget tilbage af det, da Seilet næsten var blæst fra Raaen, førend Masten gik overbord.

Min Flaade var fuldført paa den Tid jeg følte Trang til Middagsmad, og det var virkelig en meget god Flaade. Platformen var omtrent ti Fod i Firkant og den flød nu næsten to Fod over Vandet. Dette var ikke meget for en Sø, men efter den sidste voldsomme Storm, havde jeg Grund til at vente forholdsmæssigt godt Veir i nogen Tid. Jeg vilde ikke have været nogen rigtig Sømand, naar jeg ikke havde været betænkt paa en Mast og et Seil. Jeg bjergede Forrebobenramstang og Raa, tilligemed Seilet, i denne Hensigt, da jeg besluttede at takle dem, naar jeg ikke havde andet at gjøre. Jeg spiste nu til Middag; dette Maaltid bestod af Levningerne af det gamle kolde Kjød og Høns, som jeg kunde finde blandt Kahytskosten.

Efter at have endt dette Maaltid, havde jeg at proviantere min Flaade. Dette kostede kun liden Tid og Arbeid. Provianten var let at komme til, en Sæk med Skibsbrød, en anden med hvide Beskoiter, noget roget Drefkjød, en Kasse med Liqueurer, og to Fartois-Ankere med ferff Vand, udgjorde det væsentligste Forraad. Her-til foiede jeg en Krukke Smør, nogle fortreffelig ragede Sild og nogle Anchovis. Vi levede godt i the Dawns Kahyt, og det var ikke vanskeligt at tilveiebringe Provisioner for sex eller otte Mand til en heel Maaned. Da jeg

mærkede at Flaaden, der nu var befriet for Bægten af Seilene og Taffelladsen, ikke blev nedtrykket meget af Provisionerne, begyndte jeg at see mig om efter et eller andet Værdifuldt, som jeg kunde ønske at bjerge. De Forberedelser jeg havde gjort, frembragte en Slags Lillid til et heldigt Udfald; en Lillid (Haab vilde maaskee være et rigtigere Udtryk,) der var saa naturlig, maaskee fordi den var saa ufornuftig. Jeg undersøgte de forskjellige Gienstande, som frembød sig, med en critisk Sammenligning af deres Værdi og fremtidige Nytte, der vilde have været absurd, dersom den ikke havde frembudt et sørgeligt Beviis paa vore Dnfsers Paaholdenhed, med Hensyn til Sager af denne Natur. Det er vistnok, at det er en sørgelig Ting, at forlade et Skib paa Søen, med alt dets Tilbehør og med Bevidstheden om det Guld det er værd. The Dawn med dets Ladning maatte have staaet mig i firfjendstyve tusind Dollars. eller endog mere, og her var jeg iværk med at forlade det, ude paa Oceanet, med næsten moralsk Bished om, at ikke en Cent af disse Penge kunde eller vilde blive tilbagebetalt af Assurandeurerne. Disse sidste indestod kun for de Ulykker, der kunde indtræffe paa Oceanet, Brand iberegnet, og der var en lovformelig Forpligtelse, der hvilede paa de Assurerende, at Skibene skulde være passende bemanded. Det var min egen Mening, at ingen Ulykke vilde være overgaaet Skibet i den sidste Storm, dersom den fulde Besætning havde været ombord, og at Skibet ikke var tilstrækkelig bemanded, var ifølge

Loven, min egen Feil. Jeg var forpligtet til at lade Englænderne bringe det i Havn, og at afvente en Dom — da Loven forudsætter, at der vilde være bleven udøvet Retfærdighed i Præmisserne. Loven kunde have taget storligen feil i denne Henseende, men Potentaterne vedgaae aldrig deres Bildfarelser. Dersom jeg var bleven forurettet ved at blive tilbageholdt, forudsatte Loven passende Erstatning. Jeg kunde rigtignok blive ødelagt ved Opholdet, formedelst den Gjæld jeg efterlod mig; men Loven med al dens Reenhed brød sig ikke noget derom. Kunde jeg have fremviist et Tab, begrundet paa Prisernes Dalning, saa kunde jeg have faaet Erstatning, forudsat at Retten vilde give en Kjendelse, og forudsat at Contra-Parten ikke appellerede, eller, dersom han gjorde det, at de paafølgende Decisioner understøttede den første, og forudsat at Mylord Harry Dermond, hvis alle Kjendelserne bleve i min Faveur, — kunde have betalt nogle faa Tusind i Skadeserstatning; en Opgave, der løste sig selv.

Jeg havde altid en smuk Kiste med mig tilføes, som jeg havde kjøbt paa en tidligere Reise, og som sædvanligviis indeholdt mine Penge, Klæder og andre værdifulde Gjenstande. Denne Kiste lykkedes det mig at faae op paa Dækket ved Hjælp af en Tallie, og derfra over Skibets Side ned paa Flaaden. Det var noget nær det besværligste Arbeid, jeg havde havt. Hertil føiede jeg mit Reisechatol, en Madrasse, to eller tre Sengetæpper, og nogle faa andre lette Gjenstande, som jeg ansaae for

at kunne være mig til Nytte, men som jeg, hvad Dieblit det skulde være, kunde kaste overbord, om det gjordes nødvendigt. Da alt dette var gjort, antog jeg, at mine nødvendige Forberedelser vare tilendebragte.

Det var næsten Nat, og jeg var træt nok for at kunne lægge mig ned og sove. Vandet var steget meget langsomt i Lasten i de sidste Timer, men Skibet laae nu saa dybt i Vandet, at jeg ansaae det for usikkert at sove ombord. Jeg besluttede derfor at forlade det og tage mit Ophold paa Flaaden. Det faldt mig ogsaa ind, at det vilde være usikkert at være for nær ved Skibet, naar det sank, og jeg havde ikkun Tid tilovers til at faae Rundholsterne et kort Stykke fra Skibet, inden Mørket faldt paa. Jeg vilde alligevel nødig forlade the Dawn aldeles, da de Rundholster, der stod ombord i den, altid vilde være et synligere Tegns for et forbiseilende Skib, end det lave Seil, jeg kunde sætte til paa Flaaden. Dersom den endnu flød den paafølgende Dag, vilde det forstørre Sandsynligheden for at blive frelst og denne Fordeel burde ikke oversees.

At tvinge Rundholsterne bort fra Skibet, var i og for sig ikke noget let Arbeid. Der er en Tiltrækningskraft, der, noksom bekjendt, bringe Skibe til at nærme sig hinanden i stille Veir, og dette Naturprincip maatte jeg altsaa først overvinde, dernæst gjøre det uirksomt, og det uden de forholdsmæssige Midler til at udføre nogen af Delene. Jeg var endnu meget stærk og var i Be-

fiddelse af alle en Sømands Hjælpemidler. Flaaden var ogsaa nu, efter at dens Længde var bleven formindstet, lettere at regjere end den oprindeligt havde været, og medens jeg havde rumsteret paa the Dawns Wellembæk, havde jeg funden to Par af Storbaadens Arer, som havde været henstuede der, og altsaa vare i Behold. Disse havde jeg bragt ned paa Flaaden for at styrke Stillingen eller Dækket, og to af dem havde jeg gjemt til det Brug, hvortil de nu bleve benyttede.

Jeg kappede altsaa Drægget væk, kastede de Ende los, hvormed Flaaden var fortoiet og begyndte at sætte af, i det Dieblig Solen dukkede ned i Horizonten. Saa længe jeg kunde hale mig langs med Skibet, gif det meget godt, thi jeg havde foretrukket at hale mig agterud, for at sætte tværs af, i den Tanke, at jeg vilde komme bedre i Drift ved at være ret i Lø af Skibet, end ved at være tværs for dets Bredside. Jeg siger i Lø, dog rørte der sig ikke et Pust, og heller ikke var der noget Tegns dertil paa Vandet. Jeg havde en Line fast paa Hækjollebommen, og idet jeg stillede mig med Foden stemmet, mod min Kiste og anstrængte alle mine Kræfter overvandt jeg snart Rundholternes Modstand, og da disse nu en Gang vare komne i Bevægelse, lykkedes det mig at sætte Flaaden saameget i Bevægelse, at den heelt forlod Skibet. Jeg tilstaaer, at jeg ikke følte nogen personlig Frygt for Tiltrækningskraften, dersom Skibet sank, medens Flaaden var i dets umiddelbare Nærhed; men Vandets

stærke Dyrer kunde svække nogle af dens Dele, eller det kunde fylle største Parten af mit Forraad overbord. Denne sidste Betragtning bragte mig nu til at gribe til Aarerne, og forsøge hvad der stod i min Magt, for at bevæge mit tunge Fartoi. Jeg arbejdede usfortrødent i en heel Time, og da denne Tid var forløben, var den nærmeste Deel af Flaaden, eller den nederste Ende af Fokkemasten, omtrent hundrede Yards fra the Dawns Hakkebræt. Dette var en langsom Bevægelse, som ikke feilede i at overbevise mig om, at dersom jeg i det Hele skulde blive frelst, maatte det blive ved et eller andet forbiiseilende Stib, og ikke ved min egen Seilads.

Udmattet af Anstrængelser lagde jeg mig nu til at sove. Jeg gjorde ingen Præcautioner mod en opstaaende Kuling i Løbet af Natten, for det første fordi jeg, ifølge Himlens og Havets religiøse Udseende, troede det umuligt, og for det andet, fordi jeg ikke tvivlede om, at Vandets Squulpen og Vindens Susen vilde purre mig, om min Gisning havde været feilagtig. Ligesom den foregaaende Nat sov jeg sødt og vandt fornøjet Kraft til at imødegaa mine fremtidige Besværligheder. Jeg blev ogsaa ligesom den foregaaende Morgen vækket af den opgaaende Sols varme Straaler, der faldt paa mit Ansigt. Da jeg vaagnede, vidste jeg i Begyndelsen ikke ret hvor jeg var. Et Dieblis Eftertanke var alligevel tilstrækkeligt til at gjenkalde det Passerede i min Grindring, og jeg begyndte at undersøge min Stilling.

Jeg saae efter Skibet henimod Enden af Masten, eller i den Retning, hvori jeg sidst havde seet det; men det var ikke synligt. Jeg tænkte at Flaaden var svaiet rundt om Ratten, og jeg lod Diet langtsomt glide rundt om hele Horizonten; men der var intet Skib at see. The Dawn var sunken om Ratten, saa roligt, at det ikke havde forarsaget nogen Alarm. Jeg gyste; thi jeg kunde ikke undlade at tænke paa, hvad der vilde have blevet min Skjebne, naar jeg var bleven vækket af de Levendes Søvn, kun for at føle den sidste Qual, idet jeg gik over til de Dødes Søvn. Jeg kan ikke beskrive den Følelse, der bemægtigede sig mig, da jeg saae mig om, og fandt mig paa det vide Ocean, flydende paa et lille Dæk, der kun var ti Fod i Firkant og knap to Fod høvet over Vandets Overflade. Jeg søtte nu min Stillings hele Skrøbelighed, og fattede alle dens Farer. For var den paa en Maade bleven beskyttet af Skibet, og jeg havde funden en Slags Beskyttelse i dets Nærhed, men nu laa den hele Sandhed aabenlys for mig. Om der ogsaa kun reiste sig en maadelig Sø, kunde det ikke feile, at den hele Stilling blev splittet ad, og alting vilde blive bortskyllet. Rundholsterne vare rigtignok lette og de vilde aldrig synke, førend efter mange Mars Forløb, naar de vare gjennemtrukne af Vand og overgroede af Langhalse, men paa den anden Side besad de ikke et Skibs Vane til at flyde, og kunde ikke have sig tilstræffeligt paa Søerne for at undgaae deres Braad.

Dette var ikke meget trøstelige Betragtninger, og de
 thngede endog paa mit Hjerte under Morgenandagten.
 Efter at have udført denne saa godt som jeg kunde, spiste
 jeg lidt, skjøndt kun med liden Appetit. Derpaa bort-
 stuede jeg mine Effecter, saa godt som muligt, tilstaklede
 og reiste Masten og heiste Seilet som et Signal for et
 eller andet Skib, der maatte komme til Syne. Jeg ventede
 snart Luft, og jeg blev heller ikke skuffet, da en laber
 Kuling reiste sig fra Nordvest, omtrent Klokken ni. Denne
 Brise var til stor Beroligelse for mig i mere end een
 Henseende. Den afsjolede mit Legeme, der led af Sommer-
 solens brændende Varme, der tilbagekastedes fra Havets
 Overflade, og den skaffede Afvoerling i en nedtrykkende
 eensformig Scene. Ulykkeligviis fik jeg denne Brise ret
 forind, thi jeg havde reist min Mast paa Fokkemasten,
 surret den til den nederste Deel af Toppen, som man
 erindrer nu stod perpendiculair, og støttet den til Vjel-
 hovedet og Stængevants Jomfruene, da hele Stænge-
 reisningen var i samme Skikkelse, som da den stod i
 Skibet, skjøndt den nu flød paa Vandet. Jeg havde be-
 stemt den afbrudte Deel af Fokkemasten til Forstavn, og
 maatte altsaa kovende, førend jeg kunde komme i Gert.
 Denne Manoeuvr medtog alene et Dvarteer, da mine
 Braiser, Halsen og Skjoder just ikke skar overmaade godt.
 Efter denne Tids Forløb var jeg alligevel kommen rundt
 og braste mit Seil firkant.

Sjette Kapitel.

Saasnart som Flaaden var kommen for Veiret og det var frisket lidt mere op, fik jeg Leilighed til at forvisse mig om hvad den var istand til at udrette. Bovenbramseilet var et temmeligt stort Seil og det stod godt. Jeg havde taget Logline og Glas med mig, saavel som min Octant, Tavle *x.* og begyndte at tænke paa at holde Bestik. Da det blev stille, havde jeg antaget Skibet at være omtrent to hundrede Mile fra Land, og jeg vidste, at det var paa $48^{\circ} 37'$ Brede. Loglinen jagde mig, at Flaaden hele denne Formiddag bevægede sig gjennem Vandet med en Fart af omtrent en halv Knob i Timen, og dersom jeg kunde holde gaaende i femten eller serten Dage, i en lige Cours, kunde jeg haabe at naae Land. Jeg var alligevel ikke saa svag at vente et saadant Mirakkel, ihvorvel det kunde have lykkedes, om jeg havde været i Passaten. Ved at lade de to Ræer rage i Drift eller bringe dem i lige Linie fra for til agter med Vandet, vilde min Fart kunne fordobles, og jeg begyndte for Alvor at tænke over at iværksætte denne Plan. Jeg holdt ikke af at kappe Ræerne fra mig, da de hjalp betydelig til at holde mig over Vandet. Ved at hale i Toplenten bragte jeg dem i en mere skjons Reining, hvorved deres Modstand i Vandet tildeels blev formindsket. Jeg troede endog at denne Forbedring forøgede min Fart en halv Knob. Det

var alligevel et fjedeligt Arbeid at være en heel Time om at komme een eneste Qvartmiil frem, naar endnu to hundrede skulde tilbagelægges, med de Farer, Oceanet udsatte mig for, bestandig hængende over mig!

Hvilken Dag var ikke denne! Det blæste temmelig strift og jeg begyndte at frygte for min Stilling eller mit Dæk, der flere Gange blev overskyllet, skjøndt Værseraaen dannede et Slags Væ for det, og hjalp til at beskytte det. Genimod Dagens Slutning lagde Kulingen sig og ved Solens Nedgang var alt saa roligt, som det havde været den foregaaende Aften. Jeg antog, at jeg var en otte eller ni Qvartmiil fra det Sted, hvor the Dawn sank, uden at regne paa Strømmens Indflydelse, der kunde have sat mig den hele Distance tilbage igjen, eller maastee ogsaa den samme Distance længer frem. Ved Solens Nedgang eftersaae jeg Horizonten med megen Opmærksomhed, for at see om een eller anden Seiler var i Sigte; men der var intet at see.

Nok en rolig Nat gav mig atter en uforstyrret Nats Ro. Jeg kaldte den sidste rolig, da den viste sig at være det i een Henseende, skjøndt jeg blev meget forstyrret af Drømme. Dersom jeg havde Mangel paa Næringsmidler, havde jeg vidst drømt om Føde; men da dette ikke var Tilfældet, tog mine Tanker Retningen mod Hjemmet og Venner. Den længste Tid laae jeg halv vaagen og halv sovende; da pleiede mine Tanker at vende sig til min Søster, til Lucy, til Mr. Hardinge og til Clawbonny —

hvilket jeg indbildte mig allerede var i John Ballingsfords Besiddelse, der triumferede over at være Gier, og over hans Konsters lykkelige Udfald. Dernæst troede jeg, at Lucy havde kjøbt Stedet og levede der med Andrew Dremett i et smukt nyt Huus, bygget i den moderne Smag. Ved moderne Smag mener jeg ikke eet i de græske Tempers Stiil, ligesom jeg heller ikke troede, at en sly Indbildningskrafts Udvævelser, der leed under et Skibbruds Ulykker, kunde forlede mig til at tænke, at Lucy Hardinge var saa tosset at have Lyst til at bo i en saadan Bygning.

Genimod Morgen faldt jeg i Slummer, den fjerde eller femte Gjentagelse af Slummer den Nat, og jeg erindrer, at jeg var betaget af den Slags besynderlige Følelse, der selv underretter os om, at det er en Drøm. I den Række af Hændelser, der fore gjennem mine Tanker, indbildte jeg mig, at jeg hørte Marble og Neb tale sammen. Deres Stemmer vare sagte og høitidelige, forekom det mig, og Ordene saa tydelige, at jeg endnu erindrer hver Stavelse.

„Nei, Neb,“ sagde Marble, eller det forekom mig, at han sagde det, i en meget bedrøvelig Tone, som jeg aldrig havde hørt ham bruge, endog naar han talte om sit Gneboerliv, „der er nu kun lidet Haab for Miles. Det forekom mig, som jeg havde mistet den stakkels Dreng, da jeg saae ham blive revet bort fra mig, idet de infernalske Rundholter ragede i Drift, og slettede ham fra det Dieblik ud af de Levendes Tal. Du har mistet en A.

Nr. 1 Skibsfører, Mister Neb, det kan jeg sige Dig og Du kan tjene under hundrede uden at træffe Mage til ham."

"Jeg vil aldrig tjene en anden Gentleman, Misser Marble," gjensvarede den Sorte; "det er lige saa sandt som Evangeliet. Jeg er født i Familien Wallingsford, og jeg vil leve og dø i den Familie, eller ogsaa vil jeg hverken leve eller dø. Mit rette Navn er Wallingsford, skjøndt Folk kalde mig Clawbonny."

"Ja, og en tynd Familie vil det blive!" gjensvarede Styrmanden. "Det netteste, det smukkeste og det dydigste unge Fruentimmer har først forladt den; jeg kjendte kun lidet til hende; men hvor ofte fortalte stakkels Miles mig ikke alt om hende, og hvor han elskede hende, og hvor hun elskede ham, og alt det, og det sommetider paa en Maade; som jeg elsker lille Kitty, min Niece, veed Du Neb, kun tusind Gange høiere, og at høre saameget om et Menneſke er det samme eller endogsaa bedre end at kjende dem fra Top til Taa, naar et Menneſke vil agte dem af sit ganske Hjerte. For det andet, saa er der nu saa at sige Miles, der ogsaa er gaaet fløiten; thi Skibet er vistnok sunken, Neb, ellers maatte vi have seet det flyde her omkring, og vi kan indføre ham i Logbogen som en Mand, der er gaaet overbord."

"Maaskee ikke, Misser Marble," sagde Negeren. "Maaskee Mile svømme som Fisk, og han inte være den Gentleman, der stikker op, saasnart det kniber. Maaskee han svømme omkring al denne Tid."

„Miles maatte saa gjøre, alt hvad et Menneſte var iſtand til, Neb; men han kan ikke ſvømme to Hundrede Qvartmiil. En Sydhavsmand kunde gjøre ſaadan noget, tænker jeg, men de have uidentviſt Svømmefinner. Nei, nei, Neb, jeg frygter for, at vi maae opgive ham. Forſynet rev ham bort fra os og vi har viſtnok miſtet ham. Ak, vee mig, jeg elſkede den Knøs høiere end Dankeerne elſke Agurker.“

Dette kan forekomme at være en beſynderlig Sammenligning for en ſøvnig Indbildningskraft; men Marble brugte den ofte, og derſom det at ſpiſe denne Frugt, Morgen, Middag og Aften vil ſtadſæſte dens Rigtighed, ſtod Styrmanden frikjendt for alt hvad der havde Navn af Overdrivelse.

„Alle Menneſter elſke Maſter Mile,“ ſagde den hengivne Neb, eller jeg troede han ſagde det. „Jeg kan aldrig tænke, vi kan gaae hjem til gode gamle Mr. Harding, og ſige ham, hvordan vi miſtede Maſter Mile.“

„Det vil blive en ſlem Forretning, Neb, men jeg frygter meget for, at det maae gøres. Vi vil alligevel nu ſlange os og ſee at faae en Luur, thi vi vil ſnart faae Luſt, og da vil det blive nødvendigt at holde Vinene heelt aabne.“

Herefter horte jeg ikke mere; men ethvert Ord af hvad jeg her har fortalt, lød ſaa tydeligt for mine Øren, ſom om de Talende var mindre end halvtredſindstyve Fod fra mig. Jeg blev liggende noget længer i ſamme

Tilstand, idet jeg, da jeg var nysgjerrig, bestræbte mig for at opfange, eller indbilde mig at opfange, flere Ord fra dem, jeg holdt saa meget af, men der kom ikke flere. Derpaa troer jeg at jeg faldt i en tryggere Søvn, thi jeg erindrer ikke mere i flere Timer.

Jeg vaagnede i Dagbrækningen, da det, der thngede paa mit Sind, var nok til at vække mig. Denne Gang ventede jeg ikke til Solen skinnede mig i Dinene; men jeg kom snarere Lyset i Forkjøbet. Da jeg stod opreist, fandt jeg Havet ligesaa roligt, som det havde været om Aftenen, og det var fuldkommen Havblik. Det var endnu saa skummelt, at en nøiagtig Undersøgelse var nødvendig for at være vis paa, at der Intet var i Nærheden. Horizonten var neppe klar, skjøndt da jeg først saae imod Øst, vare Gjenstandene tydeligst i den Deel af Oceanet; jeg dreiede mig derpaa langsomt rundt, idet jeg undersøgte den store Havstrækning, indtil jeg vendte Ryggen mod det tiltagende Lys, og jeg saae imod Vest. Jeg troede at jeg saae en Baad, mindre end ti Yards fra mig. Jeg troede først det var en Illusion og gned mine Dine, for at overbevise mig om, at jeg var vaagen. Den laae der alligevel og nok et Blik, overbeviste mig om, at det var min egen Storbaad, eller den, hvori stakkels Neb var bleven skjult overbord. Hvad der var mere, den flød paa sædvanlig Maade, lod til at vage godt, og begge Masterne vare taklede. Den saae rigtig nok skummel ud, netop som Gjenstande tage sig ud lige

i Dagingen; men den var tydelig nok; jeg kunde ikke tage feil, det var min egen Storbaad, der saaledes var kastet i min Nærhed, af det guddommelige Forsyn.

Denne Baad havde altsaa overlevet Stormen, og Vinden og Strømmen havde ført den og Flaaden sammen. Hvad var der bleven af Neb? Han maatte have taklet Masterne, thi de havde naturligviis ikke været reist, da Baaden stod i Klamperne. Master, Seil og Anker vare rigtignok altid i Baaden; men de første kunde ikke blive reiste uden Mennekehænder. En besynderlig vild Følelse overkom mig, ligesom naar et Menneffe antages for at give efter for overnaturlige Væseners Indvirkning, og næsten uden at have det i Sinde, raabte jeg: „Baaden, Hoi!“

„Holloi!“ svarede Marble; „Hvem praier?“

Styrmandens Skikkelse kom tilsynne, idet han reiste sig op i Baaden, i næste Dieblik stod Neb ved hans Side. Den foregaaende Rats Samtale havde været virkelig, og de, over hvem jeg havde sørget, som tabte, stod mindre end tredive Fod fra mig, sunde, karffe og uskadede. Baaden og Flaaden havde nærmet sig hinanden i Mørket, og som jeg siden erfarede, havde Storbaaden slaffet omkring i flere Timer af Ratten, stoppet af Mangel paa Vind, næsten paa det Sted, hvor jeg nu saae den, og hvor Samtalen, hvoraf jeg halv i Søvn havde hørt en Deel, foresaldt. Dersom Storbaaden havde fortsat sin Cours kun ti Yards længer, vilde den have tør-

net paa Forstangen. Den Tiltrækningskraft, som jeg allerede har omtalt, havde sandsynligviis holdt Baaden og Flaaden i Nærheden af hinanden hele Natten, og havde rimeligviis langsomt trukken dem nærmere sammen, medens vi sov.

Det vil ikke være let at sige, hvilken af Parterne der var meest forbauset ved denne Gjenkjendelse. Der stod Marble, hvem jeg havde troet var bleven skjult bort af Flaaden, i god Behold i Storbaaden, og her var jeg, hvem de to Andre troede at være sunken med Skibet, sikker paa Flaaden. Det syntes som om vi havde skiftet Plads uden Overenskomst, og uden Haab om nogensinde igjen at mødes. Skjøndt jeg var uvidende om Midlerne, hvorved alt dette var bragt istand, vidste jeg meget godt, hvad vi foretog os, da enhver af os havde overbeviist sig om, at vi stod lys levende ligeoverfor hinanden. Vi sad os ned og græd, som tre Børn. Derpaa sprang Neb, der var alifor utaalmodig til at vente paa Marble, overbord og svømmede til Flaaden. Da han kom til Stillingen kyskede den stakkels Knøs mine Hænder uophorligt, og hulkede hele Tiden, som en Pige paa tre, fire Aar. Denne Scene blev kun afbrudt af Marbles Forestillinger.

„Hvad er det, Du tager Dig for, Du infernalste Nigger?“ raabte Marble. „Desertere fra Din Post, og lade mig være ene her om at haandtere denne svære Storbaad. Paa den Maade kunde vi snart miste alle

Mand, igjen; dersom en Orkan pludselig kom paa os og gjøre os nok en Gang til Brag."

Lingen var, at Marble begyndte at skamme sig over den Svaghed, han havde forraadt, og gjorde sig Flid for at skjule den. Neb gjorde alligevel Ende paa dette Udbrud, ved igjen at springe overbord og svømme tilbage til Baaden, ligesaa hurtig som han var kommen til Flaaden.

"Naa, kommer Du der paa Din Riggermaneer, og veed hverken om Du skal blive eller gaae," brummede Styrmanden, idet han hele Tiden var beskæftiget med at lægge to Arer ud. "Du bringer mig til at tænke paa en stor Sanger, jeg engang hørte i Liverpool; en Karl, der pleiede at slaae saa mange Triller og Trimulanter i Enden af et Vers, saa at han undertiden selv ikke vidste, om han skulde stoppe eller holde gaaende. Det passer sig ikke for et Menneſte at glemme sig selv, Neb; fordi vi har fundet den, vi troede at have mistet, er der ikke nogen Grund til at løbe fra sin Post eller gaae fra Forstanden. Miles, min kjære Gut," udbryder Marble idet han springer over paa Flaaden og lader Baaden med Neb ene i den gaae i Drift, ved det tilbagevirkende Stød han giver den i Springet. — "Miles, min kjære Gut, Gud være lovet for dette!" gjentager han, idet han klemmer begge mine Hænder som i en Skruestik. "Jeg veed ikke hvorledes det er, men lige siden jeg traf sammen med min Moder og

lille Kitty, er jeg bleven kvindeagtig. Jeg formoder det er det, som De kalder huslig Ufsalighed."

Herpaa brast Marble atter i Graad og hulkede affurat ligesom Neb havde gjort.

For Minutter efter vare vi Alle tre enige om, hvad vi havde at gjøre. Storbaaden blev halet op paa Siden af Stillingen, hvor vi sadde os ned og meddeelte hinanden paa hvilken Maade vi vare blevne frelst. Jeg vil altsaa begynde med Neb; jeg har allerede fortalt, hvorledes Storbaaden var bleven fhyllt overbord og ifølge Stormens Boldjomhed og den frygtelig høie Sø, der rasede omkring os, sluttede jeg, at den maatte være forlist. Gverken Marble eller jeg saae rigtignok noget til Storbaaden, efter at den var forsvunden bagved den første svære Sø i Læ, thi vi havde alt for meget at tage vare ombord i Skibet, til at vi skulde have Leilighed til at see efter andre Ting. Men det viste sig, at den Sorte var istand til at holde Baaden paa ret Kjøl og at holde den flot ved at ese. Han drev naturligtviis i Læ, og den stakkels Knøs beffrev sine Følelser i levende Udtryk, da han saae, med hvilken Fart han blev revet bort fra Skibet, og hvorledes den tilbageblevne Deel af dets Reisning efterhaanden svandt for hans Blik. Dog saasnart som Kulingen vilde tillade det, reiste han Masterne og tilsatte begge Seilene, flosrebede, idet han gjorde Slag til Luvart paa tre til fire Quartmiils Længde. Denne fornustige Beslutning var udentviol Midlet til at frelse os alle Tre. Nogle Timer

efter, at han havde faaet Baaden under Commando, fik han et Glimt af Forre-Bramstangen, der ragede op over Toppen paa en Sø, og ved nøiere at betragte den, opdagede han dernæst hele Flaaden, da den dukkede op paa samme Sø, med Marble, halv druknet, surret til Toppen. Det varede næsten en Time, førend Neb kunde komme nær nok til Flaaden eller Rundholterne, for at tilkjendegive Marble sin Nærværelse, og noget længere inden han kunde faae den lidende ind i Baaden. Denne Hjælp kom netop betimelig; thi Styrmanden indrømmede, at han var halv druknet, og at han troede, at han ikke kunde have holdt det meget længer ud, da Neb tog ham over i Baaden.

Med Hensyn til Føde og Vand havde de ingen Nød. Ifølge en staaende Ordre, var der stadigt i hvert af Fartøierne et Anker ferst Vand, og det syntes, som om Koffen, der paa sin Viis var en Slags Epicuræer, pleiede at bortstuve en Sæk Brød og nogle visse udvalgte Stykker Dre- og Svinekjød under Storbaadens Bligt, til hans eget private Brug. Alt dette havde Neb fundet, rigtignok lidt ilde medtaget af Saltvand; men dog altsammen spiseligt. Der var saaledes, da vi mødtes, tilstrækkelig Proviant i Storbaaden for Marble og Neb i en Uge.

Saa snart Styrmanden havde forladt Flaaden, tog han Commandoen over Storbaaden. Uheldigviis stod han et langt Stræk Nord efter; han havde da i Sinde at vende og troede at komme i den Retning, hvor Skibet laa, for at komme mig til Hjælp. Medens Storbaaden

saaledes arbeide sig til Luvart, traf jeg paa Flaaden og tog den i Besiddelse, som ovenfor beskrevet. Marbles Beregning var i Hovedsagen rigtig; men den bragte ham i Nærheden af the Dawn, den Nat den sank, og baade Flaaden og Baaden vare for lave til at kunne sees i nogen Afstand. Det er sandsynligt, at vi ikke vare mere end ti til tolv Qvartmiil fra hinanden, største Deelen af den Dag, jeg var paa Flaaden, da Marble, omtrent Klokken tre om Eftermiddagen lagde Roret op, for at krydse Skibets formodede Plads. Dette bragte ham ned til Flaaden omtrent ved Midnat, da den Samtale, hvormed jeg har fortalt, fandt Sted i nogle faa Yards Afstand fra mig, uden at nogen af Parterne havde den ringeste Tanke om, at den anden var saa nær.

Den Maade paa hvilken Marble og Neb omtalte min formodede Skjebne, rørte mig inderligt. Ingen af dem syntes at erindre, at han selv var fhytlet bort fra Skibet, men tænkte kun paa, at jeg var ene og forladt i rum Sø, paa det synkende Skib. Medens jeg havde sørget over deres Ulykke, havde de begge tænkt paa mig, som den der var at beklage, da de begge antog deres Skjebne for bedre end min. Med et Ord, deres Bekymring for mig var saa stor, at de ganskke forglemte at tænke paa de Farer og Besværligheder, der faldt i deres eget Lod. Jeg var ikke i Stand til at udtrykke alt hvad jeg følte ved denne Leilighed; men denne Morgens Hændelser, og de Følelser, mine to Ulykkesfæller forraadte, gjorde et

uudstøtteligt Indtryk paa mit Hjerte. De fleste Menneſker, der ere blevne ſkullede overbord, vil anſee ſig ſelv for at være den lidende Part; men under den lange Samtale, der forefaldt, hentydede baade Marble og Neb ved denne Begivenhed, beſtandig paa mig, ſom den der var tabt og gjenfundet.

Diſſe omſtændelige Meddelelſer varede meer end en Time, uden at nogen af os tænkte paa Fremtiden. Jeg følte da, at det var Tid at tænke paa vor Stilling, der var uſikker nok, ſom den var; ſkjøndt Marble og Neb gif med Lethed over enhver Fare, vi endnu kunde være udfatte for. Jeg var bleven frelſt ſom ved et Mirrakkel og det var alt hvad de tænkte paa den Gang. Men da der ved Solens Opgang kom øſtlig Briſe, overthvede min Flaades Bevægelse mig ſnart om, at min Stilling paa den vilde have været meget tvivlsom, dersom jeg ikke ſaa betimeligen var bleven frelſt. Marble tog ſig rigtignof Tingenes nærværende Stilling meget let, hvilken, ſammenlignet med den, paa hvilken han ſaa pludſelig var loben af Stabelen, — uden Føde, Vand eller Forraad af nogen Slags, var et Slags Paradis. Vi havde ikke deſtomindre ingen Tid at give bort, og vi havde en lang Vej at tilbagelægge med Baaden, førend vi kunde gjøre Regning paa at være i nogensomhelſt Sikkerhed.

Mine to Kammerater havde ſaaet Storbaaden i ſaa god en Orden, ſom Omſtændighederne vilde tillade; men den manglede Ballaſt for at kunne føre ordentlig Seil,

og de havde følt denne Mangel, især Neb, da han først dreiede til Binden med Baaden. Jeg kunde fatte hans Beretning om de Besværligheder og Farer han havde udstaaet, skjøndt han meddeelte dem tilfældigviis og uden i ringeste Maade at have til Hensigt at forstørre sine Meritter, at intet uden hans uhyre Interesse for mig, kunde have forhindret ham fra at holde af for Veiret, for at frelse sit eget Liv. Der tilbød sig nu en Leilighed til at raade Bod paa dette Onde, og vi gik iværk med at flytte alle Effecterne, som jeg havde placeret paa Stillingen, over i Baaden. Det udgjorde en lille Ladning, der med det samme gav den Stivhed. Saasnart dette var gjort, gik vi over i Baaden, satte Seil til, og dreiede klos til Binden, med eet Neb inde, da det begyndte at friske op med Kast.

Det var ikke uden vemodige Følelser, at jeg skiltes fra Flaaden. De Materialier, hvoraf den var sammensat, var alt hvad der nu var tilbage af the Dawn. De saa farefulde og eensomme Timer, jeg havde tilbragt paa den, kunde jeg heller ikke glemme. De staae altid levende og dybt indprentet i min Erindring, og jeg haaber ogsaa, som gavnlige Betragtninger. Den første Time efter at vi havde kastet Los, stod vi Syd efter. Da Kulingen vedblev at tage til og der reiste sig mere Sø, indtil det blæste saa haardt, at Baaden ikke kunde skide noget over Stavn, eller endog stoppe hvad vi havde, troede Marble, at vi vilde gjøre bedre i at vende, da der var nogen Grund

til at troe, at Strømmen satte os Sydost hen; vi kovede altsaa. Efter at have staaet tilstrækkelig længe Nord over, traf vi igjen paa Rundholterne; hvilket overbeviste os om, at det ikke nyttede noget at prøve paa at arbejde os op til Luvart. Jeg besluttede mig derfor til at gjøre fast ved dem og bruge dem som et Slags flydende Anker, saalænge den contraire Leilighed varede. Det faldt noget vanskeligt at udføre dette; men det lykkedes endelig at komme nær nok i Læ af Toppen, til at gjøre fast i een af dens Diebolte, idet vi brugte en Trosser, der var i Fartøiet til dette Diemed. Vi lod derpaa Baaden drive et tilstrækkeligt Stykke i Læ af Rundholterne, hvor den red som en And, med Stævnen mod Seen. Dette var en meget heldig Indretning, da det blæste mere og mere op, saa at vi til Slutningen havde en Storm.

Saa snart Storbaaden var saaledes fortøiet, følte vi hvilken Fordeel vi havde vundet; den tog intet eller meget lidet Vand ind, og vi vare ikke nødte til at passe paa de Byger, der kom hver tiende eller femtende Minut, med en Boldsomhed, som ikke var til at spøge med. Veiret blev tillige thkt, og der var Mellemrum, hvor vi en halv Time ad Gangen ikke kunde see et hundrede Yards fra Baaden, paa Grund af den taageagtige Støvregn, der opfyldte Atmosfæren. Der sad vi og passiarede om det Forbigangne og undertiden om det Tilkommende, som en Boble midt i det rasende Atlanterhav, med ægte Se-mands Tillid og Fortrosthing. Med den stærke Baad

vi havde, de Fødevarer og det Vand vi havde inde, troer jeg ikke, at nogen af os følte stor Bekymring for sin Skjebne, da det var muligt, i taaleligt Veir, med Storbaaden at naae een eller anden engelsk Havn i en Uges-tid. Begunstiget af en nogenlunde taalelig Vind kunde vi endog tilbagelægge denne Strækning i to eller tre Dage.

„Jeg anseer det for afgjort, Miles.“ bemærkede Marble; idet vi fortsatte Samtalen, at „Deres Assurance vil fuldkommen dække Deres hele Tab. De forsømte vel ikke at indbefatte Fragten i Misicoen?“

„Nei, langt derfra, Moses, jeg anseer mig for næsten eller ganske edelagt. Skibets Forliis skyldes uomtvistelig the Speedys Fremgangsmaade i Forening med vor egen, ved at lade hine Englændere rage i Drift i Oceanet. Ingen Assurandeur vil honorere en Police, der er saaledes gjort ugheldig.“

„Ah, de Skjeltringer! dette er værre, end jeg havde tænkt mig; men De kan da altid finde en Havn i Claw-bonny!“

Jeg var iværk med at ville forklare Marble i hvilket Forhold jeg stod til de Fædrene. Agre, da der pludselig faldt en Skygge over Baaden, og jeg indbildte mig, at Søens Støien syntes i samme Dieblisk at blive forøget. Vi sad alle tre med Ansigtet vendt mod Læ, og alle vendte det til Luvart, som af een og samme Tilskyndelse. Marble udstødte et Skrig, og et Syn mødte mine Dine, der foraarjagede at Blodet løb i en Strøm gennem mit

Hjerte. Bogstavelig mindre end hundrede Fod fra os ploiede et stort Skib Oceanet med en Fure, der hævede sig til dens Rhyds, og drivende foran sig et Bjerg af Skum, idet det kom ned imod os med Boven- og Under-Læseil til, overstyggende Havet som en mørk Sky. Der var neppe Tid til mere end et Blik, førend Skibet var flos ved os. Da det hævede sig paa en Sø, kom dets sorte Side ud af Havet, glindsende og drivende, og en Række af truende Kanoner saae ud, som om de nyhlig vare laquerede. Neb var i Storbaadens Boug, medens jeg var i Agterenden. Min Arm var usfrivillig, eller maastee rettere sagt, instinktmæssig udstrakt for at advare om Faren, da det syntes, som om den næste Nedduvning af Skibet vilde knuse os under dets blanke Kobberbund. Uden Nebs Styrke og Landsnærværelse havde vi uden Redning været fortabte, thi at svømme op til Rundholterne mod den Sø der gik, vilde have været umuligt, og om vi endog havde naaet dem, vilde, uden Føde og Vand, vor Skjebne have været afgjort. Men Neb greb Fangelinen for hvilken vi red, og halede Storbaaden, dens egen Længde eller meer, nærmere til Braget, førend Fregattens bagbords Bouganker sank ned, og syntes at ville knuse os. Saa nær vare vi, at jeg virkelig med Haanden berørte den tredie Kanons Munding, da Skibet foer skummende forbi. Det næste Dieblik var det passeret, og vi vare frelst. Derpaa raabte vi alle tre i Forening. Indtil dette Dieblik var der Ingen ombord i Fregatten, der

vidste noget om, at vi vare i Nærheden. Men Raabet vakte deres Opmærksomhed, og da Skibet havde passeret os, var der en Mængde Officierer paa Hakkebrættet. I blandt dem var der en graahærdet Mand, hvem jeg paa hans Dragt gjenkjendte for at være Capitainen. Han gjorde en Gebærde, idet han hævede Armen op efter, og jeg vidste, at der var givet en Ordre; thi Diebliffet efter var Hakkebrættet ryddeligt.

„Ved Georges!“ udbrød Marble, „jeg generaliserede et halvt Douzin Secunder over dette, Miles.“

„Der var mere Fare,“ svarede jeg, „end Tid til at gjøre Betragtninger. Skibet er alligevel iværk med at dreie hi, og vi vil endelig blive fiffet op, lad os takke Gud derfor.“

Det var i Sandhed et smukt Syn for en Samand at see, hvorledes denne gamle Capitain manoevrerede sit Skib. I hvorvel der var formegen Ruling og Sø for en Baad til at arbeide sig op til Luvert, havde ingen af Delene nogen Indflydelse paa en svær Fregat paa halvtredsfindstyve Kanoner og som løb rumstjeds hen.

Den var neppe passeret os, førend jeg saae, at der blev gjort klar til at hjerpe Seil. I det Diebliff den udsprede sine svære Binger over vore Hoveder, havde Skibet Bramseil, to Boven og eet Underløseil til, sami læ Deel af Storseilet, foruden den sædvanlige Seilføring. Næsten i samme Diebliff som Capitainen havde givet Tegnet med Armen, blev Storseilet opgivet og i samme Diebliff

Løb alle tre Bramseil ned. Strax efter vare Folkene ude paa Rærne og Seilene bleve fiske op og beslaaede. Medens dette skete, bleve alle tre Læseil halede ned paa een Gang, ligesom naar en Fugl slaaer sine Vinger sammen. Diebliffet efter vare Læseilspigrene indhalede.

„See, Miles,“ raabte Marble glad, „skjøndt det er en infernalsk Engelskmand, forsjømmer den Karl intet. Han bringer alting paa sit Sted ligesom en gammel Kone, der bortstøver sine Naale og sit Traad. Jeg svarer for, at det er en dygtig gammel Karl!“

Skibet bliver vistnok godt manoevreret, og Folkene arbeide som Søfolk, der bestræbe sig for at frelse Søfolks Liv.“

Under denne Samtale mellem os havde Fregatten bjerget Seil, saa at den nu laae under tre Mersseil, Fok, Rlyver og Mesan. Dernæst kom Bramrærne til Dæks og bleve bedækkede af blaa Trøier, ligesom Bier, der klynge sig om en Kube. Neppe havde vi haft Tid til at bemærke dette, førend Folkene entrede ind og Rærne vare oppe igjen med rebede Seil. Ikke saasnart var dette sket, førend Fregatten, der havde luvet lidt, dreiede klos til Vinden og begyndte at tage Band ind over Blinderaaen, idet den mødte Søerne uden videre at generes af dem. Da den gamle Somand, der havde ordnet alt dette, nu havde overbeviist sig om Kulingens Styrke under Vinden, lod han Storseilet falde og Halsen blev redet under.

Den Fremmede var nu under en passende Seilføring for en Fregat; med rebede Mersseil og Underseil til. Den kunde i et Dieblisk mindste Seil, og dog var han under en større Pres af Seil end maaskee et almindeligt Skib turde vove at føre i saa stiv en Kuling.

Uagtet den store Rød, vi saa nyligen vare undslupne og den store Fare, vi sidst havde været udsat for, bevogtede vi alle tre Fregattens Bevægelser med ligesaa megen Tilfredshed, som en Kunstjender vilde betragte et smukt Maleri. Der undslap endog Reb flere Riggerudtryk, som tydeligt nok bevidnede hans Glæde.

Efter at have mindsket Seil og dreiet til Vinden var Fregatten omtrent en halv Dvartmiil fra os. Vi maatte altsaa vente, indtil den var krydset op til det Sted hvor vi laae. Dette gjorde den snart, idet den gjorde et Stræk Syd efter, indtil den var i Linie med Baaden, da den stagvendte og kom henimod os med indbraste Ræer og Vinden næsten tværs. Da den kom os paa en Cabellængde nær, blev begge Underseilene opgivne og blev hængende i Givtounge og Gaardinger. Dernæst kom det stolte Skib rullende mellem Søerne og passerede os saa nær, at vi kunde tale sammen. Den gamle Officier stod paa luv Kobrygge med en Raaber, og han praiede, da han var nær nok til at høres. Istedensfor at opfaste Spørgsmaal, der kunde tilfredsstille hans Nysgjerrighed, meddeelte han os kun hans egne Hensigter.

„Jeg vil kaste baf, naar jeg har passeret Dem.“

raabte han, idet han begyndte at kovende. „De kan da fakte agten om os, saa klos som muligt, og vi skal kaste en Trossse til Dem.“

Jeg fattede hans Plan, der var meget betænksom, da han tog Hensyn til vor Baads svage Besætning, og Baadens Lyngde. Fregatten kovendte altsaa og dreiede klos til Vinden over den anden Boug, med ha! Storemersseil. Saasnart Skibet var støt, kastede Neb Fangelinen los og Marble og han lagde hver sin Nare ud. Vi fik med megen Fare Baaden vendt og i kortere Tid end der udfordredes til at skrive det, kom vi ned til Skibet med en brændende Fart. Jeg styrede og passerede saa nær ved Fregattens Noer, at jeg et Dieblisk troede, at jeg var kommen for klos. En Trossse blev kastet, da vi klarede Fregattens læ Laaring og Folkene derombord halede os op paa Siden. Vi greb Faldrebstougene og vare snart oppe paa Skandsen. En ældre Mand med et agtværdigt Ydre, af en stær og robust Legemsbygning og med et smukt rød musset engelsk Ansigt, iført Capitains Daglig-Uniform, modtog mig med fremkraft Haand paa en ligefrem, ædel og hjertelig Maade.

„Velkommen ombord i the Briton,“ sagde han hjerteligt, „og jeg takker Gud, at han har sat os istand til at frelse Dem. Deres Skib maa fornølgelig være forliift, da De ikke lader til at have lidt noget. Jeg ønsker gjerne at vide Navnet paa Deres Skib og Omstændighederne ved Deres Uheld. Jeg formoder det var i den sidste

Storm, der var overordentlig haard, og har anrettet uhyre Skade langs med Kysterne. Jeg seer, at De ere Amerikanere og at Deres Baad er bygget i New-York; men alle Menneſker, der ere i Rød, ere Landsmænd.*

Dette var en hjertelig Modtagelse, som jeg havde al Grund til at rose. Saa længe jeg forblev hos Capitain Rowley, det var denne Officiers Navn, havde jeg ikke Grund til at klage over nogen Forandring i hans Udfærd. Havde jeg været hans Søn, kunde han ikke have behandlet mig venligere, da han gav mig en Plads i sin egen Kahyt og lod mig spise ved sit Bord. Jeg gav ham et Omrids over hvad der var hændet os, dog troede jeg det ikke nødvendigt at omtale Affairen med the Speedy, da jeg simpeltvæk fortalte hvorledes vi vare slupne fra den franske Kaper, og overlod til ham selv at slutte, om han fandt for godt, at den øvrige Deel af vort Mandſkab var bleven os berøvet ved den Leilighed. Min Taushed med Hensyn til den anden Erobring, vil Læseren letteligen indſee, var kun en nødvendig klog Forsigtighed.

Capitain Rowley havde ikke ſaaſnart hørt min Historie, hvilken jeg gjorde ſaa kort, ſom muligt, (Marble og Neb vare blevene advarede med Hensyn til denne Gjenſtand) førend han igjen greb min Haand og ønskede mig velkommen i ſit Skib. Styrmanden blev henviist til Meſſen og anbefalet Lieutenanternes Gjeſtfrihed, medens Neb blev overladt til Kahytshovmesterens Varetægt. En kort Raadſlagning blev derpaa holdt angaaende Baaden,

og Resultatet blev, at den maatte gaae i Drift, efterat Effecterne var taget ud af den; da the Briton hverken havde Brug for et saadant Fartoi, eller Plads til at sætte den. Jeg stod paa Kobryggen og saae med en sørgmodigt Blik paa denne sidste Rest af the Dawn, den sidste Rest af over firfjendstyve tusind Dollars, der ved Tabet af Skib og Ladning blev opslugt af Havet.

Syvende Kapitel.

The Briton havde kun faa Dage i Forveien forladt Corks Havn og skulde ud paa et Krydstogt; den skulde staae nogle hundrede Qvartmiil vester efter, og holde krydsende i tre Maaneder paa en Brede, hvor den kunde vente at træffe de hjemad bestemte Skibe, fra de amerikanske Provindsler, af hvilke der vare mange i denne tidlige Periode af Krigen. Dette var ikke nogen behagelig Nyhed for os, der havde haabet strax at blive sat iland et eller andet Sted, og som først troede, at Skibet forcerede Seil vester efter, for at gaae til Halifax. Der var alligevel intet andet for, end at vi maatte see at gjøre det Bedste ud af det vi kunde. Capitain Rowley

lovede os at sætte os ombord i det første Skib, som tilbød sig, og det var jo alt hvad vi kunde forlange af ham.

Der forløb mere end to Maaneder, uden at the Briton praiede eller Gengang saae en eneste Seiler. Det er saadanne Hjemføgelser, som Sømcænd ere underkastede; det ene Dieblif er han midt imellem en Mængde Seilere, og et andet Dieblif synes Havet forladt af Alle, undtagen ham selv. Capitain Rowley tilskrev denne Mangel paa Held det Faktum, at Krigen foranledigede, at Skibene samlede sig i Convoier, og at hans Instructioner bragte ham for langt nordlig, til at han kunde træffe paa de Amerikanere, der vare bestemte til og fra Liverpool. Men hvad der saa end var Grunden, saa var Resultatet det samme for os. Efter Jevndøgns Stormene stod the Briton Syd efter, saa langt som til Madeira, da en saadan Forandring af Station var indsluttet i hans Instructioner, og ejier at have krydset i tre Uger i Nærheden af denne Ø, satte han Coursen til Plymouth. I det Hele havde Fregatten i den Tid overhalet nogle og tredive Seilere, der alle vare neutrale. og af hvilke ikke en eneste var bestemt til en Havn, der kunde være os til nogen Nytte. Da det skortede paa fersk Vand, vare vi nu nødte til at søge Havn, og som anført stode vi nord efter. Om Eftermiddagen, paa den Dag, da the Briton forlod sin anden Krydsstation, blev et fremmed Skib seet lige i vor Cours, hvilket, før Solens Nedgang, blev erklæret for at være en Fregat.

The Briton manoevrerede hele Ratten for at naae den Fremmede, og med Held, da den kun var i en Mills Afstand og meget lidt til Luvart af os, da jeg tidlig den næste Morgen kom op paa Dækket. Der var gjort klart Skib, og der var et Liv over hele Besætningen, som jeg aldrig havde seet Mage til. Der blev pebet til Frokost, da jeg nærmede mig Capitainen, for at ønske ham en god Morgen.

„God Morgen, Wallingsford,“ raabte den gamle Mand i en munter Tone, „De kommer netop tidsnok for at betragte hin Franskmand i hans Glorie. Om to Timer haaber jeg, at han ikke vil see slet saa pen ud, som nu for Diebliffet. Det er et stolt Skib, er det ikke? og af samme Styrke som vi.“

„Hvad det sidste angaaer, Sir,“ svarede jeg, „da er der neppe stor Forskjel, — det er hvad man kalder en otte og tredive Kanons Fregat, og fører halvtredstindstyve Kanoner, tør jeg nok sige. Er det vist, at det er en Franskmand?“

„Lige saa vist, som at dette Skib er engelsk; den kan ikke besvare vore Signaler og dens Reising vidner noksom om dens Charakter. Hvem saae nogensinde en Engelskmand med saadanne Bovenbramstænger af Ræer? De maa altsaa finde Dem i, Master Wallingsford, at tage Deres Frokost en Time tidligere end sædvanlig, eller ogsaa ganske undvære den. Ah! her er Hovmesteren for at sige os, at den staaer klar.“

Jeg fulgte Capitain Rowley til Kahytten, hvor jeg traf Marble, hvem han havde sendt Bud efter for at deeltage i Maaltidet. Den godmodige, gamle Gentleman syntes gjerne at ville søie denne Høflighed til de andre Hundrede, han allerede havde viist os. Jeg havde nydt en meget ædelmodig og rundhaandet Behandling af Capitain Rowley! men aldrig før havde han forekommet mig at være saa meget findet til at handle imod mig, som en Fader mod en Søn, som denne Morgen.

„Jeg haaber, De har ladet Davis's Kogekunst vederfares Reisfærdighed, mine Herrer,“ sagde han, efter at Angrebet paa Fødevarerne begyndte lidt at astage, „thi dette kan muligens være den sidste Leilighed, der vil tilbyde sig til at nyde den. Jeg er en Engelftmand, og har, hvad jeg haaber, er en ydmyg Tillid til et engelft Skibs Overlegenhed over et franskt; men jeg veed meget godt, at vi ikke faae endog et franskt Skib, uden at arbeide derfor, og det kunde nok hænde sig, at hiin Fransktmand ikke vil levne os nogle hele Potter til imorgen. Det er tydeligt nok, at han vil indlade sig i Bataille med os, og jeg tænker, han vil vise sig fra en fordeelagtig Side.“

„Jeg troer, at Englænderne altid gaae i Bataille mod Franskmændene med Tillid til Seir,“ anmærkede jeg.

„Nu, vi have vistnok indgivet vore Gutter denne Bøvelse, skjøndt jeg nødigt vil, at De skulde troe, at jeg ganske er af samme Tanke. Jeg er alt for gammel og har tjent for længe, Wallingford, til ikke at vide, at en-

hver Bataille er afhængig af Tilfælde og Hændelser. Jeg maa antage, at der er nogen Forskjel i Tjenesten, skjøndt ikke halv saa meget i Menneskene, som i Almindelighed er antaget. Udfaldet ligger i Guds Haand, og jeg troer, vi forsøgte hans Sag i denne farlige Krig, derfor troer jeg ogsaa, han vil tage sig af os."

Det forundrede mig at høre Capitain Rowley, som i Almindelighed var munter og spøgefuld, at tale paa denne Maade; men det passede sig ikke for mig at tale videre om denne Gjenstand. Kort efter reiste vi os fra Bordet, og jeg hørte, at Hovmesteren fik Ordre til at melde Næstcommanderende, saasnart der var taget af Bordet, for at Kahytstodderne kunde blive nedtagne. Marble og jeg gik derpaa ned i et Seildugslukaf, der var opslaaet til ham, for at vi kunde tale sammen uden at blive afbrudte. Netop da vi naaede det, blev der slaaet klart Skib, dette bragte næsten enhver Anden op paa Dækket og lod os være ene.

"Nu, Miles," begyndte Marble, "denne Reise vil sige Sparto til alle vore andre Reiser. Vi ere to Gange blevne tagne, har een Gang lidt Skibbrud, har seet en Bataille, og skal nu til at føle en anden. Hvad troer De, at Patriotisme og republikansk Dyd fordrer af os i en saadan Crisis?"

Dette var første Gang jeg havde hørt min Styrmand nævne Republikanisme, da hans Sædvaner vistnok vare lige saameget mod Frihed, som selve Napoleons. Skjøndt

Læseren rimeligviis ikke fatter Meningen af hans Spørgsmaal, var den tydelig nok for mig. Jeg svarede derfor som Ven, der fuldkommen forstod ham.

„Jeg frygter, Moses,“ sagde jeg, „at der for Dieblicket er meget lidt Republikanisme i Frankrig, heller ikke veed jeg, at Overeensstemmelse i Regjeringsformen gjøre Nationerne til Venner. Med mindre Overeensstemmelsen er fuldkommen, troer jeg snarere, at de ere mere tilbøielige til at stride om Forstjellen, end at indømme de beslagtede Punkters Fortjeneste. Da vi imidlertid have Fred baade med England og Frankrig, have vi Amerikanere intet at gjøre med deres Stridigheder.“

„Jeg troede nok, at det var Deres Mening, Miles, og dog vilde det være underligt at være midt i et Slag, uden at tage nogen Deel i det. Jeg vilde give et hundrede Dollars for at være ombord i den Franskmænd i dette Dieblif.“

„Holder De saameget af at blive slaaet, at De ønsker Dem en Lufing?“

„Jeg veed ikke hvorledes det er, men det gaaer mig gjennem Marven at tage Parti med en John Bull.“

„Det er ikke nødvendigt at tage Parti med Nogen; skjøndt vi kunne dog nok erindre, hvorledes disse Folk have frelst vort Liv, hvor gode de have været mod os, og at vi virkelig have levet i tre Maaneder paa deres Bekostning. Det glæder mig at see, at Neb tumler sig slinkt paa Dækket.“

„Ja der stikker mere derunder, end De maaskee drømmer om. Mr. Clements, Ræstcommanderende her ombord, er en snu Karl, og han tænker mere paa en god Somand end somme Præster paa Gudsfrugt. Dersom jeg ikke tager meget feil, har han i Sinde, at Neb ikke skal forlade Skibet, førend der er sluttet Fred.“

„Hvorledes! de kan da sikkerlig ikke paastaae, at den Sorte er en Engelskmand.“

„Der findes alle Slags Engelskmænd, baade forte og hvide, naar der er knap Tid paa Somænd. Ihvorvel det ikke er værd at troe det Værste, saa vil vi nok faae noget at vide derom, naar Skibet kommer i Havn. Hvorledes skulle vi tee os i denne Bataille, Miles? Det strider imod mine Følelser at hjælpe en Engelskmand, og dog kan en gammel Uk ikke finde sig i at være under Lugerne, medens man brænder Krudt af paa Dækket.“

„Det vilde være urigtigt af os at tage nogen Deel i Affairen, siden vi ikke have noget at gjøre med Striden. Dog ville vi lade os see paa Dækket, med mindre vi blive beordrede til at holde os nede, og jeg tør nok sige, at der vil tilbyde sig Leilighed, hvor vi kan være til Nytte, især med at hjælpe de Saarede. Jeg vil gaae op paa Skandsen; men jeg skal raade Dem ikke at gaae høiere end paa Batteriesdækket. Hvad Neb angaaer, da vil jeg formelig tilbyde hans Tjeneste ved at bringe de Dvæstede ned.“

„Jeg forstaaer Dem, vi skal alle tjene som Mennesker.

Godt, naar et Menneſte ikke har noget at ſtaffe med nogen Anden, kan den Maade at tjene maaffee være bedre end ſlet ingen. At ſtaae ledig i en levende Fægting, maa være en ſvær Prøveſe.“

Marble og jeg talte lidt længer om denne Gjenſtand, da en Kanon, afhyret fra overſte Dæk, iikjendegav os, at Legen ſkulde til at begynde. Enhver ſkyndte ſig til ſin beſtemte Poſt uden flere Ord. Da jeg kom op paa Skandſen, tydede Alting paa Bataille. Skibet var under Bataille-Seil. Hver Mand var paa ſin Poſt. Kanonerne vare i løſe Tallier og ſtillet vaterpaſ, alle Speilene udtagne, Kugler bleve oplangede, og her og der ſaae man en gammel Canon Commandeur ſkraage hen over ſin Kanon, ſom om han var utaalmodig efter at begynde. En Stilhed, ſom i en forladt Kirke, herſkede over hele Skibet. Derſom man i dette Dieblif havde været ombord i den formodede Modſtander, vilde man være bleven døvet af Stoien og forvirret af den ſkyndſomme og uordentlige Maade, paa hvilken Forberedelserne, der længe i Forveien vare fuldførte ombord hos Engländerne, endnu bleve iværkſatte ombord i Franſkmanden. Fire Aar tidligere havde den ſamme Mangel paa Præcautioner forſkaffet Nelson den ſtore Seier ved Nilen. For at klare deres ydre Batterier havde Franſkmændene belemret dem indenfor, og da Halvdelen af deres Fjender uventet paſſerede indenfor, fandt de, at deres Skibe ikke vare forberedte paa at fyre, Skibe

der virkelig bleve slagne førend de havde affhyret et eneste virksomt Skud.

„Ballingsford,“ sagde min gamle Ven, Capitainen, saasnart jeg nærmede mig til ham, „De har intet at gjøre her. Det vil ikke være passende for Dem at tage Deel i denne Bataille, og det vilde være Daarskab at udsætte Dem uden noget Siemed.“

„Det veed jeg meget godt, Capitain Rowley, men jeg havde troet, at Deres Godhed for mig var saa stor, at De vilde tillade mig at være Tilskuer. Jeg kan maaskee være de Saarede til nogen Nytte om ikke andet, og jeg haaber, at De anseer mig for at være saameget Officier, at De ikke vil, at jeg skal gaae ned om Læ.“

„Jeg er ikke vis paa om jeg bør tillade noget saadant,“ gjensvarede den gamle Mand alvorlig. „Denne Bataille bliver en alvorlig Affaire, og den, hvis Pligt ikke fordrer det, burde ikke blande sig i den. See her, Sir,“ idet han pegede paa den franske Fregat, der omtrent var to Cabellængder borte, med løbne Bramseil, opstufne Bramstjoder og opgivne Underseil; „om ti Minutter vil vi være i Ilden, og jeg overlader det til Dem selv at bedømme om ikke Klogskaben fordrer, at De gaaer ned.“

Jeg havde ventet dette og istedenfor at stride imod, buffede jeg og forlod Skandsen, som for at adlyde. Ude af Die, ude af Sind, tænkte jeg, det vilde være tidsnok at gaae ned, naar jeg havde seet Begyndelsen af Bataillen. I Kullen passerede jeg Marinerne opstillet i militairist

Orden, og Officieren saa opmærksom paa at stille dem i lige Linie, som om Seieren beroede paa dens Nøiagtighed. Paa Bakken fandt jeg Neb med Hænderne i Lommerne, iagttagende de Franskes Manoeuvrø ligesom en Kat bevogter en Muses Bevægelse. Knektens Dine lynede af Interesse, og jeg saae nok, at det ikke var at tænke paa at sende ham ned. Officiererne fulgte deres Chefs Exempel og smilede kun godmodigt, idet jeg gik forbi dem. Næstcommanderende var alligevel en Undtagelse. Det lod til, som han aldrig havde været venlig findet mod os, jeg tvivler ikke om, at dersom jeg ikke med saamegen Gjestfrihed var bleven optagen i Kahytten, vilde vi allesammen tidligere have faaet en Forsmag paa hans Lune.

„Der er alt for meget godt Stof i den Karl,“ bemærkede han tørt, idet han gik forbi og pegede paa Neb, „til at han ikke skulde bestille noget i et Dieblis, som dette.“

„Vi ere Neutrale med Hensyn til Frankrig, Mr. Clements,“ svarede jeg, „og det vilde ikke være ret af os at deeltage i Eders Strid. Jeg betænker mig alligevel ikke paa at sige, at jeg har nydt saa megen Godhed ombord i the Briton, at jeg vilde føle mig ulykkelig, om det ikke var tilladt mig at deeltage i Eders Farer. Der kan komme et eller andet, som kan sætte mig istand til at være til Nytte, ja, og Neb med.“

Manden gav mig et listigt Diekast. mumlede noget mellem Tænderne og gik agterud, hvorhen han vilde have

gaaet, da vi mødtes. Jeg saae i den Retning, hvorhen han gik, og jeg kunde see, at han talte paa en træg Maade med Capitain Rowley. Den gamle Gentleman saae forud, truede ad mig med Fingeren, smilede derpaa velvilligt, og vendte sig derpaa, som jeg troede, for at tale til een af Cadetterne, der forrettede Adjutantstjeneste. I dette Dieblif vendte Franskmændene gennem Vinden og affyrede sit hele Lag fra for til agter, efterhaanden som Kanonerne bare. Kuglerne gjorde betydelig Skade paa de brittiske Rundholter; men kun to ramte i Skroget. Dette henvendte naturligtvis Capitain Rowleys Tanker til Hovedsagen, og jeg var glemt. Neb gjorde sig paa Diebliffet nyttig. Store Hjelpstak blev skudt over lige over hans Hoved, og førend jeg kunde faae Tid til at sige et Ord, greb Knekten en Stopper, tog fat paa den ene Ende af Staget, lagde Stopperen paa og var ivrigt beskæftiget med at vise Staget hen paa sin Plads, og gjøre de fornødne Forberedelser, for at faae det til at bære igjen. Baadsmanden roste hans Activitet, og sendte ham to eller tre Baksgaster til Hjelp. Fra dette Dieblif var Neb beskæftiget til Veirs med lige saamegen Travlhed som en Bi, idet han kom til Synne igjennem Abningerne i Røgen, nu paa den ene Maaned, nu paa den anden, grinende over hele Ansigtet, naar et Arbeid af mere end sædvanlig Vigtighed skulde udføres. The Briton kunde have havt ældre og mere erfarne Matroser til at arbeide til Veirs den Dag, men ingen, der kunde være mere active

og mere villige, naar der blev sagt dem, hvad de skulde gjøre. Den gaité de coeur med hvilken denne Sorte teede sig midt i denne Scene af Kamp, Tummel og Blodsudgydelse, er altid forekommet mig beundringsværdig.

Capitain Rowley forandrede ikke Cours, eller affyrede en Kanon til Svar paa den Salut, han havde modtaget, ffjondt der knap var en Cabellængdes Distance mellem Skibene, da Franskmændene begyndte. The Briton holdt stadigt gaaende, og Skibene passerede hinanden en ellet to Minutter efter, paa mindre end Pistolskuds Afstand, først da løsnedes alle vore styrbords Kanoner. Dette var eghydelsen til en rigtig Bataille, og den var varm nok i en halv Time eller længer, da vort Skib vendte, saasnart dette havde fyret og begge Fregatterne sluttede til hinanden, Bredside om Bredside, idet de Løb næsten plat for Veiret. Jeg veed ikke hvorledes det gik til; men da Forræerne bleve ombraste, greb jeg mig selv, halende i Fokkebrasen, som en Bryggerhest. Mastersmaten, der havde Tilshyn med disse Braser, takkede mig for min Hjælp, idet han sagde i en spøgefuld Tone: „vi vil have banket ham om en Time tid, Capitain Wallingsford.“ Dette var det første Dieblif, at jeg var mig bevidst, at jeg virkelig havde taget Deel i Affairen.

Jeg havde nu Leilighed til at overbevise mig om hvor stor Forskjel der er, mellem at være Tilskuer og Deeltager i en saadan Scene. Skamsfuld over min egen Glemsomhed ved at tage fat i Brasen, gif jeg hen paa

Skandsen, hvor Blodet allerede flød i Strømme. Hver Sjæl undtagen jeg arbejdede for Liv og Død. I 1803 var den Bastard-Canon, Caronaden, kommen almindelig i Brug, og de der stode paa the Britons Skandse, begyndte at dansse rundt og see deres egne Giermænd i Dinene, naar de udsphede deres Indhold, efterhaanden som de bleve ophedede af Skydningen. Capitain Rowley, Clements og Masteren vare alle her, idet den første og sidste havde Opmærksomheden henvendt paa at sætte Seilene kant, medens Næstcommanderende saae lidt efter Batteriet og lidt efter alle andre Ting. Der forløb neppe en Minut uden at Kugler rammede et eller andet Sted, skjøndt det fornemmelig var tilveirs, og de Saaredes Jamren, den oprørende Deel af enhver alvorlig Bataille, begyndte at blande sig med Kampens Larm. Jeg bemærkede, at Englænderne vare mørke og alvorlige, medens de sloges, skjøndt de sloges af Hjertens Lyst. Nu og da hørte man et Hurra i en eller anden Deel af Skibet, men disse i Forening med de Saaredes Skrig var næsten de eneste Lyd, man hørte, med Undtagelse af Kampens, og nu og da et opmuntrende Ord eller Raab af en af Officiererne.

„Det er et varmt Arbeid, Wallingsford!“ sagde Capitain Rowley, da jeg kom tæt hen til ham i Rogen.
 „De har ikke noget at bestille her, men jeg kan alligevel godt lide at see en Bens Ansigt. De har seet Dem lidt om, hvorledes synes De det gaaer?“

„Dette Skib vil — maa seire, Capitain Rowley. Dets Orden og Organisation er beundringsværdig.“

„Ah! det glæder mig at høre det af Dem, Wallingsford, thi jeg veed, at De er Sømand. Tjen mig i at gaae ned paa Batteriet og see Dem om, kom saa op og sig mig hvorledes alt staaer til der.“

Jeg var nu formelig hvervet som Adjudant. Jeg gik altsaa ned, men en saadan Scene har jeg aldrig før været Vidne til. Skjøndt Aarstiden allerede var rykket hen i Høsten, var Veiret saa varmt, at Halvdelen af Mandskabet havde aflædt sig, for det strænge Arbeid, som det er, at bestynde svært Skyts i flere Timer ad Gangen, under Slagets Hede, et Arbeid der maaskee ikke føles i Dieblisset; men som efterlader sig en Mæthed, som den man føler efter en stærk Sygdom. Mange af Matroserne sloges, idet de kun vare iforte Beenklæderne, med den lange haarde Bidst liggende langs ned ad den bare Ryg, lignende Nævesægtene, der stode færdige til at betræde Arenaen. Batteridækket var opfyldt af Røg, hvilket hidrørte fra Fængkrudet, der blev afbrændt indenbords, hvorimod det, der afbrændte inden i Kanonerne, blev sendt med dets Flamme og svovl-agtige Kredse i lange Linier fra Portene henimod Fjenden. Stedet forekom mig at være et Slags Pandæmonium. Jeg kunde see, at Mandskabet, bevægede sig i Røgen, idet Ansættere og Viskere hvirvlede i deres Hænder, at Kanonerne rullede ind, ja endog, at de løstede sig fra Dækket, under den voldsomme Recul; Officierer, der pegede med Sablen

for at give deres Ordre Eftertryk, Drengene løbende frem og tilbage for at lange Krudt, Kugler kastet fra Haand til Haand, og for at give det Hele den vildeste Character, de Døde og Døende svømmende i deres Blod midtskibs.

Om Manoeuvrene i denne Bataille veed jeg saa godt som intet. Hele min Opmærksomhed var henvendt indendørs; thi da jeg ikke havde noget at gjøre, kunde jeg ikke undlade at lægge Mærke til Virkningen af Fjendens Ild paa the Briton, saavel som den Maade, paa hvilken Englænderne tilbagebetalte hvad de fik. Medens jeg stod ved Stormasten paa Batteriet, fik Marble Die paa mig gennem Nøgen, og kom hen for at tale med mig.

„De Franskmænd slaaes som brave Karle,“ sagde han. „Der er gaaet en Kugle lige gennem Koffens Kjedel, og en anden gennem Fartsoierne. Ved Lord Harry! dersom Folkene her paa Batteriet ikke gjøre deres Bedste, blive vi bankede! Jeg vilde ikke slaaes af en Franskmænd for hvad det skulde være, Miles. Endog lille Kitty vilde pege Fingre ad mig.“

„De veed, Moses, at vi ere kun Passagerer, og kan hverken have med Seier eller Nederlag at bestille, saalænge det sribede og stjernede Flag er udenfor Løgen.“

„Det er jeg ikke saa vis paa, Miles, jeg holder ikke af at blive banket, ikke engang som Passageer. See nu der, to eller tre saadanne Nap, og Halvdelen af vore Kanoner vil blive bragt til Taushed.“

To Kugler vare komne ind paa engang, netop da

Marble saaledes afbrød sig selv, idet den ene af dem rev Siden bort af en Kanonport, og den anden strakte fire Mand af en Kanonbesætning ned paa Dækket. Denne Kanon skulde netop affyres da Ulykken skete; men Tabet af dens Commandeur forhindrede det. Lieutenanten ved denne Afdeling rev Luntten fra den faldne Matros, blæste Gløden op og brændte paa. Da Kanonen løb ind vendte Lieutenanten sig om for at see, hvor han kunde finde Folk til at træde istedenfor de faldne eller Saarede. Hans Dine kaldt paa os. Han spurgte ikke, men saae kun hen paa os.

„Gi ei, Sir!“ sagde Marble, idet han trak Trøien af og tog Skraaen ud af Munden. „I Diebliffet, hold den blot til jeg er klar.“

Jeg vidste neppe om jeg skulde gjøre Indvendinger eller ikke; men han tog ivrigt fat, og glad over hans Iver klappede Officieren ham paa Ryggen og overlod det til ham at være Kanoncommandeur. Frygtende for at Smitten skulde naae mig, vendte jeg mig om, gik atter op ad Trappen og var strax efter paa Skandsen. Her traf jeg Capitain Rowley med Hatten i Haanden, opmuntrende sit Mandskab. Franskmændens Storstang var netop gaaet overbord. Det var ikke nogen beleilig Tid til at afgive Melding, og det behøvedes heller ikke den Gang, jeg gik derfor agter ud til Hakkebrættet, for ikke at være i Veien og for at anstille mine Observationer, saa meget som muligt ude af Røgen. Dette var den

eneste Leilighed jeg havde til at bemærke den gjensidige Stilling, saavel som de to Skibes Tilstand.

The Briton havde lidt meget tilveirs, men alle dens væsentligste Mundholter vare endnu paa deres Plads. Paa den anden Side havde dens Modstander mistet baade Stor- og Krydsstangen, og dens Ild var bestandig aftaget i de sidste femten Minutter. Den blev nu meest beskudt paa Laaringen, da Franskmændene ikke havde rigtig Commando over Skibet; de to Fregatter havde nogen Tid været under Binden. Engelfmanden lidt paa Fransmandens Ild Laaring. Som det sædvanligt er Tilfælde under en svær Kanonade og i laaber Kuling, var Kulingen døet hen, eller bleven neutraliseret ved Atmosfærens Rystelse af Skuddene, og ingen af Combattanderne bevægede sig meget fra den Stilling, de indtog. The Briton havde endnu sine Ræer ordentlig stillet, hvorimod Fransmandens erede betydeligt. Under saadanne Omstændigheder var det ikke vanskeligt at forudsige Resultatet af Træfningen; især da Iveren syntes at tiltage ombord i the Briton, jo længere Bataillen varede.

Jeg gjorde endnu mine Jagttagelser, da jeg hørte et Brag af en Kugle og Knusningen af en Blanke paa den forreste Deel af Skandsen. En lille Gruppe samlede sig om en falden Mand, og jeg troede, at jeg saae et Glimt af Capitain Howleys Uniform og Epauletter, i den Lidende. Jeg løb strax hen til Stedet, og ganske

rigtig, der laae min gamle Ben haardt saaret. Clemens var der ogsaa, og idet han fik Die paa mig, sagde han:

„Da De ikke bestiller Noget, Sir, vil De da hjelpe til at bære Capitain Rowley ned?“

Jeg kunde ikke lide den Maade, paa hvilken dette blev sagt, eller Udtrykket i Næstcommanderendes Ansigt, idet han sagde det. Det forekom mig at udtrykke: „Nu har jeg Commandoen over dette Skib, og vi skal see om nye Herrer ikke medbringe nye Stikke.“ Jeg samtykkede naturligviis alligevel, og hjulpen af to af hans Tjenere, fik jeg den stakkels gamle Mand bragt ned i Arkeliet. Saasnart Lægen havde seet Saaret, kunde jeg læse i hans Ansigt, at der ikke var noget Haab. Hans Ord bekræftede snart denne sorgelige Nyhed.

„Capitainen kan ikke leve en halv Time,“ sagde denne Herre affides, „og alt hvad vi formaae at gjøre er at give ham hvad han forlanger. For Diebliffet er han bedøvet af Slaget, han har saaret; men om saa Diebliffe vil han formodentlig forlange Viin eller Viin og Vand, jeg ønsker, Sir, at De vil foie ham i hans Forlangender; thi der er ingen Tjeneste, der kan fordre Deres Nærværelse paa Dækket. Dette vil være et heldigt Træf for Clemens, der vil løbe af med meer end Halvdelen af Wren for Bataillen, skjøndt jeg antager, at Franskmanden allerede har saa meget, som han behøver.“

Dette var virkelig ogsaa Tilfældet. Omtrent thye Minutter efter at jeg var gaaet ned, i hvilken Tid the

Briton saa godt som var den eneste der skjød, hørte vi Seirsraabet paa Dækket. Denne Lyd syntes atter at bringe den Saarede til Live.

„Hvad bethder det, Wallingsford?“ spurgte han, med en stærkere Stemme, end jeg havde troet det muligt, i hans Stilling. „Hvad bethder disse Hurra, min unge Ven?“

„De bethde, Capitain Rowley, at De har sejret, at De er Herre over den franske Fregat!“

„Herre! Er jeg Herre over mit eget Liv? Hvad nytter Seier mig nu? Jeg doer, jeg doer snart, Wallingsford, og saa har det Hele Ende! Min stakkels Kone vil falde dette en sørgelig Seier.“

Alt! hvad kunde jeg sige? Disse Ord vare kun altfor sande, ogsaa med Hensyn til hans Kone. Han døde i min Nærværelse, roligt, med sin fulde Samling, men jeg kunde see, at han nærrede Tvivl om, at den Smule Glands, der ledsagede hans Endeligt, fuldkommede hans Tilværelses Diemed. Dødens Nærhed sætter Mennesket paa et moralsk Høidepunkt, hvorfra han seer Prospecter foran sig og bagved sig, paa hver Side og paa alle Sider, der sætter ham istand til at overse Livets hele Scene, fra dets Begyndelse til dets Ende, og at danne sig en Mening om hans egen Stilling i Dramaet, der nu er ved sin Slutning. Ligesom mange af dem, der anstrænge sig for at more os og kjøbe vort Bifald, er han kun altfor tilbøielig til at forlade Skuepladsen, mindre

tilfreds med sit Spil, end den tankeløse Mængde, der, idet de kun betragte Tingenes Overflade, alt for ofte ere de meest høirostede med deres Bifald, naar der er mindst at rose

Jeg vil forbigaae de paafølgende ti Dage med en kort Hentydning til hvad der foresaldt i den Tid. Det første Beviis jeg havde paa, at Clemens var bleven Chef, var at jeg blev forflyttet fra Kahytten til Messen. Der var rigtignok ikke Mangel paa Plads i mit nye Logis, thi da Prisen var bleven besat med Officierer og Mandskab var der adskillige Officier-Lukaser blevne ledige i the Britons Messe, der bleve overladte til de franske Fanger og mig. Den Tone, som stakkels Capitain Rowley havde indført blev vedligeholdt, og alt gik, noget nær, som forhen, med Undtagelse af, at vor ramponerede Tilstand, og reducerede Besætning, ikke længer bragte os til at længes efter at støde paa Franskmænd. Jeg maa ogsaa her anføre, at Marble nu, da hans Begeistring, der havde revet ham med sig, var bortdunstet, skammede sig over at have deeltaget i den sidste Affaire. Han havde endnu en Gang sægtet under engelsk Flag, og skjøndt jeg sjelden turde hentyde dertil, er jeg dog af den Mening, at han lige til sin Dødsdag fortrød sin Udsærd bitterligen. Hvad Neb angaaer, da forekom det ham, at alling var i sin Orden; thi ihvorvel han godt forstod at skjelne mellem Flagene og Nationerne, indbildte han sig dog, at

det var hans Pligt at forsvare det Skib, hvori han hændelsesviis befandt sig.

Ti Dage efter at jeg var kommen under Regimente af, „ny Herrer og ny Love,“ traf vi i Opgangen af Canalen paa en Fregat, og signaliserede med ham. Læseren vil kunne domme om Marbles og min Utilfredshed, da vi hørte, at det Skib, som hurtig nærmede sig os, var *the Speedy*. Der var alligevel intet ved at gøre; den var allerede indenfor Kanonskuds Afstand og dreiede snart efter til, for at præie *the Briton*, der var dreiet til for at vente paa den. Faa Minutter efter var Lord Harry Dermond paa Siden af os med sin Slup, for at forevise Capitain Rowley sine Ordre, og, som yngre Capitain, afgive Melding til ham. Jeg formaaede ikke at forlade Skandsen, da jeg ønskede at vide hvad der var bleven af Sennit og hans Mandskab, skjøndt Klogskaben bød mig at skjule mig.

Clemens modtog den unge Adelsmand paa Kobryggen, og idet han gjorde Undskyldning for ikke at være gaaet ombord i *the Speedy*, paa Grund af hans Partoiers Tilstand, afgav han Melding om den sidste Affaire og dens Udfald. Saasnart Lord Dermond fandt, at han var den ældre, istedenfor den yngre Chef, begyndte han sieblikkelig at forelægge Spørgsmaal. Han var midt i disse Spørgsmaal, da hans Dine pludselig faldt paa mig. Han og Clements gik sammen op og ned ad Skandsen, og jeg var gaaet hen paa Kobryggen, for at undgaae

hans Opmærksomhed, da denne uformodede Gjenkjendelse fandt Sted. Det skete, da de begge vendte sig, og de vare mig saa nær, at jeg kunde høre, hvad der blev talt mellem dem.

„Hvem har De der, han der staaer og læner sig mod Jollen, Mr. Clements?“ spurgte the Speedys Capitain. „Jeg kjender det Ansigt, en af mine gamle Skibskammerater, om jeg husker ret.“

„Det troer jeg ikke, Mylord, det er en Yankee, vi har fiskeet op i rum Sø, i en Baad, en Capitain Wallingford fra det amerikanske Skib the Dawn. Hans Skib sank i aaben Sø, i en Storm, og alle Mand omkom undtagen denne Gentleman, hans Styrmand og en Neger. Vi have nu havt dem ombord i mere end tre Maaneder.“

En langstrakt sagte Fløiten undslap Lord Harry Dermond, der øieblikkelig gik hen til mig, løstede paa sin Hat og begyndte paa en meget ubehagelig Dialog, idet han sagde:

„Deres Tjener, Mr. Wallingford; vi mødes under meget usædvanlige Omstændigheder, og temmelig ofte. Sidste Gang var det i et meget interessant Dieblik for mig, og paa en Tid, da jeg havde saameget at tage vare, at der ikke var levnet mig Stunder til paa en passende Maade at hilse paa Dem. Mr. Clements, jeg har en lille Forretning at afgjøre med denne Gentleman, og maa ubede mig Deres og hans Selskab nogle Dieblikke i Kabhytten.“

Mod dette Korlangende kunde der ikke gjøres nogen Indvending, og jeg ledsagede de to Officierer til the Britons Kahyt.

Ottende Kapitel.

Lord Harry Dermond havde en Slags kold og estertænksom Mine, der overbeviste mig om, at jeg vilde komme til at gennemgaae en ordentlig Ildprøve, og jeg beredte mig paa at imødegaae den. Der blev ikke talt et Ord, førend vi alle tre vare i den agterste Kahyt, da Clements og hans Gjæst tog Plads i Sophaen og der blev givet mig et Tegn til at tage en Stol. Derpaa begyndte Lord Harry Dermond Samtalen paa en alvorligere Maade end jeg kunde have ønsket.

„Mr. Wallingsford,“ sagde han, „der behøves ingen Præliminairer imellem Dem og mig. Jeg gjenkjendte Deres Skib, da the Black Prince og Speedy skulde til at engagere Fransmanden for tre Maaneder siden, og jeg behøver neppe at sige, at den Maade, paa hvilken det var kommen tilbage til det Sted, hvor jeg da saae det, fordrer en Forklaring fra Deres Side.“

„Den skal De faae, Mylord. Da jeg havde den

Overbeviisning, at De ingen Ret havde til at opbringe the Dawn, og da jeg vidste, at et Ophold af nogen Udstrækning vilde ødelægge min Formue, benyttede jeg mig af de Midler, der tilbød sig, og tog igjen mit Skib i Besiddelse."

"Dette er idetmindste aabenhjertigt, Sir. Jeg maa vel forstaae det saaledes, at De overfaldt mit Mandskab om Natten og myrdede dem, og at De længer hen forliste Deres Skib af Mangel paa Mandskab til at regjere det."

"Dette er tildeels sandt og tildeels Feiltagelse. Jeg skulde vistnok ikke have forlist mit Skib, dersom det havde været saa godt bemanded i den Storm, hvori det blev ødelagt, som det var den Dag, det forlod Hjemmet, og det vilde have været saa godt bemanded i den Storm, dersom vi ikke havde stødt paa the Speedy."

"Det er paa en indirecte Maade at skyde Skylden for Forliset over paa os."

"Jeg tilstaaer, at jeg antager dette for at være Tilfældet, skjøndt paa en indirecte Maade."

"Godt, Sir, i dette Punkt er det ikke sandsynligt at vi nogenfinde vil komme til at stemme overeens. De kan da ikke troe, at Kongen af Storbritanniens Undersaatter vil underkaste sig den Maade, paa hvilken 3 Amerikanere udlægge den almindelige Lov; men De maa letteligen kunne begribe, at vi overlader saadanne Sager til vore Admiralitets-Dommere. Men det ligger mig netop nu meget nærmere at forviise mig om hvad der er bleven

af Officiererne og Mandſkabet, der ſkulde tage vare paa Deres Skib. Jeg ſaae Skibet, nogen Tid efter at jeg havde ſat Mr. Sennit og hans Mandſkab ombord hos Dem, i Deres Beſiddelse (dette overbeviste vi os om ved Hjelp af vore Riffertter) og De indrømmer nu, at De tog Skibet tilbage fra diſſe Folk. Hvad blev der af Priismandſkabet?"

Jeg fortalte i Kortthed, hvorledes vi havde gjen-
vundet Beſiddelsen af the Dawn. De to engeliſke Officierer
lyttede med Opmærksomhed, og jeg opdagede et vantro
Smil paa Clements Anſigt; medens Capitainen paa the
Speedy ſyntes langt fra at være tilfreds, ſkjøndt han
ikke fandt for godt at give ſin Mening tilkjende

„Denne Hiſtorie er meget godt jammensat og godt
fortalt, Mylord,“ ſagde Clements ſpydigt. „men jeg
tvivler om, at der er Mange i den brittiſke Tjeneste, ſom
vil fatte Tillid til den.“

„Den brittiſke Tjeneste, Sir,“ ſvarede jeg koldt, „er
ligeſom alle andre, underkafte Forandringer og Tilfælde“

„Ikke ſaa ganſke af denne Natur, Mr. Wallingford,
det vil De ſelv ved noiere Overveielse indrømme. Men
jeg beder om Forladelse, Mylord, dette er Deres Affairer
og ikke mine, og jeg har handlet uoverlagt ved at blande
mig deri.“

Lord Harry Dermond ſaae ud, ſom han bifaldt denne
Mening. Han beſad baade ſin Stillings og ſin private
Rangs Stolthed i den ſædvanlige Grad, og kunde ikke

godt lide den Tanke, at Gen, der i begge Henseender stod saa langt under ham, skulde tage en Sag, der saa nær berørte ham, ud af hans Hænder. Han bukkede derfor med en samtykkende Kulde til Svar, og standsede derpaa et Dieblif, ligesom om han overtænkte, førend han fortsatte Samtalen.

„De maa være overbevist om, Mr. Wallingford, at det er min Pligt, nøiagtigen at undersøge denne Sag,“ begyndte han endelig. „Jeg er nylig kommen ud fra Havn, hvor mit Skib i flere Uger har ligget under Reparation, og det er ikke sandsynligt, at nogen af mine Officierer skulde have været i England, uden at melde sig, naar han havde naaet Hjemmet.“

„Det er meget sandsynligt, Mylord, at ingen af dem har naaet Hjemmet. Jeg saae med egne Øine, at de bleve optagne af en, som det forekom mig, ud efter bestemt Bestfarer. I dette Tilfælde ere de sandsynligviis alle bragt til de vestindiske Øer.“

Her overrakte Clements Lord Vermod et med Bløant beskrevet Papiir, som den sidste læste. Efter at have gennemløbet det, nikkede Capitainen, og Lieutenanten forlod Kahytten. Medens han var borte, fortalte Lorden mig meget høfligt de særegne Omstændigheder ved Slaget, jeg havde bivaanet, idet han endog gif saa vidt, at henvende min Opmærksomhed paa et Blad, han havde medbragt, for at vise Capitain Rowley, der indeholdt den engelske officielle Indberetning om den hele Affaire. Ved

at gjennemløbe det, saae jeg, at **the Dawns** Nærværelse ved denne Leilighed var omtalt i Rapporten, idet Skibets Navn var anført med en Hentydning, der ikke var meget tydelig for den almindelige Læser; men som var tydelig nok for mig. Det varede alligevel ikke længe, førend Clements kom tilbage, og uden synderlig Ceremonie, underrettede han mig om, at Messemedlemmerne ventede mig ved Middagsbordet. Ved dette Bink stod jeg op og tog Afsted, skjøndt jeg fik Tid nok til at see Marble gaae ind i Kahytten, og Reb staae ved Ransonsfadet, under Bevogtning af en Skildvagt, førend jeg gik ned i Messen.

Middagsmaaltidet varede næsten en Time, og Lord Harry Dermond ventede høfligt hele denne Tid, førend han igjen lod mig kalde ind i Kahytten. Jeg blev forundret over at see Marble i den forreste Kahyt, Reb ventende ved Døren, og de to Officierer med Pen, Blæk og Papiir foran dem, hvor jeg havde forladt dem.

„Mr. Wallingford,“ begyndte Lord Harry, „Jeg anseer det for min Skyldighed at underrette Dem om, at Deres Styrmands Beretning om Maaden paa hvilken **the Speedys** Mandskab forlod **the Dawn**, ikke stemmer ganske med Deres. Her er hans Forklaring, nedskreven med min egen Haand, efter hans egne Ord; dersom det convenerer Dem, vil jeg oplæse, hvad han har sagt.“

„Jeg indseer ikke ret vel, hvorledes Mr. Marble kan modsige mig og dog følge Sandheden, Mylord, men det er vel bedst, at jeg hører hans Forklaring.“

„Jeg var Overstyrmand paa the Dawn, af New York, Miles Wallingsford Skibsfører og Eier. Taget og opbragt af Speedy, som bekendt. Tre Dage efter at have forladt Fregatten, med Mr. Sennit som Priismester, begyndte Capitain Wallingsford og jeg, at tale med den Gentleman om det uretfærdige i at opbringe et neutralt Skib, og afbryde en lovende Reise, hvilket overbeviste den nævnte Lieutenant Sennit i den Grad, at han samtykkede i at tage Skibets Jolle, med et passende Forraad af Provisioner og Vand, og overgive os Skibet. Baaden blev følgende affret og tilstrækkeligt forsynet, og al mulig Omhyggelighed blev viist det Selskab, som skulde gaae med den; Eng- lænderne toge derpaa Afsked med Taarer i Dinene og de hjerteligste Ønsker om vor lykkelige Ankomst til Hamborg.“

„Er det Deres alvorlige Mening, Lord Harry Dermond, at min Styrmand virkelig har givet Dem denne, som en sandfærdig Fremstilling af Sagen?“

„Mit ramme Alvor, Sir, jeg troer endog, at han tilbød at aflægge Sed derpaa, skjøndt jeg fritog ham for denne Ceremonie. Her er den Sortes Forklaring; maaskee De ogsaa kunde ønske at høre den?“

„Alt hvad det behager, My Lord, at meddele mig.“

„Rebucadnezzar Clambonny siger, han horte til the Dawn — blev der ombord, da den blev taget af Speedy, og var i den, da den forliste. Capitain Wallingsford befalede Mr. Sennit at forlade hans Skib, ellers vilde han tvinge ham dertil, og Mr. Sennit adlød naturligtvis Master

Miles. Men jeg vil ikke læse mere af dette, da en Slaves Forklaring neppe er til at stole paa. Maaſkee vi ſlet ikke burde have afæſtet ham den, Mr. Clements?"

"Jeg beder Dem om Forladdeſe, Mylord; det er vor Skyldighed, at beſkytte hans Majestæts Undersaatter ſaa godt vi kan."

"Det kan være ſandt nok, Sir; men viſſe ſtore Principer bør aldrig overſees, endog naar vi gjør vor Pligt. De ſeer, Mr. Wallingford, at Deres Undergivne modſige Deres egen Beretning om denne Affaire, og den ubehageligſte Miſtanke er bleven vaft. Jeg kan aldrig forſvare for mine Foreſatte, ikke at belægge dem med Arrest, og lade dem alle Tre føre for Domſtolen."

"Derſom mine Kammeraters Dømmekraft har været ſaa ſlet at de have aflagt den Forklaring. De ſiger, gjør det mig ondt. Jeg har ſagt Dem den rene Sandhed, og jeg har Intet at tilſøie. Hvad Fremtiden angaaer, da formoder jeg, at ingen Foreſtilling fra min Side vil bringe Dem til at forandre Deres Beſlutning."

"De gjennemfører det godt, Sir, og jeg haaber, at De vil kunne vedligeholde det ſamme Skin af Uſkyldighed til Gnden. Man berøver ikke deſtomindre ikke hans Majestæts Undersaatter Livet uſtraffet."

"Heller ikke en amerikaniſt Borger hans Eiendom, ſtolar jeg paa, Mylord. Derſom jeg havde anvendt Magt for at tilbagevinde mit Skib, og havde jeg kaſtet Priis-

mandskabet overbord, troer jeg, at jeg ikke havde gjort andet end min Pligt."

"Det er godt, Sir, jeg haaber for Deres Skyld, at den engelske Jury vil see Sagen i det samme Lys. De maae nu gjøre Dem klar til at gaae ombord i the Speedy — thi De maae ikke fjernes fra de vigtigste Bidnessbyrd, vi kan finde i dette Skib. Hvad Borgerne angaae, som De omtaler, da ere de forpligtede til at underkaste sig Admiralitetsrettens Dom, og ikke at tage Lovene i deres egen Haand."

"Vi vil faae at see, Mylord. Naar denne Sag naaer mit eget Fødeland, vil vi sandsynligviis faae mere at høre derom."

Jeg hittede dette med tilstrækkelig Storagtighed, og naar jeg skal være oprigtig, følte jeg mig den Gang lidt storagtig. Jeg var den Gang ung, ikke tre og tyve Aar, og jeg tænkte om mit Fødeland, dets Uafhængighed, dets Retfærdighed, dets Heng til hvad der var Ret, dets Bestemthed i ikke at bøie sig for nogen Uret, og dets Foragt for Midlet, naar der var Spørgsmaal om Principerne — ligesom de fleste unge Mennesker tænke om deres egne Forældres ubesmittede Dyder. Overeensstemmende med de fleste amerikanske Borgers Idee i min Alder, burde det Navn de bære, være en Beskyttelse for dem i enhver Deel af Verden, under Straf af at paadrage sig Republikens retfærdige Mishag. Hvorvidt min Forudsølelse blev realiseret, vil sees i det følgende, og jeg beder den

amerikanske Læser i Særdeleshed, at lægge Baand paa sin naturlige Utaalmodighed, indtil han i Fortællingens regelmæssige Løb bliver bekendt med Begivenhederne. Jeg kan med Sikkerhed love ham, at dersom han modtager dem i den rette Aand, med det Dnske kun at lære Sandheden at kjende, og ikke nærer hovmodige og uholdbare Theorier, vil han blive en klogere og sandsynligviis en bestednere Mand ved de Lærdomme, der saaledes skal udbrages af de Hændelser, som det falder i mit smertelige Lod at meddele. Lord Harry Dermond brød sig kun meget lidt om Trudselen om den store amerikanske Nations Indignation, han frygtede sandsynligviis langt mere for et eneste vredt Blik af Admiralen, der havde Commandoen i Plymouth, end for den dydige Brede af Præsidenten og de forenede amerikanske Staters Congres. Jeg skriver om Slutningen af Aaret 1803, maa man erindre, en fjern Periode i den store Republiks Historie, skjøndt jeg ikke vil paatage mig at sige, at Tingene væsentligen have forandret sig i denne Henseende, undtagen i Noiserne. Ordren om at gjøre mig klar til at forlade the Briton blev gjentaget, og jeg blev viist til den forreste Kahyt, hvor Marble var, medens Mr. Clements forsøgte at luffe Døren, der adskilte os, skjøndt han af en eller anden Marsag ikke iværksatte sin Hengsit. Som Følge af denne Forsømmelse overhørte jeg følgende Samtale:

„Jeg haaber, Mylord,“ sagde Clements, „at De ikke har i Sinde at medtage Styrmanden og den Sorte.

De ere begge udmærket dygtige Folk, og begge hans Majestæts Tjeneste særdeles hengivne. Negeren var til stor Nytte til Weirs i den sidste Bataille, medens Styrmanden betjente een af Kanonerne, som en Tiger, i næsten en Time. Vi har kun en svag Besætning, og jeg har gjort Regning paa at begge disse Karle skulde gaae i Tjenesten. Der er Priispengene for Franskmændene i Læ, veed De Mylord, og jeg tvivler ikke om, at det vil lykkes."

"Det gjør mig ondt; men min Bligt fordrer, at jeg tager dem alle Tre, Clements; men jeg skal erindre hvad De siger, maaskee vi kan faae dem til at tage Tjeneste ombord i the Speedy, De veed det —"

Her opdagede Mr. Clements, at Doren ikke var luffet, og han luffede den strax, hvorved jeg blev forhindret i at høre mere. Jeg vendte mig nu til Marble, hvis Ansigt forraadte den Selsbebreidelse han følte, ved at fordisse sig om den Skade, han havde forvoldt ved sin slet valgte List. Jeg gjorde ham alligevel ingen Bebreidelser, men trykkede hans Haand til Tegn paa, at jeg tilgav ham. Jeg saae tydeligt, at den stakkels Karl havde megen Bamsfelighed ved at tilgive sig selv, skjøndt han i det Dieblif ikke sagde noget.

Conferencen mellem Lord Harry Dermond og Mr. Clements varede en halv Timestid. Ved denne Tids Forløb kom de begge ud i den forreste Kahyt, og jeg kunde see paa den Sidstes Ansigt, at han var bleven skuffet i sin Forventning. Vi bleve nu, med de faa

Artikler vi eiede, bragt over paa the Speedy, i hvilket Skib vor Ankomst vakte saa megen Sensation, som en Orlogsmands Disciplin kunde tillade. Jeg blev belagt med Jern, saasnart jeg kom paa Skandsen, og sat under Skildvagtens Opsyn ved Kahyttdøren. Der blev rigtignok sørget lidt for min Bequemmelighed, og der blev indrettet et Seildugslukaf for mig, hvor jeg dog kunde have det for mig selv, naar jeg spiste og sov. Mine Jern vare saa store, at jeg kunde tage dem af og paa, ligesom jeg lystede. Jeg havde Grund til at troe, at Officiererne vidste dette, og at Jernet egentlig kun blev brugt for et Syns Skyld. Naar jeg undtager Indespærrelsen og den Skade, mine Affairer havde lidt, havde jeg ikke nogen særlig Grund til at klage, skjøndt dette Fangeskab varede til April 1804, eller næsten fem Maaneder. I denne Tid gik the Speedy saa langt Syd paa, som til Linien; derpaa flakkede den om mellem de Canariske Øer og Azorerne, paa Veien hjem efter, idet den forgjæves saae sig om efter en anden Franskmænd. Jeg havde Tilladelse, to Gange om Dagen, at gjøre mig Motion, den ene Gang paa Kobryggen, den anden paa Batteries-Dækket, og mit Bord blev endog forsynet fra Kahytten. Jeg havde ikke Grund til at klage i nogen anden Henseende, end den at mit Skib uretfærdigen var bleven taget, og at jeg nu maatte lide Fangeskab for en Forbrydelse — dersom det virkelig vilde have været en Forbrydelse — som jeg vistnok ikke havde været nødt til at begaae.

I de fem Maaneder jeg saaledes var Fange paa the Speedys Batteri-Dæk, verlede jeg ikke et Ord, hverken med Marble eller Reb. Jeg saae dem leilighedsviis, begge beskæftiget i Tjenesten, ligesom Mandskabet, og vi verlede ofte betydningsfulde Diefast, men aldrig Ord. Nu og da havde jeg et Besøg af en Officier, da disse Gentlemen sadde sig ned hos mig og samtalede om almindelige Gjenstande, siensynligt i den Hensigt at lette mig mit Fangekabs Kjedsomhed, uden at gjøre nogen Hentydning til dets Aarsag. Jeg kan ikke sige, at min Heldbred leed, en Omstændighed, der vistnok maatte tilskrives Skibets Aeenlighed og den udmærkede Maade, paa hvilken det blev gennemluftet.

Endelig kom vi i Havn, medbringende et fransk Skib som Priis, fra een af Derne Osten for Cap. The Speedy tog dette Skib, efter en forceret Jagt, norden for Azorerne, og da Marble og Reb frivillig havde taget Tjeneste, bleve de sendte derombord, som to af Priis-befætningen. Den Dag fik jeg et Besøg af Proviantforvalteren, der var den meest opmærksomme af alle mine Bekjendtere, og jeg tog mig den Frihed, at spørge ham, om det var muligt, at mine to Skibskammerater vare indtraadte i den brittiske Tjeneste.

„Nei, ikke ganske det,“ sagde han, „skjøndt de synes at kunne lide os, og jeg troer, at de begge hellere vil lade sig indskrive end at gaae glip af Priispengene, som de kunne faae for deres Tjeneste i the Briton. Deres

gamle Styrmand er en udmærket Karl, fortæller Masteren mig, men da Mylord troer, at vi kan møde nogle franske Krydsere i Opgangen til Kanalen, troede han det bedre, at sende disse to Mand ombord i Prisen, for at de ikke skulde blive stødte, og negte at flaaes, naar det kniber. De sige, at de have gjort Tjeneste for at vedligeholde deres Heldbred, og naar jeg skal være ærlig, opmuntre vi dem i den Hensigt, at de skal komme til at holde saa meget af os, at de ikke ønske at forlade os.*

Dette skaffede mig Lys i Sagens rette Sammenhæng, og jeg følte mig meget roligere med Hensyn til denne Gjenstand. At Marble nogensinde havde tænkt paa at tjene under det brittiske Flag, havde jeg aldrig funnet troe et eneste Dieblif; men jeg var ikke vis paa, at Fortrydelse over den Feil, han allerede havde begaaet, ikke kunde føre ham i en eller anden Bidsjærelse, af lige saa alvorlig Natur, i den Tanke, at raade Bod paa Ondet. Med Hensyn til Reb, da vidste jeg, at han aldrig vilde forlade mig, og jeg havde fra Begyndelsen af ikke næret nogen anden Frygt for ham, end at man ved at benytte hans Uvidenhed, kunde vildlede ham.

Den Dag vi ankrede i Plymouth, var det tykt Veir med Støvregn og frisk Kuling af Sydvest. Skibet kom tilankers ved Solens Nedgang, idet dets Prise ankrede et kort Stykke indenfor, hvilket jeg kunde see gennem en Kanonport, der dannede et Slags Vindue i mit Seildugslukaf. Da Skibet laae stot, gif Lord Harry Dermond

ind i Kahytten, ledsaget af Næstcommanderende, og jeg horte ham sige til den sidste:

„Det er sandt, Mr. Bowlett, denne Fange maa flyttes et eller andet Sted hen imorgen. Nu vi ere saa nær ved Land, er det ikke sikkert at lade ham være saa nær ved en Bort.“

Jeg grundede endnu over hvad Hensigten kunde være med denne Bemærkning, da jeg horte Støien af et Fartoi, der kom paa Siden. Da jeg stak Hovedet ud af Borten, kunde jeg netop see, at Priismesteren paa det franske Skib var kommen ombord, og at Marble og Neb vare to af de fire Mand, som roede Fartoiet. Marble saae mig, og gjorde Tegn til at han gjenkjendte mig, skjøndt det var saa mørkt, at det var vanskeligt at skjelne Gjenstandene, endog i en ubetydelig Afstand. Dette Tegn besvarede jeg paa en betydningsfuld Maade, og det var dette besvarende Signal, som fik min Styrmand til ikke at forlade Fartoiet og at beholde Neb hos sig. De andre to Mand vare saa vant til at gjøre Tjeneste med Amerikanerne, at de ikke betænkte sig paa at løbe op af Fregattens Side, efter at deres Officier var gaaet op, for at saae en Sladder med deres gamle Kammerater paa Banierne. Næsten i samme Diebtid commanderede den vagthavende Officier paa Dækket:

„Lad fakte agterud med alle la Minervas Fartoiier, gjør Plads for Capitainens Gig, der skal hales op paa Siden.“

Det var rigtignok paa bagbords Side; men da der var noget Svalp om Styrbord, gjorde Lord Harry Udfald paa det Ceremonielle, for at undgaae at blive vaad. Jeg kan ikke meddele hvad det var for et Raisonnement, der bragte mig til at gjøre det Skridt, jeg gjorde, dog var det væsentlig begrundet paa den Bemærkning, jeg saa nylig havde hørt, og som levende fremstillede for mig hele den Fare, hvori jeg svævede. Hvad der endog har været mine Bevæggrunde, saa handlede jeg som følger.

Jeg smøiede mine Lænker af, stød mig ud mellem Kanonen og Siden af Borten, hvor jeg hang ved Hænderne, langs ned med Skibets Side. Jeg maatte nu blive seet eller ikke, jeg brød mig kun lidet om Udfaldet. Jeg blev ikke seet af andre end Marble og Neb, af hvilke den første greb mig i Benene, da han passerede underneden, og idet han hjalp mig ned, hvisttede han til mig, at jeg skulde lægge mig ned i Bunden af Fartøiet. Vi skurede virkelig mod Capitainens Gig, idet den halede op til Faldrebet; men der var ingen som havde Mistanke om, hvad der nylig havde fundet Sted. Giggen var det eneste af the Speedys Fartøier, der var i Vandet paa den Tid; den var nylig blevet affiret for at bringe Capitainen i Land. I næste Minut vare vi fakkede agterud, idet Neb holdt an med en Baadshage, ved en af Roertjettingerne. Her blev vi liggende, indtil Giggen roede tæt forbi os, styrende mod det sædvanlige Landingssted, med the Speedys Capitain.

Et Par Minutter efter at Giggan var ude af Sigte, hvistede Marble til Reb, at han skulde lade gaae. Dette skete strax, og Brisens Baad begyndte at drive agterud, saa vel for den haarde Strøm, som for Kulingen. Ingen Sjæl lagde Mærke til os, da enhver Tanke var henvendt paa ganske andre Ting. Tiden var heldig i en anden Henseende; Lord Harry Dermond var en activ og dygtig Officier, men hans Næstcommanderende var, hvad man ombord i et Skib kalder, en „stakkels Djævel,“ en Phrase der er tilstrækkelig betegnende, og i det Dieblik en activ Capitain vender Ryggen til, viser der sig en vis Magelighed og Ligegyldighed, ombord i et Skib, der har en ligegyldig Næstcommanderende. Enhver føler sig mere i Frihed til at gjøre som han lystet, end han har været vant til, og hvor der er en deelt Ansvarlighed af denne Natur, udrette kun Gaa mere Tjeneste end det er hoist nødvendig. Naar Ratten er borte, spiller Musen paa Bordet.

I alle Tilfælde vedblev vor Baad ubemærket at drive agterud, indtil vi kun saae Skibet meget svagt. Jeg reiste mig, saasnart vi vare halvtredsindstyve Fod fra Roret, og paatog mig Sagernes Styrelse, saasnart jeg var paa Benene. Der var en Mast og et Raaseil i Baaden, og vi reiste Masten og satte Seilet til, saasnart vi vare langt nok borte fra the Speedy, til at være vis paa, at vi ikke kunde sees. Efter at have lagt Roret op, for at saae Vinden saa meget ind, at Seilet kunde fyldes, stod jeg lige ud tilføes. Alt dette skete i mindre

end fem Minutter, ved Hjælp af hvad Franskmændene kalde en pludselig Inspiration.

Vor Stilling var rigtignok ikke saa ganske behagelig, nu vi havde naaet en Slags Frihed. Ingen af os havde en eneste Skilling, eller et eneste Klædningsstykke, foruden det vi gif og stod i. Der var ikke en Mundfuld Føde i Baaden og heller ikke en Draabe Vand. Ratten var skjuld og fuldkommen mørk, og det blæste haardere end det var ønskeligt for en Baad. Vi besluttede alligevel at fortsætte, og vi stod dristig ud fra Land, idet vi stolede paa Forsynet. Jeg haabede, at vi skulde træffe paa en eller anden Amerikaner, og skulde dette slaae fejl, kunde vi, om vi havde Lykken med os, naae Frankrig i Løbet af mindre end otte og fyrgetyve Timer.

Den eneste Høielse, vor Stilling kunde opvække, var Uengstlighed. Vi kunde ikke see hundrede Yards fra os, havde intet Compas eller nogensomhelst anden Veiledning, end Vindens Retning, og vare aldeles berøvede ethvert Middel til at skaffe os Forfriskning eller Ly. Det lykkedes os alligevel at sove skifteviis, da enhver af os havde den fuldkomneste Tillid til de to andres Dygtighed. Paa denne Maade fik vi Hast paa Ratten; vi nærede ikke nogen Frygt for at blive forfulgte, da Mørket var tilstrækkeligt skjul for os.

Da det atter blev lyst, opdagede vi Ingen der forfulgte os, men Veiret var rigtignok saa tykt, at vi ikke kunde see i nogen betydelig Afstand rundt om Baaden.

Vi vedblev at staae nordost efter hele Morgenen, for vort rebede Luggersseil, idet vi passede godt paa at gaae klar af Søerne. Med Hensyn til Mad og Drikke, da var der intet Spørgsmaal om det første, men vi begyndte at skaffe os lidt Forraad til at slukke vor Tørst, ved at udsprede vore Lommetørklæder for Ruffregnen, for at afvride dem, naar de vare blevne gjennemtrukne af Fugtigheden. Beirets Kjølighed og Disigheden bidrog alligevel til at vi ikke leed meget, og jeg kan ikke sige, at jeg folte nogen stor Længsel, hverken efter Føde eller Vand, indtil henimod Middag. Vi begyndte da at tale om Middagsmad, dog snarere paa en sjeemtende Maade, end med nogen stor Længsel derefter. Medens vi saaledes vare beskæftigede, raabte Reb pludselig: „Der er en Seiler!“

Det var ganske rigtigt; et Skib kom imod os, med bagbords Halse, styrende omtrent Vest nordvest, idet det stod ind mod den engelske Kyst. Jeg seer endnu den Dag idag dette Skib for min Sjels indre Die. Det havde to Reeb i Mersseilene, Klyver og Mesan til, samt begge Underseilene, som et Skib, der snarere laae med en magelig Seilføring, end forcerede. Dens Cours vilde bringe den omtrent to hundrede Yards i Læ af os, og min første Indskydelse var at luffe. Det næste Øietkast overbeviste os om, at det var en engelsk Fregat, og vi lod vort Seil vlieblikkelig løbe. Vore Hjerter sad os i Halsen i de paafølgende fem Minutter. Mine Dine vare ikke vendte fra denne Fregat, da den løb forbi os, idet

den nu hævede sig paa Toppen af en Sø, og nu dukkede tyndigt ned i Gulningen og skjulte Alt for vort Øie, undtagen Reisingen. Vi vare overmaade glade, da den var kommen saa langt forud, at vi vare godt paa dens luv Laaring, skjøndt vi ikke turde tilføje vort Seil igjen, førend dens sorte glindsende Skrog, med dens Række truende Porte, vare sunkede inde i Disigheden, efterladende det Sted paa Oceanet, hvor den sidst var bleven seet, som om den aldrig havde været der. Dette kunde vi sige var at slippe derfra med Rød og Keppe, en af de Hændelser, som hyppigt møde Folk, der ere indviklede i fortvivlede Foretagender, uden deres egen directe Medvirkning.

Vor næste Eventyr var af en behageligere Natur. Et Skib af ikke ubetydelig Størrelse blev seet agterude, det kom opad Kanalen for Vinden, og havde Bovenlæseil til. Det var en Amerikaner; i dette Punkt vare vi alle enige, og idet vi lagde os i dens Cours, løb vi samme Cours som den, da vi vidste, at den snart maatte indhente os. Tyve Minutter efter passerede den klos forbi os, idet dens Officierer og Mandskab viste den største Nysgjerrighed, efter at faae at vide hvem vi vare. Marble styrede Baaden saa behændig, at de kastede en Trosse til os, og vi halede op paa Siden, uden at Skibet standsede sin Fart, skjøndt det var meget nærved, at de havde slæbt os under i Forsøget. Saa snart det var os

muligt, sprang vi op paa Dækket og overlod Baaden, til sin Skjebne.

Vi havde ikke taget jeil af Skibet. Det var fra James' River, ladet med Tobak og bestemt til Amsterdam. Captainen hørte vor Fortælling, troede den og havde Medfølelse for os. Vi blev alligevel kun en Uge hos ham, da vi forlod hans Skib paa Kysten af Holland, for at gaae til Hamborg, hvorhen jeg troede, at mine Breve vare sendte, og hvorfra jeg vidste det vilde være rimeligt, at det vilde staae i vor Magt at naae Hjemmet. Det var min Skjebne at møde feilslagne Forhaabninger i Hamborg. Der var ikke en Linie til mig, og vi vare nu paa et fremmed Sted, blottede for Penge. Jeg antog det ikke for klogt at fortælle vor Historie, men vi kom overeens om at tage Hyre med en eller anden Amerikarer, og arbeide os hjem, saa godt vi kunde. Efter at have seet os lidt om, bed Nødvendigheden os at gaae ombord i det første Skib, som tilbød sig. Dette var et Philadelphia Skib, ved Navn the Schuykill, ombord i hvilket jeg lod mig engagere som anden Styrmand, medens Marble og Neb tog Tjeneste som Matroser. Der var Ingen som spurgte os om det Forbigangne, og vi vare blevne enige om at gjøre vor Bligt, og være tauske. Vi beholdt vore Navne og det var ogsaa Alt, hvad man fik at vide om os.

Jeg fandt det en Smule haardt at stige saa langt ned paa Livets Trappe; men en tidlig og alvorlig Dresfur

satte mig istand til at give Andenstyrmanden igjen, saa at jeg vandt Tillid, og da Overstyrmanden, førend vi gik tilsoes, blev affkediget for Druffenskab, blev jeg fremmet og Marble indtog min Plads; fra den Tid af gik Tingene jævnt væk i de følgende fem Maaneder, jeg siger fem Maaneder; thi istedenfor at seile directe til Hjemmet, gik Skibet til Spanien, indenfor Strædet, efter en Ladning Soda, som det bragte til London, hvor det fik en Fragt til Philadelphia. Vi vare alle lidt urolige, da vi fandt, at vor Historie, med mange Slags Fordreielser og Overdrivelser, vare i de engelske Aviser; men paa den Tid vi naaede England, var den sørglemt, efter at have været udframmet som interessante Begivenheder, i et Dieblif, da hver Uge var frugtbar paa Hændelser, der hjemfaldt til Historien.

Jeg var ikke destomindre glad, da vi forlod England, og jeg atter var i rum Sø paa Veien hjem efter. Min Hyre havde sat baade mig, Marble og Neb istand til at skaffe os nye Klæder, der passede sig for vor nærværende Stilling, og vi seilede til Philadelphia med saa godt et Forraad af nødvendige Artikler, som det i Almindelighed falder i Mennefers Lod, i vore respective Stillinger. Dette var alt hvad jeg havde tilbage af et Skib og en Ladning, der var imellem firfjndsthyve og halvfemfjndsthyve Tusind Dollars værd.

Reisen var meget lang, men vi naaede endelig Delawara Forbjergene. Den 7 September 1804, eller da jeg manglede

faa Dage i at være tre og tyve Aar, landede jeg ved Bærstet af den daværende største By i Amerika, som en ødelagt Mand, der var skuffet i alle sine Forventninger. Jeg var alligevel ved godt Mod, og lod mine Kammerater forblive uvidende om min Ulykkes hele Udstrækning. Vi forblev nogle faa Dage for at udløse Ladningen, da vi alle Tre bleve afklarerede. Neb, der ombord i the Schuyllkill var gaaet for en fri Sort, bragte sin Hyre, og da vi havde kommet vor forenede Beholdning i en fælleds Pung, beløb den sig til en Sum af hundrede og to og tredive Dollars. Med disse Penge forberedte vi os da til at vende Næsen nord efter, Marble længselsfuld efter sin gamle Moder og lille Kitty; Neb længselsfuld efter at gjensee Chloe; og jeg efter at møde min Hoved-Creditor, John Ballingsford, og efter at høre noget fra Mr. Hardinge og Lucy.

Niende Kapitel.

Jeg forbigaaer Tiden og den Maade paa hvilken vi tilbragte den, paa Veien mellem Philadelphia og New-York, som Ting der horer til en foregaaende Tidsalder og bør forglemmes. Jeg vil kun anføre, at vi reiste

ad South Amboy Veien, og kom igjennem en Deel af Berden ved Ravn Featherbed-Lane, der endog nu, naar jeg tænker paa den, faaer mine Been til at smerte. I South Amboy kom vi ombord i en Skup eller Paket, kom ind i New-York Bugten, igjennem Kills Passagen, og landede i Nærheden af Whitehall. Vi holdt Die med at vore Kister blev lossede paa en Karre, da Een greb min Haand og udbrod:

„Gud bevare os! Capitain Wallingsford kommen til Live, saasandt jeg lever!“

Det var gamle Jared Jones, den Mand der havde været Møller i Clawbonny, ligesaa min Barndom, til den Dag jeg forlod Hjemmet. Jeg havde troet, at han endnu var i Arbeid der; men det Blik han gav mig, — de Taarer, som jeg saae trænge sig frem af hans Dine, ja i Sandhed hans hele Væsen gav mig paa een Gang tilkjende, at alt ikke var rigtigt. Det var snarere Udtrykket i mit Ansigt, end min Tunge, der bad om en Forklaring. Jared forstod mig, og vi gik henimod Batteriet, idet jeg overlod Marble og Neb at bringe Bagagen til det bestedne Logis, hvor vi havde aftalt at skjule os, indtil jeg havde seet mig om, — et Huus, der var bleven asbennyttet af Moses i mange Aar.

„De seer, Jared, at jeg just ikke vender tilbage i samme Tilstand, som jeg var i, da jeg tog borti. Mit Skib og Ladning ere begge tabte og jeg frygter for, at jeg kommer tilbage til Eder som en fattig Mand.“

„Vi frygtede for, at noget saadant maatte være hændtes, ellers vilde saadanne flemme Nyheder aldrig have naaet Glawbonny, Sir. Nogle af Eders Folk ere komne tilbage for flere Maaneder siden, og de bragte den Efterretning, at the Dawn var bleven opbragt af Engländerne. Fra den Time troer jeg, at Mr. Hardinge opgav Dem. Den værste Nyhed for os var alligevel, næst efter Deres Død, den om Panteobligationen paa Glawbonny.“

„Panteobligationen paa Glawbonny! er der skeet Noget, der staaer i Forbindelse dermed?“

„Gud velsigne Dem, min kjære Mr. Miles! der er lagt Beslag paa det isølge Statuen, troer jeg, de kalde det, og det er avetteret til Salg for tre Maaneder siden. Og da Stedet blev solgt, hvormeget troer De saa, at det, Moller og Alt virkelig beløb sig til? Gjet en Gang, Sir!“

„Beløb! Glawbonny er altsaa solgt og jeg er ikke længer Eier af min Faders Huus!“

„Solgt, Sir, og vi ere blevene jagede bort, Riggere og Alle. De sagde, at Frihedslovene vilde snart lade alle de ældre Sorte blive deres egne Herrer, og hvad de Unge angaaer, nu, saa kunde Deres Creditorer jo sælge dem ved Leilighed. Men Mr. Hardinge bragte de stakkels Skabninger i Huus i Nærheden af Præstegaarden, og de arbeide omkring hos Naboerne, indtil Sagerne ere blevene ordnede. Man maa beundre dem, at ingen af dem tænker paa at løbe bort, Mr. Miles. Med de Følelser, der giver sig tilkjende i Landet med Hensyn til de Sorte, og da

der ingen Herre er til at passe paa dem, kunde hver af dem være borte uden nogen Misico."

"Og Chloe, min Søsters egen Pige, hvad er der bleven af Chloe, Jared?"

"Nu, jeg troer, Miss Lucy har taget hende. Miss Lucy er frygtelig rig, som alle paastaae; og hun har givet sin Fader Fuldmagt til at tage sig af alt Løseoret. Ethvert levende Kreatur, der var paa Stedet, er bleven bragt til Forpagtergaarden Wright, for om deres retmæssige Eier nogensinde skulde komme og fordre dem."

"Har Miss Hardinge været saa betænkksom at leie den Forpagtergaard i denne Hensigt?"

"De sige, at hun har kjøbt den for Renterne af hendes Indkomster. Det lader til, at hun er Herre over sin Formue, ihvorvel hun ikke er myndig. Og dette er den Brug, hun har gjort af nogle af sine Penge."

"Jeg troede, at hun nu vilde have været gift. Man sagde, at Mr. Drewett var forlovet med hende, da jeg seilede."

"Ja, der er megen Tale derom paa Landet, men de sige, at Miss Lucy ikke vil gifte sig, førend hun er myndig, hvilket er om nogle saa Uger, for at hun kan gjøre med sine Penge hvad hun vil, førend en Vgtemand kan lægge Haand paa dem. Jeg formoder, at De har hørt, Sir, at Mr. Rupert er gift, og han lever som en Nabob med sin Brud, i et af de bedste Huuse i Byen. Nogle sige, at han har Ret til en Part af gamle Mrs.

Bradford's Eiendom, hvilken han vil faae, saasnart Miss Lucy bliver myndig."

Jeg holdt ikke af at fortsætte denne Deel af Samtalen længer, skjøndt det var Balsom paa mine Saar, at høre dette om Lucy. Gjenstanden var alligevel altfor hellig til at blive afhandlet med en saadan Fortolker, og jeg bragte Samtalen hen paa Clawbonny og de Rygter, der maatte have været i Omløb om mig. Jared fortalte mig Alt hvad han vidste, der i Korthed var følgende:

Det syntes som the Dawns anden Styrmand og de af dens Besætning, som vare satte ombord i the Speedy, og som ikke vare blevne pressede ombord i selve Fregatten eller i England, efter at de vare satte i Land, havde funden Veien hjem, medbringende en Beretning om Skibets Opbringelse, dets besynderlige Tilshykomst i Nærheden af de fire Combattander, og deres eget Forsøg paa at undslippe. Denne sidste Affaire havde især gjort nogen Allarm i Dagbladene — idet en varm Discussion havde funden Sted, angaaende Amerikanernes Ret til at løbe bort med en engelsk Orlogsmands Fartøi, under Omstændigheder, som de, i hvilke disse stakkels Folk befandt sig. I hine Dage følte Partierne i Amerika en lige saa levende Interesse for Krigen i Europa, som om Landet selv var en af de krigsførende Magter, og Politikere, eller quasi Statsmænd, vare lidt bedre end Høkere af de meest ultra engelske og ultra franske Meninger. Det var tilstrækkeligt for Føderalisterne at retfærdiggjøre

enhver Handling, dersom England gjorde det. medens Democraterne næsten havde ligesaa stærk en Tilboielighed til at forsvare alle de Fordreielser, som Napoleons Politik forledede ham til at gjøre sig skyldig i. Jeg siger næsten — thi, for at være ærlig mod Efterlægten, troer jeg ikke, at det fransk-amerikanske Parti var slet saa fransk, som det engelsk-amerikanske Parti var engelsk. Disse sidste vare vendte tilbage til deres provindsielle Aankeafhængighed, og vel underrettede i den engelske Form af alle politiske og moralske Sandheder, og lidet underrettede i hvilket som helst andet Samfunds Tilstande, troede de, paa samme Maade, som den der tilbøder en Reliquie i en Afstand, det vil sige, de overgave sig blindt til Troen. Det engelske Parti var virkelig begrundet paa en dybt rodfæstet Mening, og colonial Beundring for Magtens gamle Sæde, hvorimod det franske fornemmelig skyldte Oppositionen sin Tilværelse. Alliancen fra 1778 havde rigtignok lidt Indflydelse blandt Mennecker, der vare gamle nok til at have været active i Revolutionsbegivenhederne; men de stode som Undtagelser, endog i deres eget Parti. Det var de engelske Følelser, som vare naturlige, hjertelige, paalidelige og dybe; idet de andre, som nyligt er anført, havde været rodfæstede lige saameget i Oppositionen, som i nogen anden Jordbund.

De offentlige Discussioner over the Dawns Skjebne, havde naturligviis givet mine Bekjendtere megen Anledning til at tænke over min egen. Da den ene Maaned gif

efter den anden, og ingen Breve naaede Amerika, blev den Mening meget almindelig, at mit Skib var forlist. Endelig bragte et Skib fra Jamaica en forvirret Historie om den Maade, hvorpaa jeg havde taget mit Skib tilbage fra Sennit; og da det nu var bekjendt, at vi kun vare fire Mand tilbage i Skibet, troede man med Grund at kunne gjøre den Slutning, at vi havde lidt Skibbrud af Mangel paa Kraft til at regjere Skibet, og jeg blev antaget for at være druknet.

Kort efter at denne Mening om min Skjebne blev almindelig blandt mine Bekjendte, var John Wallingsford kommen til Clawbonny. Han var alligevel, som han pleiede at være, talte venligt til Enhver, sagde til Slaverne, at intet skulde blive forandret, og gav dem al Grund til at troe, at det gamle Wallingsford-Regimente vilde vedblive. Det var almindelig antaget, at han skulde være min Arving, og ingen saae nogen Anledning til den voldsomme Fremfærd, som paafulgte.

Men to Maaneder efter John Wallingsfords Besøg blev Mr. Gardinge og Alle, der stod i Forbindelse med Clawbonny, forbausede over at komme til Kundskab om Panteobligationens Tilværelse. En Beslaglæggelse ifølge Statutterne, eller Statuerne, som Jarid havde kaldt det, var begyndt, og saa Maaneder efter blev Stedet offentlig solgt i Kingston, idet der ingen bød høiere end fem tusind Dollars for det, hvilket var mindre end Sjettedelen af dets Værdi. Denne Opoffrelse af en virkelig Eiendom

under et tvungen Salg, var alligevel, og er sædvanlig nok, især i Amerika, da det almindelig underforstaaes, at Creditoren er beredt paa at forhøie Buddet, naar Nødvendigheden fordrer det. I dette Tilfælde var der Ingen, der kunde staae paa min Ret, da Mr. Hardinge havde været tilstede ved Salget, snarere forberedt paa at raisonnere med min Fætter, over det Passende og Edelmødige i hans Fremfærd, end med god klingende Mønt til at udfrie Fordringen. John Wallingsford var alligevel ikke tilstede, og Salget fandt Sted uden Overbud, undtagen et eneste Bud af Mr. Hardinge, et Bud, som han rigtignok ikke var tilstrækkelig forberedt paa at gjøre; men som han vovede, stolende paa de Midler han vidste Lucy havde at disponere over. En Mand ved Navn Dagget, en Slægting af John Wallingsford, var den navngivne Kjøber, og nu den erklærede Eier af min Fædrenejord. Det var ham, der havde taget det i Besiddelse, havde affædiget Regerne og bortsendt det rørliche Gods, og ham var det, der havde sat nye Tjenere paa Uvlsgaarden og i Møllen. Til Alles Forundring havde John Wallingsford ikke ladet sig see under Forhandlingen, skjøndt det blev antaget, at han havde en lovlig Ret til alle mine tilbageblevne Effecter, om jeg virkelig havde været død. Intet Testament blev alligevel bevist eller fremlagt, heller ikke hørtes der Noget fra eller om min Fætter. Mr. Dagget var en taus og indesluttet Mand, og af ham kunde man ikke faae noget at vide angaaende denne Gjenstand. Hans Ret til Clav-

bonny kunde ikke negtes, og efter at Mr. Hardinge havde raadført sig med Sagkyndige, var han selv bleven nødt til at indrømme det. Saaledes var det væsenligste jeg kunde faae ud af Mølleren, efter en blandet Samtale, der varede en Time. Der var naturligtviis Meget, som trængte til nærmere Forklaring; men jeg havde hørt nok til at vide, at jeg virkelig var en Digger, med Hensyn til Formue, hvad jeg saa maatte være med Hensyn til Følelserne.

Da jeg skiltes fra Jared, gav jeg ham min Adresse, og vi skulde atter mødes den næste Dag. Den gamle Mand følte en Interesse for mig, som var mig velgjørende, og jeg ønskede at erfare af ham Alt, hvad han kunde meddele mig om Lucy og Mr. Hardinge. Jeg fulgte nu Marble og Neb til et Spisequarteer, der besøgtes af Skibsførere og Styrmand, dog vare Skibsførerne af den simplere Klasse, da de nedlod sig til at søge Selskab med deres Underordnede. Den øvrige Deel af Morgenens tilbragte vi med at indrette os i vore Bærelser, og med at iføre os vore bedste Troier, thi jeg eiede ikke en Kjøle med Skjoder, med mindre der skulde være nogle faa af den Slags Klædningsstykker blandt de Effecter, der vare blevene flyttede fra Clawbonny til Forpagtergaarden Bright. Naget denne Mangel i min Garderobe, ønsker jeg dog ikke at Læseren skal troe, at jeg havde et usfelt eller ubehageligt Udseende, tværtimod, som jeg der stod, mine sex Fod hoi, med en smuk blaa Troie af godt Klæde, et Par hvide Beenklæder, reent og hvidt Linned, et sort Silkehalstørklæde, en Vest

af et smukt, men bestedent Mønster, skammede jeg mig slet ikke for at lade mig see. Jeg var kommen fra England, hvor Klæder baade ere gode og billige, og en nettere tilfaldet Sømand end jeg var, lod sig sjelden see i den nedre Deel af Byen.

Marble og jeg havde spist til Middag og vilde netop til at gaae henimod Broadway, da jeg saae en mager, udslidt, galdesyg Person komme ind i Huset og gaae henimod Stranken, diensynligt i den Hensigt at spørge om een af Beboerne. Opvarteren pegede strax paa mig, da den Fremmede nærmede sig, og med en Slags Dristighed der syntes at forkynde, at han ansaae Nyheder for Livets store Formaal, og at Alle, der vare isærd med at udstrøe dem, vare privilegerede Bæfener, introducerede han sig som Oberst Warbler, Udgiveren af New York Republican Freeman. Jeg bad denne Gentleman at træde ind i det almindelige Forsamlingsværelse, hvor følgende Samtale fandt Sted:

„Vi har netop erfaret Deres Ankomst, Capitain Wallingford,“ begyndte Obersten, (alle New York Udgivere af en vis Caliber synes at besidde, *ex officio*, denne Blod- og Torden-Rang) „og længes efter at fremstille Dem, som man siger, *reclus in curia*, for Nationen. Deres Sag vakte megen Følelse for nogle Maaneder siden, og det Offentlige kan siges at være forberedt paa at høre den hele Historie — eller gunstigt stemt for at modtage ny Perring. Dersom De vilde have den Godhed, Sir,

at meddele mig et Udkaſt" — idet han gaaſte rolig fremtog Pen, Blæk og Papiir, uden videre Ceremonie, og gjorde ſig færdig til at ſkrive — „lover jeg Dem, at den hele Fortælling ſkal ſtaa i the Freeman imorgen, fremsat paa en Maade, ſom De ikke ſkal have Grund til at klage over. Opbringelſen er alt ſkreven, og derſom det behager Dem, vil jeg læſe den for Dem, førend vi gaae videre.“ Derpaa begyndte Oberſten, uden at vente, for at forviſſe ſig om jeg havde Lyſt til at høre ham eller ikke, meget ivrig at oplæſe hvad han kaldte ſin Opbringelſe.

„Med the Schuylkill, nylig ankommen til Philadelſhia, kom, ſom Paſſageer, vor agtede Medborger Miles Ballingford,“ — i 1804 var ikke endnu alle og enhver bleven Eſquire, da ikke en Gang Forfatterne tillagde ſig denne gentile Titel *ex officio* — „Den Uret denne Gentleman har lidt er allerede bleven fremſtillet for Læſerne. Af hans egen Mund have vi erfaret følgende Omrids, af den nedrige og ulovlige Maade, paa hvilken han er bleven behandlet af den engeliſke Orlogsmand ved Navn the Speedy, commanderet af en adelig Spire, ved Navn Lord — jeg har ladet Navnet ſtaa in blanco — en Beretning, der i enhver ægte Amerikaners Barm vil vække Rædſel og Indignation, ved dette nye Beviis paa brittiſk Urelighed og brittiſk Uforſkammethed i aaben Sø. Det vil af denne Beretning ſees, at han, ikke tilfreds med at preſſe hele hans Befætning, og i paa anden Maade at mishandle dem, har denne Ariſtocratiets Bode overtraadt enhver Artikel

i Traktaten mellem de to Lande, med Hensyn til Capitain Wallingford selv, og forøvrigt traadt ethvert Uresprincip under Godder, med et Ord, trodset alle Guds Bud. Vi stole paa, at der ikke vil findes noget Menneſke i Landet, der vil vove at forsvare en ſaa ſkjændig Udfærd, og at endog de engelske Favouriter, der ere anbragte ved vort Lands federale Preſſe, vil være rede til at forene ſig med os ved denne Leilighed, i at forkynde brittiſt Voldsomhed og brittiſt Undertrykkelse.“ See der, Sir, jeg haaber det er ganſke efter Deres Smag.“

„Det er en lille Smule ex parte, Oberſt, da jeg næſten har lige ſaameget at klage over franſt, ſom over engeliſt Voldsomhed, da jeg er bleven to Gange taget, engang af en engeliſt Fregat og igjen af en franſk Kaper. Jeg foretrækker at fortælle den hele Hiſtorie, naar jeg ſkal fortælle noget af den.“

„Ganſke viſt, Sir vi ønske at meddele alle de Grueligheder, hvori diſſe hovmodige Engeliſkmænd gjøre ſig ſkyldige.“

„Jeg troer, at den engeliſke Chef begik en ſtor Uretfærdighed imod mig, i at opbringe mit Skib, og han var Skyld i min Udelæggelse.“

„Stop, Sir, derſom De behager,“ afbrød Oberſt Warbles, idet han ſkrev hurtigt og ivrigt, „og ſaaledes foraarsagede en vindſkibelig og ærlig Mandſ Ruin, ja det ſlutter en Periode overmaade ſnuft; godt, Sir, behag at forſætte.“

„Men jeg har ingen personlig Mishandling at klage over, og de Franskes Handling var noiagtig af samme Bestaaffenhed, maaffee endog værre, thi da jeg blev den engelske Priisbesætning qvit, tog Franskmændene os, og forhindrede mig i at søge Ly, og en ny Besætning i Frankrig.“ Oberst Warbler littede med kold Ligegyldighed. Ikke en Linie vilde han skrive mod de Franske, da han horte til en meget udstrakt Skole af dem, der udsprede Nyheder, og som indbilde sig, at det er en Deel af deres høie Rald at fortælle saa meget, eller netop saa lidet, af enhver Begivenhed, som hændelsesviis passer til deres egne Hensigter. Jeg paatvang min Gæst de Uretfærdigheder jeg havde lidt af Franskmændene, med destomere Varme, af den Grund, at han saa nødig vilde publicere dem; men altsammen til ingen Nytte. Den næste Morgen indeholdt the **Republican Freeman** netop saadan en Beretning af Affairen, som passede med den uafhængige og mandhastige Journals Bestaaffenhed; idet der ikke blev talt et Ord om den franske Raper, medens Beretningen om den engelske Fregats Foretagender var ustafferet med allehaande Sandheder, og Biomstændigheder, som maa hidrøre fra Oberst Warblers almindelige Forraad, da det sikkerlig ikke kom fra mig.

Saa snart som jeg blev denne Gentleman qvit, hvilket ikke var længe efter at han opdagede, at det var mit Dnske at nøde ham til at berøre de Franskes Strasbarhed, forlod Marble og jeg Huset, i den Hensigt at flentre op

ad Broadway og see paa de Forandringer, som Tiden havde medført. Vi vare komne igjennem en Gade, da jeg mærkede, at Een berørte min Albue; idet jeg vendte mig, fandt jeg, at det var en vild Fremmed, med et meget begjerligt Nyhedsstrammer-Ansigt, og som var bleven ganske aandeløs af at løbe.

„De undskylder, Sir, Dpvarteren i det Huus hvor De logerer, siger mig, at De er Capitain Wallingford.“ Jeg bukkede bekræftende, idet jeg forudsaae endnu en Anmodning om Facta.

„Jeg haaber, Sir, jeg haaber, at De vil undskyld den Frihed jeg tager mig, paa Grund af Gjenstanden den gaaer ud paa. Jeg repræsenterer det Offentlige, der altid ønsker at erholde de tidligste Efterretninger om alle Sager af almindelig Vigtighed, og min Pligt gjør mig saa dristig at introducere mig selv. Oberst Positive, af the Federal Truth Teller (den fæderale Sandhedsmeddeleser) et Dagblad, som Deres ærede Fader en Gang var os saa gunstig at holde — vi have i dette Dieblik hørt om de Grusomheder, der ere udøvede mod Dem, Capitain Wallingford, af en Stimand, en kaperagtig, roverisk, plyndrende Landstryger“ — dette oplæste han af hvad jeg nok tør paastaae var en anden Opbringelse, forberedt for den anden Side af Spørgsmaalet; „et nyt Beviis paa gallisk Voldsomhed, og republikansk jacobinsk Uforsømmethed; Grusomheder, der ere af den Charakter, at de opvække enhver reitænkende Amerikaners Indignation, og som kun kan finde Under-

støttere blandt den Deel af Selskabet, som, da den Intet besidder, aldrig ere sene i at sympathisere med denne Rovers Held, skjøndt det er paa de amerikanske Rettigheders og den amerikanske Lykkeligheds Bekostning."

Saa snart Oberst Positive havde læst saavidt, standsede han for at drage Ande, idet han saae paa mig, som om han ventede nogle Beundrings- og Glædes-Udbrud.

"Jeg har lidt under hvad jeg anseer for at være en fuldkommen uauthoriseret Handling af en fransk Kaper, Oberst Positive," svarede jeg; „men denne Uretfærdighed vilde ikke have vederfaret mig, havde jeg ikke i Forveien lidt under, hvad jeg anseer for at være ligesaa uforsvarlig en Handling, af den engelske Fregat the Speedy, commanderet af Capitain Lord Harry Dermond, en Søn af den irske Marquis af Dhole."

„Gud bevares, Sir, dette er meget overordentligt! En engelsk Fregat, sagde De? Det er meget usædvanligt for Skibe af denne retfærdige Nation, nogensinde at gøre sig skyldig i et voldsomt Angreb, saameget mere, som vort fælleds Sprog, fælleds Herkomst, fariske Forfædre og farisk Engelsk, og alt det, som de nok selv veed, virke derimod; hvorimod det gjør mig ondt at sige, at ethvert Skibs Ankomst bringer os et nyt Beviis paa den nybagte Keiser af Frankrigs Myrmidoners Voldsomheder, en Mand, Sir, hvis Handlinger, Sir, aldrig have havt sine Lige siden Neros og Caligulas og alle de andre Oldtidens Tyranners Dage. Dersom De, Capitain Wallingsford, vil begunstige

mig med nogle faa Enkeltheder, henhørende til denne sidste Voldsomhed af Bonaparte, lover jeg Dem, at den skal blive vidt og bredt udspreidt, og det paa en Maade, som skal byde ethvert Menneſkes eller ethvert Menneſteſamfunds ondfkabsfulde og falſke Nedrigthed Trods."

Jeg var ſaa grufom ikke at ſamtykke. Det gjorde alligevel ingen Forſkjel; thi næſte Dag havde the Federal Truth Teller en Beretning om Sagen, der ſandſynligviis omtrent var ligesaa noiagtig, ſom om jeg ſelv havde fortalt Begivenhederne, og ſom omtrent ogſaa var ſaa ſand, ſom de fleſte af de Jeremiader i de Dagsblade, ſom ere beregnede paa glimrende Effect. Den blev læſt med Begjærlighed af alle Amerikas Føderaliſter, medens dens Modpart i the Republican Freeman, gik pari paſſu, gjennem alle de demokratiſke Blade, og blev ſlugt med en lignende Appetit af Alle, der vare paa det Parti. Senere hen forviſede jeg mig om, at næſten hele Landet gjorde denne Diſtinction. Naar en Føderaliſt var min Tilhører, pleiede han hele Dagen at lytte til den Deel af min Hiſtorie, der angik Opbringelſen, udøvet af den franſke Kaper, og vice verſa med Democraterne. Da de fleſte Kjøbmænd vare Føderaliſter, og da Englænderne ſtod i ſaameget nærmere Forbindelſe med min Beretning end Franſkmændene, fandt jeg ſnart, at jeg gjorde mig overmaade meget upopulair ved i det hele at tale om denne Gjenſtand; heller ikke varede det længe, førend der circulerede en Hiſtorie om, at jeg ſelv ikke var andet end en bortløben engelſt

Desferteur — jeg, den femte Miles af mit Navn paa Glawbonny. Hvad Marble angik, da vare Folk rede til at sværge paa, at han havde plyndret sin Capitain og var løben bort fra en engelsk Fregat, kun for fire Aar siden. Det er unødvendigt at fortælle Folk af Verden, paa hvilken Maade Historier, der ere til Skade for en upopulair Mand, blive fabriquerede, og med hvilken Bindstibelighed de blive satte i Circulation; jeg vil altsaa overlade til Læseren, at forestille sig, hvad der vilde have blevet vor Skjebne, dersom vi ikke havde været flogede nok til at ophøre med at dvæle ved vor Uret. Istedensfor at tænke paa at appellere til mit Fædrelands Autoriteter, for at faae Erstatning, var jeg glad ved, at den hele Affaire blev glemt saa hurtigt som muligt, uden at jeg var bleven fuldkommen flaaet.

Jeg tilstaaer, at da jeg vendte hjem, havde jeg indbildt mig, at jeg skulde blive beskyttet af det Land af hvilket jeg var en Undersaat, for hvilket jeg havde sægtet, og til hvilket jeg betalte Skatter; men jeg var kun tre og thye Aar, og jeg kjendte den Gang ikke Lovens Gang, i Særdeleshed i en Selskabsstat, der underkastede sig at have sine vigtigste Interesser under fremmed Control. Var jeg kun bleven forurettet af en Franskmænd eller Engelskmænd, vilde det sandsynligviis have gaaet mig lidt bedre, skjøndt mine Penge vare uigjenkaldelig tabte; thi det ene eller det andet politiske Parti, hvordan nu end Sagen havde forholdt sig, vilde tildeels have holdt mig i Veiret ved

dets Sympathi, saa længe det passede med dets Hensigter, eller indtil Nsheden af en eller anden ny Sag bevægede dem til at sætte mig til Side. Men jeg var bleven forurettet af begge de krigsførende Magter, og man kom snart overeens om at lade den hele Gjenstand gaae i Glemme. Hvad Erstatning eller Bederlag angik, da var jeg aldrig saa taabelig at søge det. Ivertimod, da jeg fandt hvor upopulair det gjorde en Mand blandt Kjobmændene, at bevise noget mod Storbritanien, netop paa den Tid, var jeg klogeligen tavs, da det dermed lykkedes mig at frelse min Charakter, der ellers vilde have fulgt min Formue, som den korteste Maade at bringe en besværlig Paaminder til Taushed.

De fleste unge Mennesker vil udentvivl neppe troe, at en saadan Tingenes Tilstand nogensinde kunde eksistere hos en Nation, der kaldte sig selv uafhængig; men for det Første maa det erindres, at Factionernes Lidenskaber aldrig lade deres Tilhængere uafhængige af deres Kunstgreb og Hensigter, og for det Andet maa Alle, som kjendte dette Lands Tilstand i 1804, indrømme, at det i intelligent Magt ikke var uafhængig af hverken England eller Frankrig. Gjærningen gaaer i enhver Ting hos os forud for Tanken; og den offentlige Mening stod saa langt bagved Landets daværende Omstændigheder, som — som — ja hvad skal jeg ligne det med? nu, som den Dag i Dag. Jeg kjender ingen bedre og sandere Paralel. Jeg tvivler ikke om, at det accurat vilde gaae ligesaadan nu, dersom

lignende Uretfærdigheder bleve begaaede af de samme frigsførende Magter.

Marble var barnagtig opbragt over disse smaa Exempler paa Mangel paa Nationalitet hos hans Landsmænd. Han var ikke den Mand, der lod sig true til at tie, og i flere Aar talte han vidt og bredt om den Gjenstand, at en Amerikaner havde mistet sit Skib og Ladning, som jeg havde mistet mit, uden engang Haab om Opreisning, med en Frimodighed, der gjorde hans Begreber om Ret mere Ure end hans Klogskab. Hvad mig selv angik, da gjorde jeg ikke engang et Forsøg paa at forsøge mig Ret. Jeg vidste hvor lidet det kunde nytte, og the Dawn og dens Ladning gik med de hundrede af andre Skibe og Ladninger, der sank i den politiske Tomhed, der fremkom ved Krigserklæringen i 1812.

Dette er mig en ubehagelig Gjenstand, og jeg skulde med Glæde have forbigaaet den, thi den beviser, at dette Lands politiske Forening feilede i et af de vigtigste Punkter af alle saadanne Associationer; — men der vindes aldrig Noget ved at undertrykke Sandheden ved saadanne Leiligheder. Lad dem som læse, tænke over det Foregaaede, det kan maaskee bidrage til at gjøre det Tilkommende mere sikkert, idet det giver den virkelig amerikanske Borger nogle af de Rettigheder, som vi prale saa meget af at besidde. Dersom Laushed medførte noget Godt, vilde jeg gjerne tie; men Sygdomme i det politiske Legeme fordrer en dristig og mandig Behandling, endog i høiere

Grad end de i det physiske System. Jeg erindrer godt Pressens Tone i dette Lands handlende Byer, i Anledning af den sidste franske Traktat, et af de skjendigste Exempler paa Foragt i Forening med Uretfærdighed, hvoraf Historien ikke fremviser noget Exempel, og jeg tilstaaer, at jeg ikke føler mig synderlig opmuntret til at haabe paa store Forbedringer.

Efter at vi vare blevne færdige med Oberst Nr. 2, fortsatte Marble og jeg vor Vandring. Vi mødte flere af mine Bekjendte; men ingen af dem gjenkjendte mig i min nærværende Dragt. Det gjorde mig ikke videre ondt at see dette, da jeg var træt af min Historie, og vilde gjerne være i et Slags Incognito i nogle faa Dage. Men New-York var sammenlignelsesviis en lille By i 1804, og Enhver kjendte Ansigterne paa dem, der besad en vis Stilling i Samsundet. Der var derfor kun lidet Haab om, at jeg ikke inden kort Tid vilde blive gjenkjendt.

Vi gik op over St. Paul's, den Gang et høit Dvarteer i Byen, og hvor nogle faa Huse vare blevne opførte, i hvad der den Gang var en ny og udvidet Stiil. Paa Straaningen uden for et af disse patriisiske Residensser, — for at bruge en Benævnelse, der senere er kommen meget i Brug — saae jeg en moderne klædt Herre staae og stange sine Lænder, med en Mine, som om han kunde være Husets Herre. Jeg var næsten forbi denne Person, da et Udraab fra ham, og dei, at han kaldte min Str-

mand ved Navn, bragte mig til at standse. Det var Rupert.

„Marble, min kjære Gut, hvorledes har De det?“ sagde vor gamle Skibskammerat, idet han steg ned, med et følesløst, halv oprigtigt og halv nedladende Bæsen, idet han tillige udstrakte sin Haand, som Moses rystede hjerteligt. „Synet af Dem erindrer mig om gamle Dage og om det salte Vand!“

„Mr. Hardinge,“ svarede min Styrmand, der ikke kjendte noget til Ruperts Feil, undtagen hans Ustikkethed til Søen, „det glæder mig hjerteligt at træffe paa Dem. Boer Deres Fader og Deres smukke Søster her?“

„Nei, de gjør ikke, gamle Moses,“ svarede Rupert, uden endnu at kaste et Blik paa mig. „Dette er mit Huus, hvori det vil glæde mig meget at see Dem, og at gjøre Dem bekjendt med min Kone, som ogsaa er en gammel Bekjendt af Dem, Miss Emily Merton, Datteren af General Merton af den brittiske Armee.“

„Blæse være med den brittiske Armee og blæse være med den brittiske Flaade tillige!“ raabte Marble med mere Følelse end god Levemaade. „Dersom den sidste ikke var, vilde vor Ben Miles her, nu være en rig Mand!“

„Miles!“ gjentog Rupert med en Forbauselse, hvori der var mere Natur end det var sædvanligt hos ham i de senere Aar. „Det er altsaa sandt, og De er ikke gaaet under paa Søen, Ballingsford?“

„Jeg lever, som De seer, Mr. Hardinge, og er glad

ved at finde en Leilighed til at spørge til Deres Fader og Søster."

"Jeg takker Dem, begge ere raske. Den gamle Gentleman vil især blive glad ved at see Dem. Han har levende følt Deres Ulykker, og gjort Alt hvad der stod i hans Magt for at forhindre den flemme Affaire med Clawbonny. De veed at han var ligesaa godt istand til at skaffe en Million tilveie, som fem eller ti tusinde Dollars; og stakkels Lucy er endnu umyndig og kan kun benytte sine Indkomster, der vare uilstrækkelige netop den Gang. Jeg kan forsikre Dem, Wallingsford, vi gjorde Alt hvad der stod i vor Magt, men jeg var netop iværk med at begynde paa at holde min egen Huusholdning, og manglede den Gang rede Penge, og De veed hvorledes det gaaer under saadanne Omstændigheder. Stakkels Clawbonny! det gjorde mig overordentlig ondt, da jeg hørte det, skjøndt man siger, at denne Mr. Daggert, Deres Eiterfølger, gjør Underværker med det, en Kapitalist, siger man, og istand til at drive alle sine Planer igjennem."

"Det glæder mig, at Clawbonny er faldet i gode Hænder, siden det er kommen ud af mine. God Aften, Mr. Hardinge, jeg skal snarest muligt søge Leilighed til at finde Deres Fader, og at blive underrettet om de nærmere Omstændigheder"

"Ja, det vil glæde ham overordentlig meget at see Dem, Wallingsford, og det skal altid være mig en Glæde

at hjælpe Dem med hvad jeg kan. Jeg frygter for, at der maae være meget lavt Blande hos Dem."

"Derksom det, ikke at eie noget til at betale en Balance af nogle og tyve eller tredive tusind Dollars af ubetalt Gjæld, er det De kalder lavt Blande, saa er Ebben vistnok løben ud af min Lomme. Men jeg fortvivler ikke derfor, jeg er ung og har et ædelt, mandigt Kald."

"Ja, jeg tør nok sige, at det vil gaae Dem overordentlig godt, Wallingsford," svarede Rupert med en beskryttende Mine. "De har altid været dristig i Deres Foretagender, og man behøver ikke at være bekymret for Dem. Det vilde knap være delicat at bede Dem see Mrs. Hardinge, som De der er, ikke fordi De jo tager Dem meget godt ud i Deres korte Troie; men jeg veed nøiagtigt hvorledes det er med unge Mænd, naar der er Damer med i Spillet, og Emily er maaskee lidt forfinet."

"Dog har Mrs. Hardinge seet mig meget ofte i kort Troie, og tilbragt mangen Time i mit Selskab, naar jeg har været klædt netop som jeg nu er det."

"Ja tilføes; — man bliver vant til Alting tilføes. God Aften, jeg skal have Dem i Grindring, Wallingsford, maaskee jeg kan virke noget for Dem. Jeg er intim med Hovederne for alle de største Handelshuse, og skal ganske vist have Dem i Grindring. God Aften, Wallingsford Et Ord med Dem, Marble, inden vi skilles ad."

Jeg smilede bittert, og gik stolt bort fra Ruperts Dør. Kun lidet vidste jeg den Gang at Lucy sad mindre

end tredive Fod fra mig, Iyttende til Andrew Drewetts Samtale og Lune. Angaaende den Sindsbestaffenhed hun var i, medens hun Iyttede, skal jeg strax have Leilighed til at tale. Da Marble indhentede mig, blev jeg underrettet om, at Rupert havde standsset ham, for at forskaffe sig vor Adresse, en Slags Redladenhed, hvorfor jeg ikke var ham taknemmelig.

Tiende Kapitel.

Jeg var næsten ligesaa forundret over min Udsærd mod Rupert, som han selv kunde være det. Der var ingen Tvivl om, at han tilskrev det min tabte Formue; thi i Begyndelsen af Sammenkomsten var han en heel Deel forvirret, og hans Dristighed hævede sig i Forhold, som han troede, at min dalede. Den Maadeholdenhed som jeg lagde for Dagen, skildtes alligevel ene Lucy, hvis Indskydelse paa mine Følelser aldrig ophørte. Hvad Marble angik, da troede han at Alt var i sin Orden, og bifaldt ganske afgjort Ruperts Opførsel og hele Fremtræden.

„Det er ikke enhver Mand, der kan blive Somand, Miles,“ sagde han, „thi det er en Gave, der kommer af

Naturen, ligesom Sang og Liniedands. Jeg tør nok sige, at Rupert vil gjøre sine Sager meget godt iland, som Gentleman betragtet, skjøndt han ikke har meget at betyde tilføes, som Enhver vil indrømme, der har været i Skib med ham. Der mangler ikke Stof i den Knos; men det er Landstof, naar alt kommer til alt, og det vil ikke svare til Monstring paa det blaa Hav. Jeg tør nu nok sige, at denne Keiser-General Bonaparte vilde være en infernalsk ussel Skibsfører, dersom man skulde prøve ham."

Jeg svarede ikke, og vi streifede omkring til det blev mørkt. Derpaa vendte vi tilbage til vort Logis og gik til Køis. Den næste Morgen spiste vi Frokost med de Dørige, og jeg vilde netop gaae ud for at søge en Advocat, og høre hans Mening angaaende Usurancen, skjøndt jeg kun havde lidet eller intet Haab om at faae nogen Ting tilbage, da det blev sagt mig, at to Gentleman ønskede at tale med mig. Ved det første Diekast troede jeg, at flere Udgivere søgte efter Nyheder; men vi vare ikke saasnart blevne ene sammen, førend den ene af disse Personer meddeelte mig Hemmeligheden ved hans Besøg, paa en Maade, der kunde være god nok med Hensyn til suaviter i modo (midt i Formen,) medens den ikke i ringeste Maade kunde siges at være usfuldkommen i forlitter in re (stærk i Sagen selv).

„Det gjør mig ondt at sige, Capitain Wallingsford,“ begyndte denne Person, „at jeg har en Arrestordre mod

Dem, for en Sum, der vil udfordre en meget respectabel Borgen, ikke mindre end tredsindstve tusind Dollars."

"Godt gjort, min retskafne Fætter," mumlede jeg, "dette er vistnok ikke at spille nogen Tid. Jeg indrømmer, at jeg skylder Halvdelen af de Penge, Sir, naar min Aulsgaard kun er solgt for fem tusind Dollars, som jeg hører, og jeg formoder, at jeg bliver arresteret for mit Gjeldsbrev, men paa hvis Begjering bliver jeg forfulgt paa denne Maade?"

Her meldte den anden Person sig som Klagerens Fuldmægtig, idet han undskyldte sin Nærværelse under det Baaskud, at han haabede at kunne være mig til Tjeneste, med at arrangere Sagen paa en venstabelig Maade.

"Min Klient er Mr. Thomas Daggett af Clawbonny i Grevskabet Ulster, der er i Besiddelse af Deres Forfædres Eiendom, som Administrator for den afdøde John Wallingsfords Eiendom, med hvilken afdøde Gentleman jeg troer, De var beslægtet."

"Den afdøde John Wallingsford! er min Fætter da død?"

"Han forlod dette Liv for otte Maaneder siden, idet han døde ganske uventet. Der er tilstillet Mr. Daggett Administrations Skrivelser, han er Son af Mr. Johns Moders Søster, og Hovedarving, da den Afdøde ingen Testament har efterladt. Det er stor Skade, at Loven udelukker Dem fra Arven, da De fører Familienavnet."

„Min Slægtning gav mig Grund til at troe, at jeg skulde være hans Arving, ligejom det blev forstaaet, at han skulde være min. Mit Testament i Faveur af ham, blev efterladt i hans Besiddelse.“

„Det vide vi, Sir, og da man formodede Dem død for længere Tid siden, troede man, at Deres rørliche Gods tildeels vilde tilfalde os ifølge Testamentet, hvilket kunde have forhindret den Nødvendighed at træffe de ubehagelige Forholdsregler, hvortil vi nu ere drevne. Spørgsmaalet var, hvem døde først? De eller Deres Fætter, og den Kjendsgjerning vil De letteligen fatte, at vi ikke kunde finde Midler til at afgjøre. Saaledes som det er, nøder Administratorens Pligt ham til at gaae frem med saa liden Tidsspilde som muligt.“

„Jeg har altsaa intet andet at vælge, end at gaae i Fængsel. Jeg kjender ikke det Menneske paa Jorden, som jeg kunde anmode om at gaae i Borgen for en Sum saa stor, som den jeg virkelig skylder, ikke at tale om Gjeldsforfkrivningen.“

„Det gjør mig meget ondt at høre dette, Capitain Ballingsford,“ svarede Procuratoren, Mr. Meekly, meget høfligt. „Lad os nu følges ad, saa kan Retsbetjenten følge efter. Maa skee Sagen kan afgjøres i al Venstabelighed.“

„Meget gjerne, Sir; men førend vi forlade dette Huus, vil jeg klarere min Regning, og meddele et Par af mine Venner, der venter mig i Gangen, min Stilling.“

Neb var een af disse Venner; thi jeg følte, at jeg med stærke Skridt nærmede mig en Stilling, hvori endog mine Slavers Benkskab var mig af Bigtighed. Denne brave Karl og Marble kom paa mit Vink hen til os, og jeg betroede dem derefter simpelt hen mine Affairers Tilstand.

„Arresteret!“ sagde Moses, idet han saae paa Netsbetjenten med dyb Foragt, skjøndt det var en haandsfast Karl, og som var godt opsat paa at gjøre sin Pligt. „Arresteret! nu, Miles, De kunde selv haandtere disse to Karle, og ved Neb's og min Hjælp kunde vi gjøre dem til Skibmandsgarn, uden at behøve Skibmandsvinden!“

„Det kan være sandt nok, Moses; men jeg kan ikke haandtere Loven, endog ved Deres kraftige Bistand, og jeg skulde heller ikke ønske det, om jeg ogsaa var istand dertil. Jeg maae gaae i Fængsel, da mine Venner ikke kan stille Borgen, — saa — —“

„Borgen! nu vel, jeg er Deres Borgen, og behøver De to, saa er der jo Neb.“

„Jeg formoder at disse to Gentleman ikke ret forstaae, hvad det er de tilbyde,“ smaalø Procuratoren.

„Skulde jeg ikke forstaae det! det er en infernalst ussel Gisning af Dem, min Ven. Da vi ragede sammen med Hamborgerne i Philadelphia, — det bliver netop nu tredive Aar siden —“

„Bryd Dem ikke videre derom, Moses. Jeg ønsker, at De betaler min Regning her, giv Neb den lille Pose

med mine Klæder, for at han kan bringe den hen til Fængslet, og behold mine andre Effecter under Deres Varetagt. De vil naturligviis nu og da komme og see til mig; men jeg befaler Dem ikke at følge os nu."

Jeg forlod nu Huset med en Jil, som jeg troer foruroligede Betjenten lidt. Da vi vare komne ud paa Gaden, sagtnedes alligevel mine Skridt, og jeg indløb mig i en Samtale med Procuratoren, angaaende Arrangementet.

"Naar jeg skal være aabenhjertig, Capitain Wallingford," sagde Meekly, "saa venter min Klient aldrig at erholde det fulde Beløb, da man formoder, at Deres værkelige Gods nu indskrænker sig til visse Juveler, Creaturerne paa Deres forrige Avlsgaard, nogle faa Negere, en Slup, noget Bohave, &c. Nei Sir, vi vente ikke at erholde den hele Sum, vi forlange. Visse Sikkerheder, der ere os i Hænde, vil udslette meget af den, skjøndt der vil blive en betydelig Balance tilbage."

"Da Mr. Daggett allerede har faaet en reel Eiendom, der rigelig er værd fem og tredive tusind Dollars, og som indbringer rene to Tusind om Aaret, ikke at tale om den Fordeel den yder som Bolig, foruden Gjeldsbreve og Panteobligationer, for rundt hen thye Tusind til, føler jeg tilfulde hans Maadeholdenhed. De fyrgethve Tusind, jeg skyldte min Fætter, vil rigeligen blive tilbagebetalt hans Arvinger, skjøndt jeg maa sidde i Fængsel."

"De misforstaaer Sagen ganske; Mr. Daggett er

ikke paa Clawbonny som Administrator, men som Kjøber, da den under Pantfætningen blev solgt. Han kjøbte den naturligviis ikke selv, men har modtaget en skriftlig Contract af en Fætter af ham, som var bona fide Byder. Det budne Beløb, fem tusind to hundrede og halvtredstusindstve Dollars, er lovmæssig endosseret paa Deres Gjeldsbrev, og er krediteret Dem. Derjom ingen bød høiere, maatte Eiendommen gaae."

"Ja, Sir, jeg forstaaer meget godt hvorledes det gaaer med Eiendomme i Skyldnerens Fraværelse, ved tvunget Salg. Men af hvad Natur er det Forslag, De har ifinde at fremkomme med?"

"Mr. Daggett har en Idee om at De er i Besiddelse af nogle meget værdifulde Perler, der antages at have en Værdi af et tusind Dollars, samt en heel Deel Solv-tøi &c. &c. Nu foreslaaer han, at De overfører paa den Eiendom, for hvilken han repræsenterer Eieren, alt Deres værlige Gods, der er af Værdi, han vil da creditere Dem Beløbet, og suspendere Inddrivelsen af Ballancen, med eet Ord, han vil give Dem Tid."

"Og hvad Mening har Mr. Dagget om den Sum, jeg saaledes skulde faae Henstand paa?"

"Han agter at være liberal, og troer, at De kunde faae Credit for omtrent fire tusind Dollars."

"Mit værlige Gods, indbefattet Perlerne, hvorom De talte, næsten et tusind Dollars Værdi af Solv, endog solgt som gammelt Solv, Sluppen, Creatureerne, Heste,

Bogne. Uvlsredffaber, og uden at regne Slaverne med, hvem jeg har i Sinde alle at give Frihed, dersom Loven tillader det, maa fordoble den Sum, Sir. Dersom Mr. Dagget ikke har i Sinde at faae bedre Tanker om mine Effecters Værdi, vil jeg foretrække at forblive i Fængsel, og see hvad jeg kan bringe ud deraf ved privat Salg. Da han vil faae hver Gent af den Sikkerhed, der er stillet i min Søsters Eiendom, næsten 22,000 Dollars, og nu besidder mere end 5000 Dollars i Clabonny, saa vil den Ballance jeg virkelig skylder ikke overstige 13,000 Dollars."

"Jeg troer, det vilde være det klogeste, Sir, at lade Eiendommen komme under Execution."

"Det agter jeg ikke, Mr. Meekly, i saa Henseende er jeg ganske bestemt. Get tvunget Salg er mere end nok for en Begynder."

"Vi vil snart naae Fængslet, Sir, maaskee Synet deraf vil —"

"Det vil det ikke, Sir. Naarsomhelst Mr. Daggett skulde finde for godt at modtage min Eiendom, ifølge en retmæssig Burdering, vil jeg maaskee være rede til at arrangere Sagen med ham, thi jeg har ikke i Sinde at fragaae Gjelden, eller at undslaae mig for at betale den, men da han nu har fulgt sin egen Fremgangsmaade i denne Sag, saa lad det blive derved. God Morgen, Hr. Meekly, jeg anseer det ikke for nødvendigt, at De følger mig længer."

Jeg havde taget denne Beslutning, da jeg saae, at jeg havde med en Blodsuger at gjøre. Da Mr. Daggett var en Spidsbube, frygtede han for, at jeg skulde stille mig ved min rørlige Giendom, førend han paa lovlig Maade kunde tvinge en Execution istand, og han troede, at han ved Trudsel og Tvang kunde faae mig til at gaae ind paa et Arrangement. Det blev nu min Sag at skuffe hans Forhaabninger, og jeg paatog mig en tilidsfuld Mine, der snart skaffede mig af med min Ledfager. Faa Minutter efter blev Laasen til det gamle Steen-Gjeldsfængsel lukket efter mig. Jeg havde nogle Penge hos mig, og da jeg nødig vilde lukkes inde hos det Selskab, der fandtes i Bygningen, lykkedes det mig at faae et lille flet meubleret Værelse for mig selv.

Disse Præliminaries vare neppe afgjorte, førend Neb blev lukket ind med mit Løi. Den stakkels Karl havde grædt, thi han havde ikke allene Følelse for mig, men han havde Følelse for den Bancere og Ulykke, der havde rammet den hele Clawbonny-Besætning. Han skulde endnu erfare, at Stedet var tabt, og jeg gjøs ved at meddele ham dette, thi for hans uskyldige Sind vilde det være det samme, som at tvinge Sjel og Legeme fra hinanden. Alle Negrene ansaae sig som en Deel af Clawbonny, og en Adskillelse maatte i deres Dine have forekommet, som en eller anden naturlig Convulsion. Neb bragte mig et Brev. Det var forseglet med Hardingernes Baaben. Der var ogsaa Couvert om, og Adressen var

skreven af Rupert. Kort sagt, alt ved dette Brev vidnede om No, Anseelse, Hovmod og Jagttagelser af Former. Jeg skyndte mig at læse Indholdet, som jeg affskriver ordret.

Broadway — Onsdag Morgen.

„Kjære Wallingsford!

„Det er netop falden mig ind, at Indesluttede kan være Dem til Nytte, og jeg bebrejder mig, at jeg ikke tænkte paa Deres sandsynlige Nødvendigheder, da jeg saae Dem. Det smertes mig, at det ikke staaer i min Magt at bede Dem spise til Middag hos mig, én samille, idag; men Mrs. Hardinge har Selskab, og vi ere inviterede til at spise til Middag ude, de øvrige Dage af Ugen. Jeg skal alligevel see til Dem een af Dagene, naar jeg er mindre beskæftiget. Lucy har nylig hørt, at De er frelst og ankommen hertil, og har skrevet et Brev til min Fader, der vil glæde sig over, at De endnu er blandt de Levendes Tal. Generalen, der boer hos os, lader formelde sin Compliment og haaber, at naar han vender tilbage til England, det da vil være som Deres Passageer. Adieu, kjære Wallingsford, jeg skal aldrig glemme Deres Drenges-Spilopper, hvilke, jeg nok tør sige, undertiden bringer Dem til at smile.

„Deres ic.

„Rupert Hardinge.“

Dette Brev indeholdt en Banknote paa tyve Dollars. Ja den Mand til hvem jeg havde givet tyve tusind Dollars,

sendte mig i min Nød denne ædelmodige Gave, for at afhjælpe mine Mangler. Jeg behøver neppe at sige, at jeg vieblikkelig sendte ham Banknoten tilbage med Reb, med en kold Tilskjendegivelse af min Erkjendtlighed. Jeg trængte idetmindste ikke til hans Medlidenhed.

Jeg tilbragte en meget uhyggelig Time ene, efter at Reb var gaaet. Dervaa kom en Fangevogter for at underrette mig om, at en Herre og en Dame, en Præst, troede han, vare i den private Forsamlingsstue, og ønskede at tale med mig. Det var uidentivt Mr. Hardinge, kunde hans Ledsagerske være Lucy? Jeg var altfor ængstlig, altfor begjerlig til at spille nogen Tid, og da jeg styrte hen til Døren, blev jeg strax indladt. Der vare de, Lucy og hendes Fader. Reb havde seet Chloe, da han var ved Ruperts Dør, havde hørt meget og fortalt meget. Mr. Hardinge vilde netop gaae for at søge mig; men da han fik at vide, hvor jeg var, havde han kun givet sin Datter Tid til at tage Hat og Schawl paa, og idet han ledsagede hende tværs over Parken, bragte han hende, for i egen Person at besøge mig i Fængslet. Jeg saae ved første Blik, at Lucy var frygtelig bevæget, at hun var bleg, og dog skjønnere end nogensinde, og at hun var Lucy selv i Charakter og i Person.

„Wiles, min kjære Dreng!“ raabte den gode, gamle Geistflige, idet han sluttede mig i sine Arme, „Gud alene være takket for denne Raade! Alle, undtagen Lucy og jeg,

har opgivet Dig, men vi kunde ikke, vilde ikke troe, at ogsaa Du var tabt for os for steds!

Medens min forrige Formynder bestandig trykkede mig til sit Bryst, som om jeg endnu var et Barn, kunde jeg see, at den kjære Lucy græd, som om hendes Hjerte skulde bryde, derpaa saae hun op og forsøgte paa at smile, skjøndt jeg kunde see, at denne Bestræbelse blev gjort ene for min Skyld. Jeg greb hendes fremraakte Haand og kysede den atter og atter. Den kjære, kjære Bige skjælvede gennem hver af sine Nerver.

„Alle mine Ulykker ere glemte,“ raabte jeg, „ved at finde Dig saaledes, ved at finde Dig usorandret, ved at finde Dig endnu Lucy Hardinge.“

Jeg veed neppe hvad jeg nytrede, men jeg saae, at Lucys Ansigt var overghdt med Rødme, og et Smil, der forekom mig at have en usforklarlig Betydning, viste sig om hendes yndige Mund. I det hele taget troer jeg, at der maa have været en otte à ti Minutter, i hvilke ingen af os Tre ret vidste, enten hvad vi sagde eller gjorde. Lucy var baade Smil og Lærer, skjøndt levende be-
kymret for at vide hvad der var hændtes, og hvorfor jeg var kommen i Fængsel, var tydeligt udtrykket i hendes Ansigt, saavel som i flere af hendes Uttringer. Hvad mig angaaer, da var jeg reent ude af mig selv og bar mig ad som en Nar.

Efter nogen Tids Forløb satte vi os alle ned, og jeg fortalte dem, hvorledes det var gaaet til, at jeg havde

mistet mit Skib og Grunden hvorfor Clawbonny var bleven solgt, og hvorfor jeg troede, at jeg var bleven arresteret.

„Det glæder mig, at min Fætter, John Wallingsford, ikke har havt noget at gøre med disse Transactioner; skjønt Grunden, hvorfor mit Gjeldsbrev gik over i en andens Hænder, smerter mig dybt. Det vilde være endnu haardere at bære min Ulykke, dersom jeg kunde formode, at en Slægning, under Venskabets Maske, havde lagt saa listig en Plan for at ødelægge mig. Hans Død beroliger mig alligevel i den Henseende.“

„Jeg kunde ikke lide at han talte om at gøre Dig til sin Arving, og glemte at udføre det,“ svarede Mr. Hardinge. „Et Menneſke bør aldrig love noget og glemme at indfri sine Ord; der ere noget mistænkeligt deri.“

Lucy havde ikke talt medens jeg fortalte min Historie, hendes rene Dine straaled paa mig, paa en Maade, der forraadte den Interesse hun følte; men ikke et Ord undslap hende, indtil hendes Fader havde gjort den nysomtalte Bemærkning.

„Det har ikke noget at betyde nu,“ sagde hun, „hvad der kan have været Mr. John Wallingsfords Bevæggrund. Da han var hos Miles, ansaae jeg ham for en raa, men ærlig Mand, men det bør tilgives ærlige Folk at de ikke have forudseet deres egen pludselige Død. Spørgsmaalet er nu, min kjære Fader, hvorledes Miles snarest muligt kan komme ud fra dette elendige Sted.“

„Ja, Miles, min kjære Dreng; Himlen forbyde at Du skulde sove paa saadant et Sted. Hvorledes skal vi bære os ad?“

„Jeg frygter, Sir, at jeg vil komme til at sove mange Nætter her. Den Gjeld jeg virkelig skylder, er omtrent tretten tusind Dollars; og Ordren lyder paa det hele Beløb af Gjeldsbrevet. Da Bevæggrunden til at arrestere mig, sandsynligviis er den, at drive mig til at slutte en Contract, ved at kjende Dommen for gældig og at lade min rørlige Eiendom blive opoffret, ligesom det er skeet med Clawbonny, er det ikke sandsynligt at Borgen for en mindre Sum, end den Loven tillader Klageren at fordre, vil blive modtaget. Jeg kjender ikke den Mand, der vil gaae god for mig for et saadant Beløb.

„Men jeg veed to, Rupert og jeg selv.“

Den Tanke at modtage saadan en Gunstbeviisning af Rupert, var mig særdeles ubehagelig; og jeg kunde see paa Udtrykket i Lucys Ansigt, at hun gik ind paa mine Følelser.

„Jeg frygter, Sir,“ sagde jeg, efter ved et varmt Haandtryk at have takket Mr. Hardinge, „at De ikke er rig nok. Den udnævnte Sheriff har sagt mig, at han har Instructioner, der lyde paa at være streng, med Hensyn til Borgen; og jeg frygter for, at hverken De eller Rupert kan sværge paa at eie halvtredstusindstyve tusind Dollars.“

„Gud bevares! Gud bevares! Er det virkelig nødvendigt, Miles?“

„Naar det fordres, troer jeg at Loven paastaar Sikkerhed for det angivne Beløb. Rupert lever paa en stor Fod, seer jeg, og dog tvivler jeg om, at han vilde findes villig til at aflægge ovennævnte Gæd.“

Mr. Hardinges Ansigt blev meget bekymret, og han var en Stund taus inden han svarede.

„Hverken jeg eller Lucy ere inde i Ruperts Hemmeligheder,“ sagde han endelig. „Jeg haaber at alt er i Orden, skjøndt den Tarke at han muligens spillede, ofte har ængstet mit Sind. Han er gift med Miss Merton, har kjøbt og udstyret et Broadway Huus, og lever paa en stor Fod. Da jeg talte med ham om denne Gjenstand, spurgte han mig, om jeg troede at engelske Damer af Stand indgik i Egtekab med tomme Hænder. Jeg veed ikke hvorledes det hænger sammen, min kjære Miles, men jeg har aldrig troet at Mertons havde andet end Majorens Emolumenter at leve af.“

„Major Merton,“ svarede jeg, idet jeg lagde Eftertryk paa den korte Titel, det værdige Individ virkelig besad. „Major Merton har selv fortalt mig det.“

Mr. Hardinge sukede, og jeg saae at Lucy blev saa bleg som Døden. Den første kjendte ikke sin Soms sande Charakter, men han nærede al den Frygt, som det var naturligt for en Fader at føle, under saadanne Om-

stændigheder. Jeg indsaae Nødvendigheden af, ja Mennesseligheden i, at lette deres Sind.

„De kjender mig altfor godt, min kjære Formynder — og Du, fortræffelige Lucy, til at troe at jeg med velberaad Hu vilde bedrage nogen af Eder. Hvad jeg nu meddeler, skeer for at Rupert ikke skal blive bedømt for ublidt. Jeg veed hvorfra Rupert har faaet en stor Sum Penge, førend jeg aasseilede. Den var erholdt paa en lovlig Maade, og er, eller var med Rette hans. Jeg siger ikke ai den var stor nok, til at sætte ham istand til i lang Tid at leve paa den Maade, som han lever; men den vil være tilstrækkelig dertil i nogle faa Aar. De behøver ikke at frygte for Raart, eller nogen positiv Vanære. Rupert har ikke Disposition til nogen af Delene, han affhyer det første og er for klog til det sidste.“

„Gud være takket derfor!“ udbrod den Geistlige andægtig. „Jeg har virkelig skræmmet mig selv med min egen Daarskab. Ja saa, Master Rupert, Du er kommen til Penge, og har været taus! Godt, jeg kan lide hans Betsedenhed; Rupert er flink, Miles, og jeg stoler paa at han en Gang vil indtage en hæderlig Plads ved Skranken. Han har maaskee giftet sig lidt vel tidligt for een med hans Midler, men jeg søler mig opmuntret, nu da jeg veed at han kan komme til Penge paa en hæderlig, lovlig og retfærdig Maade.“

Jeg havde ikke talt noget om det hæderlige og retfærdige, men hvilken Svaghed kan vel ikke faderlig Hen-

giveness vække? Lucys Ansigt sagde mig, at hun havde Mistanke om den sande Sammenhæng. Aldrig før havde jeg seet paa dette i Almindelighed fromme, og altid elskelige Ansigt, et Udtryk af saa megen Idmøgtelse. I et eneste Dieblisk steg det næsten til Angest. I det hun alligevel tilbagevandt sin Selvbeherkskelse, var hun den første, der bragte Samtalen i dens rette Løb.

„Vi glemme i al denne Tid Miles,“ sagde hun. „Det synes Fader, som han ikke troer at hverken Du eller Rupert ere rige nok til at være hans Borgen; kan jeg være til nogen Nytte i denne Henseende?“

Lucy talte bestemt, og paa en Maade, som den der begynder at blive vant til at ansee sig selv for at have nogen Betydning, med Hensyn til Penge; men en stærk Rødme overfoer hendes Ansigt, da hun saaledes syntes at gjøre sig mere gjeldende end hun pleiede.

„Tusind Tak for Tilbudet, kjæreste Lucy,“ sagde jeg ivrigt, „men om Du kunde blive min Borgen, vilde jeg visseligen ikke tillade det. Det er nok at Du kommer for at besøge mig her, uden at sætte Dit Navn i videre Forbindelse med min Gjeld. En Umyndig kan alligevel ikke være Borgen. Mr. Daggett vil holde mig her i nogle saa Uger; naar han finder at jeg bruger Agenter til at sælge mine Effecter, antager jeg, at han er Skurk nok til at frygte for at Pengene skal slippe uden for hans Execution, og han vil tilbyde en Overeenskomst. Er jeg

først fri kan jeg altid gaa tilsoes, om ikke som Skibsfører, saa dog i det mindste som Styrmand."

"Harde vi været saa stolte, som Du, Miles, vilde vi ikke have havt Clawbonny saa kjær."

"Det er ikke Stolthed, men Retfærdighed, Lucy, for at forhindre Dig i at gjøre noget, hvorfor der ikke er nogen Nødvendighed, og som kunde gjøre Dig til Gjenstand for inpertinente Bemærkninger. Nei, jeg vil strax gaae i Værk med at disponere over min rørlige Eiendom, det vil snart bringe Mr. Daggett paa sømmelige Tanker."

"Dersom en Mindreaarig ikke kan blive antaget som Borgen, kan der ikke siges mere," svarede Lucy, "ellers vilde jeg bevise Dig, Miles, at jeg kan være lige saa halsstarrig som Du. I alle Tilfælde kan jeg kjøbe Juveler, om jeg ogsaa mangler nogle saa Maaneder i Myndighedsalderen; lykkeligviis har jeg et Aars Indkomster i Behold. Du seer, Miles," her rødmede Lucy atter, skjøndt hun smilede, "hvilken Regnemester jeg begynder at blive; men jeg kan ligesaa godt strax begynde med at kjøbe Dine Perler. De ere allerede i min Forvaring, for at være paa et sikkert Sted, og mangt et begjerligt Blik har jeg kastet paa dem. Hine dyrebare Perler! som jeg troer Du vurderede til tre tusind Dollars, Miles," vedblev Lucy, "Fader vil strax udbetale Dig den Sum paa mine Begne. Send saa Bud efter Din Forfølgers Sagfører, thi jeg kan ikke kalde ham andet end Din Forfølger, og tilbyd ham at betale saa meget af Fordringen, forudsat, at han

vil antage Fader som Borgen. Dersom han er af den Slags Folk, som Du antager ham for, hvilket hans Handlinger rigtignok vidner om, vil han med Glæde modtage Tilbudet."

Jeg glædede mig over Lucy's Beredvillighed i at tilbyde mig Hjælp, og der var tillige stor Sandsynlighed for, at Projectet vilde lykkes. Kunde jeg faae fire eller fem Tusind Dollars samlet, tvivler jeg ikke om, at Daggett vilde antage Mr. Gardinge som Borgen, da der kun den Gang fordredes Sikkerhed for, at jeg vilde fremstille mig for Retten, og der kunde rigtignok ingen tiltroe mig, at jeg vilde skjule mig, og lade min gamle Formynders Stikken. Dog kunde jeg ikke bekvemme mig til saaledes at udplyndre Lucy. Overladt til hendes egne Følelser for det Passende, vidste jeg godt at hun aldrig tænkte paa at anvende saa stor en Sum til Brydelse for hendes egen Person, som den Berclerne virkelig vare værd, og disses Værd var kun lidt mere end Halvdelen af den Sum hun havde nævnet.

"Dette lader sig ikke gjøre," svarede jeg, idet mit Blik udtrykte min Taknemmelighed, "lad os ikke tale mere derom. Jeg kan ikke plyndre Dig, kjæreste Lucy, skøndt Du er saa redebøn til at underkaste Dig det. Lad mig kun være her nogle saa Dage, og Mr. Meekly vil frivillig indfinde sig med en Plan til at sætte mig i Frihed."

"Jeg har det!" udbrod Mr. Gardinge, idet han sprang op og greb sin Hat. "Lucy, jeg vil være her tilbage om

et Dvarteer, og da vil vi bære Miles i Triumf til Dit eget Huus. Ja, ja, den Plan kan ikke flaae seil, med en respectabel Sagfører."

"Maa jeg vide hvad det er, kjære Fader?" spurgte Lucy, idet hun saae med en udtryksfuld Mine paa mig.

"Nu, det er netop dette. Jeg vil gaae og finde Biskoppen, der vil gjøre alt for at tjene mig, og han og jeg vil følge sammen til denne Mr. Meeklys Contoir, og som Geistlige indestaae for, at Miles vil fremstille sig for Retten, hvilket Under-Sheriffen sagde mig vilde blive fordret; alt vil da blive ordnet til vor Tilfredshed. Paa Veien til Biskoppen vil jeg gaae ind i Richard Harrisons Contoir, og høre hans Mening om Sagen."

"Godt, Sir, den Idee, at tale med Richard Harrison, er meget god. Han kan nok finde paa een eller anden praktisk Maade, der kan komme os til Nytte. Dersom De kunde faae ham til at aflægge mig et kort Besøg, vilde jeg være Dem særdeles forbunden. Jeg vilde netop have raadspurgt ham angaaende Assurancen, da jeg blev arresteret, og dette Punkt ønskede jeg meget at faae opklaret."

Mr. Hardinge lyttede opmærksomt og derpaa forlod han Bærelset, idet han sagde til Lucy, at han vilde være tilbage om faa Minutter. Det kunde have været en ubehagelig Stilling for de fleste unge Damer, saaledes at være indelukket ene med en Fange i et Gjeldsfængsel; men Lucy var saa vant til den Fortrolighed, der bandt os sammen, saa at jeg troer at det særegne ved Stillingen

ikke i det Dieblif var hende paafaldende. Da hendes Fader forlod Bærelset sad hun i dybe Tanker, og heller ikke syntes hun at blive vakt af disse, førend en Stund efter at han var gaaet. Lucy sad, men jeg var staaet op for at ledsage Mr. Hardinge til Døren, og gif nu langsom frem og tilbage. Den kjære Pige reiste sig, kom hen til mig, tog min ene Haand i begge sine, og saae mig i nogen Tid ængstlig i Dinene, inden hun talte.

„Miles.“ sagde hun, „jeg vil ikke tale mere om Berlerne, ikke mere om mine egne Penge, og vil undgaae al Hentydning paa Ruperts Optraeden til Gunst for Dig, dersom Du vil modtage den Borgen jeg kan stille for Dig. Jeg kjender en Gentleman, der vil tage mit Ord for Sikkerhed, der er rig nok til at blive antaget, og som er Dig stor Forbindilighed skyldig; thi det har jeg ofte hørt ham ytre. Du kan ikke vide, hvor redebøn han vil være til at tjene Dig; men jeg veed det, og jeg beder Dig nu give mig Dit Ord paa, at Du ikke vil afflaae hans Hjælp, om han endog skulde være vild fremmed for Dig.“

„Hvorledes er det muligt, Lucy, at Du kan have nogen Kjendskab til en saadan Person?“

„O! Du kan ikke forestille Dig hvilket Forretnings-Fruentimmer jeg er bleven. Dersom jeg var Mand og myndig, vilde Du ikke nægte mig at være Din Borgen, Miles!“

„Nei, det vilde jeg ganske vist ikke; med de Følelser jeg nærer for Dig, Lucy, vilde jeg hellere modtage en saadan

Gunstbeviisning af Dig, end af noget andet menneskeligt Væsen. Men Du er, Gud være lovet! ikke Mand, og Du er heller ikke myndig."

"Vil Du da love mig at modtage denne lille Gunstbeviisning af den Mand jeg vil sende Dig. Det vil knuse vore Hjerter at vide Dig her i Fængsel, medens vi andre leve i Overflodighed. Jeg slipper ikke Din Haand, førend Du har givet mig Dit Løfte."

"Dit Blik er tilstrækkeligt, Lucy; jeg lover alt hvad Du vil forlange af mig."

Den kjære Piges Følelser vare blevne saa heftige, at hun brast i Graad, i det Dieblis, hendes Sind var bleven lettet, og hun bedækkede sit Ansigt med begge sine Hænder. Det var kun et forbigaaende Udbrud af Følelser, og et straalende Smil bortjog ethvert Spor af Sorg fra det søde elskelige Ansigt.

"Nu Miles, er jeg vis paa at vi snart skal have Dig ude af dette rædsfulde Sted," sagde hun; "og førend den omtalte Indførsel i Boet, som de kalde det, kan stee, ville vi have Tid til at træffe et eller andet Arrangement for Dig. Jeg vil til den Tid være myndig, og jeg kan idetmindste blive Din Creditor istedenfor den modbydelige Mr. Daggett. Du vilde vist ikke betænke Dig paa at skyld mig Penge, Miles, istedenfor at være i hans Gjeld?"

"Kjæreste Lucy, der er intet som jeg jo gjerne vilde skyld Dig, fremsfor ethvert andet levende Væsen, ikke en Gang Din ærværdige, elskede Fader undtagen."

„Huff paa, Miles, jeg holder mig nøiagtig til Dit Løfte, om en Time skal Du være fri.“

Ellevte Kapitel.

I de følgende to Timer saae jeg ikke et Menneske. Fra et Vindue i Forsamlingsværelset, hvor det var bleven mig tilladt at forblive, kunde man oversee den saakaldte Park, og det varede ikke længe førend jeg fik Die paa min Styrmand og Neb, der holdt gaaende og blokerede Kængslet, for at jeg ikke hemmeligen skulde blive bragt til et ubekjendt Sted, eller et eller andet Onde skulde nærme sig udvendig fra. Hvad disse to ærlige og hengivne Karle meente, ved saaledes at blive paa deres Post, vidste jeg rigtignok ikke; men jeg sluttede mig dertil. Endelig forsvandt Neb og var en halv Time borte. Da han kom tilbage havde han en Quail Lougværk over Skulderen; han tog da Plads i en tilbørlig Afstand fra Kængslet og begyndte paa at asmaale flere Favne, kappe i Stykker, knobe og spledse. Det morede mig at see deres Glid, der ikke standsede førend den blev afbrudt af mig;

jeg skal strax have Leilighed til at meddele hvorledes det gik til.

Omtrent to Timer efter at Lucy og hendes Fader havde forladt mig, kom en af Fangevogterne og meldte nok et Besøg. Jeg ventede min egen Procurator eller Mr. Harrison; men Læseren vil kunne domme om min Overraskelse, da Andrew DREWETT kom ind i Bærelset. Han blev fulgt af Fangevogteren, der havde et Brev i Haanden, og som satte mig i Forundring idet han sagde:

„Capitain Ballingsford, jeg har en Ordre til at aabne Døren for Dem, der er stillet Borgen.“

Fangevogteren gik ud.

„Og dette skylder jeg Dem, Mr. DREWETT!“

„Jeg vilde af mit ganske Hjerte ønske at det var Tilfældet, min kjære Sir,“ svarede Andrew idet han greb min Haand og trykkede den med Varme og Inderlighed; „men det vilde ikke være saa ganske at følge Sandheden, om jeg sagde det. Efterat De har frelst mit Liv, vilde jeg vistnok ikke have tilladt at De var i Fængsel, naar jeg ved saa ubetydelig en Tjeneste, som at gaae i Borgen for Deres Tilstedeværelse, kunde forhindre det; men jeg vil med Glæde være Deres specielle Borgen, til hvad Tid det skal være. Men lad den, det tilkommer, have Vren derfor. Miss Hardinge bad mig om at sørge for at De blev fri, og hendes Ønske er den Bevæggrund, der følger nærmest efter min egen Taknemmelighed.“

Dette blev sagt i en ligefrem, mandig Tone, og det

undrede mig at jeg aldrig før havde seet Andrew Drewett i saa gunstigt et Lys. Hans Dre var bleven forbedret, antog jeg, han havde mere af en Gentlemans Holdning, og var i enhver Henseende en behagelig ung Mand, med gode Sæder, godt flædt og med et smukt Udortes. Jeg kunde i enhver Henseende være retfærdig imod ham; men jeg kunde ikke tilgive ham, at Lucy foretrak ham for mig.

„Lucy kan aldrig glemme vor Barndoms Fortrolighed,“ sagde jeg lidt forvirret. „Hun forlod mig med den Erklæring, at hun havde i Sinde at gjøre noget saadant, skjøndt jeg maa tilstaae at jeg var ikke ganske forberedt paa dette. Derjom nogen Mand paa Jorden er til at misunde, saa er det Dem, Mr. Drewett!“

Andrew saae forlegen ud. Han saae vist paa mig, rødmede, saae derpaa ud af Vinduet, hvorefter han syntes atter at gjenvinde sin Selvbeherfselse.

„Jeg troer at jeg forstaaer Dem, Wallingsford,“ sagde han. „De mener ved at være forlovet med Lucy Hardinge?“

„Jeg kan ikke mene andet, alt hvad jeg hører, alt hvad jeg seer, og især denne sidste Handling siger mig det.“

„Alt har altsaa sagt Dem Usandhed. Jeg er ikke saa lykkelig at besidde Miss Hardinges Kjærlighed, og ingen vil erholde hendes Haand uden først at have vundet hendes Hjerte, ja og tilmed hendes hele Hjerte.“

Jeg var forbauset. Hvad, Lucy ikke forlovet med Drewett, elskede ham ikke, ifølge hans egne Ord; vilde

rimeligviis aldrig komme til at elske ham! Jeg troer at Andrew ikke havde Banskelighed ved tildeels at fatte mine Følelser; thi han syntes bestemt paa at fortsætte dette Emne, og hvad der gjorde ham megen Ære, at vedblive det paa en Maade, der ikke vilde efterlade nogen ubehagelig Uvished, angaaende den kjære Piges sande Stilling.

„Det er først ganske nyligt,“ sagde han, „at jeg har seet den store Uretfærdighed, som jeg og min Familie ganske uvilkaarlig have begaaet mod Miss Hardinge. Da De er hendes gamle, meget gamle Ven, vil jeg være aaben mod Dem, og bestræbe mig for i en ringe Grad at undskyldte mig, skjøndt jeg føler at det aldrig kan blive fuldkomment. De siger mig, at De har hørt, at jeg var forlovet med Miss Hardinge.“

„Upaatvivleligt; jeg troer det var hendes egen Faders Mening; skjøndt han maa have troet at Løftet var givet under Vilkaar, da Lucy aldrig vilde gifte sig uden hans Samtykke.“

„Mr. Hardinge har da paa en besynderlig Maade været ført bag Lyset. Jeg har rigtignok, Mr. Wallingford, længe beundret Miss Hardinge, og for flere Aar siden beileet til hende. Men jeg fik fra første Hærd Afslag. Men Lucy var saa aabenhjertig at tilstaae, at hun var ubunden; og jeg vedblev, tværtimod hendes Raad, hendes Ønsker, og jeg kan sige hendes Bønner. Jeg troer at hun agter mig, og jeg veed at hun hoiagter

min Moder, som næsten holder lige saameget af hende, som jeg selv. Denne Agtelse haabede jeg kunde modnes til Kjærlighed, og min Dumdriftighed har medført sin Straf. Det er nu omtrent sex Maanedes siden, jeg erindrer at det var kort efter at vi hørte om Deres sandsynlige Forliis, at jeg havde en endelig Samtale med hende om denne Gjenstand, da jeg blev overbevist om, at mine Udfigter vare haabløse. Efter den Tid har jeg bestræbt mig for at blive Herre over min Lidenskab; thi ugjengjeldt Kjærlighed, veed De nok, varer ikke evigt, og det er lykkedes mig saavidt, at jeg fortæller Dem alt dette, uden at føle den Smerte, det en Gang vilde have voldet mig. Jeg nærer endnu den dybeste Agtelse for Miss Hardinge, og et eneste opmuntrende Blik, vilde endog nu bringe mig tilbage for hendes Fødder. Jeg har alligevel den Tro, at hun aldrig vil gifte sig. Men lad os forlade dette Sted, der ikke længer har noget Krav paa Dem."

Jeg var i en saadan Tilstand, at jeg neppe vidste, hvad jeg foretog mig. Det var sammenlignelsesviis lidet for mig at vide, at jeg var fri, efter saa uventet at have erfaret, at Lucy ogsaa var fri. Lucy, hvem jeg for Aar tilbage havde troet at være ugjenkaldelig forlovet; og hvem jeg havde vedblevet at elske, endog efter at Haabet var gaaet tabt. Jeg indbildte mig, at Andrew Drewett aldrig havde elsket som jeg, ellers vilde han ikke kunde have talt som han gjorde, eller, hans Kjærlighed til Lucy havde ikke været en Deel af hans Tilværelse fra Barndommen,

som min viftnof havde været det. Medens alle disse Tanker krydsede mit Sind, gav jeg nogle faa Anviisninger, tog Drewetts Arm og skyndte mig ud af Fængslet.

Jeg tilstaaer at jeg aandede friere, da jeg befandt mig under Guds frie Himmel. Min Kammerat fulgte min Anviisning, og jeg førte ham til det Sted hvor Marble og Neb arbejdede med Lougværket. Stor var deres Forundring ved at see mig fri, og det forekom mig, at Styrmændene saae lidt skuffet ud, skjøndt han fattede Sagen strax, saasnart han saae Drewett.

„Derfor De blot havde ventet til Ratten, Miles,“ sagde Marble, idet han rystede truende paa Hovedet, „vilde Neb og jeg have viist det infernalske Fængsel hvorledes man forlader det paa Sømandsviis. Det gjør mig ondt at Leiligheden er gaaet tabt; thi det vilde have gjort deres Mave godt at tørne ud ved to Glas, og see deres Buur tomt. Jeg kunde halvveis have lyst til at bede Dem om at gaae tilbage igjen, min Gut!“

„Men jeg har ikke i Sinde at føie Dem deri, beviis mig derfor den Velvillie at besørge mit Løi bragt tilbage til vort Logis, hvor jeg i Nat har i Sinde atter at hænge min Køie. Mr. Drewett, jeg maa skynde mig at takke hende, hvem jeg skylder min Frihed; vil De ledsage mig?“

Andrew undskyldte sig, og idet jeg atter takkede ham, skiltes vi ad med et hjertelig Haandtryk. Derpaa skyndte jeg mig til Wall-Street, og bankede paa Lucys Dør (Der vare Hamre paa de bedre Huse i New York, i 1814,

en hæslig Ustik, som vi senere er bleven af med) og jeg bankede paa Lucys Dør, neppe mig selv bevidst, paa hvilken Maade jeg var kommen der. Det var nær Middagstid, og Tjeneren nølede med at indlade en Sømand, der knap vidste hvad han selv sagde, da et lille Skrig fra Chloe, der hændelsesviis fik mig at see, snart godtgjorde min Ret til at lukkes ind.

„Masser Mile! Masser Mile! Jeg saa glad — den Karl, Neb, sige Dem komme hjem. O! Masser Mile, nu, nu vide at den Skurk paa Clawbonny komme bort.“

Denne Tale, fortrolig som den var, afsjolede min Jver lidt, ved at erindre mig om, at jeg var en Tigger i Ordets figurlige Betydning. Chloe viste mig alligevel Vei, og jeg var snart i Dagligstuen og i Husets unge Herskerindes Nærværelse. Hvor overordentligyndig forekom Lucy mig ikke. hun var som sædvanlig paaflædt til Middagsbordet, men det var paa den simpleste og netteste Maade. Hendes Ansigt straaede af Glæde over at see mig hvor jeg nu var, og Bevægelsen havde forhøiet Farven paa hendes Kinder, der altid vare blege undtagen ved Sindsbevægelse. Hvad hendes Dine angik kan jeg kun beskrive dem ved den hverdagslige Talemaade, de spillede af Glæde.

„Nu, Miles,“ sagde hun, idet hun rakte mig Haanden, „dette kan jeg kalde at Du indløser Dit Pant, og at Du teer Dig som Du bør. Andrew Drewett var henrykt over at finde en Leilighed til at virke noget for den Mand,

der frelste hans Liv, og jeg frygtede kun for Din Gjenstridighed."

"Efter alt hvad jeg har erfaret af Andrew Drewett, elskede Lucy, behøver Du herefter aldrig at frygte noget af min Gjenstridighed. Han har ikke alene udskriet min Person af Fængslet, men han har lettet mit Sind for Byrden af et Bjerg, ved aabent og ærligt at tilstaae, at Du ikke elsker ham."

Det rosenfarvede Skjær, der spiller paa en Høstastensky, er ikke yndigere end den vrelende Farve, der udgjød sig over Lucys elskelige Ansigt. Hun var i Forstningen taus, men hendes Blik var saa indtrængende, saa spørgende, medens det tillige var saa frygtsonmt og beskedent, at det Spørgsmaal, det endelig lykkedes hende at fremføre, neppe var nødvendigt.

"Hvad mener Du, Miles?" fremstammede hun endelig.

"At bede om at maatte beholde disse Hænder for evigt. Ikke den ene Lucy; een vilde ikke tilfredsstille en Kjærlighed som min, en Kjærlighed, der er bleven indflettet i mit Væsen, efter at have dannet en Deel af min Tilværelse lige fra Barndommen af; ja, jeg beder om dem begge."

"De ere begge Dine, kjære, kjære Miles, og Du maa beholde dem saa længe Du vil."

I det Dieblik hun yttrede dette, vristede hun Hænderne fra mig for at bedække sit Ansigt med dem, idet

den elskelige Pige brast i en Strøm af Taarer. Jeg greb hende i min Favn, sad mig ved Siden af hende paa Sophaen, og jeg skammer mig ikke ved at tilstaae, at vi græd i Forening. Jeg vil ikke gjentage hvad der foregik i det første Dvarteer, og jeg er heller ikke sikker paa, at jeg var istand dertil, isald jeg vilde forsøge det, men jeg erindrer godt, at min Arm omslyngede Lucys Liv ved Slutningen af denne Periode. Hvad der blev talt var ikke meget sammenhængende, og jeg formoder, at ingen bryder sig meget om at høre eller læse det.

„Hvorfor har Du dvælet saalænge med at sige mig dette, Miles,“ spurgte Lucy endelig lidt bebreidende. „Du som har havt saa mangen Leilighed, og kunde have vidst hvorledes det vilde være bleven optaget. Hvormegen Glendighed, hvormangen en Lidelse vilde det ikke have forskaanet os begge for!“

„For de Lidelser jeg har forvoldt Dig, kjæreste Lucy, skal jeg aldrig tilgive mig selv; men hvad jeg har lidt er kun alt for vel fortjent. Men jeg troede, at Du elskede Drewett, alle Menneſker sagde at Du skulde gistes med ham; endog Din egen Fader troede og sagde mig det.“

„Stakkels kjære Fader; han kjender mit Hjerte kun lidet. Han gjorde alligevel noget, Miles, der vilde have forhindret mig i at giste mig, med hvem det skulde være, saalænge Du levede.“

„Himlen velsigne ham bestandig derfor, saavel som

for alle hans andre gode Handlinger! Hvad var da det, Lucy?"

„Da vi hørte om Dit Skibs formodede Forliis, troede han derpaa; men jeg ikke. Hvorfor jeg ikke troede hvad alle rundt om mig antog for Sandhed, er jeg ikke istand til at kunne forklare; med mindre at det var Forsynet, der kjærigen opretholdt mit Haab. Men da Fader troede at Du var død, og han talte om alle Dine gode Egenskaber, Miles; thi han elskede Dig næsten lige saameget som hans Datter —“

„Gud velsigne den gode gamle Gentleman; men hvad sagde han Dig, Lucy?"

„Det vil Du aldrig erfare, naar Du saaledes afbryder mig, Miles.“ svarede Lucy, idet hun saae mig skjelmst ind i Dinene; men hun tillod mig dog at beholde begge hendes Hænder, som om jeg bogstavelig havde taget dem i Besiddelse i den Hensigt at beholde dem, idet hun, som det forekom mig, blussede lige saameget af Lykzalighed, som af hendes Naturs medfødt Beskedenhed. „Du maa have lidt Taalmodighed, og Du skal saae det at vide. Da Fader antog Dig for død, meddeelte han mig hvortledes Du havde tilstaaet for ham de Følelser Du nærede for mig, og troer Du, kan Du muligen troe, at jeg, efter at være kommen i Besiddelse af en saadan Hemmelighed, kunde lytte til Andrew Drewett eller nogen anden?"

Jeg vil ikke meddele hvad der fulgte efter denne Tale; men jeg vil kun tilføie, at Lucy i de næste ti Mi-

nutter, igjen mildt bebreidede mig, at jeg saalænge havde tilbageholdt min Erklæring.

„Jeg kjendte Dig saa godt, Miles,“ vedblev hun smilende; thi hvad det, at rødme angik, saa gjorde hun det næsten hele den øvrige Deel af Dagen — „Jeg kjendte Dig saa godt, Miles, at jeg frygter for, at jeg selv vilde have gjort Erklæringen, dersom Du ikke var kommen til Mæle. Du loierlige Menneſke, hvor kunde Du troe, at jeg nogensinde kunde elske nogen anden end Dig! see her!“

Hun tog Armbaandet, som jeg havde givet hende, ud fra sin Barm, og lagde det i min Haand, endnu varmt ved at have hvilet ved hendes Hjerte; jeg havde intet andet Valg end atter at kysse Lucy, eller at kysse dette Armbaand, og jeg gjorde begge Dele for ikke at give mig nogen Grund til Selvbebreidelse. Jeg siger jeg kysfede hende igjen; thi naar jeg ſkal tilſtaaee Sandheden, havde jeg allerede gjort det mange Gange i denne Sammenkomſt.

Omſider ſtaf Chloe Hovedet ind af Døren, efter forſt at have været ſaa forſigtig, at tilkjendegive ſin Nærværelſe, ved at banke paa, for at ſpørge om der ſkulde rettes an. Lucy ſpifte til Middag Klokken fire, og den var nu henad fem.

„Er Fader kommen hjem?“ ſpurgte Lucy ſin Pige.

„Endnu ikke, Miſs Lucy; men ham aldrig tænke meget paa Middagsmad, Miſs Lucy, og da Maſter Mile

faa længe har været en Sømand, tænker jeg han maa være hungrig. Jeg høre ham have havt meget slem Tid, dem her Reise, Miss Lucy — alt for haardt for gamle Masjer og Misfus Søn!”

„Ah! Du har seet Reb, naar Sandheden kom for Dagen, Miss Ghloe,” sagde jeg, „og han har fortryllet Dine Drer med Othello Taler — om hans Farer og ubstændne Besværligheder, for at faae Dig til at elske ham.”

Jeg kan ikke sige, at Ghloe virkelig rødmede; eller ifald hun gjorde det, var Tilskuerne ikke blevne klogere, denne Svaghed betræffende. Men mørk som denne trohjertige Skabnings Hud var, saa havde hun meget fjærlige Følelser, og hendes Ansigt var endog istand til at forraade de Bevægelser hun følte.

„Den Karl!” udbrød hun — „Hvad Miss Lucy behage at befale, skal Kok rette an?”

„Ja lad os faae Middagsmad,” svarede Lucy, med et Smil; Ghloes Dine spillede af en Slags vild Henrykkelse. „Sig til John, at han retter an, Mr. Hardinge vil rimeligviis snart være hjemme, der bliver kun os tre ved Bordet.”

Da Bordet blev nævnt kastede jeg et Blik paa min Dragt, og Synet af min Styrmandspaaklædning, net og i Sandhed klædelig, som den var, for Gen, der ikke behøvede at flamme sig ved sin Figur, bragte mig paa Tanke om min Fattigdom, og at føle en Smerte over den Afstand, som Verden i dens Dømmelse kunde sætte mellem os.

Med Hensyn til Fødselen, da var min Familie allfor agtværdig, og min Uddragelse havde været for god til, at jeg skulde være bekymret i den Retning, i et Selskabs-samfund som vort, men der var virkelig en større Kluft, mellem Mrs. Bradfords Arving og en fattig Styrmand. Lucy forstod mig, og idet hun skjød sin Arm ind under min, gik hun ind i Bibliotheket, idet hun, medens hun blid drog mig med sig, sagde skjæmsk:

„Det er en meget let Sag, Miles, at faae sat Skjoder til Din korte Troie.“

„Uden al Tvivl, Lucy; men for hvis Penge? jeg har været saa forlumlet af Ulykkelighed, at jeg har glemt, at jeg er en Tigger -- at jeg ikke er noget passende Parti for Dig! Naar jeg blot havde Clawbonny, vilde jeg føle mig mindre ydmyget; med Clawbonny kunde jeg føle mig berettiget til at komme i nogen Betragtning i Verdens Dine.“

Vi vare nu komne ind i Bibliotheket. Lucy betragtede mig et Dieblisk vist, og jeg kunde see at min Genthøning smertede hende. Idet hun tog en lille Nøgle fra et Skrin hvor hun gjemte den, aabnede hun en lille Skuffe, og viiste mig de samme Guldstykker, som jeg en Gang havde været i Besiddelse af, og som jeg havde tilbagegivet hende efter min første Søreise. Jeg opdagede, at de Perler hun ifølge Graces Testament havde faaet, saavelsom dem der tilhørte mig, dersom jeg ellers kunde siges at eie noget, bleve opbevarede paa det samme Sted. Idet hun holdt

Guldet i den lille Haand, der var saa blød som Fløiel og saa hvid som Elphenbeen, sagde hun:

„Du tog en Gang alt hvad jeg eiede, Miles, og det uden at gjøre Fordring paa mere end en Broders Kjærlighed; hvorfor skulde Du betænke Dig paa at gjøre det igjen, nu da Du siger, at Du ønsker at blive min Husbond?“

„Dyrebare Bæsen! jeg troer Du endog vil være istand til at helbrede mig for min taabelige Stoltthed.“ Idet jeg derpaa tog Perlerne, lagde jeg dem om hendes Hals hvor de hang i en lang Kjæde, og rivaliserede med den Hud hvormed de kom i Berørelse. „See der, jeg har sagt at disse Perler skulde være en Gave til min Kone, og det ere de nu, skjøndt jeg neppe veed hvorledes de skal holdes fri for Daggetts Klør.“

Lucy kysede Perlerne — jeg vidste, at hun ikke gjorde det af Kjærlighed til dem — og Laarer kom i hendes Dine. Jeg troer hun har længe ventet paa at modtage denne Gave, netop paa den Maade de nu bleve modtagne.

„Tak kjære Miles,“ sagde hun; „Du seer hvor gjerne jeg modtager Din Gave, og hvorfor skulde Du betænke Dig paa at modtage min? Hvad denne Mr. Daggett angaaer, saa vil det være let nok at blive hans Fordringer qvit. Jeg bliver myndig førend han kan gjøre sine Fordringer gjeldende, har jeg erfaret; da vil der intet være lettere for Miles Wallingford, end at betale al hans Gjæld, thi alt hvad der nu er mit, vil til den Tid være

Dit. Nei, nei, denne Mr. Daggett skal vanskeligen kunde berøve mig denne dyrebare Gave."

"Men Rupert!" sagde jeg spørgende.

"Rupert vil ikke have nogen Indflydelse paa min Opsørsel, ikke videre end, at jeg vil paaataae at han betaler hver eneste Dollars tilbage han har faaet af Dig, i vor forklarede Graces Navn. Men jeg horer Fader i Samtale med en anden Person. Jeg havde haabet, at vi skulde spise ene sammen!"

Bibliotheksdøren aabnedes, og Mr. Hardinge traad ind, ledsaget af en ældre Mand med et alvorligt, agtværdigt Udvoortes, og et Bæsen, der antydede, at han var vant til at behandle Sager af Bigtighed. Jeg gjenkjendte strax denne Herre for at være Richard Harrison, den Gang een af de meest udmærkede Advocater i Amerika, og den Gentleman til hvem jeg var bleven fort af John Wallingsford, da denne forcerede mig til at gjøre mit Testament. Mr. Harrison rystede min Haand hjertelig efter at have hilst paa Lucy, hvem han kjendte meget godt. Jeg saae strax at noget usædvanligt gjærede i hans Sind. Denne høist agtværdige Advocat var en systematisk Mand, med et særdeles roligt Bæsen, i Udførelsen af hans Forretninger, og han skred strax uden Omsvøb til Sagen.

"Det har forundret mig meget at høre, at min værdige Klient og Ven, Mr. Wallingsford, er død," bemærkede han, "Jeg veed ikke hvorledes hans dødelige Afgang skulde have kunnet undgaae min Opmærksomhed i Aviserne, med

mindre Grunden dertil skulde ligge i en temmelig alvorlig Sygdom, som jeg led under, den Gang det forefaldt. Min gode Ven, Mr. Hardinge, var den første der fortalte mig det, kun for en halv Time siden."

"Det er sandt, Sir," svarede jeg. "Det er otte Maaneder siden, at min Slægtning døde."

"Dg han havde Deres Forskrivning for fyrgethyve tusind Dollars den Gang han døde?"

"Det gjør mig ondt at maatte sige han havde den, en Forskrivning sikret ved en Panteobligation paa min Fædreneeieendom Clawbonny, der senere er bleven solgt ifølge den Myndighed, der indeholdes i Lovens Artikler, og solgt for Spotpriis; mindre end en Fjerdedeel af dets Værdi."

"Dg De er bleven arresteret, paa Administrators Forlangende, for den Ballance, der skyldes paa Forskrivningen."

"Ja, Sir, og er først for en Time siden eller to, bleven fri under sædvanlig Borgen."

"Godt, Sir, alt dette kan og maa sættes til Side. Jeg har allerede givet Ordre til at opsætte et Indlæg til Gangleren, om en midlertidig Kjendelse, og med mindre Deres Slægtnings Administrator er en stor Døsmer, vil De om kortere Tid end en Maaned atter være i fredelig Besiddelse af Clawbonny, og dersom han er en nogenlunde fornuftig Mand, efter mindre end fire og thye Timer."

"De vil ikke opvække noget forfængeligt Haab, Mr. Harrison; dog tilstaaer jeg, at jeg ikke ret vel indseer, hvorledes alt dette kunde skee!"

„Deres Slægtning, Mr. John Wallingsford, der var min meget agtede Klient, gjorde et Testament, hvilket jeg selv opsatte, dette Testament blev deponeret hos mig, og jeg overrækker det nu i Deres Hænder, som hans eneste Executor. Af dette Testament vil De see, at han eftergiver Dem Gjelden af de fyrgethyve tusind Dollars, og hæver Fordringen paa Banteobligationen. Men dette er ikke alt. Efter at have skjenket nogle smaa Legater til faa af hans qvindelige Slægtninge, har han ladet Dem arve alt det øvrige, og jeg kjender nok til hans Affairer til at være vis paa, at De vil erholde foruden Deres Eiendom, mere end to hundrede tusind Dollars. John Wallingsford forstod at skabe sig Formue; dersom han havde levet thve Aar længer vilde han have været een af de rigeste Mænd i Staten. Han havde lagt en hyperlig Grund, men han døde for tidlig til at fuldende den gylndne Bygning.“

Hvilken Forandring af Omstændigheder var ikke dette! Jeg var ikke alene befriet for Gjeld, men havde faaet Clawbonny tilbage, og var Herre over alt hvad jeg nogenfinde havde eiet, undtagen hvad jeg havde fortjent, og hvad jeg havde sat i the Dawn. Dette sidste var rigtignok uigjenkaldelig tabt, men til Erstatning derfor havde jeg John Wallingsfords rigelige Legat. Dette Legat bestod i en stor Sum tre Procent, som den Gang folgtes til treds, men gik lidt efter lidt til pari; af gode Bank- og Assurance-Brevel, Gjeldsbreve og Banteobligationer, og

en værdifuld og indbringende reel Eiendom i den vestlige Deel af Staten, samt adskillige Bygninger i Byen. Med eet Ord, jeg var endog rigere end Lucy, var befriet fra den ydmygende Tanke, at leve af hendes Uedelmodighed. Det er ikke vanskeligt at fatte, at disse Nyheder gjorde mig overordentlig lykkelig, og jeg saae paa Lucy, for at glæde mig over hendes Deeltagelse i min Lykke. Jeg troer den fjære Pige sølte alt, undtagen Glæde ved denne nye Tilværelse i Rigdom; thi den Tanke voldte hende en inderlig Tilfredshed, at det stod i hendes Magt, at vise mig hvor fuldkommen jeg besad hendes Tillid, ved at hun nedlagde alt hvad hun eiede i mine Hænder. Ikke destomindre elskede hun Clawbonny lige saameget som jeg selv, og Gjenerholdelsen af mine Fædres Throne var nu Gjenstand for sællets Glæde.

Mr. Harrison yttrede, at han havde forvirket sig om, at Daggett var i Byen, for at indlede det forhaabede Arrangement med mig, med Hensyn til det værdifulde Gods, og at han allerede havde sendt Bud til hans Procurator, for at underrette ham om Testamentets Tilværelse. Han havde derfor godt Haab om at arrangere Sagerne i Løbet af de paafølgende fire og thve Timer. Vi sad endnu til Bords, da der kom et Bud og meldte os, at en Sammenkomst var bleven bestemt i den navnkundige Sagførers Contoir, og vi begave os alle, undtagen Lucy, til Stedet, saasnart Middagsmaaltidet var endt. I Contoiret fandt vi Mr. Daggett, hvem jeg nu saae for første Gang, og

hans juridiske Consulent ventende paa os. Et eneste Blik var tilstrækkeligt til at vise os den Bestyrtelse, hvoraf begge vare betagne, thi Procuratoren havde gaaet lige saa rask ind paa den Sag der var overdragen til hans Ledelse, som hans Klient.

„Dette er paafaldende Nyheder for os, Mr. Harrison,“ begyndte Procuratoren; „skjøndt jeg maa tilstaae, at Deres Charakter og Rygte gjør at Sagen synes alvorlig. Finder der ikke nogen Feiltagelse Sted i denne Sag, Sir?“

„Aldeles ingen, Mr. Meekly. Dersom De vil have den Godhed at læse dette Testament, Sir, vil De see at Sagen er rigtig forelagt Deres Klient, og med Hensyn til Ugtheden af dette Document, kan jeg kun tilføie, at det ikke alene er opsat af mig selv, ifølge nøiagtige Instructioner fra Mr. Ballingsford, hvilke Instructioner jeg endnu er i Besiddelse af i hans egen Haandskrift, men Testamentet blev copieret af min Klient, saavel som underskrevet og forseglet i min Nærværelse, som eet af Vidnerne. Med Hensyn til det rørlige Gods vilde dette Testament være gjeldende, omendskjøndt det ikke var underskrevet af Testator, under den Forudsætning, at der ikke eksisterer noget andet Testament. Men jeg smigrer mig med at De vil finde alt nøiagtig overensstemmende med Formerne.“

Mr. Meekly læste Testamentet høit, fra Begyndelsen til Enden, og idet han tilbageleverede mig det, fastede han et Blik til Daggett, der udtrykte saa meget, som, at han kunde opgive Sagen. Den sidste spurgte noget ængstlig:

„Er der nogen Fortegnelse over Eiendommen, vedføiet Testamentet?“

„Ja der er, Sir,“ svarede Mr. Harrison, „og Anvisningen dertil kunne findes blandt Certificaterne, og alle de andre Gjeldspapirer, saadanne som Gjeldsbreve og Panteobligationer. Af de sidste ere flere i mit Bærg. Jeg formoder, at denne Mr. Wallingsfords Gjeldsbrev opbevaredes hos Testator selv, som et Familie-Document.“

„Godt, Sir, De vil finde at ingen af Papirerne ere blevne rorte, og jeg tilstaaer at dette Gjeldsbrev og nogle faa Noter skrevne i Genessee, er alt hvad jeg har været istand til at finde. Det har forundret os at opdage, at Efterladenskabet er saa ubetydeligt“

„Saa meget destobedre for Dem, Mr. Daggett. Da jeg veed hvad jeg gjør, skal jeg kun overgive det Efterladenskab, som jeg har i Forvaring, til Executoren og Arvingen. Deres Udnævnelse som Administrator, vil naturligviis være ugheldig, om De endog skulde troe at kunne modsætte Dem os, hvilket jeg neppe troer vilde være raadeligt.“

„Det skal vi ikke forsøge paa, Mr. Harrison,“ sagde Meekly hurtigt, „og vi vente den samme Liberalitet fra Deres Klient.“

Dette var Følgen af at have een af de første Advocater, og en Mand af en anerkjendt Charakteer paa min Side. Daggett opgav siebliffelig det Hele, idet han tilbagegav mig Clambonny førend han forlod os, skjøndt Salget

upaatvivselig vilde blive, og blev omsider ophævet, ifølge en venfskabelig Overeenskomst. Der blev alligevel en heel Deel tilbage at udrette, og jeg blev nødt til at løsrive mig fra Lucy, for at iværksætte det. Testamentet skulde beviisliggjøres i det sjerne Grevskab Genesjee og det var i 1804 en lang Rei fra New York. Den Reise som nu til Dags kunde gjøres i omtrent tredive Timer, optog for mig ti Dage, og der medgif næsten en Maaned inden jeg havde gennemgaaet de nødvendige Former, og paa andre Maader afgjort mine Affairer i Besten, som den Deel af Staten paa den Tid kaldtes. Tiden blev imidlertid ikke spildt i Hjemmet. Mr. Hardinge overtog Bestyrelsen af Alting paa Clawbonny, og Lucys velkomne Breve, af hvilke jeg modtog tre ugentlig, underrettede mig om, at Alt var i den gamle Orden i Huset, paa Nolsgaarden og i Møllen. The Wallingford gjorde atter sine sædvanlige Farter, og Oxerne, Køerne, Svinene, &c. levede paa deres gamle Viis. Negrene vare igjen indsatte i deres Stilling, og Clawbonny var sig selv igjen. De eneste Forandringer der vare skeete, var til det bedre, da Leiligheden var bleven benyttet til at male og udbedre Huset, hvilket Mr. Daggetts Gjerrighed havde hindret ham i at vanskabe ved moderne Forandringer. Med eet Ord, Masser Mile manglede kun, for at gjøre Alle lykkelige paa Nolsgaarden. Chloe havde meddeelt Miss Lucy sin Forbindelse, og det blev forstaaet, at Neb og hans Herre skulde have Bryllup paa Gengang. Moses var taget til

Willow-Cove. Et Brev jeg modtog fra ham, som nu ligger for mig, vil bedre give en Beretning om hans Foretagender og Følelser, end jeg selv kan fremstille dem. Det var affattet i følgende Ord:

Willow-Cove den 18. Sept. 1804.

Capitain Wallingford!

„Kjære Sir, og min kjære Miles, her har jeg været fortoiet for og agter i disse Dage, saa hyggeligt, som mit Hjerte kunde ønske det, i min Families Skjød. Den gamle Kone var ret hjertensglad ved at see mig, og hun græd som en Alligator, da hun hørte min Historie. Hvad Kitty angaaer, da græd hun og lo ovenikjøbet; men den unge Bright, som De nok kan erindre vi traf paa, paa vort Kryds efter gamle Van Tassel, har ordentlig klampet paa Siden af min Niece, og hun gjør ikke andet end leer fra Morgen til Aften. Det er infernalsk haardt at miste en Niece paa denne Maade, netop ligesom man har fundet hende; men Moder siger, at jeg vil vinde en Neveu ved Handelen.“

„Nu om gamle Van Tassel. Herren vil aldrig tillade at Slynkler trives længe. Moder fandt den gamle Kjeltrings Dwittering, som han havde givet min Fader for de modtagne Penge for mange Aar siden, og da hun sendte efter en Hudson Procurator, fik de snart Eugerne tagne af den gamle gnieragtige Bedrager, og ubløsfede saameget af Ladningen, som var tilstrækkelig til at brase Kærerne firkant. Saaledes anseer Moder Tingen

„for endelig at være afgjort; men jeg skal altid ansee
 „Sagen for at staae aaben, indtil jeg har givet Herren
 „en ordentlig Lusing. Den gamle Kone fik Pengene i
 „haarde Dollars, da hun ikke forstod sig paa Papirer, og
 „jeg havde ikke været ti Minutter i Huset, førend den
 „gode gamle Sjæl udrystede et Strømpekast, hun havde
 „taget ud af en Skuffe, og begyndte at optælle Pengene
 „for at tilbagebetale mig dem. De seer altsaa, Miles,
 „at jeg igjen er kommen til min Eiendom, ligesom De.
 „Hvad det angaaer, at De tilbyder mig at betale mig
 „Hyre for hele den sidste Reise, da er det ædelmodigt,
 „og det er meget sagt i disse infernalsk ulovlige Tider;
 „men jeg vil ikke røre en Cent deraf; naar et Skib er
 „forliist er Hyren forliist med det, og det er baade Lov
 „og Raison. Det vilde være haardt for en Kjøbmand,
 „naar han skulde betale Hyre for Arbeid, udført ombord
 „i et Skib, der ligger paa Havets Bund; altsaa ikke
 „videre om det Punkt, hvilket vi vil antage for afgjort.*

„Det glæder mig at høre, at De skal have Bryllup
 „saasnart som De kommer tilbage til Clawbonny. Derjom
 „jeg var i Deres Sted, og saae saadant et nydeligt ungt
 „Fruentimmer vinke mig ind i Havnen, vilde jeg ikke
 „holde mig længe i Abningen. Jeg takker Dem hjertelig,
 „Miles, for Indbydelsen til at være een af Brudepigerne,
 „det er en Bestilling, min kjære Miles, som er efter mit
 „Ønske, og som vil være en Hæder for mig. Jeg beder
 „Dem om at sende mig et Par Ord angaaende den Tak-

„Kællads, der vil være passende til den Leilighed, thi jeg
 „skulde ønske at være de andre Brudepiger saa liig i
 „Klædedragt som muligt, da Uniformitet altid er ønskelig
 „ved saadanne Leiligheder. Et Bryllup er et Bryllup,
 „og skulde behandles som et Bryllup; ventende paa Ordre,
 „forbliver jeg Deres Ven og gamle Styrmand, over hvem
 „De har at befale.

Moses Van Dusen Marble.”

Jeg vil ikke paastaae, at Bogstaveringen i dette Brev var ganske saa noiagtig som det er givet i Copien; men Epistelen var læselig, og det var aabenbart, at den havde voldet Marble megen Uleilighed. Hvad min elskede Lucys Breve angaae, da undlader jeg at copiere dem. De vare alligevel ligesom hun selv, oprigtige, sande, hengivne og qvindelige. Blandt andet underrettede hun mig om, at vor Forening skulde finde Sted i St. Michaels; at jeg skulde møde hende i Præsteboligen, og at vi fra Kirken tog lige til Clawbonny. Hun havde indbudt Rupert og Emily til at være tilstede; men den Sidstes Helbred forhindrede dem i at modtage Indbydelsen. Major, eller General Merton, som han sædvanligviis kaldtes i New York, havde Gigten, og kunde ikke komme der; og jeg blev adspurgt om det ikke vilde være raadeligst under alle de forhaanden værende Omstændigheder, at afgjøre det Hele saa stille som muligt. Mit Svar indeholdt en glad Indvilligelse, og en Uge efter at det var affendt, forlod jeg Genessee-Brevskabet, da jeg lykkeligen havde

fuldført alle mine Forretninger. Ingen modsatte sig mig, og saa langt fra at ansee mig for en uretmæssig Besidder, betragtede hele Verden mig for min Fætters retmæssige Arving.

Tolvte Kapitel.

Ifølge Aftale standsede jeg ved Willow-Cove, for at tage Marble med. Jeg fandt den ærlige Karl saa lykkelig som Dagen var lang; men han fortalte frygtelige lange og vidunderlige Historier, om sine Eventyr rundt om i hele Egnen. Min gamle Styrmand var i Grunden en sanddru Mand, men det morede ham at sætte de Uvidende i Forbauselse. Det lod til at det var Lykkes ham fortræffeligt, thi Hollænderne i den Egn fortælle endnu Anecdoter om Capitain Marvels, som de sædvanlig kaldte ham, Bedrifter og Lidelser, skjøndt de have for lang Tid siden ophørt at troe, at Landet tilhører de forenede Provindser.

Det glædede Moses at see mig, og efter at have tilbragt en Nat i hans Moders Huus, fortsatte vi Reisen til Clawbonny med en Befordring, der var sendt os til Willow-Cove. Det var en af mine egne Bogne, og en af mine egne Negere var Kudsk. Jeg kjendte det gamle Spænd, og jeg tilstaaer at Lærerne kom mig i Minde, da jeg saaledes saae mig igjen sat i Besiddelse af hvad der

tilhørte mig. Den samme Følelse bemægtigede sig mig, da vi paa Beien nærmede os Toppen af en Bakke, der beherskede Dalen og Clawbonnys Bygninger. Hvilket Dieblis var ikke dette i mit Liv! Jeg kan ikke sige, at jeg var født til Rigdom, ikke en Gang saaledes som Rigdom blev beregnet mellem os for tredssindstyve Aar siden; men jeg var født til et rigeligt Udkomme. Indtil jeg havde mistet mit Skib, havde jeg aldrig kjendt de ydmygende Følelser, som Fattigdom medføre, og den Følelse, der foer gjennem mit Hjerte, da jeg først horte at Clawbonny var solgt, har efterladt et Indtryk, der vil vare saalænge jeg lever. Jeg saae paa Husene som jeg kom forbi dem i Gaderne, og erindrede, at jeg intet Huus eiede, jeg kom ikke forbi en Boutique hvor der var udhængt Klæder, uden at erindre, at naar min Gjæld var betalt, vilde jeg bogstavelig talt ikke have Kjolen paa Kroppen. Nu var jeg atter i Besiddelse af mit eget, og der stod mine Forsædres Huus fra flere Generationer, med et hyggeligt og anstændigt Udseende midt i den meest indbydende Scene af landlig Ro og Elskelighed. Markerne selv syntes at ønske mig velkommen under dets Tag, det nyttet ikke at forsøge paa at skjule hvad der hændtes, og jeg vil ærlig meddele det.

Landeveien gjorde en betydelig Omvei for at stige ned ad Bakken, medens en Fodsti førte ned til Skraaningen ad en kortere Bei, der altid benyttedes af Fodgængere. I det jeg gjorde en usammenhængende Undskyld-

ning for Moses, og bad ham vente paa mig ved Foden af Høien, steg jeg ud af Vognen, sprang over et Gjerde, og jeg kan tilføie, skyndte mig ud af Syne for at skjule min Bevægelse. Ikke saasnart var jeg ude af Syne, førend jeg satte mig ned paa et Klippestykke og græd som et Barn. Hvor længe jeg sad der er mere end jeg kan sige; men den Maade paa hvilken jeg blev revet ud af denne Paroxysme af Følelser, vil ikke saasnart blive glemt. En lille Haand blev lagt paa min Pande, og en blid Stemme udtalte Ordet, Miles! saa nær ved mig, at jeg i næste Dieblik holdt Lucy i min Favn. Den kjære Pige var gaaet til Bakken, hvilket hun sidenefter tilstod, i det Haab, at saae mig at see paa Veien til Clawbonny, og da hun forstod mine Tanker og min Afsærd, kunde hun ikke nægte sig den Glæde at deeltage i mine Følelser.

„Det er en velsignet Gjenindsættelse i Dine Rettigheder, kjære Miles,“ sagde Lucy endelig, smilende gjennem sine Taarer. Dine Breve have meddeelt mig, at Du er rig; men jeg ønskede hellere, at Du havde Clawbonny og ikke en Gent foruden; thi, foruden dette Sted, havde Du den meest formuende Mands Rigdom i hele Landet. Dit skulde det i ethvert Tilfælde være bleven, dersom det ikke havde oversteget mine Evner.“

„Og det, uden at jeg var bleven Din Husbond?“

Lucy rødmede stærkt, skjøndt jeg ikke kan sige, at den oprigtige, frimodige Pige nogensinde saae forlegen ud ved at tilstaae sin Forkjærlighed for mig. Efter et Dieblik Pause smilede hun og besvarede mit Spørgsmaal.

„Jeg har ikke tvivlet om Udsaldet, siden min Fader underrettede mig om Dine Følelser for mig,“ sagde hun, „og det erindrer Du nok var, førend Mr. Daggett havde kjøbt Eiendommen. Jeg frygter for, at Fruentimmer sætte større Fortrøstning til Kjærlighed end Mændene; thi hos os forøger den i det mindste Bekymringerne mere end hos Eder; da vi leve ganske for den, hvorimod I bestandig have Verden til at beskæftige Eders Tanker. Jeg har aldrig troet, at Miles Wallingford vilde blive nogen Andens Husbond end Lucy Hardinges, undtagen ved een Leilighed, og det kun for en meget kort Tid; og siden den Tid har jeg aldrig tænkt paa noget saadant, jeg har vidst, at Lucy Hardinge aldrig vilde, aldrig kunde blive nogen Andens Kone, end Miles Wallingfords.“

„Og den ene Undtagelse, Kjæreste, den meget korte Periode? Da Du har bekendt saa meget er jeg begjærlig efter at vide Alt.“

Lucy blev tankesuld, og hun bevægede Græsset med Enden af sin Parasol inden hun svarede.

„Den ene Undtagelse var Emily Merton; og den korte Periode endte, da jeg saae Eder sammen i Dit eget Huus. Da jeg først saae Emily Merton, troede jeg hende Din Kjærlighed mere værdig, end jeg muligen kan være, og jeg troede det umuligt, at I kunde leve saa længe i et Skib sammen, uden at opdage hinandens Fortjenester. Men da jeg var under samme Tag med Eder, forvisede jeg mig snart om at medens Din Indbildningskraft var

bragt lidt paa Afveie, var Dit Hjerte altid trofast mod mig."

"Er dette muligt, Lucy, ere Fruentimmerne virkelig saa meget mere grantseende, saa meget mere noiagtige i deres Meninger, end vi Mænd? Medens jeg var rede til at hænge mig, af Skinsyge paa Andrew Drewett, vidste Du virkelig at mit Hjerte ganske tilhørte Dig?"

"Jeg var ikke uden mine Tvivl, Miles, og disse vare undertiden virkelig smertelige, men i det Hele taget vil jeg ikke sige at jeg sølte min Magt; men at jeg sølte at vi havde hinanden kjær."

"Antog Du aldrig, som Din fortræffelige Fader har gjort, at vi vare for meget lig Broder og Søster til at blive Elskende, for meget vant til at have hinanden kjær, som Born, til at kunne elske hinanden? Thi det jeg søler for Dig, Lucy, drifter jeg mig ikke til at værdige med Navnet Agtelse, Erbødighed og Hengivenhed, det er Eidenfkab, der vil danne mit Livs Glendighed eller Lyksalighed."

Lucy smilede skjelmst, og Enden af hendes Parasol legede atter med Græsset, der groede rundt om Klippen paa hvilken vi sad.

"Hvorledes kunde jeg tænke saaledes om Dig," sagde hun, "da jeg havde den modsatte Erfaring i min egen Bestandighed, Miles? Jeg saae, at Du troede at der var nogen Forskjel mellem vor Stilling, Du underlige Menneſte, og jeg sølte mig overbeviist om, at Du kun havde Din egen Mistillid at overvinde, for at fortælle Din egen Historie."

"Og da Du vidste og saae alt dette, grusomme Lucy,

hvorfor tillod Du da Nar fulde af saa grusom Tvivl, at spinde for mig?"

„Tilkom det et Fruentimmer at tale, Miles? Jeg bestræbte mig for at handle naturligt, jeg troer jeg handlede naturligt, og det øvrige overlod jeg til Gud. Velsignet være hans Raade, jeg er belønnet!"

Jeg trykkede Lucys Haand til mit Hjerte, og efter en inderlig Omsavnelse begyndte vi begge at tale om andre Ting, som om vi gjensidig vare os bevidste, at vore Følelser vare i for stærk Bevægelse for det Sted hvor vi befandt os. Jeg spurgte om Sagernes Tilstand paa Clawbonny, og blev glædet ved Beretningen. Alle ventede mig. Jeg havde ingen Fæstere, der kunde komme mig imøde, heller ikke var amerikanske Fæstere meget tilbøielige til saadanne Skikke, om de ogsaa fandtes, skjøndt det elendige Sophisteri, med Hensyn til Eiendomsbesidder og Fæster — en af de meest nyttige og menneskekjærlige Forbindelser i det civiliserede Liv — eksisterede den Gang ikke blandt os, som det gjør mig ondt at see nu kommer i Mode. I hine Dage blev det ikke anseet for Frihed at krænke et Fæstebrevs redelige Pagt, og et Forsøg paa at bedrage en Landeiendom-Besidder for hans Ret, blev, som det burde, kaldt Bedrageri.

Paa dene Tid blev et evigtvarende Fæstebrev anseet for en mere fordeelagtig Handel for Fæsteren, end et Fæstebrev paa et Aar eller nogle visse Aar, og Menneskene begyndte ikke at raisonere som om den ene Tillabelse gav

Ret til at fordre flere. I hine Dage blev det ikke anseet for en Levning af Feudalsystemet, at betale sine Afgifter i Kyslinger, Træ og Arbejdsdage; men det blev betragtet som en Gunst, givet den som havde Privilegiet, og endogsaa nu til Dags bestræbe de ni af ti Landmænd sig for at betale deres Gjeld med Naturalier, heller end de gribe til Pungen. I hine Dage blev den uforfammede Sophisme, at kalde Landeiendom et Monopol, i et Land, der sandsynligviis besidder mere end et hundrede Acres for hver levende Sjæl inden for dets Grændser, ikke opstillet, og i hine Dage fremtraad ikke Forsamlinger af Mænd, som specielle Repræsentanter for et heelt Selskab, og fortolkede Lovene til deres egen Gunst, som om de vare de første Principer i den hele Republik. Men min Pen løber bort med mig, og jeg maa vende tilbage til Luch. En Crisis er forhaanden, og vi skal see Lovene triumfere, eller voldsomme Handlinger, der langt vil overgaae alt hvad der tidligere har hvilet paa det amerikanske Navn, for saavidt det staaer i Forbindelse med Mangel paa Trofskab i pecuniaire Transactioner.

Derksom jeg nogensinde skulde fortsætte disse Eventyr, vil der maaffee tilbyde sig Leilighed til at male visse Skizzer af Tidernes Tegn; Tegn, der have et varslende Udseende med Hensyn til sand Frihed, ved at sætte det farligste af alle Tyranier, det uægte, i dets Sted. Gud alene veed hvad der venter os; men een Ting er vis — der maa være en alvorlig tilbagegaaende Bevægelse, eller Nationen er tabt.

Jeg havde ingen Fæstere, der kunde komme ud og modtage mig, men der var de Sorte. Loven var rigtignok paa Rippet til at sætte disse Slaver i Frihed, idet nogle af de yngre skulde forblive og tjene i nogle Aar, dette skulde vederlægge Gierne den Omsorg de have havt for deres Barndom og Opdragelse; men denne Lov kunde ikke frembringe nogen sieblikkelig Forandring i Tilstanden paa Glawbonny. De Gamle ønskede ikke at forlade mig, og gjorde det heller aldrig; medens det medtog Aar at løsne Baandet, der bandt den yngre Deel af dem til mig og mine. Endnu i denne Time lever flere end thye af dem rundt om mig, i mine Huse, og Tjenesten i mit Kjøkken, bliver ene ledet af dem. Lucy forberedte mig paa at blive modtaget af disse Africas Børn, da endog Udstuddene havde forenet sig med de øvrige, for at gjøre Honneurs for deres unge Herre. Honneurs er ikke det rette Ord, thi der var for meget Hjerte ved denne Sag for saa koldt et Udtryk, da Regeren, hvilke Feil han endog maa besidde, næsten altid har et hjærligt Hjerte.

Omsider huffede jeg paa Marble, og efter at have taget Afsted med Lucy, som ikke vilde tillade mig at følge hende hjem, ilede jeg ned ad Fodstien, og sandt min Styrmand i dybe Tanker i Bognen ved Foden af Høien.

„Nu, Miles, De synes at skatte disse Deres Landeiendomme ligesom en Somand skatter sit Skib,“ raabte Moses, førend jeg fik Tid til at gjøre Undskyldning for at have ladet ham vente saa længe. „Men ihvordan det

end er, saa kan jeg gaae ind paa Følelsen, og en velsignet een er det, at faae et Bodmeriebrev paa de Besiddelser, der tilhorte Ens Bedstefader. Næst efter at være en infernalsk Eremit, holder jeg for at det er det bedste ikke at tilhøre nogen i en myldrende Verden, og jeg vilde ikke undvære eet Kys af lille Kitty, eller een af min Moders Kynker, for alle de øde Der i Oceanet. Kom, sid ned, min Gut; nu, De seer saa rød ud som en Rosenknop, og som om De havde løbet op og ned ad Batten i al den Tid De har været borte.*

„Det er strengt Arbeid at komme ned ad en Bakke som denne i eet Løb, nu vel, her er jeg ved Deres Side; hvad var det De vilde vide?“

„Nu, min Gut, medens De har været borte har jeg tænkt paa en Brudepigens Pligter, — indtil hans Dødsdag paaftod Moses altid, at han havde handlet i den Egenskab ved mit Bryllup; „thi Tiden nærmer sig, og jeg vilde nødigt gjøre Dem Skam ved saadan en Festivitet. For det første, hvorledes skal jeg være klædt? Jeg har faaet Urtekosten som De omtalte i Deres Brev, sikkert bortstuvet i min Kuffert. Kitty lavede den for mig i forrige Uge, og en smuk Urtekost var det, sidst da jeg saae den.“

„Har De tænkt paa de snevre Beenklæder?“

„Ja, ja, dem har jeg ogsaa, og hvad der er endnu mere jeg har havt dem underflaaede*). Hvordan det saa gaaer, Miles, saa synes det ikke at passe til min Bygning,

* At gjøre Seil fast til en Naal, kaldes at underflaae dem.

at løbe for Takkel og Loug. Dersom der er Tid dertil, skulde jeg ønske at faae et Par Bonnetter satte til disse Artikler*)." .

„Det vilde neppe passe sig, Moses, at være iført en saadan Dragt som Brudepige. Nei, De maa see ud som alle andre Menneſker.“

„Godt, jeg bryder mig mindre om Dragten, end om hvorledes jeg teer mig. Er jeg nødt til at kysse Miss Lucy?“

„Nei, Miss Lucy just ikke; men Mrs. Bride; jeg troer neppe det vilde blive et lovmæssigt Egteſkab uden det.“

„Himlen forbyde at jeg skulde lægge et Straa i Beien for deres Ulyſalighed, min kjære Gut; men De vil nok gjøre et Signal, naar det er den passende Tid at gjøre klart Skib — De veed, at jeg altid har Tobak i Munden.“

Jeg lovede ikke at forlade ham i hans Nød, og Moses Sind blev meget beroliget. Det er ikke min Mening, at Læseren ſkal troe at min Styrmand skulde spille et Fruentimmers Rolle ved mit Bryllup, men simpelt væk, at han skulde optræde som Brudespænd; hvad det egentlig var, der gjorde ham det lidt broget, vil bedst forklares af hans sidste Anmærkning i denne Anledning, og hvormed jeg vil slutte denne Samtale. „Dersom jeg havde været opdraget i en pen Familie,“ sagde han, „isteden for at blive gjort flot paa en Gravsteen, vilde Egteſkab ikke have været saadan et ubekjendt Farvand

* En Bonnet er et Seil, der er saaledes afvasset, at det ved Hjælp af et Løſeroug kan sættes til et andet Seil for at forstørre dette.

for mig; men De veed, Miles, hvorledes det gaaer med en Mand, der ingen Slægtninge har, han kan lee og synge, og gjøre lige saameget Støi som han lyster, og forsøge paa at faae andre til at troe, at han bestandig er i godt Selskab; men naar alt kommer til alt, er han dog ikke andet end en Slags infernalsk Gremit, der vandrer gjennem Livet, ligesom om han var ladt tilbage paa en øde Ø, med nogle faa Grise. Der er megen Forstillelse i denne Verden, men den holder ikke ud til Enden. Af alle dødelige Væsener som jeg har truffen paa, har De nu funden den der har mindst deraf. Der er nogen Forstillelse ved Dem, Miles; thi De saae ligesaa infernalsk ubekymret ud i al den Tid De var færdig at døe af Kjærlighed, efter hvad jeg nu har hørt, til den unge Dame, som De nu skal til at ægte, og Moder, den gamle Sjel, har ogsaa en lille Snert deraf, idet hun siger, at hun er fuldkommen tilfreds med den Søn Herren har givet hende, thi jeg er da ikke saa dygtig, at jeg jo kunde være bedre; og lille Kitty har fuldt op deraf naar hun paaستاaer, at hun ligesaa gjerne vil have et Kys af mig, som to af den unge Bright; men hvad Lucy Hardinge angaaer, da tør jeg paaستاaer, at jeg aldrig har seet noget ungt Fruentimmer, der forstillede sig mindre end hun."

Denne Tale beviiste, at Moses var den Mand, der anstillede sine Observationer. Andre kunde vel have draget smukkere Sammenligninger; men denne oprigtige Følelse, Sandhed i Opsørsel og redelige Hensigter, dannede de

fremherstkende Træk af Lucys Dyder. Jeg var overordentlig tilfreds ved at finde, at Marble retteligen satte Pris paa Gen, hvem jeg havde saa uendelig kjær, hvilket jeg heller ikke undlod at lade ham vide, saasnart han havde endt sin Tale.

Omtrent en halv Qvartmiil fra Huset bleve vi modtagne af Negrene. Neb agerede som Ceremoniemester, eller Commandeur vilde være et bedre Udtryk; thi han bar virkelig et lille amerikansk Splitslag, der var laant fra Sluppen, og der var netop tilstrækkeligt af Oceanet i de Symboler, som blev anvendte, der passede sig for de Vresbeviisninger, der bleve viist en Sømand. Gamle Cupid bar the Wallingsfords Flag, og en Slags Harlequinade var bleven dannet af Merlespiger, Pikkeronner, Seilmagerhandsker og Brene. Det Hele var kronet med en Rulle Skraatobak, skjøndt jeg aldrig brugte dette Ukrud, undtagen i Cigarer. Neb havde seet Processioner i Byen, saavelsom i fremmede Lande, og han havde været omhyggelig for at denne ikke skulde gjøre ham Skam. Han omtalte den rigtignok senere for mig som en Rigger-Procession, og affecterede, at han ikke ansaae den for noget stort; men jeg kunde see, at Knekten var ligesaa tilfreds med Ideen, som han var ydmyget over den Maade paa hvilken den mislykkedes, hvilket skeete saaledes: Ikke saasnart var jeg kommen de ældre Sorte saa nær, at mine Ansigtstræk tydeligen kunde gjenkjendes, førend Fruentimmerne begyndte at hulke, og Mændene at svinge med

hen paa mine. Det særegne ved Moses Toilette var det som enhver kan bemærke hos Folk af hans Præg, der lade sig see i deres fulde Puds. Klæderne passe dem ikke, Allting sidder ligesaa stramt som Huden; og den der bærer dem er ligesaa geneert i sine Bevægelser og Følelser, som om han var gaaet i Selskab, in puris naturalibus. At Moses sølte det Generte i denne nye Klædning, saaes tydelig af hans Blik og Bevægelser, ikke at tale om hans Tale.

„Jeg formoder, Miles,“ sagde han, da vi fore aasted, „at de, der ikke have nydt den Fordeel at blive opdraget i Hjemmet, aldrig faaer en god Figur. Her er nu disse mine Been, der er nok af dem; men de burde være sat i Stræk i min Ungdom, istedenfor at løbe omkring i et Hospital. Nu vel, jeg vil seile for Taffel og Tong denne ene Gang for at føie Dem som Brudsvend, men det er den første og sidste Gang jeg gjør det. Glem ikke at gjøre Signal naar jeg skal kysse Lucy.“

Jeg var just ikke oplagt til at more mig over Moses Forlegenhed, og jeg bragte ham til Taushed ved at love ham Alt, hvad han bad om. Vi vare ikke saa elegante at mødes i Kirken; men jeg tog lige til Præsteboligen, hvor jeg traf den gode Geistlige og min elskede Brud, der netop havde fuldendt deres Arrangement. Og elstelig var Lucy i Sandhed i hendes simple men yndige Brude-drugt! Hun havde ingen ledsageresser og ingen af de muntre Udsiringer, som hendes Stilling kunde have gjort passende, og som hendes Formue saa let kunde have

forfaffet hende. Dog var det ikke muligt at være i hendes Nærværelse, uden at føle hendes jomfruelige Væsens og simple Elegances Indflydelse. Hendes Dragt bestod af en sneehvid overordentlig fin Kjole af indist Musselin, der sad og klædte overmaade godt, og hendes mørke glindsende Haar var kun prydet med en Kam, forfæret med Perler, og det sædvanlige Slør. Hvad hendes Fødder og Hænder angaae, vare de ligere en Alfs, end et menneskeligt Væsens, medens hendes Ansigt udtrykte hendes hele Naturs hjertelige Omhed. Om hendes lilliehvide Hals og Skuldre hang mit eget Perlehalsbaand, saaledes som det var bleven forfærdiget ombord i the Crisis, der, idet det gav hendes yndige Skikkelse en rig Prydelse, tillige fortalte en lang Historie om fjerne Hændelser og en rigelig gjengjeldt Kjærlighed.

Vi havde ingen Brudepiger (Marble undtagen), ingen Brudekarle, ingen andre Ledsagere end dem, der hørte til vor respective Husholdning. Ingen var bleven indbudt til at være nærværende, thi vi følte at vore bedste Venner vare hos os, naar vi havde disse vore Underhavende om os. En Tid havde jeg tænkt paa at vise Drewett den Opmærksomhed at anmode ham om at være Brudekarl, men Lucy satte dette Project i Bero, ved listig at spørge mig, hvorledes jeg vilde have synes om, at være hans Ledsager med den samme Brud. Hvad Rupert angik, da spurgte jeg aldrig om hvorledes han tilfredsstillede sin Faders Skrupsler, skjøndt den gamle Gentleman gjorde

mange Undskyldninger for hans Fraværelse. Jeg var i Sandhed hjertelig glad over at han ikke kom, og jeg troer, at Lucy ogsaa var det.

Da jeg kom ind i Præsteboligens lille Selskabsværelse, som Lucys Penge og Smag havde forvandlet til et meget smukt men simpelt Værelse, reiste min skinnende og yndige Brud sig, og rakte mig den længe elskede Haand. Handlingen selv, naturlig og sædvanlig som den var, blev udført paa en Maade, der betegnede hendes Charakters Ligefremhed og Omhed. Hendes Farve verlede lidt; men hun sagde Intet. Uden at sætte sig igjen lagde hun rolig sin Arm i min, og vendte sig til sin Fader som for at sige, at vi vare færdige. Mr. Hardinge førte os til Kirken, der kun var nogle Skridt fra Præsteboligen, og efter en eller to Minutters Forløb var Alle ordnede foran Alteret, og den Geistlige i Choret. Ceremonien begyndte strax, og efter mindre end fem Minutters Forløb, favnede jeg Lucy i mine Arme som min Kone. Vi vare i denne Anledning gaaet ind i Sacristiet, og der var det at vi modtog hinc ydmyge mørkfarvede Væseners Lykønskninger, som den Gang dannede saa væsentlig en Deel af næsten enhver amerikansk Familie i min Stilling.

„Jeg ønsker Dem megen Glæde og al mulig Lykke, Masser Mile,“ sagde gamle Venus, idet hun kyskede min Haand, skjøndt jeg paastod det skulde være min Mund, hvilket hun havde været vant til for thye Aar siden. „Ah! dette var en velsignet Dag for gamle Masser og

Misser, dersom dem kunde see dette; men. Og jeg vil ikke tale om en anden velsignet Engel som er i Himmel. Og De ogsaa, min kjære unge Misses, nu vi Alle er saa glade, for vi troede een Gang, at det aldrig vilde komme til at skee."

Lucy lagde med megen Ynde sin lille hvide fløiels-bløde Haand, med Forlovelsesringen paa den fjerde Finger, midt i Venus's haarde og hornagtige Næve, idet hun mindede Alle rundt om sig, om at hun var en gammel Veninde, og at hun kjendte alle de gode Egenffaber hos enhver af dem, der trængte sig hen til hende for at hilse paa hende og ønske hende til Lykke.

Saasnart som denne Deel af Ceremonien var tilende, gik vi tilbage til Præsteboligen, hvor Lucy omblyttede sin Brudekjole med hvad jeg ansaae for at være en af de yndigste Husdragter jeg nogensinde har seet. Jeg føler, at jeg nu taler som en gammel Karl, hvis Tanker vende tilbage til Ungdommens lykkelige Scener med en Slags Banvittighed, men det er ikke ofte at en Mand har Leilighed til at skildre en saadan Brud og Kone som Lucy Hardinge. Ved denne Leilighed skilte hun sig ved Kammen og Sløret, da de ikke harmonerede med den Dragt hvori hun atter lod sig see; men Halsbaandet blev baaren hele denne velsignede Dag. Saasnart min Brud var færdig, steg Mr. Hardinge, Lucy, Moses og jeg i Bognen og førte til Clawbonny. En Time i Forveien var hele Lucys Garderobe sendt derhen under Chloes Overopsigt,

der dog var kommen betimelig tilbage til Kirken for at overvære Høitideligheden.

Et af de dyrebareste Dieblikke jeg i mit Liv har havt var det, hvori jeg trykkede Lucy til mit Hjerte og ønskede hende velkommen som Herskerinde paa det gamle Sted.

„Vi havde meget nær mistet det, min Elskede,“ hvistede jeg, „men nu er det vort i Forening, og vi vil ikke saasnart vende det Ryggen.“

Dette var i en tåle- à- tåle, i Familieværelset hvorhen jeg havde ført Lucy. da jeg følte, at jeg skyndte min Kone denne lille Ceremonie. Alt rundt om os tilbagekaldte foregaaende Scener i vor Grindring, og Taarerne stode i min Bruds Dine da hun blidt drog sig ud af mine Arme.

„Lad os sidde et Dieblik ned, Miles, og tale om Familie-Anliggender, nu medens vi ere her,“ sagde hun smilende. „Det er maaskee tidligt at begynde derpaa, men saadanne gamle Bekjendte behøve ikke Tid til at meddele hinanden deres Ønsker, og gode eller flette Egen-skaber. Jeg er af mit ganske Hjerte enig med Dig i, at vi aldrig vil vende Ryggen til gamle Clawbonny — det kjære, kjære Clawbonny, hvor vi levede som Børn sammen, Miles, hvor vi kjendte saa godt og elskede saa inderligt vor forudgangne Grace, — og jeg haaber og stoler paa, at det altid skal være vort fornemste Opholdssted. Det Landsted jeg arvede efter Mrs. Bradfort passer sig maaskee bedre for moderne Smag og Sædvaner; men det kan aldrig blive halvt saa kjært for nogen af os.“

Jeg har ikke før villet tale til Dig om denne Gjenstand, Miles, fordi jeg ønskede at give Dig en Husbonds Ret til at herske over mig og mit, ved at give Dig min Haand; men nu kan og vil jeg meddele hvad jeg har tænkt i denne Anledning. Riversedge, saaledes kaldtes Mrs. Bradfords Landsted, er en smuk Bolig, og er tilstrækkelig godt meubleret for enhver respectabel Familie. Rupert og Emily maa boe et eller andet Sted, og jeg er vis paa at det ikke kan blive længe i Broadway. Jeg har nu tænkt mig at forbeholde Riversedge til deres fremtidige Brug. De kan tage det strax som Sommerleilighed; thi jeg sætter langt større Priis paa een Time tilbragt her, end fire og thye Timer der."

"Hvad, Rebel! om jeg nu havde Lyst til at boe i Dit West Chester Huus?"

"Du vil blive her, Miles, og det er for Din Skyld, at Glawbonny er mig saa kjær. Stedet er Dit, jeg er Din, og alle Dine Eiendomme følger ad."

"Jeg takker Dig, min Kjæreste; men vil Rupert være istand til at holde et Huus baade i Byen og paa Landet?"

"Det første vistnok ikke ret længe, hvorlænge maa Du vide bedre end jeg. Naar jeg har været Din Kone i nogle Aar vil Du maastee finde mig værdig til at kjende Hemmeligheden om de Penge, som han virkelig har."

Dette blev sagt spøgende; men det blev ikke sagt uden Ungstlighed. Jeg grundede over min Hemmeligheds Vilkaar. Grace ønskede ikke at Lucy skulde kjende Sand-

heden, for at den høihjertede Søster ikke skulde vække en Følelse hos Broderen, der kunde bevirke, at hendes Testament ikke blev efterfulgt. Dernæst troede hun aldrig at Lucy vilde blive min Kone, og Omstændighederne vare forandrede, medens der ikke var nogen Grund længer til at skjule Sandheden, idet mindste ikke for Lucy. Jeg meddeelte alt hvad der var foregaaet, denne Gjenstand angaaende, til min høiligen interesserede Tilhørerinde. Lucy horte disse Facta med Sorg, skjøndt det ikke var mere end hun havde ventet at erfare.

„Jeg vilde føle mig dybt beskæmmet, dersom jeg havde hørt dette af nogen anden end af Dig, Miles,“ svarede hun, efter en tankesfuld Pause; „men jeg kjender Dig for godt til ikke at føle mig overbeviist om, at dette Offer neppe kostede Dig en Tanke, og at Ruperts Selvforglemmelse smertede Dig mere end Tabet af Pengene. Jeg tilstaaer, at denne Afsløring har forandret alle mine Planer for Fremtiden, for saavidt som de stode i Forbindelse med min Broder.“

„Paa hvilken Maade, Kjæreste? Lad intet af det der er hændtes mig have Indflydelse paa Dine Bestemmelser.“

„Det maa de, Miles, med Hensyn til min Anskuelse af Ruperts Charakter. Jeg havde havt i Sinde at dele Mrs. Bradfords Formue lige med min Broder. Dersom jeg havde ægtet nogen anden Mand end Dig, vilde jeg have gjort dette til en Betingelse ved vor Forening; men jeg kjender Dig saa godt, og veed saa godt at jeg kan

stole paa Dig, at jeg har følt en dyb Tilfredshed i at overgive mig i Din Magt. Jeg veed, at alt mit rørlige Guds allerede er Dit uden noget som helst Forbehold, og at jeg ikke kan disponere over den fæste Eiendom, endog efter at jeg er bleven myndig, uden Dit Samtykke; men jeg havde den Tillid til Dig, at jeg troede Du vilde lade mig handle som jeg selv ønskede."

"Hav den endnu, min Elskede. Jeg hverken behøver eller vil blande mig deri."

"Nei, Miles, det vilde være Daarskab at give Gen med hans Charakter Formue. Dersom Du bifalder det, vil jeg give Rupert og Emily en passende aarlig Indtægt, med hvilken, i Forening med Afbenyttelsen af mit Landsted, de kan leve anstændigt. Dersom jeg vilde gaae videre vilde jeg ansee det for at være urigtigt."

Det er neppe nødvendigt at sige, hvor høiligen jeg bifaldt denne Plan, eller hvor høiligen jeg anpriste den ædle Giver. Summen blev bestemt til to tusind Dollars om Aaret, førend vi forlod Bærelset, og Resultatet blev meddeelt Rupert af Lucy selv i et Brev, der blev affærdiget den næste Dag.

Vort Bryllupsmaaltid var beskedent; men et overordentlig lykkeligt Maaltid, og om Aftenen havde de Sorte Bal i et stort Bassethuus, der laa lidt assides, og som var godt nok skikket til en saadan Scene. Vore rolige og simple Festiviteter varede i adskillige Dage, da Nebs og Chloes Forening fandt Sted meget kort efter vort

Bryllup, og kom i god Tid til at skaffe et Baaskud for at dandse hele Ugen igjennem.

Marble trak i sine vide Beenklæder, Dagen efter Ceremonien, og derpaa deeltog han af Hjertens Lyst i Munterheden. I det Hele taget var han bleven forsonet med at være Brudepige, — en ganske morsom Ting, og da han var sluppen saa godt fra det med Lucy, tilbød han sig at handle i samme Egenkab for Chloë. Tilbudet blev alligevel afflaaet i følgende classiske Sprog:

„Nei, Misser Marble; Farve er Farve,“ svarede Chloë. „Dem være hvid og vi være sorte. Egteffab er meget høitidelig Handling, og der maa ikke være nogen upassende Spøg ved min Forening med Neb Clawbonny.“

Trettende Kapitel.

Hvedebrødsdagene bleve tilbragte paa Clawbonny, og mange, mange andre Hvedebrødsdage, der ere fulgte efter. Jeg har aldrig seet nogen gladere Mand end Mr. Hardinge var, over at jeg nu virkelig var hans Svigersøn. Jeg troer virkelig, at han holdt mere af mig end af Rupert, skjøndt han levede og døde i Uvidenhed om sin Søns sande Charakteer. Det vilde have været grusomt at opløse ham derom, og der foresaldt intet særdeles, der kunde give ham nogen Opklaring. Ruperts Mangel paa Grund-

sætninger var snarere en negativ end en activ Tilstand, og blev kun bemærkelig ved hans Forfængelighed og Egennytte. Egenkjerlighed var alt hvad han traglede efter, og han var alt for egenkjerlig og listig til at blive en aabenbar Skurk. Han vilde have forødt Luchs og min forenede Formue, dersom den var kommen under hans Bestyrelse; men da dette aldrig skete, pleiede han gjerne at indskrænke sine Udgifter til saadanne Summer, som vi fandt det passende at give ham, med visse extra Tillæg, afpressede ved hans Gjeld. Bore Sammenkomster vare saa godt som indskrænkede til ceremonielle Visiter, idet mindste for mit Vedkommende, skjøndt Lucy saae ham oftere, og der blev aldrig gjort nogen Hentydning til det foregaaende. Jeg kaldte ham Mr. Hardinge, og han mig Mr. Wallingsford, med Rupert og Miles var det for evigt forbi mellem os. Jeg kan ligesaa godt strax meddele denne Person's og hans Kones Historie; thi jeg tilstaaer, at det smerter mig at tale om dem, endogsaa nu efter saa mange Aars Forløb.

Rupert levede kun fire Aar efter mit Giftermaal med hans Søster. Saasnart han fandt det nødvendigt at opgive Huset i Broadway, modtog han Tilbudet om Brugen af Riversedge, og hans Søsters to tusind Dollars om Aaret, med Taknemmelighed, og magede det saaledes, at han tilspindelende kom ud af det med den Sum lige til hans Død. Jeg betalte rigtignok hans Gjeld, uden Luchs Vidende, to Gange i den korte Periode; og jeg troer virkelig, at han var sig sine Feil bevidst i en vis Udstrækning, førend

hans Dine luffedes. Han efterlod eet Barn, en Datter, der kun overlevede ham nogle faa Maaneder. Major Merton var allerede død før den Tid. Mellem denne gamle Officier og mig havde der altid hersket en Slags Hjertelighed, og jeg troer at han undertiden, naar han var i den Stemning, mindedes de store Forbindligheder han var mig og Marble skyldig. Ligesom de fleste Embedsmænd under uindsfrænkede Monarker, efterlod han sig lidet eller intet, saa at Mrs. Hardinge var fuldkommen afhængig af hendes afdøde Mands Venner, med Hensyn til Underhold i hendes Enkestand. Emily var en af disse halvverdslige Charakterer, der just ikke absolut manglede gode Egenskaber, medens der bestandig var en vis Slags ubehagelig Beregning i alt hvad hun gjorde. Ruperts Dødre og behagelige Væsen havde først tiltrukket sig hende, og da hun troede at han var Mrs. Bradforts Arving, havde hun med Glæde ægtet ham. Jeg troer at hun følte sig skuffet i sine Forhaabninger efter Faderens Død, og jeg var slet ikke utilfreds, da hun underrettede os om at hun havde i Sinde at forandre sig, som det kaldes i Enkesproget, ved at ægte en aldrende Mand, der besad Midlerne til at give hende alle de Goder, som Penge kan stjenke. Med denne anden, eller ifølge Venus's Nomenclatur, Stif-Husbond, tog hun til Europa og forblev der, hvor hun døde som en rig Enke, for tre Aar siden. Vi vedligeholdte en Slags høflig Forbindelse med hende til det sidste, og tilbragte endog nogle faa Uger hos hende, for en femten Aarstid siden, i et Huus, halv Lade halv

Castel, som hun kaldte et Slot, ved en af Italiens henrivende Indsøer. Som la Signora Montiera (Montier) var hun tilstrækkelig anseet, da hun endte sin Løbebane som en Herres Enke, med et godt Nygte, der elskede denne usle Verdens Pragt og Forsængelighed. Ved dette sidste Sammentræf bestræbte jeg mig for at gjenkalde adskillige Hændelser af hendes tidligere Liv, i hendes Erindring, men dette vilde aldeles ikke lykkes mig. De vare, saavidt hendes Sukommelse angik, aldeles opslugte i Tidens store Svælg, og idet de havde holdt Skridt med hendes Synder, syntes de at være aldeles forglemte. La Signora følte sig ikke destomindre bevæget til at ansee og behandle mig med Erkjendtlighed, saasnart at hun mærkede jeg nød Agtelse og havde Benge, Heste og Bogne at commandere over, og hun forglemte at jeg kun havde været Skibsfører. Hun lyttede smilende og med Laalmodighed til hvad jeg tør sige var mine vidtloftige Beretninger; skjøndt hendes egen Erindring var saa besynderlig svækket. Hun kunde erindre noget om Hjulbøen og Kanalen i Hyde Park; men med Hensyn til Reisen i Sydhavet, vare de fleste Begivenheder undslupne hendes Erindring. For at fejere hende bar Lucy Berlerne ved en Leilighed da hun gav en lille festa for Naboerne, og jeg overthuede mig om at hun husede dem. Hun gav endog i mit Paahør een af sine Gjester et Vink om, at de oprindeligen havde været bestemte for hende; men De veed nok, *cara mia*, at vi ikke ere istand til at tvinge vort Hjertes Tilskyndelser, tilføiede hun med et meget selvilfreds Slags Suk.

Men hvad om det? Den ei-devant Emilys Følelser var ikke andet end Summen af Egennytte og Kjerlighed til Penge, da hun levede og døde i en snever Kreds, sammensat af hendes Forsængelighed, og udstufferet med hendes indskrænkede Ideer om hvad Guden og Maalet er paa den menneskelige Tilværelse, inden for Grændserne af en Sphære, som hun ansaae for at være hæderlig og forfinet.

Angaaende Clawbonny Racen, da levede og døde alle de ældre Medlemmer af denne udstrakte Familie i min Tjeneste, eller det vilde maaskee være rettere at sige, at jeg levede i deres. Venus saa flere Gjentagelser af hendes egne Indigheder i Nebs og Chloes Afkom; men hun vedblev til det sidste haardnakket at paaastaae, at Cupid, som Stif-Husbond, ikke stod i nogen legitim Forbindelse med den glindsende, tyklæbede, qvabbede Yngel. Men endog tættre Familiebaand end dem der bandt mine Slaver til mig, ere sprængte ved Vægten af menneskelige Institutioner. New Yorks udvalgte Fædre havde længe i Forveien besluttet, at Hus-Slaveriet ikke skulde vedblive inden for dets Grændser, og den ene efter den anden af disse unge Afhængige gif for at søge deres Lykke i Byen, eller i andre Dele af Staten, indtil der kun var saa tilbage undtagen Neb, hans Kone, og deres umiddelbare Afkom. Nogle af disse sidste hænge endnu ved mig, da Forældrene, ved deres Exempel og daglige Samtale, have indpræntet Børnene Følelser, der byde en omskiftelig Selskabs-Forsatnings Nyhed Trods. For dem er Clawbonny endnu Clawbonny, og jeg og mine forblive en Race for os selv,

med Hensyn til Opfattelsen af Tingene. Jeg gav Neb og Chloe deres Brev paa den Dag det trofaste Par blev forenet, og frigjorde saaledes deres Afkom for en Tjenestetid af otte og tyve og fem og tyve Aar, ifølge deres Kjon, der ellers vilde have hvilet paa alle deres ældre Børn, indtil Loven, ved et pludseligt Slag, frigav dem alle. Disse Papirer lagde Neb paa Bunden af sin Tobaksdaase, da han ikke vilde kaste Brag paa nogen Gave af mig, og der saae jeg dem tilfældigviis i Laser, sytten Aar senere, da de ikke havde været aabnede eller vare blevne seete af en Sjæl, saavidt jeg troer, i al den Tid. Statens paafølgende Lovgivning gjorde rigtignok alt dette af ingen Betydning; men Proceduren viiste Mandens Charakter og Sindelag, idet den forklarede hans Beslutning at blive mig tro til det sidste. Han har ikke havt i Sinde at frigjøre mig, hvad saa end mine Planer maa have været med Hensyn til ham og hans Race.

Jeg har kun havt een Samtale med Neb og hans Kone, angaaende Løn, og da mærkede jeg hvor ømsindlig en Sag det var hos denne Karl, at blive sat i Lighed med andre lønnende Folk paa min Aulsgaard og i min Husholdning.

„Jeg veed ikke hvad jeg har gjort, Masfer Mile, at De behøver at betale mig Løn ligesom en leiet Karl!“ sagde Neb, med lige saamegen Tilbøielighed til at blive fortrydelig, som til at blive bedrovet over Forslaget. „Jeg er født i Familien, og det forekommer mig at være nok; men dersom det ikke er nok, saa gif jeg tilføes med Dem,

Masjer Mile, den første Gang De gif, og jeg gjorde det hver Gang sidenest.

Disse Ord, der bleve fremsagde i en lidt bebreidende Tone, afgjorde Sagen. Fra det Dieblif til nu har der aldrig været Tale om Len mellem os. Naar Neb mangler Klæder, gaaer han og faaer dem, og de blive sat paa Masjer Miles Regning, mangler han Penge kommer han og beder derom, uden at vise ringeste Skam eller Undseelse, men forlanger ganske ligefremt alt hvad han behøver. Chloe bærer sig ligesaadan ad hos Lucy, hvem hun som Følge af at hun er min Kone, betragter som en Slags Substitut for Miss Grace. For dette ærlige Par, er Mr. og Mrs. Wallingsford af Clawbonny, og Riversedge, og Union Place, endnu ikke andet end Masjer Mile og Miss Lucy. Jeg saa en Gang en reisende engelsk Dame tage sin Notebog og nedskrive noget, vistnok meget morsomt, da hun hørte Chloe paa denne Maade titulere Moderen til tre smukke Børn, der klyngede sig om hendes Kne og benævnte hende ved dette det kjerligste af alle Navne. Chloe var aligevel ligegyldig ved den Reisendes Anmærkning, da hun bestandig kalder sin Frue Miss Lucy, skjøndt denne nu er Bedstemoder.

Med Hensyn til Børnene af Huset Nebuchadnezzar, twinger Sandheden mig til at sige, at de ere bleve betydelig paavirkede af Tidsalderens Aand, og at de betragte den Forbindelse der i mere end et Aarhundrede fandt Sted mellem Wallingsforderne og Clawbonnyerne, med andre Ord end deres Forældre. De have begyndt

at emigrere, og jeg er ikke utilfreds ved at see dem gaae. Baandet vil alligevel ikke ganske sønderrives, saalænge som nogen af den ældre Slægt lever, da Traditionen efterlader mange af dets Spor blandt dem. Ikke een af dem har forladt mig uden mit Samtykke, og jeg har skaffet Pladser for dem alle, efter som Uergjerrighed eller Nysgjerrighed har bragt dem ud i Verden.

Med Hensyn til denne Tidsalderens nye Aand, der udretter saa meget blandt os, da beklager jeg mig ikke over alle Forandringerne; thi jeg veed, at mange af dem have havt de meest velgjørende Følger. Det er langt fra min Mening, at Huus-Slaveriet, saaledes som det en Gang var paa Clawbonny, er en Skildring af Huus-Slaveriet saaledes som det var over hele Landet; men jeg troer at Institutionen, saaledes som den forhen var kjendt i New York, var lige saameget til Misgunst for den hvide Mand som for den Sorte. Der var altid noget af den patriarkalske Charakter i een af vore Husholdninger, førend Forandringen i Loven; og Forholdet mellem Herre og Slave, i gamle staaende Familier, i hvilke Overflødighed ikke var nogen Sjeldenhed, havde altid mere eller mindre af hvad der var agtværdigt og som gjorde sig elsket. Det er ikke saa meget med Hensyn til Slave-Affkæffelsens Aand (naar den kun vilde indskrænke sin Virkning til Communiteter over hvilke den tilfældigviis havde nogen Ret til at føre Control) at jeg føler mig forurosliget, som med Hensyn til en vis Aand, der synes at troe, at der altid maa skee flere og flere

Forandringer, og det i Forbindelse med enhver enkelt Interesse, hvad der saa end maa have befordret den under foregaaende Regjeringsformer; da intet i det selfabelige Liv er fuldkommen udviklet, ifølge disse bevægelige Philosophers Troesbekjendelse. Ifølge min Anskuelse af Sagen, er nu de to farligste af alle Partier i Staten det, som opplanter Conservatismen som sit Banner og det som opplanter Fremadskriden; da det ene ønsker at bevare Ting som det var bedst at stille sig ved, medens det andet under dets hovedfuls Fremskriden knuser alt hvad der er nødvendigt og nyttigt. Jeg taler nu om disse modstridende Principer som de ere ordnede i Partier, da Modstand føder Haardnakenhed og Voldsomhed hos dem begge. Intet Menneſke med sund Forstand kan tvivle om, at der i Begivenhedernes Gang blive frembragt meget, som burde have været holdt tilbage, og meget avlet som det vilde have været klogere at forkaſte. Alene den er den ſikre og viſe Lovgiver ſom veed, hvorledes og naar han ſkal gjøre de paſſende Diſtinctioner. Hvad Conservatismen angaaer, da karakteriſerede Lafayette den en Gang ganſte fortræffeligt i et af hans heldigſte Vink paa Tribunen. „Gentlemen tale om den rette Middelvei (juſte milieu),“ ſagde han, „ſom om den omfattede en reen politiſk Troesbekjendelse. Vi vide alle hvad den rette Middelvei er, med Henſyn til ethvert ſærdeles Spørgſmaal; den er ſimpeltvæk Sandheden, ſaaledes ſom den ſtaaer i Forbindelse med hint Spørgſmaal. Men naar Gentlemen ſige, at de hører til juſte milieu ſom et Parti, og at

de have i Sinde at styre en Middelscourſ i alle Dagens offentlige Begivenheder, da erindre de mig om et Tilfælde ſom dette: En Mand med exalterede Begreber nedlægger den Paaſtand, at fire og fire er ti, en anden mere diſcret, og bedre Arithmetiker beſtrider denne Paaſtand ved at bevise, at fire og fire er otte; hvorpaa 3 Herrer juſte milieu, finde Eder nødsagede til at ſige, mine Herrer, 3 have begge Uret, Sandheden ligger aldrig i Extremerne, og fire og fire er ni."

Hvad der er ſandt af Conſervatiſmen ſom et Princip, er endnu mere ſandt med Henſyn til Fremadſkriden; thi det hændes ſig ofte ſaavel i Moralen ſom i Phyſiken, at Lægemedlet er værre end Sygdommen. Europas ſtore Unde i Forbindelſe med Interelſer af denne Natur, opſtaaer af Facta, ſom have liden eller ingen Indflydelse her. Der er der foretagne radicale Forandring, da ſelve Grundlaget til den ſociale Bygning er bleven forandret, medens meget af den gamle Architectur er bibeholdt i Overbygningen. Hvor dette er Tilfældet kan nogle Feil tilgives hos Konſtnerne, der gjerne vil reducere det Hele til en enkelt Ordens Simpelhed. Men blandt os kan den Mand, der ikke kan ſee nogen Ende paa nogen jordiff Ting, idet han paaſtaaer at det bedſte beſtandig ligger paa hin Side, derſom han lever længe nok til at det lykkes ham, leve længe nok til at opdage, at Sandheden altid ligger paa et høit Sted, og at Løbet nedad er kun alt for let for dem, der fare paa en ſaa hovedfulk Maade til dets Maal, at de lade Redſtigningens Voldsomhed føre

dem forbi Punktet. En social Kjendsgjerning kan ikke udstrækkes til et overtydende Beviis, ligesom et Problem i Euclid, da Forgreningerne ere saa uendelige at de reducere Slutningen til noget, der er meget lig en Slutning fra en Mængde af Interesser.

Det vil dernæst paaligge mig at tale om Marble. Han tilbragte en heel Maaned paa Clawbonny, i hvilken Tid han og Reb tilstaklede the Grace and Lucy paa syv forffjellige Maader, og kom endelig tilbage til den, paa hvilken de fandt den, som den eneste Takkellads med hvilken den kunde seile; ingen flet Illustration, i Forbigaaende sagt, over hvad der alt for ofte er Tilfælde med Forsøg i overdrevne politiske Bevægelser. Moses forsøgte at gaae paa Jagt, hvilket han havde hørt fulgte med Landlivet; og han havde til Hensigt at optræde som en Land-Gentleman af sjerde eller femte Klasse; men hans Been vare for korte til med nogenlunde Bequemhed at klattre over høi Gjærder, og han opgav i Fortvivelse denne Fornøielse. I Løbet af ti Dage, medens han forsøgte sig i dette Fag, bragte han tre Rødkjelker, en lille Egern, og en Krage, idet han paastod, at han ogsaa havde anskudt en Due, og borstkræmnet en heel Flok Bagteler. Jeg har ofte en Morgenstund hjembragt ti Par Snepper fra Clawbonnys Jagtdistrict, og ligesaa mange Bagteler, naar det var den passende Aarstid.

Sex Uger efter vort Bryllup aflagde Lucy og jeg et Besøg i Willow Cove, hvor vi tilbragte en meget behagelig Uge. Til min Forundring blev jeg besøgt af

Squire Van Tassel, der ikke lod til at bære noget Nag. Marble sluttede Fred med ham, saasnart han havde tilbagebetalt Beløbet af hans Faders Dwittering, tilligemed Renterne af Summen; men naar han talte i Fortrolighed med mig om ham, var det altid med Foragt. Jeg maa tilstaae, at den gamle Agerkarls tilsyneladende forsonlige Sindelag forundrede mig; men jeg var den Gang for ung til at forstaae, at der er to Principer, der styre Menneskenes Opførsel, med Hensyn til dem de omgaaes, det ene hidrører fra Dommyghed og christelig Barmhertighed, og det andet fra Eigeghyldighed for hvad der er ret. Jeg frygter for at det sidste frembringer mere af hvad man kalder et forsonligt Sindelag, end det første, da Menneskene ofte blive beskyldt for at være hævnjerrige, naar de kun egentlig ere ærlige.

Marble mistede sin Moder omtrent et Aar efterat vi vendte tilbage fra vor uhyffelige Reise med the Dawn. Een eller to Maaneder tidligere mistede han sin Niece, lille Kitty, derved, at hun blev gift med Nabo Brights Son. Herefter tilbragte han meget af sin Tid paa Clabonny, og afslagde os seilighedsviis Besøg i Chamberstreet, om Vinteren. Jeg siger Chamber-street, da Handelen snart fordrev os fra Lucys Huus i Wall-street. Grunden hvorpaa det sidste stod er endnu hendes Eiendom, og udgjør i og for sig en lille Formue. Jeg kjøbte i 1805 en Grund i Chamber-street, og opførte der en fortræffelig Bolig. I 1825 flyttede vi til Bleeker-street, en Fjerdingvei høiere oppe i Byen, for at være i det

elegante Dvarteer; og jeg benyttede mig af Pengemanglen og de lave Priser i 1839, til at forskaffe mig ny Byggegrund i Union Place, næsten en Mil fra det Sted hvor Lucy begyndte at føre sit eget Huus i den gode og tiltagende By Manhattan.

Efterat Marble atter var bleven forældreløs, klagede han over, at han var lidet bedre faren end en infernalisk Eremit i Willow Cove, og begyndte at tale om at see sig om i Verden. Ganske uventet lod han sig see i Clawbonny, med hele sin Bagage, og forkyndte at han vilde see sig om efter en Styrmands Plads i en Ostindiefarer. Jeg hørte hans Meddelelser, beholdt ham en Dag eller to hos mig, medens jeg havde Tilsyn med Murerne, der byggede min Fløi af Huset, som den Gang næsten var fuldført, og derefter fulgtes vi ad til Byen. Jeg bragte Moses til Skibsværfterne, og førte ham ombord i et Skib, der netop laae under Tiltakling (det var kobberboltet og forhudet, af den bedste Sort Teg, og havde et udmærket Dæk, &c.), idet jeg spurgte ham, hvorledes han syntes om det. Han haabede det havde et godt Navn. „Nu, det hedder Smudge,“ svarede jeg; „jeg haaber De synes om det.“ Moses pegede med Fingeren over Skulderen, hvilket skulde betyde, at han forstod mig, og spurgte hvorfor jeg havde bestemt Skibet. „Til Canton, med Dem som Fører,“ jeg saae at min gamle Styrmand blev rørt over dette Beviis paa Tillid, og at han efterat have opdaget sin Herkomst havde vunden saa megen Selvtillid, at han ikke gjorde nogen Indvending mod

Tilbudet Jeg havde ikke ifinde at indlade mig paa at blive formelig Handelsmand, men jeg holdt the Smudge mange Aar i Farten, bestandig under Marbles Commando, og jeg tjente mange Penge ved dette Skib. En Gang gik det til Europa, og Lucy og jeg gik med som Passagerer. Dette var efter min gamle Formynders Død, hvis Endeligt stemmede ganske overeens med hans dydige og christelige Levnet. Vi, det vil sige Lucy og jeg, forblev udenlands i flere Aar, da vi vendte tilbage med the Smudge, den sidste Reise den nogenfinde gjorde medens den tilhørte mig. Neb havde til Afverling ofte faret med Skibet; og han kom som en Selvfølge til Havre med det, da Masser Mile og Miss Lucy, og deres to unge Massers og to unge Mississer vare færdige til at gaae hjem. Jeg blev meget forbausset ved at mødes med min gamle Ven Moses ved denne Leilighed; thi han var bleven meget affældig, da han nu var henved Halvfjerds, i hvilken Alder de fleste Sømænd ere usffiktede til deres Kald. Moses havde alligevel holdt ved, i den Hensigt at bringe os alle hjem til Clawbonny. Tre Dage efter vor Afreise, maatte Steenmanden alligevel stikke op, og ty til Roien. Jeg saae at hans Tid var udrunden, og felta at det var min Pligt at underrette ham om hans Stilling. Det var en ubehagelig Forretning, men blev det mindre ved den resignerede og mandige Maade, paa hvilken Patientten horte mig. Det var kun da jeg ophørte at tale, at han gjorde et Forsøg paa at svare.

„Jeg har i lang Tid vidst, at Livets Reise snart er fuldbragt, Miles,“ svarede han. „Naar det værker i Tomrene, og naar de nye Trænagler kun ramme i troffet Træ, er det Tid at tænke paa at hugge Skroget op, for at bjerge Skibets Kobber og Jern. Jeg har slidt temmelig meget paa the Smudge, og the Smudge har ogsaa slidt temmelig meget paa mig. Jeg vil aldrig mere faae Amerika at see, og jeg overgiver nu Commandoen af Skibet til Dem. Det er Deres Giendom, og ingen kan bedre tage vare paa den end De. Jeg tilstaaer, at jeg ønskede at blive skrinlagt i noget, der hører til den. Der er Skodtet, som blev nedtaget for at forandre Kahytten til Deres Familie, det vil kunne blive ligesaa hyggelig en Ligkiste som noget Menneske kan ønske sig.“

Jeg lovede den gamle Mand, at Alt skulde stee ifølge hans Ønsker. Efter en kort Pause faldt det mig ind, at nærværende Dieblif kunde være gunstigt til at tale et Ord om det Tilkommende. Marble havde aldrig været lastværdig, heller ikke kunde han siges at være noget særdeles ugudeligt Menneske, ifølge Verdens Gang. Han var i det Hele redelig, naar man tager billigst Hensyn til en Somands særlige Anskuelse, og hans Synder maatte meest tilskrives Forsømmelse i hans Opdragelse. Men af religiøs Underviisning havde han bogstavelig talt ingen havt i hans tidligere Liv. Det som han kunde have pillet op i hans senere Carriere, var ikke af den meest orthodexe Charakter. Jeg havde altid troet, at Marble var modtagelig for saadanne Gjenstande,

men der manglede altid Leilighed til at udvikle denne haabefulde Disposition. Jeg talte sølgelig nu usorbeholdent til ham, og saae, at hans endnu gjennemtrængende Dine mere end en Gang vare fast heftede paa mig, medens han lyttede med usravendt Opmærksomhed.

„Ja, ja, Miles,* svarede han, da jeg var færdig, „dette kan altsammen være sandt nok, men det er noget sildigt for mig at gaae i Skole. Jeg har hørt det meste heraf tilforn, i en eller anden Skikkelse; men det kom altid saadan i Stumper og Stykker, at førend jeg kunde knobe den ene Idee til den anden, saa at jeg kunde gjøre en nyttig Oveil af det Hele, er nogle af Stumperne slupne mig ud af Hænderne. Hvordan det saa end er, saa har jeg været haardt i Arbeid med den gode Bog, paa hele denne Reise, og De veed at den har været lang, og jeg maa sige, at jeg har pillet en god Deel ud, der forekommer mig at være af den rette Oualitet. Jeg har nu altid troet, at det var en af de naragtigste Ting et Menneske kunde gjøre, at tilgive sine Fjender, da min Grundfætning har været at gjængjælde det ene glatte Lag med det andet, som De nok veed; men jeg seer nu at det ligner mere en kjerlig Natur at tilgive, end at tage Hævn.“

„Min kjære Moses, dette er en meget lovende Sindsstemning; lad disse Følelser være de fremherskende; naar De ene sætter Deres Fortrostring til Frelseren, vil Deres Dødsstime være den lykkeligste i Deres Liv.“

„Der er denne infernalske Smudg; skjøndt jeg neppe

troer at man vil forlange af mig, at jeg skulde ansee ham for andet end en Stratenrover, og en Karl med hvem der skulde gøres kortest mulig Proces. Hvad gamle Van Tassel angaaer, saa har han brast sine Kæer firkant i en Deel af Universitet, hvor alle hans Gavnstregger vil komme for Dagens Lys; og jeg anseer det for ufornuftigt at bære Nag mod en Mand, der er paa hin Side Graven. Jeg troer næsten at jeg har tilgivet ham, skjøndt naar jeg skal være oprigtig, havde han fortjent en Lusing."

Jeg forstod Marble meget bedre end han forstod sig selv. Han følte den christelige Moralitets ophoiede Skjønheder; men til samme Tid følte han, at der vare visse Ideer saa rodfæstede i hans Hjerte, at det oversteg hans Kræfter at udrydde dem. Hvad Smudge angaaer havde han sine Tvivl angaaende Retmæssigheden af den Handling han havde udøvet mod ham, og med hans Naturs Hurtighed søgte han at beskytte sig mod hans egen Tilskyndelse, ved at gjøre denne Usling til en Undtagelse mod Guds Bud. Van Tassel kunde han sandsynligviis paa en Maade tilgive, da Forseelsen jo saa at sige var oprettet; skjøndt det var en Tilgivelse, der paa en besynderlig Maade var parret med dyb Foragt for Overtræderen.

Bor Samtale varede længe. Endelig kom Lucy til, og jeg troede det kloge, at overlade den gamle Ulk i hendes Hænder, der af Natur og Opdragelse var saa godt skicket til, under Forsynets Ledelse, at være Midlet til at bringe ham til at betragte sin Tilstand med et

sunderer Bliif. Jeg havde Skibet at varetage, og det var en god Undskyldning for ikke at blande mig meget i hvad der foregik mellem den døende Mand og hende, hvem man næsten kunde kalde hans ledende Engel. Jeg overhørte mange af deres Samtaler, og var nærværende ved nogle af deres Bønner, hvilket ogsaa mine Søner og Døtre vare, og blev saaledes sat istand til at forstaae den Fremgang, der blev gjort, og Forhandlingens fulde Charakter.

Det var i Sandhed et beundringsværdigt Syn, at see denne endnu elskelige Kone anvende hele hendes blide Talekunsts Overtalelser, hele hendes varme Følelse og redelige Sjæls Veltalenhed, idet hun Dag efter Dag helligede sig det Arbeid, at lede en Mand som Marbles til at faae rigtige og ydmyge Anskuelser om hans Forhold til Skaberen og hans Son, Menneskets Forløser. Jeg vil ikke paastaae, at fuldkomment Held kronede dette rene Hjertes fromme Bestræbelser, det var maaskee heller ikke at formode. Det udfordrede en Magt, der overgik hendes, at lede et menneskeligt Hjerter paa halvsnjers. efter at have ført en Somands Levnet, til en fuldkommen Erkjendelse af dets Synder; men saameget syntes dog ved Guds Naade at være opnaaet, at vi alle havde Grund til at haabe, at Udsæden havde sættet Rod, og at Spiren maatte vore under denne Mands Ledelse, i hvis Lighed den elskeligste af hele Slægten er bleven skabt.

Reisen var lang men meget rolig, og der var rigelig Tid til at udføre alt hvad der er bleven meddeelt. Skibet var endnu østen for den store Banke, da Marble næsten

ophørte at tale, skjøndt det var tydeligt at hans Tanker vare i bestandig Bevægelse. Han blev meget svag, og jeg betragtede hans dødelige Afgang som en Begivenhed, der hvert Dieblif kunde indtræffe. Det lod ikke til at han led, men hans Livskræfter svandt, og Anden var ved at tage Afsted, ene paa Grund af den afkræftede Tilstand af det jordiske Hylle, hvori den saalænge havde boet, ligesom Storfen endelig forlader den vakkende Skorsteen.

Omtrent en Uge efter denne Forandring, kom min Søn, Miles, op til mig paa Dækket og underrettede mig om, at hans kjære Moder ønskede at see mig i Kahytten. Da jeg gik ned mødte jeg Lucy, hvis Ansigt antydede, at hun følte, hvor høitidelig den Efterretnings Charakter var, som hun havde at meddele.

„Diebliffet er forhaanden, kjære Miles,“ sagde hun. „Vor gamle Ven er ved at forlade os.“

Uagtet jeg længe havde ventet denne Tidende følte jeg Smerte ved at høre den. Mange af mit tidligere Livs Aar, der vare saa rige paa Eventyr, vandrede hurtigt forbi mit Sind, og jeg fandt den døende Mands Billed blandet næsten med dem alle. Hvilke endog hans Særegenheder monne være, mod mig havde han altid været trofast. Fra det første Dieblif, da jeg som en bortløben Dreng kom ombord i the John, lige indtil den Time, havde Moses Marble viist sig som en trofast, uinteresseret Ven af Miles Wallingsford.

„Er han ved sin Bevidsthed?“ spurgte jeg ængstlig.

„Da jeg sidst saae ham, troer jeg han var lidt fra sin Samling.“

„Maaskee han ogsaa var det; men han er nu mere, om ikke ganske ved sin Samling. Der er Grund til at troe, at han endelig har følt nogen Indskydelse af Frelserens Opoffrelse. I den sidste Uge ere Beviserne herpaa blevne flere.“

Der blev ikke talt mere mellem Lucy og mig over denne Gjenstand, men jeg gik ind i Stahytten hvor Marble laae. Det var et rummeligt, lystigt Lokale for et Skib, og var ifølge min udtrykkelige Ordre indrettet til Lucys og hendes to Døttres Bequemmelighed; men som disse fjære selvfornegtende Væsner for længe siden velvilligen havde overgivet til deres gamle Vens Afbenyttelse.

Jeg har endnu ikke særligen omtalt disse to Piger, af hvilke den ældste hed Grace, og den yngste Lucy. Paa den Tid var den første netop femten Aar, og hendes Søster var to Aar yngre. Ved et besynderligt Træs lignede Grace min Søster meest, medens den sidste, den fjære, kloge, ligefremme, yndige lille Ting var sin Moder saa liig i samme Alder, at jeg ofte tog hende i mine Arme og kyskede hende, naar hun vtrede en eller anden forstandig Tanke, eller naar hendes glade velklingende Latter lød som det havde været hendes Moders Sædvane for tyve Aar siden. Ved saadanne Leiligheder pleiede Lucy at smile, og undertiden overfoer en let Rødme hendes Ansigt; thi jeg kunde see, at hun godt forstod Bevæg-

grunden, der saa pludselig førte mig tilbage til mine Barndoms Dage og min barnlige Hengivenhed.

Ved den nærværende høitidelige Leilighed vare begge Pigerne i Rahyten, idet de kjæmpede for at være fattede, og gjorde alt hvad der stod i deres Magt for at lindre den døende Mand. Grace, den ældste, var naturligviis den meest active og virksomme, da hendes Søsters Ungdom vakte Mistillid; dog kunde denne Moderens lille Contrafesi ikke holdes ganske i Baggrunden. da Hjertet og Dnsket at være til Nytte tilskyndede hende til at dele Søsterens Pligter.

Jeg fandt Marble ved sin fulde Samling, og den Maade, paa hvilken han ængstelig undersøgte alle de deeltagende Ansigter, som nu vare samlede om ham, viiste hvor nøiagtigt han bemærkede de Nærværende og Fraværende. To Gange gennemgik han os alle, inden han talte med den rullende Stemme, der pleier at forudgaae Døden.

„Kald paa Neb,“ sagde han. „Jeg tog Afsted med Styrmandene og alle Folkene igaar, men jeg anseer Neb for een af Familien, og gjemte ham tilsidst.“

Dette vidste jeg var sandt, skjøndt jeg med Forsæt holdt mig borte fra en Scene, som jeg vidste, vilde blive gjentaget for mit Vedkommende. Neb blev sølgelig kaldt, og ikke en Stavelse blev hittret mellem os, førend den Sorte stod lige udenfor den Kreds, som min Kone, mine Børn og jeg dannede. Moses bemærkede med Skinsyge dette Arrangement, og det lod til at han var misfornøiet over at see sin gamle Skibskammerat holde sig saameget i Afstand i dette høitidelige Dieblif.

„Jeg veed nok, at Du kun er en Nigger, Neb,“ fik den gamle Sømand endelig fremstammet; „men Dit Hjerter vilde gjøre en Konge Vre. Jeg skatter det næst efter Miles's, og det er saa meget som der kan siges om noget Menneſkes Hjerter. Kom nærmere, min Gut, ingen der er her tilstede vil bære Nag til Dig for denne Frihed.“

Lille Lucy trak sig siebliffelig tilbage, og trak Neb ind paa den Plads hun før selv havde indtaget.

„Gud velsigne Dig for det, Du Lille,“ sagde Marble. „Jeg kjendte ikke Din Moder, da hun var i Din Alder, men jeg kan see at den ene Katblof er ikke mere lig den anden, end Du ligner det hun var i Din Alder; bliv ved at ligne hende, min Kjære, og da vil Din Fader føle sig lige saa lykkelig ved sin Datter, som han er det ved sin Kone. Nu vel, der er ingen, der mere fortjener sin Lykke end Miles — en Lykke, som kommer ved Guds Forsyn, mener jeg, min kjære Madam Wallingsford,“ idet han rigtig udiyhede et sorgfuldt Udtryk i Lucys Dine; „thi takket været Deres Underviisning, forstaaer jeg nu, at der er en guddommelig Styret af al vor Lykke, hvad enten vi ere iland eller tilføes, sorte eller hvide.“

„Ikke en Spurv falder til Jorden uden hans Villie, Capitaen Marble,“ sagde min Kone med sin blide, alvorlige Stemme,

„Ja, saaledes forstaaer jeg det nu, skjøndt der var en Gang jeg kun tænkte lidet paa saadanne Ting. Saaledes var det ved Guds Villie, Neb, og overeensstemmende med hans Hensigter at bringe os tre, da vi led Skibbrud

med the Dawn, til vor nuværende Lykke, og den Sindsstemning hvori vi ere; dersom jeg nogensinde skulde bruge Ordet Lykke igjen, hvilket jeg rimeligviis af gammel Vane vil gjøre, maa de alle forstaae, at jeg dermed mener den Lykke Guds Forsyn skjenker. Ja, Madam Wallingford, jeg fatter det fuldkommen, og skal aldrig glemme Deres Godhed, hvilket har viist sig at være den bedste, det guddommelige Forsyn har skjenket mig. Jeg har sendt Bud efter Dig, Reb, for at tale et Afskedsord med Dig, og for at give Dig en gammel Mands Raad, inden jeg forlader denne Verden for bestandig."

Reb begyndte at vride sine Hænder, og jeg saae at Taarerne glindsede i hans Dine; thi han havde længe og vedholdende næret stor Hengivenhed for Marble. Naar Mennesker have gennemgaaet saa meget sammen, som vi tre, forekommer virkelig de ubehagelige Sorger, som hver Dag i Livet medfører, saa intetsigende, at vor Forbindelse synes at være af en langt stærkere Natur, end de sædvanligere Baand, der knytte Menneskene til hinanden.

"Ja, Sah, Capitain Marble, Sah; Hvad er Dem Ønske? Sah," spurgte Negeren, idet han kæmpede for at undertvinge sin Sorg.

"At give nogle saa Raad, Reb, at tage Afsked med mine Venner, og derpaa at udstrege mit Livs Skibsartikler. Alderdom og streng Tjeneste, Reb, har bragt mig til at stikke ud paa Louget til Damp. Stopperen har arbejdet sig løs, nogle saa Søer til, og Skroget vil rage i Drift. Det forholder sig anderledes med Dig, der er i Dit

Livs Foraar, og en flink Gut er Du paa en Raa og til Roers. Mit Afskedsord til Dig, Reb, er, at vedblive som Du har begyndt. Jeg siger ikke, at Du jo ikke har Dine Feil (hvilken Rigger er fri for dem), men Du er en god Knøs og ligesaa sikker paa at blive funden paa Din Post, som Pumperne. For det første er Du en gift Mand, og skjøndt Din Kone kun er en Riggerinde, er hun Din Kone. og Du maa holde ved hende gennem tykt og tyndt. Tag Din Herre til Exempel, og bemærk hvorledes han elsker og kjæler for Din Frue." (her trykkede Lucy sig ømt tættere til min Side) „og dernæst hvad Dine Børn angaae, da opdrag dem efter Madam Wallingsfords Raad. Du kan aldrig fare under bedre Instructioner end hendes, hvilket jeg veed af Erfaring. Bær Omsorg for, at Din Hector vænner sig af med at bande, som han har begyndt paa, thi hvad der er begyndt i Synd er temmelig sikker paa at ville faae en brat Ende. Søg først at tale ham tilrette, og hjælper det ikke, saa tamp det ud af ham. Lampen er en hyperlig Ting for Drengene. Hvad Dig selv angaaer, Reb, saa vedbliv som Du har begyndt, og Herren vil have Barmhertighed med Dig inden Reisen er endt."

Her standsede Marble af Udmattelse; skjøndt han gjorde et Tegn til Reb, ikke at røre sig, da han havde mere at sige. Efter at have hvilet sig lidt følte han under sin Hovedpude, hvorfra han fremdrog en meget gammel Tobaksdaase, famlede paa den indtil han aabnede den, tog en lille Bid, og lukkede Daasen igjen. Alt dette ffete meget langsomt, og med en døende Mand's usikre,

svage Bevægelser. Da Laaget var lukket, rakte Marble Daafen hen til Reb, og tog atter sat paa sin Tale.

„Brug den for min Skyld, Reb,“ sagde han. „Den er fuld af fortreffelig Tobak og Daafen har tredive Mars Lugt i sig; thi saa længe har den seilet med mig. Den Daase har været i ni Fægtninger, syv Brag, og har seet mere Baadstjeneste end de fleste Londonner Flodfolk eller nogen af alle Whitehallerne. Blandt andre Bedrifter, har den fire Gange været Jorden rundt, foruden det at den saa at sige i Mørke er gaaet gennem Magellan-Strædet, som Din Herre og Du veed ligesaagodt som jeg. Tag derfor Daafen, Knøs, og pas paa, at Du aldrig kommer andet end af den bedste Svinehale i den, thi den har kun været brugt dertil. Og nu, Reb, et Ord om en lille Tjeneste Du skal vise mig, naar Du kommer hjem. Spørg først Din Herre om Tilladelse, gaae derpaa op til Willow-Grove og bring Kitty og hendes Børn min Betsignelse. Det er let gjort naar en Mand begiver sig paa Veien med godt Mod. Alt hvad Du har at gjøre, er, at gaae op til Vigen, og sige, at jeg bad Gud velsigne dem alle, før jeg døde. Troer Du at Du kan erindre det?“

„Jeg forsøge, Capitain Marble, Sah, ja, Sah, jeg forsøge alt jeg kan, omendstjøndt jeg ikke er lærd.“

„Maaskee det var bedre at De betroede mig denne Forretning,“ sagde min Kone, med sin velklingende Stemme.

Marble blev glad og syntes med Glæde at modtage dette Tilbud.

„Jeg vilde nødig gjøre Dem saa megen Uleilighed,“ svarede han; „men jeg føler mig taknemmelig for Tilbudet. Godt da, Neb, Du kan altsaa udelade Velsignelsen, siden Din Frue er saa god -- stop lidt, Du kan give den til Chloë og hendes lille Familie; alle undtagen Hector, jeg mener ikke til ham med mindre han holder op med at handle! Saa snart som han gjør det, lad ham saa faae sin Part. Giv mig nu Din Haand, Neb. Farvel, min Gut, Du har været mig tro, og Gud velsigne Dig derfor. Du er kun en Nigger, veed jeg; men der er een, i hvis Dine Din Sjæl er lige saa dyrebar, som mangen en Prindses eller Præsts.“

Neb rystede Haand med sin gamle Chef, brød ud af Kredsen styrtede ud i Stjirritsen, og hulkede som et Barn. Marble taug imidlertid, for at gjenvinde sin Fatning, der var bleven sat lidt i Bevægelse ved de Følelser den Sorte lagde for Dagen. Saa snart som han følte sig lidt fattet, famlede han omkring i sin Kæbe til han fandt de to smaa Papiirs-Øffer, af hvilke hver indeholdt en smuk Ring, hvilke, som det lod, han havde kjøbt i denne Hensigt, da han sidst var i Havn. Disse Ringe gav han mine Døttre, der hulkende modtog Gaven, ihvorvel de tydeligen og paa en naturlig Maade tilkjendegav de venlige Følelser de nærrede for ham.

„Ederes Fader og jeg har gennemgaaet mange Besværligheder og Prøvelser sammen,“ sagde han, „og jeg elsker Eder alle endog høiere end mine egne Slægtninge. Jeg haaber at dette ikke er Uret, Madam Wallingsford,

thi jeg kan ikke gjøre andet. Jeg har allerede givet Drengene og Eder, Forældre, mine A mindelser, og jeg haaaber, at I alle undertiden vil erindre den gamle Ulf, som Gud i sin Wiisdom kastede som Hittogods paa Eders Bei, for at han kunde drage Nytte af Eders Selskab. See der, Eders Polarstjerne, I Unge," idet han pegede paa min Kone. „Hav stedse Gud i Tankerne, og giv denne retskafne Kone den næste Plads i Eders Hjerter, ikke at jeg vil siige et Ord, eller tænke det ringeste om Eders Fader, der paa sin Wiis er en hæderlig Karl, men naar alt kommer til alt skulde unge Piger efterligne deres Moder, naar de have en saadan Moder som Eders, da den bedste af Fædre saffer langt agterud i Blidhed og andre Dyder."

Pigerne græd uden Tilbagehold, og Marble tog, efter at have ventet faa Minutter, høitidelig Afsked med alle mine Born, idet han bad alle, med Undtagelse af Lucy og mig, at forlade Kahytten. Der forløb en Time i Samtale med os to, i hvilken Moses hyppigen formanede mig til at lytte til min Kones gudsfrygtige Raad; thi han viiste megen Vengstlighed for min Sjels tilkommende Ulyksalighed.

„Jeg har generaliseret en heel Deel over denne Affaire med Smudge, paa hele denne Reise," vedblev han, „og jeg har havt svære Tvivl angaaende denne Handling. Madam Wallingford har alligevel lettet mit Sind i denne Henseende, ved at vise mig, hvorledes jeg skal velte Byrden af denne, saavel som af alle mine andre Synder, over paa Christi Kjerlighed. Det er ryggesløst

at ønske at fare med et Skib, efter at alle Tømrerne have arbejdet sig løs i det, og nu er der intet uden Dem, der holder mig fast til Livet. Jeg tilstaaer at det er haardt at skilles, og mit Sind har havt sine Svagheder i den Anledning. Dog Miles, min kjære Dreng, thi Dreng er De endnu i mine Dine, der er Trost i at see fremad. Følg Deres Kones Anviisninger, og naar Rejsen er endt vilde vi alle samles i een og samme Havn."

"Det glæder mig overmaade meget, Moses, at finde Dem i denne Sindsstemning," svarede jeg. "Siden De skal forlade os, vil De ikke efterlade een af Navnet Wallingsford, der ikke vil glæde sig ved denne Udsigt for Fremtiden. Hvad Deres Synder angaaer, da har Gud baade Magten og Villien til at lette Dem fra Deres Byrde, naar han finder Dem bodsærdig, og at De tager Tilflugt til hans velsignede Søns Naademidler. Dersom der er noget De herefter ønsker skal udrettes, da er dette en passende Tid til at underrette mig derom."

"Jeg har gjort et Testament, Miles, og De vil finde det i min Skriverpult. Der er nogle Bagateller til Dem og Deres, men De trænge ikke til Guld, alt det øvrige gaaer derfor til Kitty og hendes Børn. Der er alligevel et Punkt hvori jeg vakler meget, og jeg vil nu forelægge Dem det. Troer De det ikke mere passende for en Sømand at blive begravet i det blaa Hav, end at blive stuvet ned paa en Kirkegaard? Jeg kan ikke lide Gravstene, da jeg har havt for meget med dem at gjøre i

min tidligste Ungdom, og det forekommer mig som jeg trænger til rum Sø. Hvad er Deres Mening, Miles?"

"Det maa De selv afgjøre. Deres Ønsker vil være os en Lov."

"Sur mig da ind i en Køie, og sæt mig overbord paa sædvanligviis. Jeg har undertiden troet, at det vilde være godt at ligge ved min Moders Side; men hun vil tilgive en gammel Sømand, at han foretrækker det salte Hav for en af Eders Landsby Kirkegaarde."

Efter denne havde jeg adskillige Sammenkomster med den gamle Mand, men han talte ikke mere om sin Begravelse, hans Eiendom, eller hans dødelige Afgang. Lucy læste hver Dag to eller tre Gange i Bibelen for ham, og hun bad ofte med ham. Ved en af disse Leiligheder hørte jeg en sagte sød Stemme nær ved hans Køie, og da jeg fikkede overbeviste jeg mig om, at det var min lille Kæledægge, min Datter Lucy, der den Gang kun var tretten Aar, læsende anden Gang et Capitel, som hendes Moder, kun for en halv Time siden havde gennemgaaet, ledsaget af nogle af hendes egne Bemærkninger. Commentarene manglede nu; men Stemmen havde den samme blide Alvor, den samme søde Afverling i Tonen, og den samme indtrængende Tydelighed som hendes Moders."

Marble levede indtil vi vare komne indenfor Golfstrømmen, og døde blidt uden et Suk, med hele min Familie, Neb og Overstyrmanden, forsamlede om hans Køie. Den eneste Ting, der betegnede hans Endeligt var et besynderligt, betydningsfuldt Blik, som han fæstede

paa min Kone, ikke en Minut før hans sidste Aandedrag. Der laae han, det blotte Spor af den firfskaarne, haardsføre Semand jeg en Gang havde kjendt, et Barn i Hensyn til physisk Kraft, og isærd med at gjøre den sidste store Dvergang. Væsentlige som de Forandringer vare, der vare foregaaede i Mandens Ydre, fra den Tid jeg havde kjendt ham i hans fulde Kraft, troer jeg dog at den aandelige og intellectuelle Deel af hans Væsen havde undergaaet en endnu større Forandring, end den Legemlige. Dette Blik var vistnok fuldt af Resignation og Haab; og vi havde Grund til at troe at denne raa men ærlige Skabning, blev sfaanet længe nok til at fuldende hans Tilværelses oprindelige Hensigt.

Ifølge hans eget alvorlige Ønske, men rigtignok smertelig for min Kones og mine Døttres Følelser, begravede jeg de jordiske Levninger af min gamle Ven i Havet, sex Dage førend vi fik Land i Sigte.

Dg nu staaer der kun tilbage at tale om Lucy. Jeg har udsat denne behagelige Pligt tilsidst, idet jeg forbigaaer en lang Narrække, som var svanger med mange Forandringer, for at slutte med dette behagelige Thema.

De første faa Aar af mit Giftermaal vare fulde af Salighed for mig, jeg levede i en uafbrudt Følelse af Lykke. En Lykksalighed, som Manden kun kan hidlede fra en Forening med en Kvinde, hvem hans Forstand og Grundsætninger sätte i samme Grad, som hans Smag og Tilbøielighed drager ham til hende. Det er ikke min

min tidligste Ungdom, og det forekommer mig som jeg trænger til rum Sø. Hvad er Deres Mening, Miles?"

„Det maa De selv afgjøre. Deres Ønster vil være os en Lov.“

„Sur mig da ind i en Køje, og sæt mig overbord paa sædvanligviis. Jeg har undertiden troet, at det vilde være godt at ligge ved min Moders Side; men hun vil tilgive en gammel Sømand, at han foretrækker det salte Hav for en af Eders Landsbykirkegaarde.“

Efter denne havde jeg adskillige Sammenkomster med den gamle Mand, men han talte ikke mere om sin Begravelse, hans Tiendom, eller hans dødelige Afgang. Lucy læste hver Dag to eller tre Gange i Bibelen for ham, og hun bad ofte med ham. Ved en af disse Leiligheder hørte jeg en sagte sød Stemme nær ved hans Køje, og da jeg kikkede overbeviste jeg mig om, at det var min lille Kjæledægge, min Datter Lucy, der den Gang kun var tretten Aar, læsende anden Gang et Capitel, som hendes Moder, kun for en halv Time siden havde gjen-nemgaaet, ledsaget af nogle af hendes egne Bemærkninger. Commentarene manglede nu; men Stemmen havde den samme blide Alvor, den samme søde Afverling i Tonen, og den samme indtrængende Tydelighed som hendes Moders.“

Marble levede indtil vi vare komne indenfor Gelf-strømmen, og døde blidt uden et Suk, med hele min Familie, Neb og Overstyrmanden, forsamlende om hans Køje. Den eneste Ting, der betegnede hans Endeligt var et besynderligt, betydningsfuldt Blik, som han fæstede

paa min Kone, ikke en Minut før hans sidste Aandedrag. Der laae han, det blotte Spor af den stirskaarne, haardsføre Semand jeg en Gang havde kjendt, et Barn i Hensyn til physiske Kraft, og isærd med at gjøre den sidste store Overgang. Væsentlige som de Forandringer vare, der vare foregaaede i Mandens Ydre, fra den Tid jeg havde kjendt ham i hans fulde Kraft, troer jeg dog at den aandelige og intellectuelle Deel af hans Væsen havde undergaaet en endnu større Forandring, end den Legemlige. Dette Blik var vistnok fuldt af Resignation og Haab; og vi havde Grund til at troe at denne raa men ærlige Skabning, blev skaarret længe nok til at fuldende hans Tilværelses oprindelige Hensigt.

Ifølge hans eget alvorlige Ønske, men rigtignok smertelig for min Kones og mine Døttres Følelser, begravede jeg de jordiske Levninger af min gamle Ven i Havet, sex Dage førend vi fik Land i Sigte.

Dg nu staaer der kun tilbage at tale om Lucy. Jeg har udsat denne behagelige Blygt tilsidst, idet jeg forbigaaer en lang Aarrække, som var svanger med mange Forandringer, for at slutte med dette behagelige Thema.

De første faa Aar af mit Giftermaal vare fulde af Salighed for mig, jeg levede i en uafbrudt Følelse af Lykke. En Lyksalighed, som Manden kun kan hidlede fra en Forening med en Kvinde, hvem hans Forstand og Grundsætninger skatte i samme Grad, som hans Smag og Tilbøielighed drager ham til hende. Det er ikke min

Mening at man skal troe, at de Aar som fulgte efter, vare i ringeste Maade mindre lykkelige; thi i visse Henseender have de været det end mere, og ere vedblevne at vore i Lyksalighed, lige til nærværende Time; men fordi Tid og Sædvane endelig saavidt vænnede mig til denne inderlige Forbindelse med Keenhed, Dyd, qvindelig Uegen- nytte og qvindelig Delicatesse, at jeg, dersom jeg pludselig var bleven min Kone berøvet, vilde have savnet dem, som Ting, der vare incorporerede i min virkelige Tilværelse, næsten lige saameget, som jeg i de første Aar af mit Ægteskab nød dem, som Ting, der hidtil vare ukjendte for mig.

Endogsaa naar jeg nu rider over Clawbonnys Marker, kalder jeg med rolig Fryd, og jeg tør vel sige med ydmyg Taknemmelighed, tilbage i min Grindring, den Maade, paa hvilken hine velsignede tidligere Aar af mit Ægteskab svandt. Det var den Periode, da Lucy i Sandhed deeltog i enhver af mine Tanker. Hun ledsagede mig paa mine daglige Ride- og Kjøretoure, og lyttede med kjerlig Interesse og den meest overbærende Opmærksomhed til enhver Tanke, der undslap mine Læber; idet hun gjengav mig Tanke for Tanke, Følelse for Følelse, Latter for Latter og leilighedsviis Laare for Laare. Ikke en Følelse kunde opstaae i mit Bryst, der ikke mødte Gjenklang i hendes, ingen spøgefuld Idee vækkes, uden at hendes kloge men tugtige Lune foregedede dens Virkning ved Medfølelse. Disse vare de Aar, i hvilke Planerne bleve lagte og udførte til

de største Forbedringer ved Clawbonnys Bygninger, Lyst-Anlæg og Marker. Vi byggede efter en udstrakt Plan, ikke alene Udhuse og Stalde, der passede bedre efter vore nuværende Midler, og mere udvidede Leveviis, end den, der vare bleve ført i min Faders Tid; men som jeg tidligere har anført, vi udvidede Hoved-Bygningen, idet vi bibeholdt dens morsomme Sammenblanding og irregulære Architectur. Efter at have tilbragt den første Sommer efter vort Bryllup paa denne Maade, sagde jeg Lucy, at det var paa Tide at standse med at bygge og forbedre mit eget Sted, for at der kunde blive ydet det Sted, hun havde arvet efter Mrs. Bradfort, nogen Opmærksomhed, da dette ogsaa var en gammel Familieeiendom.

„Tænk ikke derpaa, Miles,“ sagde hun. „Hold Niversedje i god Stand, og ikke videre. Rupert (som den Gang levede og beboede det) vil paasee at intet bliver ødelagt; men Clawbonny, det kjære Clawbonny, er en Wallingsfords rette Hjem, og Du maa huske at jeg nu er en Wallingsford. Dersom denne vor dyrebare Dreng skal leve og blive Mand, og gifte sig, kan han asbenytte den gamle West-Chester Eiendom, indtil vi overgive ham Besiddelsen heraf.“

Denne Plan er ikke bogstavelig bleven gennemført; thi Miles, min ældste Son, boer hos os paa Clawbonny om Sommeren; og hans lystige Drenge spiller nu Boldt paa en Mark, der ganske er bleven offret til deres Lumsplads.

Den Periode, der fulgte efter de første sex Aar af min Forening med Luch, var ikke mindre lykkelig end den første havde været, skjøndt den antog en anden Charakter. Vore Børn kom nu med i Betragtning, ikke som blot Legetøi, og smaa Væsner, der skulde elskes sømt og pleies, men som Skabninger, der besidde Guds Billed i deres Sjæl, og hvis tilkommende Charakter tildeels afhænger af vor Underviisning. Den Naade paa hvilken Luch opdrog sine Børn, og ved blide Midler ledede dem til Dyd og Sandhed, har altid været Gjenstand for min dybeste Beundring og Taknemmelighed. Hun har ledet dem ved sand Kjerlighed. Jeg erindrer aldrig at have hørt hendes Stemme hæve sig i Brede mod noget menneffelig Væsen, saa meget mindre mod hendes eget Afkom; men naar hun nogensinde har anvendt Behreidelser, har det været i Interessens og Kjerlighedens Sprog, mere eller mindre forøget med Strengthed, eftersom Omstændighederne fordrede det. Resultatet er bleven alt hvad det kjerligste Haab kunde lade forudsøle.

Naar vi reiste havde vi alle vore Børn med, og en ny Tidsregning for Lykfsalighed, forhøiet ved den stærkeste huslige Hengivenhed, aabnede sig for os. Enhver der har seet Verden, har erfaret paa hvilken Naade vor intellectuella Tilværelse, saa at sige udstrækker sig; men ingen uden den der har forsøgt det, kan bevidne den dybe, hjertelig følte Tilfredshed, der er i at opnaae denne Udvidelse af det moralske Væsen, i nøie Samfund med dem vi elste.

høiest paa Jorden. Lucy nød ret alt hvad hun saae og lærte, paa vort første Besøg paa den anden Halvkugle; hendes yngste Barn — alle vore fire Børn vare fødte i de første otte Aar af vort Ægteskab — hendes yngste Barn var den Gang langt over den spæde Alder, og hun havde Frihed til at nyde den forhøiede Lyksalighed hendes Afkom skjenkede hende. Hun havde dannet sin Aand ved Læsning, og især var hendes historiske Kundskaber paa rede Haand til fælleds Oplysning for alle. Hun pralede ikke med sin Kundskab; men alt blev fremført paa en Maade, som om enhver havde Ret til at drage Nytte deraf. Det var ved saadanne Leiligheder jeg følte, hvor uendelig vigtigt det er, at have en Ledsagerste, hvis Aand er dannet og udviklet. Lucy havde altid været intelligent, men jeg havde ikke fuldkommen kjendt hendes Overlegenhed i den Henseende, førend vi reiste sammen blandt den gamle Verdens frugtbare Grindringer og Scener. At Amerika er det første Land i den ældre og nyere Tidsalder, kan jeg ikke fragaae. Hele Verden siger det, og hvad hele Verden siger, maa være sandt. Ikke destomindre vil jeg vove at anføre, at under ellers lige Omstændigheder, og der hvor der i det Hele taget er Disposition til at tænke, er den intellectuelle Tilværelse af enhver Amerikaner, der gaaer til Europa, mere end fordoblet i sin indvortes Styrke og Virksomhed. Dette er Landet for Handling, ikke for Tanke og Speculation. Menneffene frembringe Resultater, ved en arbejdende Virksomhed, ikke ved en

raisonerende. Dernæst har den Mangfoldighed af Gjenstande og Begivenheder, der i de gamle Lande bidrage til at levendegjøre Sjelskræfterne, intet som kan sammenlignes dermed, her. Det er denne Mangel paa Nutid og Fortid, der foraarsager, at Amerikaneren, i det Dieblif han bliver speculativ, styrter sig ind i Fremtiden. Denne Fremtid lover meget, og kan i en vis Grad retfærdiggjøre hans Svaghed. Lad os alligevel tage os iagt for at den ikke leder til Skuffelse.

Naar alt kommer til alt har jeg fundet, at Lucy er bleven mig kjærest, og den dyrebareste Ledsagereske, efter at vi begge ere komne over de Halvreds. Luften er ikke mere gjennemsigtig end hendes rene Sjæl, og jeg tyer altid til den for at søge Raad, Medfølelse og Bistand, med en Fortrolighed og Tillid, som kun Erfaringen kunde retfærdiggjøre. Som vi drage nærmere mod dette Livs Slutning, finder jeg, at min Kone gradviis løsner denne Verdens Baand — undtagen med Hensyn til hendes Kjærlighed til sin Mand og sine Børn — og fæster sit Blik paa den tilkommende Verden. Idet hun saaledes med en Sandhed og Naturlighed, der er usfravigelig rigtig, fuldkommer hendes Tilværelses store Maal, er intet tilbagevirkende, intet der i ringeste Grad har Skin af Overtro, intet der hidrører fra Videnskaberne, eller hendes Pligter i Livet blandet med hendes Gudsfrøgt. Min Familie har som dens qvindelige Hoved, altid været dybt gennemtrængt af Religionen; men det er Religion i dens behageligste

Stiftelse — Religion, der ikke har noget Anstrøg af Puritanisme, og i hvilken Synd og uskyltig Munterhed aldrig bliver forverlet. Det er den gladeste Familie jeg kjender, og dette maa jeg usorbeholdent tro, fordi den, i Forening med den Godhed den nyder, under Guds Belsignelse, gjør den rette Forskjel mellem de Ting som Guds Ord har forbudt, og de som hidrøre fra de exalterede Følelser hos en Klasse af Theologer, som da de bestandig prædike Troeslærdommen, have reguleret deres moralske Underviisning, som om de i deres Hjerter ene satte af deres Fortrøstning til Formuenheden af en Skole af gode Værker, som har havt sin Tilværelse i deres egen sygelige Indbildning. Jeg føler den dybeste Taknemmelighed mod Lucy, fordi hun har inprentet vore Børn den høieste Sands for deres Pligter, medens de ere aldeles befriede for Hylleri og for alle hine Overdrivelser og Troesbekjendelser, som saa mange forverle med Gudsfrugt af et renere Udspring.

Nogle af mine Læsere kunde føle sig nysgjerrige efter at erfare, hvorledes Tiden havde behandlet os ældre Folk, thi ældre ere vi i Sandhed blevne. Hvad mig selv angaaer, da nyder jeg en blomstrende Alderdom, og troer, at jeg idetmindste seer ti Aar yngre ud end jeg er. Dette er en Følge af Maadeholdenhed og Bevægelse. Lucy var afgjort en tiltrækkende Kone indtil hendes halvtredsindstyvende Aar, idet hun endnu til den Tid vedligeholdte sin Ungdoms Friskhed. Jeg finder hende endnu smuk, og gamle Reb pleier, naar han er i Lune til at smigre, at

tale om hver af mine Døttre, som hans „smukke unge Missus,” og om min Kone, som hans „smukke gamle Missus.”

Og hvorfor skulde Lucy Hardinge ikke vedblive at beholde mange Rester af hine Ondigheder, som gjorde hende saa elskelig i hendes Ungdom? Frimodig, uskyldig, oprigtig, sandhedskjerlig, sagtnodig og retfærdig, kunde hendes Sjel neppe undgaae at meddele nogle af dens velsignede Egenskaber til det Ansigt, der endogsaa nu saa føleligt afspeiler dens Tilskyndelser. Jeg gjentager det, Lucy er endnu smuk, og i mine Dine ere endog hendes henrivende Døttre mindre smukke. Det at hun saa længe har været, og endnu er min Kone, danner ikke alene mit Livs Glæde, men dets Stolthed. Det er en Velsignelse for hvilken jeg ikke skammer mig ved at sige, at jeg daglig paa mine Knæ opsender Tak til Gud.

Ende paa anden og sidste Deel.
